Leslie Kean

OZN

UN MISTER NEELUCIDAT

GENERALI, PILOŢI
ŞI OFICIALITĂŢI
GUVERNAMENTALE
DEPUN MĂRTURIE

Lifestyle

TREBUIE
SĂ ŞTII

Leslie Kean

OZN

UN MISTER NEELUCIDAT

GENERALI, PILOȚI ȘI OFICIALITĂȚI GUVERNAMENTALE DEPUN MĂRTURIE

Traducere din engleză de
Bogdan Chircea

Cuvânt înainte de
John Podesta

EDITORI:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu
Magdalena Mărculescu

DIRECTOR:
Crina Drăghici

DESIGN:
Alexe Popescu

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Răzvan Nasea

CORECTORI:
Sînziana Doman
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KEAN, LESLIE
OZN – un mister neelucidat : generali, piloți și oficialități guvernamentale depun mărturie / Leslie Kean ; trad.: Bogdan Chircea. – București : Life Style, 2011
Index
ISBN 978-606-92804-1-6

I. Chircea, Bogdan (trad.)

001.94 OZN

Titlul original: UFOS. GENERALS, PILOTS, AND GOVERNMENT OFFICIALS GO ON THE RECORD
Autor: Leslie Kean

Copyright © 2010 Leslie Kean

Copyright © Lifestyle Publishing, 2011

Lifestyle face parte din Grupul Editorial Trei

C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.lifestylepublishing.ro

ISBN 978-606-92804-1-6

Pentru Paul

Cuprins

Cuvânt înainte de John Podesta 11

Introducere 13

Partea întâi. Obiecte de origine necunoscută

1. Navă maiestuoasă cu proiectoare strălucitoare puternice 33
2. Valul de FAN de deasupra Belgiei 42
3. Piloţii, o fereastră unică spre necunoscut 63
4. Un OZN se învârteşte în jurul unui avion 71
5. Fenomenele aeriene neidentificate şi siguranţa aeronautică 77
6. Incursiune pe aeroportul O'Hare, 2006 94
7. OZN-uri gigantice deasupra Canalului Mânecii, 2007 105
8. OZN-urile, ţinte pentru Forţele Aeriene 117
9. Luptă aeriană deasupra Teheranului 123
10. În luptă apropiată cu un OZN 132

Partea a doua. La datorie

11. Rădăcinile demitizării fenomenului OZN în Statele Unite ale Americii 141

12. Abordarea serioasă a fenomenului 161

13. Naşterea Raportului COMETA 171

14. Franţa şi problematica OZN 179

15. OZN-urile şi problema securităţii naţionale 196

16. „O puternică dorinţă de a nu face nimic" 213

17. Adevăratele Dosare X 225

18. Extraordinarul incident din pădurea Rendlesham 248

19. Chile: cazuri aeronautice şi reacţia oficială 261

20. OZN în Brazilia 272

Partea a treia. O chemare la acţiune

21. Riposta. O nouă agenţie pentru OZN în America 285

22. FAA investighează un eveniment OZN „care nu s-a produs niciodată" 302

23. Ascunderea la nivelul guvernului, politică sau mit? 311

24. Guvernatorul Fife Symington şi Mişcarea pentru schimbare 333

25. Clarificarea 353

26. Angajarea guvernului Statelor Unite 356

27. Agnosticismul militant şi tabuul OZN 361

28. Înfruntarea unei provocări extreme 379

Mulţumiri 393

Despre contributori 396

Despre autoare 404

Note 405

Cuvânt-înainte

de John Podesta

Fiind o persoană interesată de chestiunea OZN, cred că am înţeles întotdeauna diferenţa dintre realitate şi ficţiune. Presupun că aş putea fi considerat un sceptic curios. Însă sunt sceptic în multe privinţe, inclusiv în aceea că guvernul ştie el mai bine ce face şi că oamenilor nu li se poate acorda încrederea de a li se spune adevărul. Acesta este motivul pentru care am dedicat trei decenii din viaţă, în practica privată, în calitate de consilier al Comitetului Juridic al Senatului, la Casa Albă în cursul administraţiei preşedintelui Clinton şi, acum, în cadrul Centrului pentru Progresul American, principiului fundamental al păstrării unei politici de deschidere în guvernare.

Datorită acestui devotament, am sprijinit munca jurnalistei de investigaţii Leslie Kean şi a organizaţiei sale, Coaliţia pentru Libertatea Informaţiei, în iniţiativa lor, lansată în 2001, de a obţine documente referitoare la OZN, sub acoperirea legii libertăţii informaţiei. În spiritul libertăţii de informare, Kean a solicitat cu succes o hotărâre a unui tribunal federal într-un caz important, potrivit dreptului ei în conformitate cu legea.

A trecut de mult vremea când se putea trage cortina peste acest subiect. Lucrarea *OZN: generali, piloţi şi oficialităţi guvernamentale depun mărturie* presupune exact acest gen de efort şi este interesantă pentru oamenii receptivi, asemenea mie. Prezentând faptele, cartea cuprinde declaraţii numai din cele mai credibile surse - persoane aflate în funcţii care le dau posibilitatea să ştie - referitoare la un fenomen fascinant, a cărui natură rămâne să fie descifrată.

Kean, împreună cu impresionanta ei echipă de colaboratori nu fac declaraţii nefondate, ci oferă o analiză raţională a celor mai pertinente informaţii, mare parte din ele prezentate aici pentru prima oară în detaliu şi afirmă că este necesară continuarea investigaţiilor. Kean nu doar şi-a făcut lecţiile cu prisosinţă ca reporter neobosit de investigaţii, luptându-se asiduu cu acest subiect care produce perplexitate timp de zece ani, în cursul cărora a fost obligată să înfrunte ridiculizarea şi dezminţirile guvernului. A perseverat însă şi cartea ei desfiinţează tabuul privind subiectul OZN.

Kean şi distinşii ei colaboratori fac apel la crearea unei mici agenţii a guvernului SUA, care să coopereze cu alte ţări ce deja investighează, revizuiesc şi fac publice în mod oficial informaţii revelatoare legate de fenomenul OZN. Această nouă agenţie ar trebui să publice documente şi orice investigaţii viitoare cu transparenţă şi eficienţă. Este o idee care merită să fie luată în considerare şi, într-adevăr, a sosit timpul pentru ca guvernul, oamenii de ştiinţă şi experţii în aviaţie să lucreze împreună la elucidarea semnelor de întrebare privind OZN, care au rămas deocamdată fără un răspuns. A sosit timpul să se afle adevărul despre ce populează lumea aerului. Poporul american - ca şi popoarele din întreaga lume - vrea să ştie şi *poate* să facă faţă adevărului. *OZN: generali, piloţi şi oficialităţi guvernamentale depun mărturie* reprezintă un pas decisiv în această direcţie, punând bazele unei noi direcţii progresiste.

Introducere

Cu zece ani în urmă, în calitate de reporter de investigaţii la un post public de radio din California, m-am confruntat brusc cu o realitate aparent imposibilă. Un coleg de la Paris mi-a trimis un nou studiu extraordinar - la vremea aceea - realizat de foşti ofiţeri francezi de rang înalt, care documenta existenţa unor obiecte zburătoare neidentificate şi explora potenţialul lor impact asupra securităţii naţionale. Actualmente cunoscută sub numele de Raportul COMETA[1], această carte albă fără precedent a reprezentat prima ocazie în care, într-o ţară a lumii, un grup de asemenea proporţii şi statură declara că OZN-urile - obiecte aeriene solide, dar deocamdată inexplicabile - constituiau un fenomen real care impunea o atenţie internaţională imediată.

Distinşii autori ai Raportului COMETA - treisprezece generali în rezervă, oameni de ştiinţă şi experţi în ştiinţele spaţiale, care lucrau independent de guvernul francez - petrecuseră trei ani analizând întâlniri ale personalului militar şi ale piloţilor cu OZN. În cazurile pe care le prezintă, toate explicaţiile convenţionale privind fenomene naturale sau rezultate ale creaţiei omului fuseseră eliminate de autori şi de echipele de experţi cu care lucraseră, iar obiectele, observate de la mică distanţă de piloţi, au fost urmărite pe radare şi fotografiate în mod oficial. Ele atingeau viteze şi acceleraţii extraordinare, realizau viraje strânse, în unghiuri drepte, într-o fracţiune de secundă şi puteau să se oprească şi să rămână nemişcate în aer, părând să sfideze legile fizicii. Ce puteau să însemne toate acestea? De vreme ce ofiţerii din grupul COMETA activau în cadrul Institutului Francez de Înalte Studii de Apărare Naţională (IHEDN), o agenţie de

planificare strategică finanţată de guvern, caracterizarea pe care au făcut-o OZN ca reprezentând un fenomen cu posibile implicaţii în securitatea naţională a căpătat o importanţă deosebită.

În raportul lor de nouăzeci de pagini, redactat cu obiectivitate, claritate şi logică, autorii explicau că aproximativ 5 la sută din observaţii - cele pentru care există suficientă documentaţie irefutabilă pentru a putea fi eliminate alte posibilităţi - nu pot fi atribuite prea uşor unor surse terestre, cum ar fi exerciţiile militare secrete sau fenomenele naturale. Aceste 5 procente par să reprezinte „maşini zburătoare complet necunoscute, cu performanţe excepţionale, conduse de o inteligenţă naturală sau artificială". În concluziile lor surprinzătoare, autorii afirmă că „numeroase manifestări observate de martori credibili puteau să reprezinte acţiuni ale unor nave de origine extraterestră". De fapt, scriau ei, cea mai logică explicaţie pentru aceste observaţii este „ipoteza extraterestră".[2]

Aceasta nu a însemnat că au acceptat această concluzie ca adevărată sau că erau convinşi de ea într-un fel sau altul. Autorii au scos în evidenţă clar că natura şi originea obiectelor rămân necunoscute. Prin „ipoteză", autorii înţeleg pur şi simplu o teorie nedovedită, o explicaţie *posibilă*, plauzibilă, care trebuie să fie testată înainte să se poată ajunge la o decizie în privinţa ei, însă, până în acel moment, rămasă o simplă teorie. Pe de altă parte, convingerea cu care au avansat această teorie ca reprezentând soluţia „cea mai probabilă" a acestui mozaic, de vreme ce altele fuseseră eliminate în atât de multe cazuri, a fost impresionantă. Membrilor grupului le-au fost accesibile date oficiale referitoare la OZN provenite din întreaga lume, iar ei au fost decişi să răspundă raţional, fără idei preconcepute. Şi aşa au şi procedat, fără nicio rezervă.

Cine sunt oamenii care au făcut aceste afirmaţii? Printre ei, toţi aflaţi la pensie, se găseau un general cu patru stele, un amiral cu trei stele, un general-maior şi fostul şef al echivalentului francez al NASA.[3] Şi tocmai recomandările lor fac

acest raport să merite să fie luat în considerare. Alţi ofiţeri, ingineri, oameni de ştiinţă, un şef al poliţiei naţionale, precum şi şeful unei agenţii guvernamentale care studiază fenomenul au completat impresionantul grup de colaboratori. Studiul nu a fost elaborat sub egida guvernului, ci a fost realizat independent, fiind apoi prezentat la cele mai înalte niveluri ale guvernului francez.

În cuvântul înainte se afirmă că raportul „contribuie la dezbrăcarea fenomenului OZN de hainele sale iraţionale" şi, pe bună dreptate, studiul şi-a atins acest scop. Cu toate acestea, grupul a ajuns la o definiţie pe care majoritatea oficialilor guvernului şi a oamenilor de ştiinţă din Statele Unite ar considera-o tot ca exaltată. Între timp, toată lumea este de acord că, dacă s-ar *dovedi* că aceste OZN-uri *au fost* sonde sau vehicule din afara planetei, ar fi vorba despre un progres enorm al istoriei omenirii, un punct de cotitură în evoluţia civilizaţiei. M-am gândit că, dacă ar exista cea mai mică posibilitate de împlinire, ar merita pe deplin efortul oamenilor de ştiinţă de a încerca să afle acest lucru. Şi iată că un grup cât se poate de respectabil, dintr-o ţară europeană rafinată, afirma că un asemenea rezultat constituia o aşteptare plauzibilă şi chiar foarte probabilă.

Aceasta explică de ce şi cum am început să fiu interesată de subiectul OZN, de ceea ce ştim şi nu ştim despre ele şi cum am putea afla mai mult. Pentru mine, Raportul COMETA a constituit un catalizator. Oricât de mult mi-am dorit, mi-a fost greu să părăsesc acest subiect, să mă întorc pur şi simplu la activitatea obişnuită şi să îl las baltă. Mă tot întrebam dacă este cu putinţă să existe cu adevărat obiecte tehnologice care să zboare în jurul nostru şi să nu fie făcute de mâna omului. Nu ar fi fost posibil ca aceste nave să fie creaţii extrem de secrete ale americanilor sau nave-test militare ale unei alte ţări? Nu, au spus generalii şi celelalte personalităţi franceze de nivel înalt. Nicio ţară nu lansează, pur şi simplu, în mod repetat, nave experimentale într-un spaţiu aerian străin fără să informeze ţara gazdă şi apoi minte despre aceasta. Săpând mai adânc, am aflat că aceste obiecte apăreau de decenii,

într-o varietate de forme şi dimensiuni, peste tot pe glob, demonstrând capacităţi care ne depăşesc înţelegerea ştiinţifică. Nu erau un mit. Şi poate, mi-am spus, generalii francezi şi colegii lor ştiu chiar mai mult decât dezvăluie.

Nu numai că toţi membrii au sprijinit concluziile - ei au îndemnat şi la acţiuni internaţionale. Autorii au recomandat ca Franţa să înfiinţeze „acorduri de cooperare sectorială cu ţările europene şi străine interesate" de problematica OZN, precum şi ca Uniunea Europeană să întreprindă acţiuni diplomatice pe lângă SUA, „exercitând presiuni creative pentru clarificarea acestei chestiuni de importanţă crucială, care trebuie să intre în obiectul alianţelor politice şi strategice". Raportul intitulat „OZN-urile şi apărarea: pentru ce trebuie să ne pregătim?" reprezintă la modul absolut o chemare la acţiune, o cerere de pregătiri care să anticipeze întâlnirile viitoare cu obiectele necunoscute.

Nu am avut nici cea mai vagă idee la ce anume puteau să ducă toate acestea - pentru mine, pentru guvernele Franţei şi Statelor Unite sau pentru viitorul nostru.

Colegul francez m-a sunat să afle reacţii şi mi-a explicat că îmi strecurase pe furiş un exemplar pilot în limba engleză al acestui raport, care tocmai fusese tradus. Ştirea era păstrată secretă pentru a fi dezvăluită ulterior şi, deocamdată, raportul fusese publicat numai în Franţa. Prietenul meu ştia că eram o persoană receptivă, jurnalistă independentă cu numeroase legături pe piaţa media şi a vrut să am un avans pe acest subiect, în loc să-l lase pe seama presei convenţionale, de largă audienţă, care lua rareori OZN-urile în serios. „Eşti singurul jurnalist din America aflat în posesia versiunii în limba engleză", mi-a spus el, emoţionat, la telefon, sunându-mă de la Paris. „Este subiectul tău. Dar să nu ştie nimeni de unde îl ai."

Această provocare era pe cât de ademenitoare, pe atât de iritantă. În secret, am început să mă documentez mai pe larg în domeniul OZN, fără să le spun ceva colegilor mei de la radio, de care, de altfel, eram apropiată. Ştiam că investigam un subiect pe care majoritatea jurnaliştilor îl consideră ridicol

sau cel puţin incitant, dar irelevant în altă ordine de idei pentru lupta pe viaţă şi pe moarte a oamenilor, subiecte care ar trebui să reprezinte punctul de interes al oricărui jurnalist responsabil, progresist. Pe măsură ce lunile treceau, iar eu deveneam din ce în ce mai preocupată să păstrez tăcerea asupra noului meu domeniu de interes, producând în acelaşi timp şi mediind un program zilnic de ştiri de investigaţii, am început să am sentimentul că ascundeam o chestiune ruşinoasă şi interzisă, cum ar fi folosirea unui drog ilegal. Privind retrospectiv, intensitatea îngrijorării şi nesiguranţei mele era disproporţionată, însă tabuul referitor la OZN mă stăpânea şi a durat o vreme până când m-am simţit înarmată cu suficient de multe fapte şi cunoştinţe pentru a face faţă atitudinii celor cu care lucram în condiţii de compatibilitate în toate celelalte aspecte.

Nu era un subiect simplu şi înţeleg de ce alţi jurnalişti nu au făcut acelaşi lucru ca mine. La început, m-am simţit împovărată de ceea ce păreau să fie obstacole aproape insurmontabile. Subiectul OZN era evaziv din punct de vedere jurnalistic, contaminat de teorii ale conspiraţiilor, de dezinformare şi pur şi simplu de superficialitate, toate acestea trebuind să fie separate atent de materialele îndreptăţite. Semnele de întrebare ridicate de fenomenul OZN erau profund tulburătoare pentru modul nostru conformist de gândire. Subiectul purta un stigmat îngrozitor şi reprezenta, prin urmare, un risc profesional pentru cei care se angrenau public în dezbaterea lui. Dar avea, de asemenea, un posibil aspect revoluţionar, un aspect care putea să ne pună la încercare concepţia despre lume în ansamblul ei. Deşi înspăimântătoare, trebuie să mărturisesc că toate acestea făceau ca subiectul să mi se pară şi mai atractiv. Şi cu cât aflam mai multe lucruri, cu atât înţelegeam mai bine validitatea studiilor de caz suplimentare şi a documentelor guvernului, care aruncau lumină asupra problematicii OZN. Datele reunite, acumularea de dovezi pe parcursul unor decenii erau cât se poate de convingătoare şi absolut tulburătoare. În ciuda problemelor, nu exista pur şi simplu nicio cale care să mă oblige să ignor acest subiect.

După cum s-a dovedit, acel raport din Franţa, pe care nu-l cerusem, mi-a schimbat complet cursul carierei de jurnalist, sub o serie de aspecte pe care nici măcar nu mi le-aş fi imaginat la vremea respectivă. OZN-urile au devenit punctul central al vieţii mele profesionale după publicarea primului articol pe această temă în *Boston Globe*.[4]

Redactorul-şef al rubricii din ediţia de duminică a ziarului, intitulată „Forum", o secţiune de analiză a ştirilor săptămânii, în care mai publicasem anterior, a fost reticent în privinţa subiectului OZN, care este de înţeles că îl făcea să se simtă stingherit, dar, după discuţii îndelungate, a avut curajul să-mi publice articolul destul de lung. Am fost extrem de anxioasă în privinţa „ieşirii în public" din punct de vedere profesional ca un jurnalist care - ferească Sfântul! - considera acest subiect stupid demn de atenţie. Dar ştiam că era o provocare şi cum puteam să n-o fac? Am publicat ştirea redactării Raportului COMETA, aşa cum îmi ceruse prietenul meu francez în urmă cu şase luni, şi statura generalilor şi a celorlalţi autori ai raportului a impus, scutindu-mă de ridiculizare. Am inclus şi o analiză suplimentară, bazată pe informaţii revelatoare prezentate în documente oficiale emise de guvernul Statelor Unite, referitor la OZN şi securitatea naţională, toate acestea sprijinind perspectiva franceză. Articolul a fost distribuit pe plan naţional prin intermediul serviciului de cablu al *New York Times* şi a fost preluat de ziare din toată ţara. În mod evident, era un subiect de interes naţional.

Cei care urmăreau subiectul OZN au fost în culmea fericirii că măcar un ziar prestigios îl luase în serios şi un membru al personalului Congresului chiar a trimis o scrisoare laudativă la redacţie. Am primit numeroase e-mailuri de la martori ai unor evenimente cu OZN ca răspuns la acest articol, inclusiv din partea câtorva piloţi, care nu îndrăzniseră până în acel moment să iasă în faţă. Mi se deschiseseră ochii la un nou nivel şi depăşisem punctul din care nu mai exista posibilitatea de a da înapoi.

Articolul conţinea acest citat neliniştitor - scris negru pe alb, clar ca toate celelalte articole ale zilei cu care se amesteca

într-un mod bizar - referitor la „maşini zburătoare complet necunoscute, cu performanţe excepţionale, care sunt dirijate de o inteligenţă naturală sau artificială", aşa cum le descriau ofiţerii francezi în rezervă. Am crezut, în naivitatea mea, că era *absolut obligatoriu* ca acest fapt să genereze o nouă efervescenţă şi că alţi jurnalişti se vor repezi nerăbdători să continue de unde mă oprisem. Ştiam că exista un anumit dispreţ faţă de OZN în cadrul societăţii, dar şi că niciodată nu apăruse un asemenea subiect în presa de largă audienţă. În mod surprinzător, *nu s-a întâmplat nimic.* Şi astfel am intrat în contact cu un alt aspect al acestei lumi ciudate. A fost începutul unei treziri dure, un ritual al trecerii la confruntarea cu realitatea paradoxală că OZN nu pot fi recunoscute ca reale deloc, nici măcar ca simple obiecte zburătoare neidentificate ce sunt. Era ca şi cum toată lumea s-ar fi prefăcut că acestea nu există.

Din momentul în care articolul din *Globe* mi-a consolidat interesul şi mi-a mărit încrederea, m-am concentrat asupra investigării şi acceptării acestui subiect - un proces fără sfârşit. În esenţă, după ani îndelungaţi de cercetări şi interviuri, mi-am dat seama că OZN-urile reprezintă un autentic mister ştiinţific. Au fost observaţii despre OZN extraordinare, produse în America timp de peste şaizeci de ani, multe ale unor piloţi şi militari şi multe dintre ele producând dovezi fizice. Au fost publicate volume întregi[5] de studii de caz ale unor cercetători şi oameni de ştiinţă competenţi, începând din anii 1950, care documentau incidente OZN din toate colţurile lumii şi se constituiau în informaţii serioase care imploră pur şi simplu continuarea analizelor de către oamenii de ştiinţă contemporani.

Cele mai credibile surse au recunoscut clar şi au afirmat în mod repetat că, deocamdată, nu ştim ce sunt aceste obiecte - contrar ipotezei publice că OZN-urile sunt, prin definiţie, nave spaţiale extraterestre. Însă a trebuit încontinuu să accept că aceste obiecte neidentificate uimitoare şi de înaltă performanţă există *într-adevăr,* fără nicio îndoială - exact cum afirmau fără echivoc autorii Raportului COMETA. Avem la

îndemână suficiente date care să îi indice clar acest fapt oricui hotărăşte să-şi acorde un răgaz pentru a le studia. Şi pentru că acest simplu fapt avea un potenţial extraordinar, nu am putut să înţeleg indiferenţa pe care a generat-o în rândurile celor ce ştiau suficient de multe lucruri despre acest subiect pentru a depăşi ridicolul, dar rămâneau în continuare blazaţi şi neinteresaţi.

În cele din urmă, mi-am dat seama - de mai multe ori, pe parcursul documentării şi publicării articolelor care au urmat şi care mi s-au părut atunci ştiri hotărâtoare, însă nu au fost niciodată suficiente pentru a stimula schimbarea - că subiectul OZN *nu* putea fi relatat adecvat şi că nici tabuul nu putea fi depăşit prin articole scurte izolate, indiferent cât de multe ar fi apărut.[6] Acum cred că singurul mod de a prezenta adecvat subiectul acesta în ansamblul lui - de a face cu adevărat publică ştirea referitoare la existenţa OZN şi de a transmite impactul informaţiilor celor care încă nu au venit în contact cu ele - este prin intermediul unei cărţi ca aceasta, care înglobează cele mai bune surse din lume, a căror valoare se vădeşte de la sine. Vorbele zboară şi citatele scurte nu pot să transmită un subiect de o asemenea magnitudine.

Capitolele pe care sunteţi pe cale să le citiţi se ocupă de întrebările fundamentale referitoare la OZN, care îi preocupă pe foarte mulţi oameni. Ce ştim *cu adevărat* despre ele? Este posibil realmente ca unele dintre aceste obiecte să provină din spaţiul extraterestru? Piloţii le văd vreodată? Cum gestionează guvernele şi mediul militar aceste observaţii? De ce sunt atât de ridiculizate şi de negate OZN-urile în America? Răspunsurile la toate întrebările sunt nici mai mult şi nici mai puţin decât uimitoare.

Aşa cum ar proceda orice jurnalist, m-am bazat pe surse oficiale, pe documente date publicităţii sub incidenţa legii dreptului la informare, am coroborat relatări referitoare la cazuri, dovezi fizice şi numeroase interviuri cu martori militari şi din aviaţie, precum şi cu investigatori numiţi de guvernele din toate colţurile lumii. Am ajuns să-i cunosc personal pe mulţi dintre aceşti martori oficiali şi nu am nicio

îndoială cu privire la credibilitatea relatărilor lor, care sunt coroborate aproape întotdeauna. Unii mi-au pus la dispoziţie informaţii şi mi-au arătat documente care trebuie să rămână confidenţiale din cauza sensibilităţii lor, iar alte asemenea documente, puse la dispoziţie de surse cât se poate de demne de încredere, nu pot fi identificate sau coroborate, însă rămân valoroase ca fundal. De asemenea, pe parcursul anilor am întâlnit, am intervievat şi am ajuns să cunosc numeroşi martori civili, oameni obişnuiţi, din toate mediile sociale, care m-au impresionat prin relatările lor sincere şi limpezi ale unor incidente OZN uimitoare. Şi ei au o contribuţie esenţială la căutările legate de înţelegerea acestui fenomen.

Rolul meu în acest context este să scriu ca un observator obiectiv şi ca un îndrumător. În acelaşi timp, adopt o poziţie de sprijinire a unui efort de răspuns la numeroasele întrebări referitoare la OZN-uri în loc să le ignor şi de sprijinire a martorilor şi experţilor care au ieşit în faţă. Procedând astfel, înfrunt direct şi deschis atitudinile şi dezinformarea iraţionale. Aceasta înseamnă că practic o formă de „jurnalism pledant", faţă de care nu am avut niciodată obiecţii, şi acesta este un *modus operandi* pentru numeroşi jurnalişti de investigaţii care intră în profunzimea subiectelor pentru a sluji o cauză superioară. Nu sunt partizană sub niciun alt aspect, cu excepţia respectului faţă de fapte, chiar şi când acestea nu se conformează concepţiei noastre despre lume. Subiectul OZN este într-atât de neortodox, încât până şi o abordare deschisă, raţională poate părea că a depăşit limitele, pătrunzând pe un teritoriu îndoielnic. Mi-am dat toată silinţa ca informaţiile să fie clare, logice şi bine documentate.

Acesta este motivul pentru care mare parte din această carte constă în relatări personale ale unor investigatori experţi, care abordează subiectul OZN într-un mod direct, unii dintre ei pentru prima oară. Prin cuvintele lor, cititorul are acces direct la material şi poate să ajungă la concluzii proprii, bazate pe informaţii.

Aceste persoane din nouă ţări ale lumii sunt specialişti cu pregătiri de nivel înalt, care au primit sarcina descurajantă de

a se confrunta cu acest fenomen în cadrul unor investigaţii secrete sau care au fost martorii lui direcţi, fără să fi ales această situaţie. Unii dintre ei au avut acces la dosare secrete, la martori din „cercul interior" şi la desfăşurarea investigării unor cazuri care depăşesc accesul oricărui jurnalist sau al oricui din afara lumii lor închise şi privilegiate. Aceşti martori ies în faţă în această carte în mod colectiv, pentru a ne acorda tuturor acces şi pentru a ne explica ce ştiu despre OZN-uri, în calitatea lor profesională de piloţi, de oficiali guvernamentali şi de ofiţeri de rang înalt.

La nivel personal, fiecare a fost transformat, sub o formă sau alta, uneori chiar drastic, de această interacţiune cu „imposibilul". Toţi sunt descumpăniţi şi doresc răspunsuri la aceleaşi întrebări grave ca noi, toţi ceilalţi, numai că, uneori, din motive personale. Fiecare dintre ei şi-a început relaţia cu subiectul OZN fiind în mod natural sceptic şi, cu toate că, acum, mulţi sunt pensionaţi din posturile oficiale din care au investigat fenomenul OZN, majoritatea nu au reuşit să se rupă de dorinţa puternică de a afla ce sunt OZN-urile. Rămân în continuare implicaţi în diverse moduri. Unul dintre ei predă un curs de istorie a OZN la o universitate importantă; un altul este frecvent contactat de mass-media pentru a vorbi pe acest subiect; un fost cercetător de la NASA conduce un grup care studiază fenomenele atmosferice anormale; un fost investigator guvernamental este adeseori sunat la telefonul mobil de personal anxios din Forţele Aeriene americane, care observă fenomene ciudate în diverse locuri izolate. În acest sens, persoanele respective nu sunt cu adevărat „pensionate" sau în retragere. Iar unii dintre martori sunt actualmente piloţi pe linii aeriene comerciale.

Am observat că mulţi, chiar şi cei pe care îi cunosc bine, au avut ezitări în privinţa dezvăluirii aspectului emoţional al experienţelor lor legate de OZN. Unii martori se luptă ani de-a rândul cu impactul unei întâlniri apropiate care le descumpăneşte mintea. Rolul meu a fost acela de a scoate cât mai multe cu putinţă din minţile acestor militari reticenţi şi ale piloţilor Forţelor Aeriene din SUA, deloc dispuşi să-şi

dezvăluie temerile, oameni pentru care datoria primează. Nu aş putea să scot în evidenţă suficient de mult importanţa declaraţiilor lor. Aceşti oameni curajoşi dezvăluie lumii un subiect extraordinar.

Pe parcursul multor ani, au descoperit foarte multe cu privire la OZN, în ciuda abilităţii acestui fenomen de a rămâne neidentificat, chiar şi în urma unor apariţii repetate, înşelătoare, în aşa-numitele „valuri", sau după angajarea în urmăriri de-a şoarecele şi pisica în care au fost implicaţi piloţi din Forţele Aeriene americane. Obiectele vin şi pleacă, uneori lăsând o sclipire pe radare, o imagine pe un film sau o amprentă pe sol. Acest grup variat poate să ne ofere imaginea cea mai intimă şi mai faptică a acestui misterios fenomen, la care putem spera să avem acces în calitate de outsideri.

Niciunul dintre aceşti autori nu a avut cunoştinţă de declaraţiile celorlalţi, după cum, spre surprinderea mea, niciunul dintre ei nu m-a întrebat vreodată despre ce scriau ceilalţi colaboratori. Însă, chiar şi în aceste condiţii, apar similitudini şocante nu numai în privinţa relatărilor referitoare la OZN, ci şi în privinţa interpretărilor lor, a atitudinilor şi a ideilor pentru rezolvările din viitor. Această uniformitate validează natura globală a fenomenului şi îmi indică, de asemenea, că, atunci când sunt investigate corespunzător, se ajunge la aceleaşi concluzii, indiferent unde se desfăşoară investigaţia.

Se manifestă o curiozitate universală, care se amplifică odată cu trecerea timpului, legată de misterul OZN. Am urmărit-o amplificându-se şi am observat şi o creştere a numărului relatărilor directe în mass-media pe tema OZN, de când am început acest studiu, acum zece ani. Cu cât aflăm mai multe lucruri, cu atât totul devine mai confuz. Şi, cu toate acestea, mulţi oameni continuă să creadă că subiectul acesta se bazează pe fantezii sau identităţi eronate ori că este un fel de glumă şi, prin urmare, înseamnă curată pierdere de timp. Speranţa mea cea mai profundă este că în special aceşti oameni vor citi această carte din scoarţă în scoarţă, neputându-se dezlipi de ea de la început şi până la sfârşit, apoi vor

trage o concluzie. Presupun că putem fi cu toţii de acord că nimeni nu este îndreptăţit să respingă un subiect fără să ştie mai întâi câte ceva despre el.

Mi-am dat toată silinţa să le selectez, dintr-un volum uriaş de materiale, pe cele mai convingătoare şi esenţiale. În această ţară [SUA - *n. trad.*], OZN-urile au devenit un subiect naţional la sfârşitul anilor 1940, când s-au înregistrat numeroase apariţii care au stârnit un mare interes şi o mare îngrijorare în rândurile publicului şi au fost relatate pe larg de presă. Forţele Aeriene ale Statelor Unite au devenit vioara întâi în abordarea acestor evenimente, într-un context complicat de debutul Războiului Rece, încercând să găsească explicaţii pentru cât mai multe cazuri, pentru a abate atenţia publicului de la acest mister. În spatele uşilor închise, subiectul a stârnit o mare îngrijorare la cel mai înalt nivel, iar Forţele Aeriene americane nu erau echipate pentru a proteja publicul în faţa unui fenomen complet necunoscut, dar aparent de natură tehnologică, ce putea să apară şi să dispară voluntar. La începutul anilor 1950 a fost înfiinţat Proiectul Blue Book, o mică agenţie destinată să primească relatări de la cetăţeni, să le investigheze şi să dea explicaţii presei şi publicului. Treptat, Blue Book s-a consolidat ca o instituţie de relaţii publice destinată să demitizeze apariţiile OZN. S-au adunat sute de dosare şi Forţele Aeriene au închis programul în anul 1970, punând capăt tuturor investigaţiilor oficiale - ori cel puţin aceasta s-a declarat public - fără să găsească o explicaţie pentru numeroase incidente OZN şocante. Cazurile prezentate de colaboratorii noştri s-au petrecut, toate, după închiderea Proiectului Blue Book, între anii 1976 şi 2007.

Guvernul SUA rămâne în continuare complet în afara controversei legate de fenomenul OZN şi nu a instituit politici de abordare a acestei preocupări din ce în ce mai intense. Din perspectiva istoriei, capitolele care urmează vor examina: rolul CIA în crearea protocolului pentru demitizarea OZN; contrastul acut dintre abordarea subiectului OZN de guvernul nostru şi de guvernele altor ţări; temele privind siguranţa aviatică şi securitatea naţională în contextul incidentelor OZN;

psihologia tabuului OZN şi aspectul ascunderii subiectului de către guvernul Statelor Unite.

O mare parte a publicului american a devenit din ce în ce mai frustrată de tiparul negării OZN, mai ales în contextul creşterii numărului mărturiilor odată cu trecerea timpului. În condiţiile în care camerele digitale şi telefoanele celulare reprezintă actualmente ceva obişnuit, aproape în fiecare zi sunt fotografiate OZN-uri, deşi fotografiile sunt şi ele mai uşor de contrafăcut în zilele noastre, ceea ce face ca noua tehnologie să fie o binecuvântare cu dus şi întors. În condiţiile în care se descoperă exoplanete şi oamenii de ştiinţă admit posibilitatea existenţei vieţii în univers, cerinţa studierii neglijatului fenomen OZN este cu atât mai imperativă. Cred că veţi fi de acord, când veţi termina de citit această carte, că au renăscut speranţele în rezolvarea enigmei OZN şi veţi fi de acord şi cu importanţa de semnal a acestei întreprinderi.

Definirea indefinibilului. Ce este un OZN?

Este extrem de important să stabilim chiar de la început că nici eu şi nici alţi autori nu susţinem că pe cerul nostru există nave spaţiale extraterestre prin simplul fapt că nu negăm informaţiile care indică o prezenţă fizică a unor *lucruri* pe cerul nostru. Termenul „OZN" a fost folosit eronat şi s-a încetăţenit într-o asemenea măsură în cultura populară, încât definiţia sa iniţială (şi exactă) s-a pierdut aproape complet. Aproape toată lumea pune un semn de egalitate între OZN şi „navă spaţială extraterestră" şi, astfel, printr-o perversă întorsătură de sens, acronimul a fost modificat pentru a semnifica mai curând ceva *identificat* decât ceva *neidentificat*. Presupunerea falsă, dar larg răspândită potrivit căreia OZN este, în mod necesar, o navă spaţială extraterestră reprezintă de obicei motivul pentru care acest termen generează răspunsuri emoţionale atât de exagerate şi de confuze. Recunoaşterea *ipotezei* extraterestre ca o posibilă explicaţie validă, deşi nedemonstrată, care merită să fie cercetată

ştiinţific în continuare, este ceva cu totul diferit de abordarea subiectului OZN, ca şi cum această descoperire ar fi fost realizată deja.

Din punct de vedere istoric, Forţele Aeriene ale SUA au fost cele care, în urmă cu aproximativ cincizeci de ani, au inventat termenul „obiect zburător neidentificat", pentru a înlocui populara, dar nefireasca denumire de „farfurie zburătoare". Forţele Aeriene au definit „OZN" ca fiind „orice obiect aerian care prin performanţe, caracteristici aerodinamice sau caracteristici neobişnuite nu se conformează niciunui tip actualmente cunoscut de aeronavă sau rachetă ori care nu poate fi identificat cu precizie ca un obiect familiar". Aceasta este definiţia acceptată de toţi cei care au contribuit la scrierea acestei cărţi, precum şi definiţia folosită în toate documentele relevante ale guvernului şi în toate relatările piloţilor.

Dacă un obiect de pe cer nu poate fi identificat, dar nici nu putem elimina posibilitatea că *ar putea* fi identificat dacă am avea mai multe informaţii, *nu* este cu adevărat necunoscut, pentru că nu putem determina nici ce este şi nici ce nu este. Din nou, un veritabil OZN, genul de OZN de care ne ocupăm în această carte, este un obiect care, de exemplu, manifestă capacităţi extraordinare ce depăşesc tehnologia cunoscută, în condiţiile în care existenţa lui este documentată radar şi este observată de mai mulţi oameni calificaţi, într-o asemenea măsură, încât se obţin suficiente date şi se întreprind suficiente studii pentru eliminarea altor posibilităţi cunoscute.

Deoarece termenului „OZN" îi este asociat un asemenea bagaj, unii oameni de ştiinţă şi alţi experţi au folosit o nouă terminologie pentru despărţirea studiilor serioase de cele mai frivole. În loc de „OZN", unii dintre colaboratorii noştri au preferat să folosească formularea „fenomen aerian necunoscut" sau „FAN" - care poate să fie utilizat atât la singular (fenomen), cât şi la plural. Richard Haines, fost cercetător de rang înalt în cadrul NASA şi expert în domeniul securităţii aviatice, defineşte FAN ca fiind:

stimulul vizual care determină raportarea observării unui obiect sau a unei lumini văzute pe cer, al cărui aspect şi/sau dinamică de zbor nu sugerează un obiect zburător logic, convenţional şi care rămâne neidentificat după analiza amănunţită a tuturor dovezilor existente de către persoane capabile din punct de vedere tehnic să realizeze atât o identificare tehnică, cât şi o identificare de bun simţ, în cazul în care este posibil.[7]

În contextul acestei cărţi, termenii OZN şi FAN înseamnă în esenţă acelaşi lucru şi vor fi utilizaţi ca sinonime, deşi unii autori preferă să-l folosească exclusiv pe unul sau pe celălalt. „FAN" sugerează un spectru mai larg, ce înglobează poate o serie mai cuprinzătoare de fenomene care, de exemplu, pot să nu pară a fi obiecte zburătoare. Indiferent care dintre acronime este întrebuinţat, fenomenul este adeseori nemişcat sau pluteşte în aer, nu zboară, şi este văzut uneori doar ca lumini neobişnuite şi nu ca obiect solid, mai ales noaptea, când iluminarea strălucitoare împiedică observarea vreunei structuri fizice. „FAN" respectă distincţia că aceste obiecte şi lumini neobişnuite pot să reprezinte numeroase tipuri de fenomene care îşi au originile în diverse surse.

Al doilea aspect de importanţă fundamentală este acela că aproximativ 90–95 la sută din OZN-urile observate *pot* să fie explicate. În ceea ce priveşte restul de 5–10 procente, de vreme ce s-a stabilit că obiectul este un OZN veritabil potrivit standardelor adecvate, atunci tot ce ştim e ce *nu* este: un obiect construit de om sau natural ori, pur şi simplu, o farsă, din care, din nefericire, există mult prea multe. Exemple de fenomene înţelese adeseori greşit ca fiind OZN sunt baloanele meteorologice, rachetele de semnalizare, lanternele aeriene, avioanele zburând în formaţii, aeronavele militare secrete, păsările care reflectă lumina soarelui, avioanele care reflectă lumina soarelui, blindajele insonorizante, elicopterele, planetele Venus ori Marte, meteorii sau meteoriţii, deşeurile spaţiale, sateliţii, parhelii, fulgerele globulare, cristale de

gheaţă, lumina reflectată de nori, luminile de la sol sau luminile reflectate de geamurile carlingii, inversiunile termice, găurile din nori şi lista poate continua! Da, marea majoritate a relatărilor pot fi explicate în general prin unul dintre elementele de mai înainte, dar, desigur, pe noi ne interesează numai acelea care nu pot fi explicate astfel.

Rezultă, prin urmare, că întrebarea care se pune adeseori „Crezi în OZN?" este, practic, lipsită de fundament, dar este frecvent formulată şi creează nesfârşite probleme de comunicare. Chiar nu are niciun sens deoarece ştim că obiectele *neidentificate* există, fiind documentate şi definite oficial ca atare de Forţele Aeriene şi de alte organisme ale guvernelor din întreaga lume. Timp de peste cincizeci de ani, realitatea obiectelor zburătoare neidentificate nu a reprezentat o problemă de credinţă, de încredere, opinie ori opţiune. Dimpotrivă, când folosim definiţia corectă a termenului „OZN", este o chestiune care ţine de *evidenţă.* Asemenea obiectelor convenţionale *identificate*, cum ar fi o aeronavă, rachete şi alte tipuri de echipament create de om, aceste obiecte *neidentificate* pot să fie fotografiate, să genereze răspunsuri pe ecranele radarelor, să lase urme pe sol şi să fie observate şi descrise de numeroşi martori independenţi, aflaţi în locuri diferite. În termeni de credinţă, ceea ce vrea să întrebe de fapt cel care adresează această întrebare este: „Crezi în navele spaţiale extraterestre?" Iar aceasta este o cu totul altă chestiune.

Pentru a aborda OZN-urile într-un mod raţional trebuie să ne păstrăm poziţia agnostică referitoare la adevărata lor origine deoarece pur şi simplu nu ştim deocamdată care este răspunsul. Fiind agnostici, facem un important pas înainte. Foarte des, dezbaterea privind OZN alimentează două polarităţi, ambele reprezentând poziţii imposibil de apărat. Pe de o parte, cei care „cred" proclamă că extratereştrii au sosit din spaţiul extraterestru şi că ştim deja că OZN-urile sunt nave spaţiale extraterestre şi, pe de altă parte, „demistificatorii" susţin cu o atitudine defensivă agresivă că OZN-urile nici măcar nu există. Această luptă contraproductivă a dominat,

din nefericire, un timp foarte îndelungat discursul public, nefăcând decât să amplifice confuzia şi să creeze o distanţare şi mai mare faţă de abordarea ştiinţifică, agnostică.

Premisa fundamentală a acestei cărţi este scepticismul de principiu. Astrofizicianul Bernard Haisch, fost redactor ştiinţific al publicaţiilor *The Astrophysical Journal* şi *The Journal of Scientific Exploration*, defineşte scepticul veritabil ca fiind „acela care practică metoda suspendării judecării, se angajează în gândirea raţională şi lipsită de partizanate, după cum exemplifică metoda ştiinţifică, dovedeşte disponibilitatea de a lua în considerare explicaţii alternative fără idei preconcepute bazate pe credinţe anterioare şi care caută dovezile şi le analizează cu atenţie validitatea". Vă invit să parcurgeţi materialul prezentat aici din perspectiva agnosticului - cu obiectivitate, cu mintea receptivă şi într-adevăr sceptică.

Acum putem începe o fascinantă călătorie. Vă voi prezenta o parte din materialul cel mai grăitor, care a avut un impact foarte puternic asupra mea în cursul propriului meu proces de explorare şi descoperire. Pe parcursul acestui proces, împreună cu ceilalţi autori, îl rog pe cititor să ia în considerare veridicitatea următoarelor aspecte, pe care trebuie să le revadă la finalul cărţii, aspecte pe care le-am extras din cei zece ani de analiză a subiectului OZN. Aceste cinci premise sunt evaluate amănunţit şi ilustrate de dovezile cuprinse în acest volum:

1. Pe cerul Pământului, în întreaga lume, există un fenomen material, fizic, care pare să se afle sub control inteligent şi este capabil să atingă viteze, manevrabilitate şi luminozitate ce depăşesc tehnologia cunoscută la această oră.
2. Incursiunile OZN, adeseori în spaţiul aerian restricţionat, pot să provoace riscuri ţinând de securitatea aeronautică şi dau naştere la îngrijorări legate de securitatea naţională, cu toate că obiectele nu au exercitat acte făţiş ostile.

3. Guvernul SUA ignoră în mod curent OZN-urile, iar când este supus la presiuni, emite explicaţii false. Indiferenţa şi/sau respingerea este iresponsabilă, lipsită de respect faţă de martori credibili care au adeseori calitatea de experţi şi potenţial periculoasă.
4. Ipoteza potrivit căreia OZN-urile sunt de origini extraterestre sau interdimensionale este raţională şi trebuie să fie luată în considerare, date fiind informaţiile pe care le avem. Cu toate acestea, originea şi natura reală a OZN nu au fost stabilite de oamenii de ştiinţă şi rămân necunoscute.
5. Având în vedere potenţialele implicaţii, mărturiile impun o investigare sistematică, ştiinţifică, beneficiind de sprijinul guvernului Statelor Unite şi de cooperarea internaţională.

Cred că, după ce va parcurge această carte, cititorul cu discernământ va accepta aceste cinci premise – sau cel puţin le va considera plauzibile – oricât de remarcabile sau chiar de neconceput li s-ar putea părea la început.

Leslie Kean,
New York City

Partea întâi
Obiecte de origine necunoscută

„Orice adevăr trece prin trei stadii. La început este ridiculizat, pe urmă i se face o opoziţie violentă şi apoi este acceptat ca fiind evident."

Arthur Schopenhauer

Capitolul 1

Navă maiestuoasă cu proiectoare strălucitoare puternice

Începem această explorare pe un teren cât se poate de solid cu o relatare detaliată a unuia dintre cele mai spectaculoase şi bine documentate cazuri OZN ale tuturor timpurilor. Ceea ce eşti pe cale să citeşti va demonstra caracterul fizic extrem de dramatic şi de misterios al OZN – în acest caz, unele care au fost neobişnuit de îndrăzneţe. Cu toate că este posibil ca anumite pasaje să pară ştiinţifico-fantastice, lucrurile nu stau deloc aşa. Adevărul este că obiectele silenţioase care alunecau prin aer sau pluteau, de obicei triunghiulare, au fost văzute de mii de oameni şi au fost investigate de oameni de ştiinţă din cadrul unor universităţi şi de oficiali ai guvernului, însă nu au putut fi explicate. Au lăsat imagini pe film şi, cu toate că au fost practic imposibil de detectat pe radare, au provocat ridicarea în aer a avioanelor F-16 ale Forţelor Aeriene, lansate în urmărirea lor febrilă. Observaţiile s-au produs pe parcursul „valurilor" de peste doi ani de deasupra Belgiei începând de la sfârşitul anului 1989.

Lansând explorarea realizată de această carte a fenomenului OZN, generalul-maior Wilfried De Brouwer, actualmente în retragere, a pus la dispoziţie o relatare exclusivă, care cuprinde o serie de răspunsuri personale pe care nu le-a exprimat niciodată. În calitate de şef al Diviziei de Operaţii din Statul Major Aerian, colonelul (pe vremea aceea) De Brouwer a jucat un rol de prim-plan, alături de alţi oficiali de la alte eşaloane ale guvernului, în mobilizarea diferitelor departamente pentru a se încerca identificarea ciudaţilor intruşi care continuau să-şi facă apariţia neanunţaţi deasupra oraşelor şi a regiunilor rurale. „Sute de oameni au văzut o

navă triunghiulară, maiestuoasă, cu o anvergură de aproximativ 36,5 metri şi proiectoare foarte puternice, deplasându-se foarte lent fără să facă un zgomot semnificativ şi, în unele cazuri, accelerând la viteze foarte mari", a declarat public De Brouwer în urmă cu câţiva ani, descriind prima noapte a valului. În grupul iniţial de martori s-au aflat numeroşi poliţişti, care au raportat din locuri diferite, în timp ce mai multe nave spaţiale pluteau, se deplasau şi luminau câmpul de-a lungul traiectoriilor lor - aceiaşi poliţişti care făcuseră glume pe ton superior la primirea celor dintâi apeluri radio referitoare la aceste observaţii. Şi ciudatele obiecte au continuat să se întoarcă, din motive insondabile, pentru a se arăta deasupra teritoriului altminteri liniştit al Belgiei.

Colonelul De Brouwer a primit, din partea ministrului apărării al ţării sale, Guy Coëme, sarcina să se ocupe de valul de OZN. După ce petrecuse douăzeci de ani ca pilot de luptă în Forţele Aeriene belgiene, De Brouwer fusese numit la Departamentul de Planificare Strategică al NATO în 1983, având gradul de colonel. Apoi, a devenit comandant de flotilă în cadrul Flotei de transport a Forţelor Aeriene ale Belgiei, şi în 1989 a fost numit şef al Diviziei de Operaţii a Statului Major al Forţelor Aeriene. Avansat la gradul de general-maior în anul 1991, a fost numit adjunct al şefului Statului Major al Forţelor Aeriene belgiene, responsabil pentru operaţii, planificare şi resurse umane. Începând din 1995, după retragerea din Forţele Aeriene, a lucrat timp de peste zece ani în calitate de consultant la Naţiunile Unite, pentru îmbunătăţirea capacităţii logistice de reacţie rapidă a organizaţiei în situaţii de urgenţă. Om de mare integritate şi simţ al răspunderii, De Brouwer era hotărât să facă tot ceea ce depindea de el pentru a afla ce anume invada spaţiul aerian belgian şi încălca în mod repetat regulile elementare ale aviaţiei.

Am avut ocazia să-l cunosc personal pe generalul De Brouwer cu ocazia organizării călătoriei sale la Washington, D.C., în noiembrie 2007, pentru a lua cuvântul în cadrul unei conferinţe de presă internaţionale pe care o organizasem împreună cu regizorul James Fox. Reunisem foşti oficiali de

rang înalt din cadrul guvernelor, aviaţiei şi armatei din nouă ţări ale lumii, pentru a vorbi în faţa presei despre incidentele şi investigaţiile OZN, conferinţă de presă care a fost filmată în scopul realizării unui nou documentar. Intenţionasem, de asemenea, să le oferim acestor curajoşi vorbitori ocazia de a-şi întâlni corespondenţii din alte ţări şi de a discuta între ei, în particular, pe parcursul câtorva zile. Atunci s-au cunoscut mulţi dintre coautorii acestei cărţi.

Generalul De Brouwer este extrem de preocupat de acurateţea faptică, este conservator în estimări şi meticulos în atenţia pe care o acordă detaliilor. Nu este omul care să tragă concluzii pripite şi nici nu este predispus la exagerarea şi înfrumuseţarea adevărului. Preocuparea sa pentru păstrarea acurateţei consemnărilor evenimentelor din Belgia nu s-a schimbat, în ciuda trecerii timpului. „Recent, navigând pe internet, am descoperit o grămadă de informaţii eronate cu privire la valul OZN din Belgia", scria el într-un schimb de e-mailuri, în timp ce lucra la redactarea materialului său destul de amplu. „Acest fapt m-a provocat să reacţionez; nu pot să accept ca aşa-numiţi cercetători să avanseze ipoteze bazate pe informaţii incorecte. Sunt neglijate mărturiile câtorva sute de oameni şi cineva încearcă să convingă persoanele care nu au fost interesate că nu a fost vorba decât despre observarea greşită a unei nave aeriene obişnuite. De asemenea, aceşti «cercetători» au neglijat sau au interpretat eronat declaraţiile oficiale ale ministrului apărării şi ale Forţelor Aeriene."

În cursul uneia dintre conversaţiile noastre mai recente, l-am rugat pe general să reflecteze la experienţa sa din perioada valului OZN din Belgia, din urmă cu douăzeci de ani - despre care spune că a fost unică, dar şi frustrantă, de vreme ce nu au reuşit să identifice navele aeriene care au încălcat teritoriul naţional. Ceea ce l-a impresionat cel mai mult a fost sinceritatea absolută a martorilor cu care a discutat, dintre care mulţi erau „intelectuali cu pregătire superioară, copleşiţi într-un mod veritabil de ceea ce văzuseră şi convinşi că nu aveau de-a face cu o tehnologie

convenţională". Din nefericire, aceştia s-au temut adeseori să iasă în faţă, din cauza stigmatului asociat OZN. „O persoană pe care o cunoşteam de mult timp lucra la NATO în perioada respectivă", mi-a spus De Brouwer. „Era atât de uimită, încât nici măcar nu a îndrăznit să spună cuiva, nici măcar soţiei sale. Mi-a împărtăşit această experienţă numai mie, cu condiţia să nu-i dezvălui numele real."

Am avut norocul să discut cu un martor cu o funcţie înaltă şi calitatea de expert, care nu s-a reţinut deloc, în ciuda riscurilor. Colonelul André Amond, inginer constructor la pensie, era directorul infrastructurii militare a Forţelor Terestre ale Belgiei şi, de asemenea, responsabil de probleme de impact al armatei asupra mediului la nivelul Statului Major General Reunit, cooperând îndeaproape cu ofiţeri americani. După cum menţionează De Brouwer în capitolul următor, Amond şi soţia sa au avut ocazia să privească îndelung una dintre aceste maşini care zburau la mică înălţime, în timp ce se deplasau cu maşina pe un drum de ţară şi apoi după ce au tras pe dreapta. Amond nu a avut absolut niciun dubiu cu privire la natura excepţională a ceea ce vedea. Cu o convingere totală, a mers până la vârf, redactând un raport şi punând la dispoziţia Ministerului Apărării din Belgia şi o serie de desene.

În ceea ce îl priveşte, colonelul Amond a putut să elimine toate explicaţiile posibile pentru acel obiect şi afirmă că era un fel de „vehicul aerian necunoscut". În ce priveşte reflecţiile sale legate de acest eveniment, două decenii mai târziu el scria într-un e-mail: „Nici astăzi nu a apărut o explicaţie! Mare păcat, pentru că vreau să aflu înainte să mor. Daţi-mi o explicaţie corectă pentru ceea ce am văzut; asta e tot ce pot să vă cer". Amond vorbeşte în numele a mii de alţi oameni care nu se gândiseră niciodată la OZN înaintea nedoritei experienţe a observării unuia. Pentru mulţi dintre ei, a fost un efect care a persistat tot restul vieţii.

Pentru a putea înţelege pe deplin semnificaţiile dovezilor care urmează să fie prezentate de generalul De Brouwer,

trebuie să cunoaştem circumstanţele acestei extraordinare serii de evenimente. Majoritatea cazurilor OZN nu implică „valuri" şi nu oferă nici pe departe atâtea date ca acesta. De obicei, este vorba despre un unic incident şi bineînţeles că aceste cazuri sunt mai dificil şi de documentat, şi de investigat. Cele câteva sute de relatări vii şi consistente adunate cu timpul în Belgia - culese şi investigate de un grup de oameni de ştiinţă care lucrau în cadrul Forţelor Aeriene - au creat ocazii pentru detectarea radar şi alte aplicaţii tehnice care au de câştigat de pe urma pregătirii din vreme. Numărul mare de observaţii a mărit şansele de obţinere a unor fotografii şi filmări valide. Armata a avut suficient timp să evalueze şi să testeze o serie de opţiuni de explicare a naturii obiectelor, opţiuni care au putut să fie ori verificate, ori eliminate pe baza anchetelor oficiale, de exemplu, dacă, într-un anumit moment, existau elicoptere în spaţiul aerian. Oficialii au putut să se pregătească pentru viitoarele vizite ale OZN instruind specialişti în radiolocaţie care să se descurce cu aceste ţinte excepţionale şi să aducă avioanele Forţelor Aeriene în situaţia de a putea decola pe loc la primirea ordinului. Pe măsură ce evenimentele din Belgia s-au derulat de-a lungul lunilor şi anilor, toate explicaţiile lumeşti, banale, convenţionale au fost eliminate. A devenit foarte clar ce *nu erau* obiectele, însă deocamdată nu exista nimic clar cu privire la ceea *ce erau.*

În cele din urmă, singura posibilitate rămasă, indiferent cât de improbabilă, a fost că obiectele erau avioane invizibile de luptă F-117A ori alte nave aeriene militare secrete americane, trimise pentru a realiza un fel de exerciţiu experimental clandestin. Generalul De Brouwer a considerat ca fiind extrem de improbabil să fie trimise aparate de zbor secrete, care să zboare în mod repetat deasupra Belgiei, în lipsa oricărei notificări oficiale, violându-se regulile aeriene, de vreme ce nu se primise niciun fel de solicitare de survol din partea Forţelor Aeriene americane. Şi-a dat seama, de asemenea, că abilităţile tehnologice pe care le dovedeau obiectele respective depăşeau cu mult chiar şi capacităţile aparatelor de zbor experimentale - situaţie care, subliniază generalul, rămâne

valabilă şi astăzi. Cu toate acestea, s-a informat la Ambasada Statelor Unite din Bruxelles şi la ambasadele altor parteneri din NATO prin contact informal cu ataşaţii lor.

Răspunsul a fost exact cel la care se aştepta. Iar rezultatul anchetei sale este precizat într-un document al guvernului american, secret la vremea respectivă, dar făcut între timp public, în virtutea legii dreptului la informare. Memoriul din luna martie 1990 „Belgia şi tema OZN" subliniază că De Brouwer a întrebat dacă obiectele erau aparate aeriene militare americane B-2 sau F-117, afirmând că întreprindea ancheta în ciuda faptului că îi era cât se poate de clar că „presupusele obiecte observate nu corespundeau sub niciun aspect cu caracteristicile observabile ale niciunui aparat aerian al Statelor Unite". Documentul afirmă în continuare că „Forţele Aeriene ale Statelor Unite au confirmat Forţelor Aeriene belgiene şi ministerului belgian al apărării că niciun aparat de zbor invizibil al Forţelor Aeriene americane nu operase în regiunea Ardeni în perioadele în discuţie".[8] De Brouwer mi-a relatat că primise asigurări şi în particular, din partea unui oficial american, că Statele Unite nu aveau niciun „program negru" care ar fi putut să prilejuiască observaţiile multiple.

În 1992, ministrul apărării al Belgiei, Leo Delcroix, a confirmat acest fapt încă o dată, răspunzând la o scrisoare din partea unui cercetător francez. „Din nefericire, până acum nu s-a găsit nicio explicaţie", scria el. „Natura şi originea fenomenului rămân necunoscute. În schimb, o teorie poate să fie respinsă total, de vreme ce Forţele Armate belgiene au primit asigurări ferme din partea autorităţilor americane că nu a existat niciun fel de zbor-test american."[9]

Acesta este un aspect foarte important care trebuie să fie reţinut pe parcursul lecturării relatărilor martorilor, puse la dispoziţie de către De Brouwer. Suntem blocaţi într-o dilemă gravă. A testat armata vreunei ţări aparate aeriene extrem de avansate începând de la mijlocul anilor 1970, care reprezintă momentul în care au început să apară relatări cu privire la asemenea nave aeriene triunghiulare? A fost aleasă Belgia ca

loc pentru zborurile-test repetate, monitorizate de la o bază secretă situată cine ştie unde? Bunul simţ ne spune că, dacă un guvern ar fi pus la punct un aparat de zbor uriaş, care ar fi putut să plutească nemişcat la câteva sute de metri de sol şi apoi să ţâşnească cât ai clipi - toate acestea fără să scoată vreun zgomot -, atunci o asemenea tehnologie ar fi revoluţionat atât transporturile aeriene şi războiul modern, cât şi fizica, probabil. În cele două decenii scurse de la valul belgian, Statele Unite au fost implicate în trei războaie; dacă ne-am fi aflat în posesia unor capacităţi într-atât de avansate, cu siguranţă că ar fi fost de mult puse la treabă. Dacă un guvern oarecare ar fi efectuat zboruri, în secret şi inexplicabil, cu această minune deasupra Belgiei, ar fi fost obligat să mintă autorităţile belgiene când s-au efectuat anchete, prin aceasta tulburând parteneriatul dintre membrii NATO, parteneriat bazat pe respect reciproc şi încredere. Iar *toate* persoanele care ar fi fost implicate în crearea şi pilotarea acestui aparat de zbor extraordinar de avansat ar fi trebuit să păstreze secretul total asupra acestei tehnologii miraculoase şi asupra testelor secrete de zbor repetate - şi, într-adevăr, nu a apărut nimeni şi nu a existat nicio scurgere cu privire la o asemenea întreprindere. Cu toate acestea, în minţile unora, aceasta va fi în continuare o posibilitate, indiferent cât de improbabilă.

În ceea ce îl priveşte pe generalul De Brouwer, această posibilitate a fost eliminată complet. Şi atunci, după părerea sa, ce a rămas? „Abordez subiectul FAN într-un mod pragmatic. Rămân la fapte şi evit extrapolările la posibile activităţi extraterestre", a răspuns generalul De Brouwer prin e-mail. „Cu toate acestea, încurajez cercetările ştiinţifice, care ar trebui să se bazeze pe analiza obiectivă a mai multor observaţii raportate pe perioada valului belgian. Cercetările de acest gen trebuie să nu excludă opţiunea extraterestră."

În cele din urmă, vreau să subliniez semnificaţiile fotografiei color în prim-plan a unui obiect neidentificat, fotografie pe care o va prezenta De Brouwer - una dintre cele mai

revelatoare imagini ale unui OZN din toate timpurile. Este posibil ca cititorul să se întrebe, pe bună dreptate, de ce nu există mai multe fotografii şi imagini video fără echivoc ale obiectelor belgiene, de vreme ce au fost atât de multe observaţii. În parte, este vorba despre cerinţele foarte stricte ale autorităţilor cu privire la acceptarea fotografiilor; metodele lor de filtrare au eliminat toate imaginile îndoielnice şi neverificabile. În plus, se uită cu uşurinţă că, în urmă cu douăzeci de ani, încă nu intraseră în uz telefoanele celulare şi camerele digitale şi video relativ necostisitoare, de larg consum. Cel mai adesea, oamenii nu au avut la îndemână aparate de fotografiat cu film încărcat în momentele imprevizibile când pe deasupra capului le-au trecut OZN-uri, de exemplu noaptea, aflându-se la volan. În discuţiile mele cu numeroşi martori ai OZN, de-a lungul anilor, am învăţat că, atunci când observă un lucru într-atât de copleşitor şi uneori înspăimântător cum este un OZN gigantic care pluteşte la mică înălţime, oamenii rămân aproape înmărmuriţi. Văd un lucru care nu ar trebui să existe, ceva ameninţător, uriaş şi tăcut, care anterior era inimaginabil. Cei mai mulţi nu-şi pot lua ochii de la obiectul venit parcă din altă lume, doar, poate, cât să-şi cheme familia sau prietenii care îi pot auzi. Rămân privind şi nimănui nu-i trece prin minte să-şi bată capul să facă fotografii. De obicei, nava se depărtează încet, dispărând curând din vedere. Nimeni nu vrea să dea fuga înăuntru, să caute un aparat de fotografiat sau să răscolească lucrurile din portbagaj ca să găsească aşa ceva ori să-şi facă griji dacă e încărcat sau nu. Momentul este mult prea neobişnuit, prea electrizant.

Chiar şi atunci când se fac fotografii, nu ies întotdeauna. Dacă luminile sunt la distanţă şi timpul de expunere este prea scurt, în fotografie nu apare nimic. De asemenea, alte caracteristici ale OZN-ului pot să afecteze înregistrarea pe film a luminilor sale puternice. Într-un caz, un producător de film belgian împreună cu doi colegi, folosind un film ultrasensibil, au fotografiat unul dintre obiecte, care le trecea chiar pe deasupra capului.[10] Fotograful a estimat altitudinea

la aproximativ trei sute de metri, diametrul obiectului fiind de şase ori mai mare decât al lunii pline. Pentru verificare, a fotografiat un avion obişnuit câteva minute mai târziu, în acelaşi loc, folosind exact aceleaşi setări ale aparatului de fotografiat.

În schimb, în fotografii, „proiectoarele" strălucitoare ale OZN, care în ochii privitorilor păruseră mult, mult mai strălucitoare decât luminile avionului, abia dacă se zăreau. Forma triunghiulară a OZN, clar vizibilă cu ochiul liber, dispăruse de pe film. În acelaşi timp, luminile avionului au apărut mai strălucitoare decât ale OZN, părând exact aşa cum arătaseră de la sol, cu toate că OZN fusese cu mult mai apropiat de observatori decât avionul. Experimentele de laborator arată că e foarte posibil ca acest fapt să se datoreze efectului luminii infraroşii din jurul OZN, efect care poate face ca şi un asemenea obiect să dispară complet din fotografie. Acesta ar putea să fie un motiv pentru care investigatorii au primit atât de puţine fotografii utilizabile în cursul valului belgian, precum şi motivul pentru care fotografiile fidele ale OZN nu sunt chiar atât de numeroase pe cât te-ai aştepta.

Desenele martorilor joacă şi ele un rol important, surprinzând detalii întipărite în memoria observatorilor imediat după apariţii. Investigatorii pot să realizeze ulterior comparaţii între reprezentările făcute în locuri diferite, în momente diferite ori aparţinându-le mai multor martori ai aceluiaşi eveniment, aflaţi în puncte de observare diferite - toate aparţinându-le unor oameni care nu se cunosc între ei. „Fără îndoială, va sosi ziua în care fenomenul va fi observat cu mijloacele tehnologice necesare care nu vor mai lăsa nici măcar cel mai mic dubiu cu privire la originea lor", a comentat recent încrezător generalul De Brouwer. Între timp, ceva real din punct de vedere fizic, tehnologic, dar complet necunoscut oricăruia dintre noi a trecut pe cerul Belgiei. Nu ştim de unde venea, încotro se îndrepta sau de ce se afla acolo. Însă realitatea existenţei sale este cât se poate de remarcabilă şi reprezintă o provocare suficient de mare pentru cei dintre noi aflaţi la sol, care nu au putut să facă nimic.

Capitolul 2
Valul de FAN de deasupra Belgiei

de general-maior (retr.) Wilfried De Brouwer

La 29 noiembrie 1989, când eram şeful operaţiilor în cadrul Statului Major al Forţelor Aeriene ale Belgiei, s-a raportat un total de 143 de observaţii, într-o zonă restrânsă din jurul localităţii Eupen din Belgia, aflată la 30 de kilometri (nouă-sprezece mile) est de oraşul Liège şi la 11 kilometri (şapte mile) vest de frontiera germană. La unele dintre apariţiile raportate au existat mai mulţi martori, ceea ce înseamnă că aproape 250 de persoane au descris o extraordinară activitate a FAN, în special după apusul soarelui.

Vremea era senină, cerul neacoperit de nori, iar vizibilitatea era bună. Doi poliţişti federali, Heinrich Nicoll şi Hubert Von Montigny, au realizat cel mai important raport. La ora 5:15 după-amiaza, patrulând pe drumul dintre Eupen şi frontiera germană, ei au observat un câmp din apropiere luminat cu o asemenea intensitate, încât puteau să citească ziarul în maşină. Deasupra câmpului plutea un aparat aerian triunghiular cu trei proiectoare care luminau solul dedesubtul său şi o lumină roşie intermitentă în centru. Fără să scoată vreun sunet, s-a deplasat încet către frontiera germană, timp de aproximativ două minute, apoi s-a întors brusc către

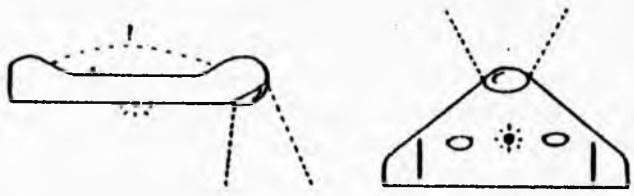

Desene realizate după obiectele observate de doi martori de lângă Lacul Gileppe, în vedere laterală şi de jos în sus. *Arhivele SOBEPS*

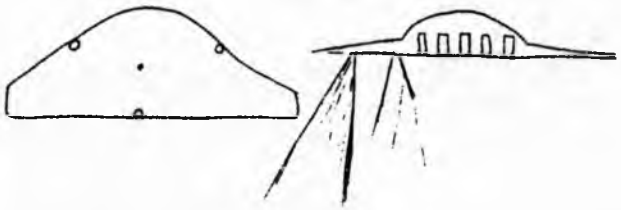

Un martor din Eupen a desenat de asemenea nava aeriană din două perspective. *Arhivele SOBEPS*

oraşul Eupen. Poliţiştii l-au urmat. Alţi martori independenţi au relatat că au văzut ciudatul obiect de-a lungul aceluiaşi drum. A rămas deasupra oraşului Eupen timp de aproximativ treizeci de minute şi a fost văzut şi de alţi numeroşi martori.

Obiectul s-a îndreptat apoi către lacul Gileppe, unde a rămas imobil, plutind timp de aproximativ o oră, în timp ce Nicoll şi Von Montigny au rămas în maşină pe un deal învecinat şi au fost martorii unui spectacol extraordinar. Aparatul a emis în mod repetat două fascicule de lumină roşie, cu o sferă roşie în capătul fiecărui fascicul, în plan orizontal. Ulterior, fasciculele au dispărut şi sferele roşii s-a întors la navă. Câteva minute mai târziu, a început un nou ciclu, fiecare asemenea ciclu durând câteva minute. Hubert Von Montigny a spus că era ca şi cum un scafandru ar fi tras cu o arbaletă subacvatică o săgeată care încetinea la capătul traiectoriei şi era recuperată ulterior de trăgător.[11]

Însă aceasta nu a fost tot. Brusc, la ora 6:45 seara, poliţiştii au văzut un al doilea aparat aerian, care a apărut de dincolo de pădure şi a efectuat o manevră care l-a aplecat spre faţă, expunându-i partea superioară a fuzelajului. Poliţiştii au descris o cupolă la partea superioară a structurii, având ferestre dreptunghiulare luminate dinăuntru. Apoi, aparatul s-a depărtat spre nord. Aproximativ patruzeci de minute mai târziu, la ora 7:23 seara, primul aparat aerian a încetat să emită sferele de lumină roşie şi a plecat spre sud-vest. Cei doi poliţişti, care se aflau în legătură radio cu dispeceratul, au aflat că un alt FAN fusese raportat la nord de Eupen şi s-au

îndreptat spre un punct de observaţie situat la sud de autostrada E 40. Din această poziţie, au văzut un FAN deplasându-se către satul Henri-Chapelle, unde doi dintre colegii lor poliţişti, Dieter Plummans şi Peter Nicoll (nicio legătură cu Heinrich Nicoll), au văzut nava aeriană apropiindu-se din direcţia Eupen.

Plummans şi Peter Nicoll şi-au oprit maşina lângă o mănăstire când au observat aparatul de zbor cu trei proiectoare foarte puternice şi o lumină intermitentă centrală roşie, aflat la o distanţă de o sută de metri şi la o înălţime estimată de 80 de metri. Aparatul era imobil şi nu producea niciun zgomot, însă, brusc, la un moment dat, a scos un zgomot ca nişte pârâituri şi i s-a redus intensitatea luminilor. Simultan, din centru a ieşit o sferă de lumină roşie, care s-a dus drept în jos, nu departe de poziţia poliţiştilor.

Amândoi poliţiştii au fost îngroziţi. Sfera de lumină şi-a schimbat traiectoria verticală cu una orizontală şi a dispărut din vedere în spatele copacilor. Apoi, nava aeriană s-a deplasat exact deasupra maşinii de poliţie şi s-a îndreptat

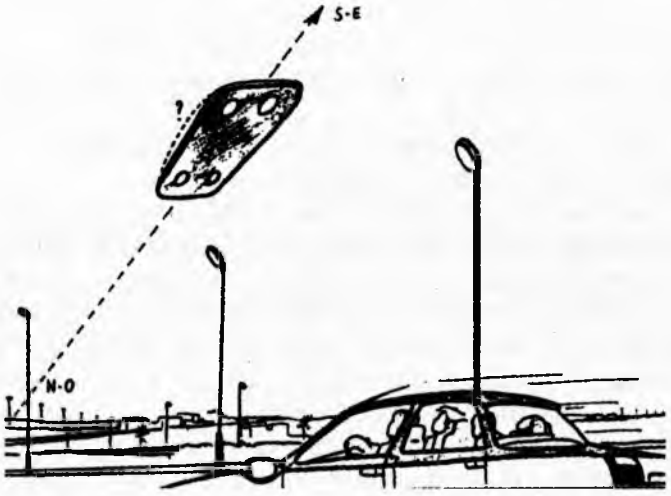

Schiţă realizată de o mamă care a observat un aparat de zbor, aflându-se pe autostradă împreună cu familia. *Arhiva SOBEPS*

către nord-est. Poliţiştii au urmărit-o aproximativ opt kilometri, până au pierdut-o din vedere. În schimb, colegii lor Heinrich Nicoll şi Hubert Von Montigny - cei doi poliţişti care au observat primii obiectele, cu câteva ore mai devreme - au putut să-i urmărească mişcările din poziţia lor de la sud de autostradă.

În total, treisprezece poliţişti au raportat observarea aparatului aerian în opt locuri diferite din apropierea localităţii Eupen. Obiectul a mai fost văzut şi de numeroşi civili. De exemplu, patru membri au unei familii care se deplasau cu maşina pe o autostradă la vest de Liège au observat deasupra lor o platformă dreptunghiulară, pe care o făceau vizibilă luminile autostrăzii. Aceşti observatori au relatat că a trecut lent, la mică altitudine, având câte un proiector în fiecare colţ.

Un total de şaptezeci de observaţii raportate în data de 29 noiembrie au fost investigate complet şi nici una dintre acestea nu poate să fie explicată pe baza tehnologiei convenţionale. Luând în calcul că aproximativ o persoană din zece face efortul de a-şi raporta experienţa, împreună cu echipa de investigatori, am estimat că mai mult de 1 500 de persoane trebuie să fi văzut fenomenul în peste şaptezeci de locuri, din unghiuri diferite, în cursul acelei după-amiezi şi seri.

După observaţiile iniţiale din 29 noiembrie, au mai fost făcute o serie de observaţii la data de 1 decembrie (patru observaţii) şi 11 decembrie 1989, când douăzeci şi unu de martori au raportat descrieri similare ale unui aparat de zbor triunghiular.

La data de 1 decembrie, meteorologul Francesco Valenzano şi fiica sa, care se plimbau în Piaţa Nicolai din Ans, în apropiere de Liège, au văzut o navă aeriană care se deplasa lent şi se apropia la mică altitudine. Aparatul a făcut un tur al pieţei, fără să producă vreun zgomot, iar când a trecut exact pe deasupra capetelor lor, Valenzano a observat o formă delta cu trei lumini în poziţie triunghiulară şi o lumină roşie rotativă, în centru, dispusă mai jos de burta aparatului.

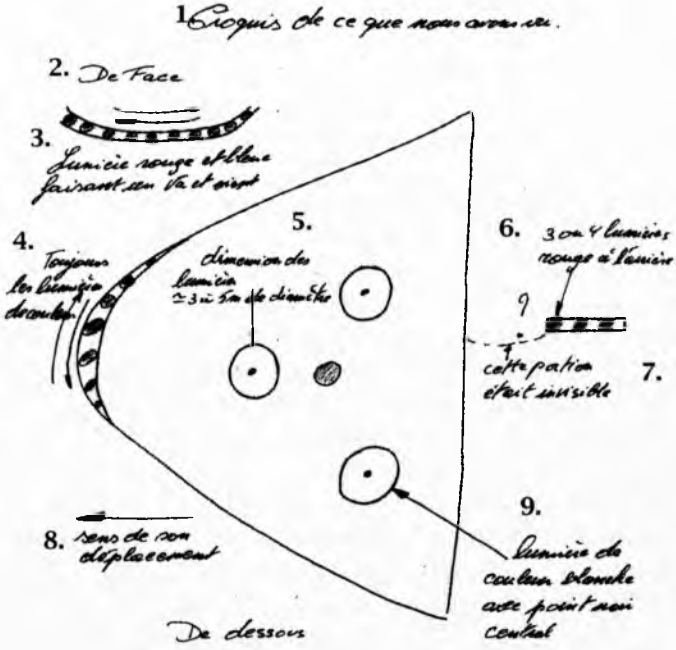

* *Traducerea textului din limba franceză, în schiţă:*

1. *Schiţă a ceea ce am văzut*
2. *Din faţă*
3. *Lumină roşie şi albastră care se deplasa*
4. *Lumini continue*
5. *Dimensiunile luminilor între 3 şi 5 metri în diametru*
6. *3 sau 4 lumini roşii în spate*
7. *Această porţiune era invizibilă*
8. *Sensul deplasării navei*
9. *Lumini de culoare albă cu un punct negru central*

Schiţa lui Valenzano a cuprins lumini roşii şi albastre dispuse pe bordul de atac şi patru lumini pe faţa inferioară. *Arhiva SOBEPS*

La data de 11 decembrie, un băiat în vârstă de doisprezece ani împreună cu părinţii, cu bunicii şi cu sora lui au fost martorii apariţiei unui aparat de zbor cu aspect similar, care a trecut în apropierea locuinţei lor, timp de aproximativ

cincisprezece minute. La început, a fost imobil şi pe urmă a început să se apropie de casa lor, trecând exact la verticala acesteia. Desenele băiatului prezintă o vedere frontală (jos, dreapta), o vedere când se afla aproape deasupra capetelor lor (jos, stânga) şi o vedere când era exact la verticală (sus). Formele diferite pot să explice de ce unii martori au raportat prezenţa unui aparat de zbor care nu era triunghiular. Într-adevăr, desenele arată că percepţia formei poate să varieze în funcţie de unghiul de observare şi de altitudine.

Aproximativ cincisprezece minute mai târziu, un aparat aerian similar a fost observat la aproximativ 97 de kilometri mai la vest şi au urmat mai multe rapoarte ulterioare. La ora 6:45 seara, colonelul André Amond, inginer constructor în cadrul Forţelor Terestre belgiene, se deplasa cu maşina împreună cu soţia când au observat amândoi trei spoturi luminoase mari şi un girofar roşu la dreapta faţă de poziţia în care se aflau. Colonelul Amond se deplasa mai repede decât aparatul aerian, însă, când au oprit şi au coborât din maşină pentru a observa fenomenul, spoturile luminoase i-au prins din urmă şi s-au întors în direcţia lor. Deodată, au văzut un proiector uriaş, aproape de două ori cât luna plină, care s-a apropiat de ei la o distanţă estimată la 100 de metri. Soţia colonelului era speriată şi a cerut să plece de-acolo. Când

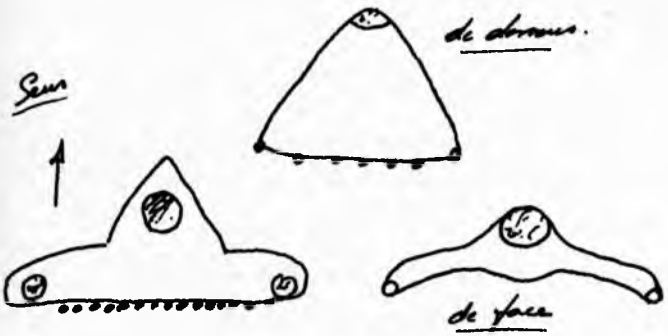

Aparatul aerian văzut din trei unghiuri diferite, desenat de un băiat din Trooze, din apropiere de Liège. *Arhiva SOBEPS*

colonelul a deschis portiera maşinii, aparatul aerian a făcut o întoarcere la stânga foarte strânsă, cu o viteză de aproximativ 16 kilometri pe oră, şi pe faţa inferioară a aparatului au mai apărut trei lumini, dispuse în formă triunghiulară, cu o lumină centrală care pulsa.

Nu se auzea niciun zgomot şi, cu toate că era lună plină, martorii nu au văzut structura aparatului aerian. După ce şi-a încheiat virajul, acesta a accelerat foarte rapid, dispărând pur şi simplu în întunericul nopţii. Colonelul Amond a trimis un raport detaliat la Ministerul Apărării. Dădea asigurări că nu era holograma, elicopter, aparat militar de zbor, balon, aparat de zbor foarte uşor motorizat şi nici alt gen de navă aeriană cunoscută.

În cursul unei recente revizuiri a investigaţiei, s-a aflat că încă un martor văzuse obiectul cu trei lumini strălucitoare şi o lumină pulsatilă roşie cu aproximativ cinci minute înainte de Amond şi soţia acestuia. Momentele precise în timp au putut fi reconstituite pentru că martorul, o femeie, se îndrepta spre casă de la trenul care sosise în gara Ernage cu douăzeci de minute înainte ca Amond să observe aparatul.

La data de 4 aprilie 1990, ora 10:00 seara, în oraşul Petit-Rechain o femeie îşi scosese câinele la plimbare în curte, când a observat proiectoarele unui aparat care plutea deasupra casei sale. Şi-a alertat partenerul, care s-a grăbit să iasă afară cu aparatul fotografic pe care tocmai şi-l cumpărase. Camera era încărcată cu diapozitive color, dar rămăseseră

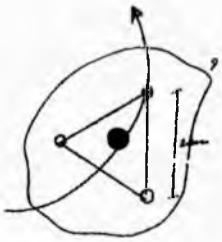

Colonelul Amond şi-a trimis desenul reprezentând faţa inferioară a FAN la Ministerul Apărării. *Arhiva SOBEPS*

numai două poziţii pe film. Sprijinindu-se de un zid pentru a evita instabilitatea, bărbatul a făcut două fotografii, prima cu expunerea manuală de una până la două secunde, în timp ce aparatul se înclina spre stânga. Ulterior, a început să se mişte şi a dispărut din vedere în spatele caselor învecinate. După prelucrarea filmului, fotograful a văzut patru lumini pe una dintre fotografii şi niciuna pe cea de-a doua, pe care a aruncat-o.

Câteva săptămâni mai târziu, le-a arătat fotografia rămasă colegilor săi, metalurgişti, în timpul pauzei de masă de la fabrică. Unul dintre ei a contactat un jurnalist local, care a publicat fotografia într-o revistă franceză. Mai departe, au fost anunţaţi experţii de la academia militară belgiană, care au cerut fotografia originală pentru analiză. O echipă aflată sub conducerea profesorului Marc Acheroy a descoperit că, supraexpunând imaginea, devenea vizibilă o formă triunghiulară.

După aceasta, fotografia color originală a fost analizată şi de François Louange, specialist în imagistică de satelit în cadrul centrului francez de cercetări spaţiale CNES, de dr. Richard Haines, fost cercetător principal la NASA, şi, în cele din urmă, de profesorul André Marion, doctor în fizică nucleară, profesor la Universitatea Paris-Sud şi care lucra, de asemenea, în cadrul CNES.

Descoperirile lor majore au fost următoarele:

- niciun efect al radiaţiei în infraroşu;
- niciun indiciu al vreunei cosmetizări a fotografiei;
- aparatul fotografic era stabil, însă nava aeriană se deplasa lent şi avea o înclinaţie de aproximativ 45 de grade când fusese făcută fotografia;
- rotaţia proiectoarelor nu se realiza în jurul unui punct central;
- lumina din mijloc este foarte diferită de celelalte trei lumini;
- luminile sunt poziţionate simetric faţă de structura navei.

La analiza realizată de profesorul Marion mai recent, în 2002, s-a folosit o tehnologie mai sofisticată. Profesorul a confirmat descoperirile anterioare, explicând în acelaşi timp o nouă descoperire: prelucrarea numerică a fotografiei a dezvăluit un halou de ceva mai uşor, care înconjoară nava. Procesarea optică specială arată că în acest halou particulele de lumină formează un model anume în jurul navei, ca fulgii de zăpadă duşi de vânt. Este un model foarte similar cu acela al piliturii de fier direcţionate de „liniile de forţă" ale unui câmp magnetic.[12] Aceasta ar putea să indice faptul că nava se deplasează folosind un sistem de propulsie magneto-plasmo-dinamic, aşa cum a sugerat profesorul Auguste Meessen în unul dintre studiile sale.[13]

Numai din analiza acestei fotografii au fost scoase la lumină numeroase elemente ascunse, ceea ce arată că imaginea nu a fost contrafăcută. Experţii au subliniat în special că aceste caracteristici unice ale luminii sunt foarte speciale şi au spus că un asemenea efect nu ar apărea dacă imaginea ar fi contrafăcută.[14] De asemenea, descoperirile experţilor sunt concordante cu relatarea fotografului, care nu fusese iniţial prea încântat de fotografia aceea în care surprinsese patru lumini şi o păstrase într-un sertar săptămâni de-a rândul înainte s-o arate cuiva. Nu era sigur ce era şi o vreme nici nu se gândise prea mult la ea.

Cu toate că marea majoritate a relatărilor descriau o navă cu trei proiectoare şi un girofar pe faţa inferioară, aşa cum a fost imortalizată în fotografia din Petit-Rechain, mai mulţi martori au raportat forme şi caracteristici foarte speciale. La data de 22 aprilie 1990, au fost înaintate şapte rapoarte de triunghiuri, plus un raport mai neobişnuit, făcut de doi muncitori din Basècles, la sud-vest de Bruxelles. Ei se aflau în curtea fabricii cu puţin înaintea miezului nopţii când au apărut brusc două proiectoare enorme şi strălucitoare, care au luminat întreaga curte. O platformă trapezoidală uriaşă s-a deplasat foarte lent la mică înălţime deasupra coşului, la un moment dat acoperind întreaga curte (100 x 60 m). Cei doi bărbaţi au descris şase lumini şi au spus că obiectul avea o

culoare cenuşie. Au observat structuri pe faţa inferioară a platformei, care li s-a părut că semăna cu un „portavion răsturnat".

O altă observaţie deosebită, şocant de similară cu aceea de la fabrica din Basècles, s-a produs la data de 15 martie 1991 la Auderghem, în apropiere de Bruxelles. Un inginer electronist s-a trezit în timpul nopţii şi a auzit un zgomot foarte slab, un ţiuit de înaltă frecvenţă. S-a uitat pe fereastră şi a văzut o navă dreptunghiulară la foarte mică altitudine, având structuri neregulate pe faţa inferioară. Trăgându-şi pe el o haină, a urcat la etaj pe o terasă şi a urmărit nava de un cenuşiu închis plutind încet deasupra capului său, fără lumini. Ţiuitul încetase şi nava era acum complet silenţioasă.

Cu câteva zile înainte, la 12 martie 1991, fuseseră depuse în total douăzeci şi şapte de rapoarte dintr-o mică regiune din sud-vestul oraşului Liège. În două rânduri, o navă fusese văzută deasupra centralei nuclearo-electrice de la Thiange. Un martor a relatat că se afla exact deasupra luminilor roşii din vârful unuia dintre enormele coşuri. A plutit acolo aproximativ un minut, cu una dintre luminile de pe structura

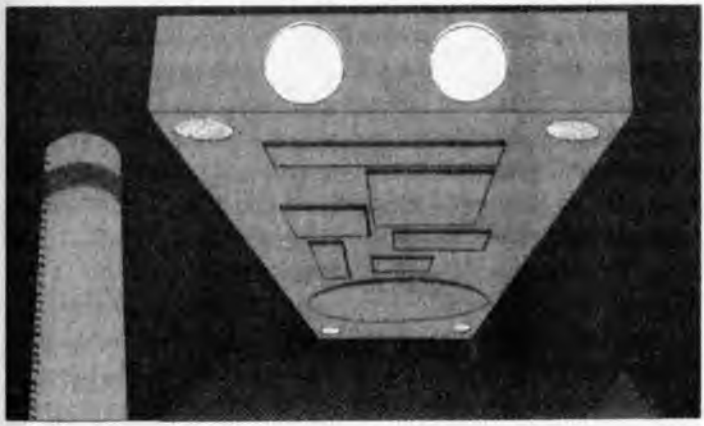

Reproducere artistică a „portavionului răsturnat" de la fabrica din Basècles. *Arhiva SOBEPS*

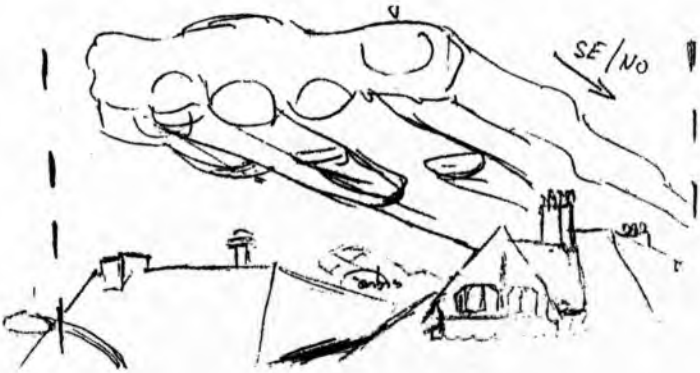

Desenul unui martor reprezentând o navă dreptunghiulară deasupra localităţii Auderghem, similară navei observate în cursul anului anterior la Basècles. *Arhiva SOBEPS*

exterioară aprinsă şi o altă lumină îndreptată direct în unul dintre coşuri. După ce şi-a încheiat „inspecţia", acest FAN a început să se deplaseze lent şi a trecut prin enormul nor de abur alb care ieşea din coş, dispărând apoi în întuneric.

Ocazional, câte o navă a părut să răspundă la prezenţa sau la acţiunile observatorilor, aşa cum am arătat anterior, când colonelul Amond a coborât din maşină şi obiectul s-a apropiat imediat. La data de 26 iulie 1990, la ora 10:35 seara, domnul şi doamna Marcel H. se aflau de asemenea în maşină, trecând prin Grâce-Hollogne, îndreptându-se către Seraing, când au privit pe geamuri şi au văzut un obiect imobil pe cer. Avea forma unui triunghi echilateral, căruia i-au estimat o lungime a laturii de aproximativ doisprezece metri. Obiectul era întunecat, însă de-a lungul a două laturi avea două brâuri de lumină albă, ca un tub mare de neon. Martorii au mai văzut trei proiectoare trimiţând fascicule de lumină către sol; păreau să fie detaşate de obiect şi legate între ele printr-un fel de suport ca o „consolă". De asemenea, erau vizibile două girofaruri, unul roşu şi unul verde, situate pe faţa inferioară a navei. Baza - faţa navei cu cele două proiectoare albe - era îndreptată spre ei.

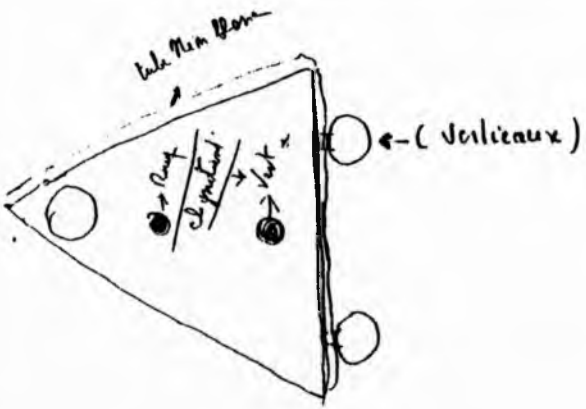

Desenul domnului Marcel H. Împreună cu soţia sa, a văzut girofaruri roşii şi verzi dispuse către centrul triunghiului, trei lumini albe mari şi un tub de neon alb. *Arhiva SOBEPS*

Surprins, dl H. i-a spus soţiei sale: „Ca să ne distrăm, o să fac semne cu farurile". Domnul H. a făcut semne cu farurile, stingându-le şi reaprinzându-le de două ori. În acelaşi moment, cele două lumini albe de pe baza triunghiului s-au rotit, s-au înclinat către cei doi pasageri de la sol şi s-au stins, reaprinzându-se apoi de trei ori. Lumina era strălucitoare, dar nu orbitoare. Pe urmă, cu luminile îndreptate spre maşina aflată în mişcare şi deplasându-se cu baza spre înainte, nava s-a poziţionat în dreapta, la o distanţă de aproximativ 100 de metri şi o înălţime între 60 şi 100 de metri. (Interesant este că şi col. Amond a raportat, de asemenea, o distanţă de 100 de metri după apropierea obiectului.) Pe urmă, a făcut un viraj brusc şi, deplasându-se în continuare cu baza spre înainte, a zburat în aceeaşi direcţie cu maşina, urmărind-o în timp ce aceasta se deplasa la vale pe coasta unui deal, către Seraing. Cu toate că dealul era destul de abrupt, OZN a urmărit conturul terenului şi a păstrat o înălţime constantă deasupra solului înclinat, zburând cu aceeaşi viteză cu care se deplasa maşina (60-70 km/oră). Când s-au apropiat de podul de la Seraing, dl şi dna H. erau

deja înspăimântaţi. În cele din urmă, obiectul a traversat râul Meuse la dreapta lor, fără niciun zgomot, apoi a început să se ridice, depărtându-se rapid în direcţia Grâce-Hollogne.

Se poate scrie o carte groasă numai din relatările martorilor şi din desenele adunate pe parcursul celor doi ani de vârf. Eu am prezentat doar o mostră. Pot să concluzionez cu toată încrederea că observaţiile din perioada a ceea ce actualmente este cunoscut sub numele de valul belgian nu au fost provocate de o isterie în masă. Martorii intervievaţi de investigatori au fost sinceri şi corecţi. Nu se cunoşteau anterior între ei. Cei mai mulţi au fost foarte surprinşi de ceea ce au văzut şi chiar şi astăzi, după douăzeci de ani, sunt gata în continuare să-şi confirme neobişnuitele experienţe. Cei care s-au aflat aproape de nave au fost înfricoşaţi sau chiar terifiaţi; unul a căzut de pe bicicletă şi a intrat în stare de şoc. Mai mulţi martori aveau funcţii de rang superior şi au preferat să nu-şi dezvăluie numele în presă.

Din cele aproximativ 2 000 de cazuri raportate şi înregistrate în timpul valului belgian, 650 au fost investigate şi peste 500 dintre ele rămân neexplicate. Este logic să presupui că alte câteva mii de oameni au fost martorii unor activităţi ale FAN, dar nu au relatat nimic. Descoperirile au fost excepţionale. Peste 300 de cazuri au implicat martori care au văzut o navă la mai puţin de 300 de metri şi peste 200 de observaţii au durat mai mult de cinci minute. În unele cazuri, observatorii s-au aflat exact sub navă.

Cu toate că numeroase întrebări nu au primit încă un răspuns, analiza arată că se pot face o serie de afirmaţii cu toată certitudinea şi se pot trage unele concluzii.

- Majoritatea martorilor au relatat că navele aveau formă triunghiulară, însă în unele rapoarte au fost menţionate alte forme, de exemplu de diamant, de trabuc sau de ou şi, în câteva cazuri spectaculoase, a fost menţionată o formă de portavion răsturnat cu fundul în sus.

- Activităţile aeriene raportate erau neautorizate, dar au fost observate de numeroşi martori, cu toate că nu au apărut pe radarele de supraveghere.
- Se poate deduce că atât la data de 29 noiembrie, cât şi la 11 decembrie cel puţin două nave erau active concomitent. La data de 29 noiembrie, doi poliţişti au raportat două nave în acelaşi timp în două locuri diferite şi, de asemenea, au fost raportate şi forme diferite. La data de 11 decembrie, martorii au relatat observarea unei nave concomitent în locuri diferite.
- În mai multe ocazii, nava a efectuat o manevră de înclinare, permiţându-le observatorilor să vadă partea superioară, dezvăluind existenţa unei cupole deasupra. Unii observatori au menţionat existenţa unor geamuri sau lumini pe părţile laterale ale navei; alţii au văzut lumini aprinse în cupolă.
- Nu s-au manifestat efecte electromagnetice, de exemplu interferenţe radio.
- Nu a fost observat niciun act agresiv sau ostil.
- Obiectele zburătoare nu au încercat să se ascundă şi, în mai multe ocazii, s-au apropiat de observatorii de la sol. Unii martori au relatat că navele au răspuns la semnalele lor, de exemplu stingând şi aprinzând proiectoarele când li s-a semnalizat cu farurile maşinilor.
- Navele au evoluat în moduri care nu sunt posibile pentru tehnologia cunoscută. Au putut să rămână staţionare şi să plutească la punct fix, chiar şi în poziţii neobişnuite cum ar fi la verticală şi/sau înclinându-se la 45 de grade ori mai mult. Puteau să zboare cu viteze reduse şi să accelereze extrem de rapid, mai rapid decât orice avion cunoscut, şi au rămas silenţioase sau au produs doar un zgomot foarte slab chiar şi în timpul plutirii la punct fix sau al accelerării. Obiectele erau echipate cu proiectoare foarte mari, cu diametrul de peste un metru, capabile să lumineze foarte puternic solul de la o altitudine de 100 de metri sau mai

mult. Integritatea acestor proiectoare era variabilă - în unele cazuri, martorii au relatat că luminile nu iluminau solul şi nu erau orbitoare. Experţii sunt convinşi că ele sunt de natură foarte specială; dimensiunile şi intensitatea respectivă nu au fost văzute niciodată pe niciun aparat de zbor terestru. Aceste nave aveau o lumină roşie dedesubt, pe faţa inferioară, şi aparent neataşată de structură, lumină care părea mai curând să pulseze decât să se rotească. În trei ocazii, structura a fost părăsită de mingi de lumină roşie şi în două ocazii acestea au fost văzute întorcându-se la navă.

- Unele dintre aceste capacităţi individuale de manifestare pot fi explicate izolat, însă combinarea tuturor le face deosebit de neobişnuite şi chiar enigmatice. Tehnologia folosită de aceste nave era atât de avansată, încât nici chiar astăzi, după douăzeci de ani, nu este disponibilă.
- Cea mai importantă concluzie este că au existat în mod sigur activităţi aeriene de origine necunoscută în spaţiul aerian al Belgiei. Numărul cazurilor şi credibilitatea martorilor atât de numeroşi ne lasă în faţa unui mister care nu poate să nu intrige.

Evenimentele din 29 noiembrie au fost relatate pe larg de mijloacele de informare în masă şi, bineînţeles, Forţele Aeriene au fost copleşite de întrebări care au fost adresate ministrului belgian al apărării, însă au ajuns pe biroul meu de şef pentru operaţii în cadrul Statului Major al Forţelor Aeriene. Am fost întrebat în repetate rânduri care era originea şi natura acestor nave.

Forţele Aeriene belgiene au încercat să identifice presupuşii intruşi. Am verificat consemnările radar pentru data de 29 noiembrie, dar nu era făcută nicio menţiune specială. În plus, autorităţile aviaţiei civile au confirmat că nu fuseseră lansate planuri de zbor şi că radarele civile nu înregistraseră niciun fel de activităţi speciale. Am putut să determin că

obiectele observate la data de 29 noiembrie n-ar fi putut să fie elicoptere, blindaje insonorizate şi niciun fel de aparat de zbor cu aripi fixe. Aceasta înseamnă că obiectele raportate au comis infracţiuni de la regulile de aviaţie existente.

Ne confruntam cu o problemă. Am verificat mai aprofundat pentru a vedea dacă nu cumva aceste obiecte puteau să fie aparate de spionaj de genul avioanelor invizibile F-117 sau al altora similare. Datorită performanţelor care ne-au fost descrise care nu corespundeau niciunei caracteristici tehnologice cunoscute, am fost convins că nu era cazul. De asemenea, nu puteam să cred că vreo altă ţară ar fi desfăşurat experimente cu nave aeriene care să folosească o tehnologie necunoscută deasupra unei regiuni populate, în lipsa oricărei autorizări formale. Cu toate acestea, am înaintat întrebarea Ambasadei Statelor Unite, care a confirmat prompt că deasupra Belgiei nu avusese loc niciun zbor al unui avion invizibil sau alte genuri de zboruri experimentale.

Pentru că nu exista nicio explicaţie pentru evenimentele din 20 noiembrie şi, de asemenea, pentru că au continuat să se înregistreze obiecte observate, am căzut de acord să autorizăm sistemul de apărare naţională să lanseze două avioane de vânătoare F-16 când se raportau activităţi anormale. Primele două avioane F-16 au fost ridicate în aer la 8 decembrie, după raportarea unor lumini ciudate, dar nu s-a stabilit nimic definitiv.

În cooperare cu autorităţile aviaţiei civile şi cu poliţia federală, Forţele Aeriene au stabilit o procedură prin care aparatele F-16 să poată identifica aceste fenomene. Pentru a ne asigura că avioanele de vânătoare nu vor fi ridicate de la sol în mod iresponsabil, am decis ca autorizaţia de zbor a aparatelor militare în cadrul operaţiei Quick Reaction Alert (QRA) - Alertă de Reacţie Rapidă - să poată fi dată doar în următoarele condiţii: (1) observarea unei nave confirmate de poliţie şi (2) când obiectul este detectat de radar. Aceasta însemna că trebuia ca staţiile radar să acorde o atenţie deosebită ţintelor care se deplasau lent la notificarea venită în urma observării lor de către poliţie.

Această procedură trebuia să evite zborurile inutile, dar a avut şi dezavantaje majore. Cei mai mulţi martori nu au reacţionat sunând la poliţie sau nu au putut să apeleze suficient de rapid - încă nu existau telefoane mobile - pentru ca poliţia să poată confirma observările. De asemenea, a fost problematic pentru controlorii de trafic aerian să se descurce pe un ecran extrem de aglomerat pentru a putea înregistra ţinte care, de regulă, nu apar pe radar. Şi astfel, măsurile de prevedere au împiedicat decolările rapide.

În calitate de şef al operaţiilor în Statul Major al Forţelor Aeriene, m-am simţit obligat să urmăresc îndeaproape evenimentele. Pe de altă parte însă, guvernul nu a acordat nicio prioritate în acest sens, de vreme ce nu se produsese niciun incident ameninţător şi niciun organism al guvernului nu a realizat niciun fel de investigaţie formală. Cu toate că ministrul apărării a insistat pentru o abordare transparentă, în special pentru a arăta publicului că nu era vorba de nicio tentativă de muşamalizare, Forţele Aeriene nu au fost autorizate să înfiinţeze un birou dedicat pentru investigaţiile proprii. În schimb, Forţele Aeriene au sprijinit SOBEPS - grupul de cercetări ştiinţifice care a investigat cazul - sub toate formele care i-au stat la dispoziţie, de exemplu asigurând informaţii cu privire la activităţile aeriene programate în regiunile unde se înregistrau observaţii şi răspunzând la cererile de punere la dispoziţie a informaţiilor radar. SOBEPS a abordat subiectul cu profesionalism şi informaţiile din partea Forţelor Aeriene i-au permis acestei organizaţii să desfăşoare investigaţii obiective şi să consemneze toate datele relevante.

În noaptea de 30 spre 31 martie 1990, s-a decis ridicarea de la sol a unui F-16 după ce mai mulţi poliţişti au observat lumini ciudate şi după ce un presupus obiect zburător a fost confirmat de două staţii radar militare. Aflaţi în aer, piloţii au încercat să intercepteze presupusele nave aeriene şi la un moment dat au observat pe radar ţinte cu un comportament neobişnuit, care săreau peste distanţe uriaşe în câteva secunde, accelerând peste limitele capacităţii omului. Din nefericire, nu au putut să stabilească un contact vizual.

Ministrul apărării a primit numeroase întrebări ulterioare cu privire la acest zbor, însă Forţele Aeriene aveau nevoie de timp pentru a analiza datele în mod corespunzător. Aproape trei luni mai târziu, la 11 iulie 1990, am organizat o conferinţă de presă. Activităţile aeriene ale avioanelor F-16 au fost reconstituite, însă analiza tehnică nu era încheiată definitiv. Am prezentat o înregistrare radar specială, care arăta acceleraţii extraordinare, ce depăşeau cu mult limitele de performanţă ale oricărui avion cunoscut. Pe de altă parte, am adăugat că era necesară continuare de către experţi a analizei, deoarece aceste tipuri de semnale de revenire de pe ecranele radarelor pot să fie produse şi de interferenţele electromagnetice.

S-a dovedit că o singură cameră de pe un F-16 a realizat înregistrări radar satisfăcătoare, astfel încât nu a fost posibilă compararea înregistrărilor realizate de mai multe avioane. Aceasta a constituit o problemă serioasă. O comparaţie ne-ar fi permis să excludem acele semnale radar provocate de interferenţele electromagnetice, deoarece datele generate de asemenea interferenţe nu apar niciodată identic pe două radare diferite. Prin urmare, nu am putut fi siguri dacă ecourile radar erau provocate de interferenţa electromagnetică sau de ceva neobişnuit.

Ca urmare, concluzia Forţelor Aeriene a fost aceea că dovezile erau insuficiente pentru a dovedi că în acel caz existaseră nave aeriene reale în aer.

Decizia Forţelor Aeriene că dovezile erau insuficiente pentru a putea concluziona că existase o activitate aeriană neobişnuită în noaptea de 30 spre 31 martie 1990 a fost acceptată cu bucurie de scepticii şi de demistificatorii iraţionali, care au afirmat imediat că întregul val belgian de FAN fusese o farsă. Pentru ei, un caz explicabil este suficient pentru a discredita restul de peste cinci sute de observări inexplicabile, poziţie îmbrăţişată până în ziua de azi de cei mai mulţi dintre ei.

În 1990 Forţele Aeriene au declarat în mai multe ocazii că nu aveau nicio explicaţie pentru numeroasele observări.

Astăzi, scepticii învederaţi, care şi-au ales ca scop să-şi facă publice poziţiile, au avansat o teorie potrivit căreia a fost vorba de elicoptere. În perioada valului belgian de FAN, Forţele Aeriene belgiene colaborau cu autorităţile aviaţiei civile şi aveau peste 300 de aparate de zbor - inclusiv elicoptere -, mai multe staţii radar la sol, 500 de piloţi, peste 300 de ingineri, 100 de controlori de trafic aerian şi mii de tehnicieni etc., însă nu am reuşit să găsim răspunsul.

Însă, chiar şi în acest context, câţiva demistificatori necalificaţi afirmă că au găsit acest răspuns. Obiectivul lor real este să dezinformeze populaţia, să creeze confuzie şi să ridiculizeze observările de OZN. Unii martori care au prezentat relatări în 1989 sunt în continuare hăituiţi şi discreditaţi, până în zilele noastre. Nu mai este de mirare că mai mulţi martori nu au îndrăznit să îşi dezvăluie numele; unii nu şi-au asumat nici măcar riscul de a raporta cele observate. Am avut o experienţă personală cu doi oameni diferiţi - un jurnalist şi un angajat de la NATO - pe care îi cunoşteam de mai mulţi ani: au relatat verbal două observaţii senzaţionale, dar nu au vrut (sau nu au îndrăznit) să aştearnă nimic pe hârtie.

Abordarea problemei FAN trebuie să fie critică, dar obiectivă. Pe bună dreptate, ne confruntăm cu o întrebare foarte importantă: spaţiul nostru aerian este violat de intruşi necunoscuţi? Afirmaţiile false şi dezinformarea practicată de persoanele care încearcă să ridiculizeze FAN sunt folosite de aceia care refuză să accepte că unele observări rămân inexplicabile şi că ar putea fi vorba de o tehnologie necunoscută. Fapt foarte trist, această abordare nu are efect numai asupra martorilor, ci reduce şi sentimentul responsabilităţii în cadrul guvernului. Niciunul dintre liderii noştri politici nu vrea să fie implicat în subiectul FAN. Ştiind că marea majoritate a populaţiei este mai preocupată de nevoile imediate şi pe termen scurt, liderii politici se concentrează asupra rezolvării acestor probleme, în detrimentul subiectelor strategice, pe termen lung. Evită să aibă vreo legătură cu FAN pentru că se tem de ridiculizare şi de pierderea credibilităţii în ochii publicului. Acest subiect este

considerat un fel de cartof fierbinte - nu-l atinge pentru că te arzi la degete.

Cei mai mulţi lideri militari resping aproape automat orice responsabilitate pentru investigarea FAN observate, pentru că nu este ceva care să intre în termenii lor de referinţă. Îşi dedică timpul şi energia operaţiilor în curs de desfăşurare şi nu sunt preocupaţi de subiecte pe care nu le stăpânesc foarte bine. În plus, neconfruntându-se cu niciun fel de ameninţare directă din partea fenomenelor aeriene neidentificate - după ştiinţa mea, nu au fost raportate incidente recente de securitate -, investigarea FAN observate nu se află pe lista de priorităţi a şefilor militari, care nu vor iniţia investigaţii. Rapoartele FAN sunt considerate impedimente, o interferenţă cronofagă care afectează activitatea obişnuită.

O cale simplă prin care autorităţile pot stopa fluxul de întrebări sâcâitoare este să dea explicaţii false pentru fenomenele raportate, aşa cum s-a făcut de multe ori. Într-o anumită măsură, o asemenea tactică dă roade în calmarea şarlataniei, mai ales dacă s-a produs un singur eveniment. Însă nu în substanţa problemei. Dimpotrivă, creează o atmosferă de neîncredere şi suspiciune între cei care au fost martori oculari ai evenimentului şi autorităţile responsabile.

Pentru mediul militar, situaţia devine mai problematică atunci când evenimentul nu se produce doar o dată, ci de mai multe ori. Autorităţile din domeniul apărării sunt supuse la presiuni în sensul asigurării unui răspuns acceptabil. Din nefericire, pe durata valului belgian nu s-a putut găsi niciun astfel de răspuns.

Există o singură soluţie şi aceasta este să se spună adevărul. Adevărul este că Forţele Aeriene nu au putut să determine originea obiectelor observate de mii de oameni. Nu este uşor de admis că autorităţile responsabile de apărarea aeriană şi administraţia spaţială nu sunt capabile să găsească o explicaţie acceptabilă, dar, în opinia mea, este mai bine aşa decât să fie emise explicaţii false. Guvernul belgian a fost onest şi a recunoscut public că nu putea să explice numeroasele observări.

Pe de altă parte, autorităţile militare nu ar trebui să aştepte să treacă la acţiune abia când sunt obligate la aceasta de public şi de mass-media. Ar trebui să fie preocupate de posibilele implicaţii pentru securitatea naţională ale activităţilor aeriene neobişnuite. Dacă martori demni de încredere raportează prezenţa unor FAN care nu au fost sesizate sau identificate de autorităţile aviaţiei civile şi de sistemele lor defensive, trebuie să se admită că este posibil să existe o problemă şi că trebuie întreprinse eforturi pentru realizarea unor investigaţii mai aprofundate, cu ajutorul unor experţi cu pregătire adecvată.

Ce s-ar fi întâmplat dacă aceste nave aeriene ar fi avut intenţii mai agresive? Cine ar fi fost răspunzător dacă s-ar fi produs incidente? Întrebarea rămâne în continuare în picioare: ce autoritate militară îndrăzneşte să se ocupe de această problemă sau, mai curând, ce autoritate militară îndrăzneşte să recunoască faptul că există o problemă? Oare această politică a struţului reprezintă abordarea corectă?

Prezentarea unor rapoarte formale de investigaţii asupra OZN ar crea o atmosferă de deschidere şi transparenţă şi i-ar motiva pe alţi martori să iasă în faţă şi să-şi împărtăşească experienţele. Asemenea investigaţii ar trebui să asigure fundamentul ştiinţific pentru ca autorităţi relevante să exprime un punct de vedere oficial cu privire la problema OZN. Pe de altă parte, se pare că va fi necesar un apel de trezire ca să admitem că există o problemă. Un accident major ar sluji drept apel de trezire, însă nu la aşa ceva sperăm; dimpotrivă, este un lucru pe care vrem să-l evităm. Trebuie să fim cu toţi pregătiţi pentru următorul val de OZN, indiferent unde ar apărea.

Capitolul 3
Piloţii, o fereastră unică spre necunoscut

OZN-urile din Belgia nu au părut să provoace un risc de securitate pentru avioanele în zbor din câte se ştie, iar generalul De Brouwer a scos în evidenţă că obiectele nu au manifestat nici un comportament ameninţător. Cu toate acestea, după cum am afirmat în cea de-a doua premisă din introducere, care trebuie luată în considerare, lucrurile nu stau întotdeauna aşa. Câteva dintre cele mai convingătoare rapoarte referitoare la întâlniri cu OZN au fost trimise de piloţi din Forţele Aeriene şi de pe cursele comerciale şi, uneori, securitatea aeronautică este compromisă.

La scurt timp după publicarea primului meu articol referitor la Raportul COMETA în *Boston Globe*, a început să mă intereseze problematica OZN şi a securităţii aeronautice. La urma urmelor, dacă toate aceste obiecte există într-adevăr, ar fi de aşteptat ca măcar unii piloţi să vadă manifestări luminoase orbitoare în cursul zborurilor de noapte ori poate triunghiuri uriaşe ziua sau discuri metalice trecându-le în goană pe lângă geamurile carlingii. De fapt, n-ar fi cel mai posibil ca ei, mai mult decât oricine altcineva, să observe aceste obiecte? Poate că pasagerii chiar ar fi expuşi unor riscuri dacă s-ar afla prea aproape de un obiect zburător neidentificat imprevizibil. Este uşor de imaginat că observarea unui asemenea obiect la o înălţime de 10 500 de metri - un obiect fără aripi, dar mult mai rapid şi mai agil decât greoiul supersonic care are un prizonier la bord - trebuie să fie mult mai descurajantă decât observarea aceluiaşi obiect cu picioarele bine înfipte în pământ. Şi, dincolo de simpla

observare a unui asemenea obiect, ar fi posibil ca el să se dovedească periculos?

Spre uimirea mea neţărmurită, am descoperit repede că tocmai fusese lansat un raport de nouăzeci de pagini care se referea exact la această chestiune, aparţinându-i celui mai calificat cercetător pentru domeniul întâlnirilor dintre piloţi şi OZN. Mai mult chiar, mi-am dat seama că acest studiu ştiinţific bine documentat putea să servească drept „cârlig mediatic" pentru un nou articol, cum se întâmplase înainte cu Raportul COMETA. Raportul „Siguranţa aeronautică în America - un factor neglijat anterior", aparţinând dr. Richard Haines, un om de ştiinţă pensionat, fost cercetător în cadrul Centrului de Cercetări Ames al NASA şi şef al Departamentului factori spaţiali umani din NASA, era un studiu copleşitor din punct de vedere intelectual, având peste cincizeci de pagini de scurte prezentări ale unor cazuri în care au fost implicaţi piloţi şi echipajele lor.[15] Desigur, acest „factor neglijat" se referea la fenomenele aeriene neidentificate sau FAN.[16]

Raportul prezenta peste o sută de cazuri de întâlniri ale unor piloţi cu o multitudine de asemenea FAN, inclusiv şaptezeci şi şase de coliziuni evitate, toate afectând siguranţa aparatelor de zbor. În majoritatea cazurilor, erau implicaţi mai mulţi martori şi multe erau susţinute de comunicaţiile radio cu solul şi de coroborarea cu înregistrările radarelor. Piloţi experimentaţi prezentau relatări referitoare la diverse obiecte, mergând de la discuri argintii până la mingi verzi de foc, executând loopinguri în jurul avioanelor de pasageri, aliniindu-se cu avioanele în ciuda încercărilor de evitare ale piloţilor sau inundând carlingile avioanelor cu lumini orbitoare. Doctorul Haines a documentat cazuri de efecte electromagnetice asupra sistemelor de navigaţie şi de operare ale avioanelor, asociate cu prezenţa în apropiere a unui OZN, ori plonjeurile bruşte ale piloţilor pentru evitarea unei coliziuni. Autorul sublinia că abilitatea echipajului de a-şi îndeplini îndatoririle în condiţii de siguranţă este tulburată când membrii echipajului sunt confruntaţi cu „fenomene

luminoase şi/sau solide extrem de bizare, neaşteptate şi prelungite, care dansează în apropierea aeronavei". Pericolul reprezentat de fenomen în timpul zborului rezidă mai mult în răspunsul uman la el decât în acţiunile proprii ale FAN, deoarece obiectele respective nu apar ca agresive sau ostile şi par să fie capabile să evite coliziunile executând în ultima clipă viraje rapide, într-o fracţiune de secundă.

Doctorul Haines, care este autorul unui număr de peste şaptezeci de lucrări apărute în reviste ştiinţifice de prim rang şi a publicat peste douăzeci şi cinci de rapoarte ale guvernului Statelor Unite pentru NASA, s-a specializat în performanţele umane, concepţia tehnologică şi interacţiunile om-computer în perioada în care a lucrat la NASA. După ce a contribuit la proiectele Gemini şi Apollo ale Statelor Unite, precum şi la programul Skylab şi la Staţia Spaţială, s-a pensionat în anul 1988, după douăzeci şi unu de ani în cursul cărora a fost cercetător principal în domeniul aerospaţial, în cadrul Centrului de Cercetări Ames al NASA. Ulterior, a fost cercetător principal la Research Institute for Advanced Computer Science, RECOM Technologies, Inc. şi Raytheon Corp., în cadrul Centrului de Cercetări Ames al NASA, până în anul 2001.

Haines a început să fie preocupat de subiectul OZN în mod neaşteptat încă din anii 1960, când desfăşura cercetări legate de simulatoarele de zbor pentru NASA. Aşa cum explică chiar el, piloţii de pe cursele comerciale s-ar fi oferit voluntari să vină în laboratorul lui şi să zboare pe simulatoare în cadrul studiilor legate de siguranţa aeriană, de avionică şi de multe alte domenii. „Din când în când, câte un pilot îmi povestea din experienţele prin care trecuse şi care mă lăsau pur şi simplu mut", a spus Haines în cadrul unui interviu din anul 2009.[17] Deşi auzise până în acel moment de OZN, nu-l interesau absolut deloc. „Am auzit din ce în ce mai multe poveşti din gura acestor martori foarte credibili, aşa că au început să-mi reţină atenţia. Mi-am spus: «Pot să explic aceste lucruri; toate sunt fenomene naturale sau fenomene naturale greşit interpretate de ochiul omului», despre care

ştiam o mulţime de lucruri din studiile pe tema vederii şi opticii la om. Aşa că am început, ca sceptic, să demitizez întreaga poveste. Dar, cu cât m-am adâncit mai serios în subiect, cu atât mai convins am fost că se întâmpla ceva. Ceva care merita să fie analizat. Însă niciunul dintre colegii mei nu proceda astfel." Pe urmă, a început să adune sistematic date, rapoarte ale martorilor oculari şi să se gândească foarte mult la această analiză, ceea ce face de atunci încoace. Astăzi, a pus la punct o bază de date internaţională cu peste 3 400 de OZN observate, de primă mână, aparţinând unor piloţi de pe liniile comerciale, militari şi privaţi, acordând o atenţie specială cazurilor în care este compromisă securitatea aeronautică, ca o distincţie faţă de cazul în care obiectele observate nu au niciun efect asupra aparatului de zbor sau a echipajului acestuia.

De fapt, de ani de zile, Haines şi colaboratorii au încercat să alerteze comunitatea aviatică în legătură cu efectele fenomenelor aeriene necunoscute asupra securităţii aeronavelor. În 2001, împreună cu directorul executiv Ted Roe, a înfiinţat National Aviation Reporting Center on Anomalous Phenomena (NARCAP) - Centrul Naţional de Raportare al Aviaţiei pentru Fenomenele Anormale[18] -, o respectată organizaţie internaţională nonprofit de cercetări, care serveşte şi drept centru de raportare confidenţială pentru piloţi, echipaje şi controlori de trafic aerian, care altminteri se tem să raporteze cele observate. Cercetătorii de la NARCAP adună şi analizează date de cea mai bună calitate pentru a înţelege mai bine natura fundamentală a tuturor tipurilor de fenomene atmosferice care pot să reprezinte o ameninţare la adresa securităţii aeronautice. Consilierii tehnici şi ştiinţifici ai grupului, din aproximativ douăsprezece ţări, cu o amplă experienţă în aviaţie şi aeronautică, împreună cu alţi specialişti, de la geofizicieni şi cercetători psihologi până la meteorologi şi astrofizicieni, îşi aduc contribuţia la cercetări şi publică *Technical Reports* - rapoarte tehnice - pe site-ul web al grupului.

Am avut privilegiul să reuşesc să-l cunosc pe dr. Haines, iar el m-a invitat, de-a lungul anilor, să iau parte la mai multe

întâlniri anuale private ale NARCAP, ultima fiind cea din iulie 2008. Am fost onorată să-i cunosc pe aceşti profesionişti devotaţi, care fac o muncă remarcabilă, în ciuda obstacolelor cu care se confruntă. La aceste mese rotunde se prezintă lucrări şi cercetări şi se discută strategiile pentru asigurarea unui acces mai larg la comunitatea aviatică, cu garantarea faptului că NARCAP îşi păstrează poziţia distinctă faţă de grupurile de activişti în domeniul OZN pentru care, în mod evident, securitatea aeronautică nu reprezintă un subiect de interes şi în cadrul cărora abordarea ştiinţifică riguroasă este mai rar folosită.

Cu toate acestea, eforturile grupului de a aduce aceste subiecte în arena ştiinţifică şi în atenţia comunităţii aviatice au rămas fără rezultate. „Nu am nicio îndoială că, oricât de raţional am discuta despre probele privind prezenţa şi comportamentul FAN pe cer, nu vom putea depăşi rapid impactul asupra minţilor a două generaţii de americani cărora li s-a spus în mod repetat exact contrariul: că subiectul FAN ar trebui, în cel mai bun caz, să fie trecut în categoria folclorului şi, în cel mai rău, să fie considerat o propagandă oarecum nocivă", comenta recent dr. Haines într-un e-mail. „Însă trebuie să continuăm să muncim în scopul acceptării adevărului oricând şi oriunde îl descoperim. Să procedăm altfel ar însemna să ne expunem unui viitor potenţial periculos."

Dincolo de eforturile legitime de abordare a temelor siguranţei, am fost intrigată de rolul absolut crucial şi central pe care îl pot juca piloţii pur şi simplu documentând aceste misterioase şi evazive OZN, indiferent dacă este vorba sau nu despre siguranţa aeriană, de vreme ce ei sunt cei mai experimentaţi şi mai bine pregătiţi observatori pentru tot ce zboară. Capabili să identifice rapid şi să răspundă la orice ar putea să pună în pericol un zbor, piloţilor li se cere să aibă cunoştinţe practice referitoare la toate celelalte aparate de zbor, la zborurile militare de testare şi la alte activităţi aeriene speciale, cum ar fi testările de rachete, precum şi fenomenele meteorologice şi naturale neobişnuite. Piloţii

profesionişti sunt cei mai în măsură să deosebească o anomalie reală de oricare dintre situaţiile menţionate. Ce altă sursă mai bună de date cu privire la OZN poate să existe? Lumea aviaţiei se află în postura de a asigura informaţii care ar putea să amplifice foarte mult cunoştinţele legate de fenomenul OZN, cu singura condiţie ca oamenii noştri de ştiinţă să vrea să profite de ele.

Aceşti profesionişti petrec nenumărate ore în spatele unui geam către mii de kilometri de cer de obicei gol, o platformă perfectă pentru observarea excepţionalelor detalii legate de comportamentul şi aspectul fizic al OZN, atunci când îşi fac apariţia. Piloţii ar fi în măsură să determine cu precizie distanţa şi viteza anomaliei, precum şi dimensiunile sale relative, care sunt mai dificil de apreciat de la sol. Pot, de asemenea, să documenteze impactul tranzitoriu al câmpurilor electromagnetice asupra echipamentelor din cabina de comandă, oferind indicii potenţial foarte utile cu privire la natura oricărei forme de radiaţie provenind de la obiect. Capabili să rămână calmi şi concentraţi în situaţii stresante neaşteptate, piloţii pot să raporteze cu acurateţe şi precizie evenimentele din afara aeronavei, folosind radarul de bord şi mijloacele de comunicaţie cu controlul traficului aerian, care are propriile radare, pentru a se apropia de obiect. Aeronavele apropiate pot să fie contactate şi li se poate solicita să se îndrepte către regiunea respectivă sau pot fi ridicate de la sol avioane militare dacă întâlnirea este mai îndelungată. Şi - de mare interes pentru noi toţi - membrii echipajului ar fi capabili să facă fotografii remarcabile şi să filmeze întâlnirile mai lungi. Aceste circumstanţe unice pot să transforme orice aeronavă cu reacţie într-un laborator zburător specializat pentru studiul fenomenelor anormale. În acest fel, au fost obţinute informaţii importante despre OZN în numeroase cazuri redutabile, începând din anii 1950, care nu numai că au provocat îngrijorare cu privire la siguranţă, ci au şi contribuit foarte mult la realizarea dosarului istoric.

Dintre toate grupurile de martori, piloţii au cea mai redusă înclinaţie de a fabrica ori exagera relatările cu privire la

observarea unor fenomene ciudate. Însă, din nefericire, după cum stau acum lucrurile, cei mai mulţi ar prefera să nu se confrunte vreodată cu dilema observării unui OZN sau a obligaţiei de a decide dacă să raporteze sau nu. Potrivit lui Haines, raportarea prezenţei unor OZN a fost suficientă pentru a ameninţa carierele unor piloţi şi, din acest motiv, majoritatea optează să nu o facă.

Neil Daniels, căpitan în cadrul United Airlines timp de treizeci şi cinci de ani[19], având la activ peste 30 000 de ore de zbor şi deţinând Ordinul *Distinguished Flying Cross* al Forţelor Aeriene, a fost unul dintre acei piloţi care s-au temut să raporteze ceea ce observaseră, în ciuda efectului fizic pe care l-a suferit avionul său. În 1977, Daniels, copilotul şi un inginer de bord au observat un obiect perfect rotund, „strălucitor, strălucitor ca lumina din vârful aripii", după cum l-a descris el, aflat la aproximativ 1 000 de metri de aparatul de zbor United DC-10, care se îndrepta către aeroportul Logan din Boston venind de la San Francisco. Zburând pe pilot automat, avionul de pasageri a intrat într-un viraj necomandat la stânga, aparent atras de interferenţa magnetică a obiectului, ceea ce a determinat Centrul de la Boston să întrebe: „United 94, încotro te îndrepţi?". Căpitanul Daniels a răspuns: „Păi, lasă-mă să-mi dau seama. O să te anunţ".

Căpitanul şi copilotul său au observat apoi că cele trei busole dădeau indicaţii diferite şi, în acel moment, au decuplat deliberat pilotul automat şi au pilotat avionul manual. (Haines subliniază că senzorul magnetic ce comanda busola care, la rândul ei, controla pilotul automat se afla cel mai aproape de FAN.) Lumina puternică a urmărit avionul la aceeaşi altitudine mai multe minute şi apoi s-a depărtat rapid şi a dispărut.

Căpitanul Daniels a spus că obiectul luminos s-a îndepărtat cu o asemenea viteză, încât nu înţelegea cum de era posibil să fie o maşină construită de om. Însă, indiferent ce era, a spus el, „a provocat o tulburare a câmpului magnetic din jurul avionului până în punctul în care l-a depărtat de la traiectoria de zbor".

Nici Daniels, nici echipajul lui nu au raportat incidentul. Controlorii de trafic nu au mai pus întrebări referitoare la tulburarea zborului. A fost ca şi cum toată lumea ar fi vrut să pretindă că nu se întâmplase nimic, însă Daniels nu a putut să uite ce văzuse cu ochii lui. Şapte luni mai târziu, aflat la vânătoare de raţe cu şeful lui de la United Airlines, s-a răzgândit pentru un moment şi a decis să-i spună povestea. Din nefericire, a descoperit că instinctul care iniţial îi spusese să păstreze tăcerea fusese corect. „Îmi pare rău să aflu aşa ceva", l-a admonestat şeful său. „Piloţilor care spun că au făcut asemenea observaţii li se pot întâmpla lucruri rele."

Aflat de-acum la pensie, Daniels nu mai era deosebit de preocupat de siguranţa avionului său. Dar dacă, aşa cum a raportat Daniels, un OZN poate să abată un avion de la cursul de zbor de la distanţă, ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar afla mai aproape?

Capitolul 4

Un OZN se învârteşte în jurul unui avion

de căpitan Júlio Miguel Guerra

În 1982, întâmplarea a făcut ca pilotul Júlio Guerra din Forţele Aeriene portugheze să privească în jos pe geamul carlingii, către sol, şi să observe un disc metalic care zbura la joasă înălţime. Brusc, s-a repezit spre el în mare viteză. Pe parcursul unei serii lungi de evenimente, acest obiect a demonstrat o varietate chinuitoare de manevre în imediata vecinătate a avionului de mici dimensiuni al lui Guerra, manevre la care au fost martori alţi doi piloţi din Forţele Aeriene, chemaţi la faţa locului. De când a părăsit Forţele Aeriene în 1990, după optsprezece ani de serviciu militar, Guerra a fost căpitan în cadrul Portugalia Airlines[20], cea mai mare companie aeriană comercială a Portugaliei. Nu a mai văzut niciun OZN, dar îşi aminteşte cu o extraordinară claritate acest eveniment care i-a schimbat viaţa.

În dimineaţa zilei de 2 noiembrie 1982, zburam cu un DHC-1 Chipmunk pe direcţia nord, în regiunea munţilor Montejunto şi Torres Vedras, din apropierea bazei aeriene Ota. Era o zi splendidă cu cerul limpede, fără niciun nor şi mă îndreptam către zona mea de responsabilitate, zona E (echo), intenţionând să urc la 1 830 de metri pentru un antrenament de acrobaţie. Ca locotenent în vârstă de douăzeci şi nouă de ani, cu zece ani în Forţele Aeriene, eram instructor de zbor în cadrul Escadronului 101 al Forţelor Aeriene şi mă aflam singur în avion.

Aproximativ la ora 10:50 dimineaţa, când survolam zona Maxial la o altitudine între 1 520 şi 1 670 de metri, am observat sub mine şi spre stânga, aproape de sol, un alt „aparat de zbor". Însă, după câteva secunde, am văzut că acest avion părea să aibă numai fuzelaj. Nu avea aripi şi nu avea coadă, doar carlingă! Avea formă ovală. Ce fel de avion putea să fie?

Imediat am efectuat cu avionul un viraj de 180 de grade la stânga pentru a urmări şi a identifica acest „obiect", care zbura în direcţia sud. Brusc, obiectul a urcat drept la altitudinea mea, de 1 520 de metri, în mai puţin de zece secunde. S-a oprit în faţa mea, la început puţin instabil, oscilând şi cu o mişcare şovăielnică şi pe urmă s-a stabilizat şi a rămas nemişcat - un disc metalic, alcătuit din două jumătăţi, una deasupra şi una dedesubt, cu un fel de bandă în jur în partea centrală, strălucitor, partea de sus reflectând soarele. Partea de jos avea o nuanţă mai întunecată.

La început, s-a deplasat odată cu avionul meu, pe urmă a zburat cu o viteză fantastică pe o orbită eliptică largă, spre stânga, între o înălţime de 1 520 de metri în sud şi aproximativ 3 000 de metri în nord, rotindu-se tot timpul de la stânga la dreapta, repetând încontinuu această rută. Am încercat să nu-l pierd din priviri.

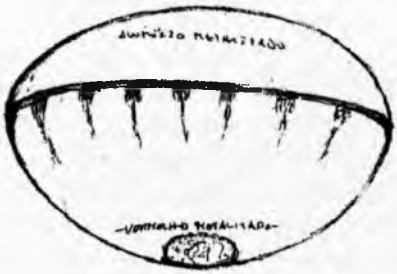

Am făcut acest desen în ziua de după întâlnire şi l-am pus la dispoziţia Forţelor Aeriene portugheze. În partea de sus am scris „aluminiu metalic" şi în partea de dedesubt am scris „roşu metalic". *J. Guerra, Raport de caz la CNIFO*

Imediat ce mi-am dat seama că era un obiect necunoscut, am apelat turnul şi i-am spus controlorului că în jurul avionului meu zbura un obiect ciudat. El şi alţii, din trei sau patru avioane, au zis că trebuia să fie un fel de balon. Unii dintre piloţii care zburau în alte zone au început să ia în derâdere situaţia, iar eu le-am replicat chemându-i să vină şi să vadă cu ochii lor dacă nu mă credeau. Le-am spus că, dacă era balon, cum de reuşise să urce de la nivelul solului la 1 500 de metri în câteva secunde? Răspunsul a fost tăcerea. Au început să-mi ceară poziţia, zona în care lucram şi doi colegi ofiţeri din Forţele Aeriene, Carlos Garces şi Antonio Gomes, mi-au spus că mi se alătură.

Aşteptând şi urmărindu-l cu privirea, am vrut să aflu mai multe despre acest obiect. Cu toate că m-am apropiat, nu am ştiut ce era. Am rămas singur cu el timp de cincisprezece minute - care mi s-au părut o eternitate -, neştiind ce o să se petreacă în secunda următoare sau dacă o să mai revină de fiecare dată când pornea pe traiectoria sa. Am rămas acolo şi m-am concentrat asupra acestui obiect, care îşi relua traiectoria eliptică în jurul avionului meu.

Când au sosit cu avionul lor Chipmunk, după aproximativ cincisprezece minute, Garces şi Gomes m-au întrebat prin radio: „Unde este?" Le-am dat poziţia şi, după ce l-au văzut m-am simţit mai bine, pentru că de-acum alţi doi piloţi ai Forţelor Aeriene văzuseră ceea ce văzusem eu. Au rămas alături de mine aproximativ zece minute, iar obiectul şi-a urmat traiectoria circulară, fiecare tură fiind aproape identică celei anterioare, iar noi am discutat prin radio. Eu mă aflam în interiorul orbitei, iar ei în afara acesteia, astfel încât obiectul a trecut printre cele două avioane. În acest fel, am putut să-i estimăm dimensiunile comparativ cu cele ale fuzelajului aparatului Chipmunk (7,75 metri): aproximativ 2,4 până la 3 metri.

După vreo zece minute, eram în continuare curios şi îmi doream foarte mult să aflu mai multe despre acest obiect, aşa că am decis să realizez o intercepţie, adică să mă îndrept direct spre el, dar uşor lateral, astfel încât să fie forţat

eventual să-şi schimbe traiectoria. Le-am spus celor doi colegi ai mei din Forţele Aeriene care se aflau acolo că intenţionam să fac o intercepţie. De vreme ce viteza obiectului respectiv era cu mult mai mare decât a mea, m-am îndreptat direct spre un punct de pe traiectoria lui eliptică. A venit drept spre mine şi a trecut peste mine, deasupra avionului meu şi s-a oprit acolo, ca un elicopter care aterizează, dar mult, mult mai rapid, încălcând toate regulile aerodinamicii. Era foarte aproape de avionul meu, la numai circa 4,5 metri. Eram înmărmurit. Am închis ochii şi am îngheţat în acel moment, fără să mai reacţionez.

Nu s-a produs niciun impact...

Apoi s-a depărtat într-o fracţiune de secundă în direcţia munţilor Sintra, către mare. Toate acestea s-au petrecut atât de rapid, încât nu aş fi putut face nimic cu avionul meu pentru a încerca să evit obiectul. Unul dintre ceilalţi doi piloţi a văzut totul.

În diferite momente, obiectul se aflase foarte aproape de mine şi am putut să verific că era într-adevăr rotund, format din două jumătăţi, ca două calote lipite. Am privit-o cu atenţie pe cea inferioară, care mi s-a părut că avea o culoare între roşu şi maro, cu un orificiu sau un punct negru în centru. Banda din centru părea să aibă un fel de grilă şi, posibil, câteva lumini, însă a fost greu să-mi dau seama, pentru că soarele era foarte puternic şi se reflecta pe metal.

Imediat după aterizare, toţi trei am scris rapoarte standard detaliate, independente referitoare la incident, iar avioanele au fost verificate pentru a se găsi eventuale urme de lovituri, dar nu am mai auzit nimic despre toate acestea de la nimeni din Forţele Aeriene şi nu am fost intervievaţi de armată. Ceva mai târziu, generalul José Lemos Ferreira, în acel moment şef al Statului Major al Forţelor Aeriene portugheze, a autorizat declasificarea tuturor consemnărilor pentru a fi utilizate de o echipă de oameni de ştiinţă şi de experţi.

În 1957, generalul Ferreira observase el însuşi un obiect luminos necunoscut în timp ce conducea un zbor de noapte

între bazele aeriene Ota, Portugalia, şi Cordova, Spania. Trei alţi piloţi din Forţele Aeriene, zburând cu avioane separate, au văzut şi ei fenomenul - la început un obiect mare şi pe urmă patru mici „sateliţi" care au ieşit din el. Ferreira era conştient de importanţa ştiinţifică a acestui tip de obiecte şi a trimis un raport despre incidentul său la Proiectul Blue Book, condus de Forţele Aeriene ale Statelor Unite.[21]

De vreme ce generalul avea anumite cunoştinţe legate de OZN-uri, a făcut publice toate informaţiile deţinute de Forţele Aeriene portugheze despre întâlnirea mea şi, în 1983, a fost lansată o îndelungată investigaţie ştiinţifică, încheiată în 1984. Echipa de experţi a cuprins în jur de treizeci de persoane din diferite discipline şi instituţii academice, inclusiv istorici, psihologi, fizicieni, meteorologi, ingineri şi alţi oameni de ştiinţă.

Această investigaţie a implicat cooperarea oamenilor de ştiinţă militari şi civili. Am revenit în zonă şi am zburat pe traiectoria luată de obiect în ascensiunea sa verticală iniţială din momentul când l-am observat prima oară, ceea ce a luat numai câteva secunde. Estimând timpul la zece secunde şi acoperind aceeaşi distanţă, am stabilit că zburase cu peste 482 km/oră pe verticală. Acest lucru nu este posibil pentru un elicopter şi, fapt mai important, o fiinţă omenească aflată înăuntru nu ar putea supravieţui forţei generate de acceleraţia necesară pentru această mişcare ascendentă.

Pentru că am putut să le arăt investigatorilor pe hartă traiectoria obiectului pe orbita sa eliptică, raportată la puncte de reper de la sol, ei au putut să-i determine viteza la aproximativ 2 494 km/oră. Această viteză este incredibilă, mai ales date fiind manevrele pe care le realiza. Nu ştiu dacă era dintr-un alt univers sau de pe o altă planetă ori dacă era de aici; pur şi simplu nu ştiu. De atunci n-am mai văzut nimic asemănător.

Echipa ştiinţifică a studiat toate datele şi rapoartele celor trei piloţi, iar după o întâlnire a tuturor celor treizeci de investigatori la Porto, în 1984, grupul a înaintat o analiză scrisă de peste 170 de pagini. Au făcut tot ce le-a stat în

putinţă pentru a înţelege acest caz, însă nu au reuşit să-i găsească o explicaţie. Au concluzionat că obiectul rămânea neidentificat.[22]

Am vorbit în presă despre experienţa mea şi nu am avut probleme; subiectul a fost relatat în mod serios în multe ziare şi la televiziune, deoarece au fost implicaţi trei piloţi din Forţele Aeriene. De atunci, am fost abordat de oameni care au vrut să-mi povestească propriile incidente cu OZN, însă cei mai mulţi doresc să păstreze caracterul privat al experienţelor lor.

În Portugalia se mai produsese un incident înaintea celui în care am fost implicat. Un pilot din Forţele Aeriene, un coleg, a văzut în spatele norilor o porţiune dintr-un obiect, care părea să aibă două sau trei ferestre. A pierdut controlul aparatului său, un Dornier Do 27; acesta a început să se prăbuşească, iar pilotul şi-a recăpătat controlul asupra lui abia la nivelul copacilor. Comentariile lui se află pe banda controlorului de trafic, iar el a crezut că acela îi era sfârşitul. Mă aflam la bază când a aterizat, a vorbit imediat cu un grup format din noi, piloţii, şi a scris un raport. Inginerii au încercat să îşi dea seama cum pierduse controlul. Ulterior, câţiva ingineri din Forţele Aeriene au venit la hangarul unde era parcat avionul lui, împreună cu alte avioane identice. Inginerii au reuşit să-i localizeze avionul folosind un instrument care măsoară radiaţia; avionul său avea un nivel de radiaţie ridicat şi acest lucru nu a putut să fie explicat.

Acest pilot a trecut în continuare la o carieră de pilot civil, ca şi mine. După optsprezece ani petrecuţi în Forţele Aeriene, perioadă care a luat sfârşit în 1990, am început să zbor pe liniile comerciale, iar acum sunt căpitan în cadrul Liniilor Aeriene Portugheze (TAP), chiar dacă zbor în continuare singur. Încă nu ştiu ce am văzut în acea zi din 1982, dar iubesc zborul la fel de mult ca întotdeauna. Întâlnirea mea, deşi incredibilă, nu a putut să schimbe acest lucru.

Capitolul 5

Fenomenele aeriene neidentificate şi siguranţa aeronautică

de Richard F. Haines, doctor în ştiinţe

Siguranţa este primordială pentru toţi cei care zboară sau au legătură cu zborul. Cu toate acestea, cei mai mulţi americani nu au auzit niciodată că observaţiile de FAN pot să afecteze siguranţa zborurilor. Aceste incidente nu sunt investigate de nicio agenţie guvernamentală, aşa cum se întâmplă cu celelalte evenimente care afectează aparatele de zbor. De fapt, oficialii din domeniul aviaţiei au împiedicat ieşirea la lumină a acestor incidente prin cenzurarea procesului de raportare sub mai multe aspecte. Piloţii care fac un raport oficial despre FAN continuă să fie ridiculizaţi de oficialii guvernului şi/sau de propriile companii aeriene şi sunt instruiţi să nu prezinte public cele observate. Această atitudine nu face nimănui servicii şi, în realitate, ne expune pe noi toţi unui risc mult mai mare în cursul călătoriilor cu avionul. Nu îi permite comunităţii ştiinţifice să obţină datele necesare pentru investigarea originii acestor FAN şi, de asemenea, împiedică liniile aeriene şi organizaţiile piloţilor să întreprindă acţiuni sau să le asigure piloţilor lor o pregătire specializată şi protocoale de siguranţă. În ciuda tuturor acestor lucruri, fenomene aeriene neobişnuite au continuat să marcheze operaţiile de zbor comerciale, militare şi private timp de mai mulţi ani.

Incidentul la limita dezastrului relatat de locotenentul Guerra şi produs pe cerul Portugaliei în 1982 oferă un exemplu cât se poate de grăitor de caz în care siguranţa aeriană a fost pusă în pericol, de un obiect neidentificat, practic după toate standardele: militar, privat sau comercial. Când un alt vehicul aerian de orice fel nu intră în comunicaţie

radio, se apropie cu o viteză foarte mare şi apoi se opreşte neaşteptat la cinci metri de avionul tău, orice pilot din lume ar fi în mod justificat îngrijorat şi chiar s-ar teme. Locotenentul Guerra şi cei doi colegi ai săi piloţi trebuie să fie apreciaţi pentru că le-au raportat oficialilor acest incident bizar, chiar dacă presiunile împotriva unui asemenea demers nu sunt la fel de mari în Europa şi America de Sud cum sunt în Statele Unite. În plus, generalul Ferreira, şeful Statului Major al Forţelor Aeriene portugheze în momentul acela, a pus în mod voluntar toate documentele disponibile la dispoziţia unui grup de cercetări ştiinţifice calificat pentru a realiza o investigaţie - un scenariu pe care din nefericire nu-l vedem aplicat în Statele Unite. Şi totuşi, toate ţările sunt afectate în mod egal de faptul că FAN pot să apară fără niciun avertisment, în orice loc şi în orice moment.

Au fost raportate în mod sistematic trei tipuri de comportamente dinamice ale FAN şi consecinţele lor. Primul şi cel mai grav este reprezentat de manevrele la limita unui dezastru şi de alte manevre la viteze foarte mari ale FAN, executate în apropierea avioanelor. În multe cazuri, este vorba de o distanţă relativ mică - în general de ordinul zecilor de metri - între aparatul de zbor şi fenomenul aerian raportat, ceea ce le califică drept manevre la limita dezastrului, potrivit standardelor federale din domeniul aviaţiei din Statele Unite şi Marea Britanie. Cu toate că estimarea de către pilot a distanţei faţă de un FAN poate să fie afectată de întuneric sau de lipsa unor repere vizuale sigure de apreciere a distanţelor, aceşti profesionişti cu pregătire deosebită sunt în general cât se poate de precişi şi nu greşesc de obicei cu mai mult de un ordin de mărime.[23]

Din fericire, ameninţarea fizică imediată a unei coliziuni în zbor pare improbabilă datorită gradului foarte ridicat de manevrabilitate de care dau dovadă FAN. În multe cazuri, obiectele evită rapid o coliziune în ultima clipă, nerămânând la latitudinea piloţilor să efectueze aceste manevre. Însă, în unele cazuri, reacţiile piloţilor pot să reprezinte şi ele o problemă. Pentru a evita ceea ce se percepe ca fiind o

coliziune cu un FAN, unii piloţi au efectuat manevre violente, concretizate în răniri ale pasagerilor şi echipajului de la bord. Şi există permanent pericolul, dacă un pilot face o manevră greşită într-un moment nepotrivit în cursul unei întâlniri la distanţă extrem de mică, să se producă o coliziune.

Într-un caz, un avion-cisternă de realimentare în zbor Boeing KB-50, aparţinând Forţelor Aeriene americane, efectua o aterizare pe timp de noapte la Baza Aeriană Pope a Forţelor Aeriene din Carolina de Nord, când pilotul şi echipajul au observat un obiect şi au văzut lumini ciudate. Aflat în faza finală a aterizării, pilotul a fost obligat să manevreze pentru a ocoli obiectul şi să ia din nou altitudine pentru a aştepta plecarea acestuia. Personalul din turn al Forţelor Aeriene a văzut fenomenul aerian neidentificat plutind deasupra aeroportului şi l-a privit cu binoclurile timp de douăzeci de minute, afirmând că nu era vorba despre un fenomen atmosferic de niciun fel. Oficialii Forţelor Aeriene au admis că „OZN a reprezentat un risc pentru avioanele care operau în zonă" - una dintre puţinele declaraţii oficiale în acest sens care au fost consemnate.[24]

Al doilea impact pe care FAN îl pot avea asupra siguranţei aeriene este reprezentat de afectarea funcţionării adecvate a echipamentului de navigaţie, a sistemelor de control al zborului, a operaţiilor radar şi a comunicaţiilor radio prin interferenţe ale presupusei lor radiaţii electromagnetice. În mod evident, în situaţiile în care piloţii se bazează pe instrumente, probabilitatea producerii unui incident sau a unui accident creşte când efectele electromagnetice anormale le provoacă erori în funcţionare. Din fericire, în majoritatea acestor împrejurări, echipamentele revin la funcţionarea normală după plecarea obiectului.

În sfârşit, confuzia din cabina de comandă provocată de întâlnirile la mică distanţă cu FAN abat atenţia echipajului şi poate să le afecteze capacitatea de a pilota avionul în siguranţă. Este de înţeles că observarea unor obiecte bizare sau a unor lumini inexplicabile trecând pe lângă un avion sau zburând în cerc în jurul său ar fi deconcertantă pentru toţi cei

aflaţi la bord şi mai ales pentru aceia care sunt răspunzători de siguranţa pasagerilor.

Informaţiile pe care le-am adunat pentru documentarea cazurilor în care FAN au afectat siguranţa aeriană provin din vasta mea bază de date. Constau în rapoarte ale piloţilor şi controlorilor de trafic extrase din surse oficiale ale Statelor Unite şi din alte surse guvernamentale, din interviuri personale şi din rapoarte ale colegilor din întreaga lume care au colaborat strâns cu National Aviation Reporting Center on Anomalous Phenomena (NARCAP) - Centrul de Raportare Naţională al Aviaţiei pentru Fenomenele Anormale. Potrivit statisticilor noastre, în cursul unei cariere obişnuite de zboruri comerciale, pilotul are aproape aceleaşi şanse să vadă un FAN şi să lovească o pasăre aflată în zbor sau să se confrunte cu un efect extrem de forfecare din cauza vântului. Ameninţarea la adresa siguranţei zborului este mică, dar potenţial semnificativă şi trebuie să fie tratată ca oricare alt risc ocazional pentru siguranţă. Multe probleme de siguranţă a zborului rămân neraportate sau sunt raportate minimalist, însă diferenţa în acest caz este aceea că lovirea unei păsări şi confruntarea cu un efect de forfecare al vântului sunt evenimente acceptabile în mod uzual, în vreme ce raportarea observării unui FAN nu mai este acceptabilă.

Trei cazuri care s-au petrecut deasupra Australiei şi Noii Zeelande sunt de mare interes, ilustrând efectele la care mă refer. La data de 22 august 1968, aproximativ în jurul orei 5:40 după-amiaza, doi piloţi zburau de la Adelaide spre Perth, Australia, la o altitudine de 2 450 de metri, cu un aparat Piper Navajo monomotor, când au observat un obiect foarte ciudat, de forma unui trabuc, înconjurat de cinci obiecte mai mici. Ciudata formaţie a menţinut un unghi constant faţă de propria traiectorie de zbor mai mult de zece minute, în timp ce zbura cu o viteză de 360 de kilometri pe oră. Unul dintre piloţi a spus ulterior: „Obiectul mai mare se deschidea în centru, iar obiectele mai mici intrau şi ieşeau din obiectul mai mare". A fost contactat controlul traficului aerian de la sol şi s-a răspuns că nu exista trafic cunoscut în regiunea respectivă. În

acel moment, legătura radio s-a întrerupt pe toate frecvenţele până când au plecat obiectele, „ca la o comandă unică".[25]

Zece ani mai târziu, s-a produs un eveniment şocant. A dispărut un pilot privat, aflat în drum spre King Island, situată la sud de Melbourne, Australia, după o întâlnire foarte apropiată şi înspăimântătoare cu un mare obiect necunoscut. La data de 21 octombrie 1978, Frederick Valentich, în vârstă de douăzeci de ani, a închiriat un aparat Cessna 182L monomotor, cu elice, pentru un scurt zbor de noapte. Imediat după ora 9:00 seara, a luat legătura prin radio cu aeroportul Tullamarine din Melbourne, de la o altitudine de 1 500 de metri, de deasupra apelor strâmtorii Bass. Timp de şase minute şi jumătate, a conversat cu specialistul de zbor care era de serviciu Steve Robey, de la aeroportul din Melbourne, despre un obiect neidentificat care orbita în jurul aparatului său, repezindu-se drept în el şi urmărindu-l. Banda se sfârşeşte cu paisprezece secunde de zgomote metalice foarte neobişnuite şi apoi se aşterne liniştea. Urmează transcrierea discuţiei dintre Robey, de la Serviciul de Zbor din Melbourne şi Valentich, aflat în avionul Cessna - care a fost înregistrat şi numit Delta Sierra Juliet. Am studiat cu atenţie banda audio şi am observat numeroasele ocazii în care inflexiunile vocii lui Valentich se ridică spre finalul transmisiei sale, ca şi cum ar fi pus întrebări. Tânărul pilot era în mod evident dezorientat la ora 9:10 seara. Apar multe pauze în cursul transmisiunilor sale, care sunt indicate prin puncte de suspensie.

9:06:14 Valentich: Melbourne, aici Delta Sierra Juliet. Ştii să existe trafic cunoscut sub o mie cinci sute?
9:06:23 Robey: Delta Sierra Juliet - trafic cunoscut, nu ştiu.
9:06:26 V.: Delta Sierra Juliet - Eu da - pare [să] fie un avion mare sub o mie cinci sute.
9:06:46 R.: Delta Sierra Juliet - Ce tip de avion e?
9:06:50 V.: Delta Sierra Juliet - Nu pot să spun. Sunt patru... strălucitoare... mi se par ca luminile de aterizare.

9:07:04 R.: Delta Sierra Juliet.
9:07:32 V.: Melbourne, aici [este] Delta Sierra Juliet. Avionul tocmai a trecut pe deasupra mea la cel puţin trei sute de metri.
9:07:43 R.: Delta Sierra Juliet – Roger* – şi este un avion mare – confirmi?
9:07:47 V.: Păi, necunoscut, având în vedere viteza de deplasare... există vreun avion al Forţelor Aeriene în apropiere?
9:07:57 R.: Delta Sierra Juliet. Nu e niciun avion cunoscut în apropiere.
9:08:18 V: Melbourne – acum se apropie de mine dinspre est.
9:08:28 R.: Delta Sierra Juliet.
9:08:49 V: Delta SierraJuliet. Îmi face impresia că are chef de joacă – zboară pe deasupra mea de câte două–trei ori cu viteze pe care nu le pot identifica.
9:09:02 R.: Delta Sierra Juliet – Roger. Care este înălţimea ta actuală?
9:09:06 V.: Înălţimea mea este 1 370 de metri, unu trei şapte zero.
9:09:11 R.: Delta Sierra Juliet... Şi confirmă – nu poţi să identifici avionul.
9:09:14 V.: Afirmativ.
9:09:18 R.: Delta Sierra Juliet – Roger... Rămâi pe recepţie.
9:09:28 V.: Melbourne – Delta Sierra Juliet. Nu e avion... Este...
9:09:46 R.: Delta Sierra Juliet – Melbourne. Poţi să descrii... aparatul?
9:09:52 V.: Delta Sierra Juliet... trece pe lângă mine are o formă alungită... [nu pot] să identific mai mult de–atât. Are viteză, nu glumă... Este în faţa mea chiar acum, Melbourne?
9:10:07 R.: Delta Sierra Juliet– Roger. Şi cam cât de mare este mmm... obiectul?

---

* *Roger* – un cuvânt convenţional folosit în sens de încuviinţare a receptării mesajului transmis. (*N.t.*)

9:10:20 V.: Delta Sierra Juliet - Melbourne. Parcă m-ar urmări. Acum mă învârt în cerc şi chestia se învârte deasupra mea... Are o lumină verde şi metalică [parcă]. E foarte lucios [pe] dinafară.
9:10:43 R.: Delta Sierra Juliet.
9:10:48 V.: Delta Sierra Juliet... tocmai a dispărut.
9:10:57 R.: Delta Sierra Juliet.
9:11:03 V.: Melbourne, ştii ce fel de avion e? E [un tip de] avion militar?
9:11:08 R.: Delta Sierra Juliet. Confirmă... mmm, avionul tocmai a dispărut.
9:11:14 V.: Mai spune o dată.
9:11:17 R.: Delta Sierra Juliet. Avionul te mai însoţeşte?
9:11:23 V.: Delta Sierra Juliet... E... [acum] se apropie dinspre sud-vest.
9:11:37 R.: Delta Sierra Juliet.
9:11:52 V.: Delta Sierra Juliet - tuşeşte motorul. L-am pus pe douăzeci-trei-douăzeci-patru... şi chestia - tuşeşte.
[Problemele de motor se aud pe banda sonoră.]
9:12:04 R.: Delta Sierra Juliet - Roger. Ce intenţie ai?
9:12:09 V.: Intenţie - păi... să mă duc în King Island - ah, Melbourne, avionul ăla ciudat pluteşte din nou deasupra mea... pluteşte şi nu e avion.
9:12:22 R.: Delta Sierra Juliet.
9:12:28 V.: Delta Sierra Juliet - Melbourne...
[O pauză de şaptesprezece secunde în cursul cărora se aude un zgomot foarte ciudat, metalic, pulsatoriu, fără să se poată discerne un model de timp sau frecvenţe.]
9:12:49 R.: Delta Sierra Juliet, Melbourne.
Finalul transcrierii.

Nu s-a mai primit nimic din partea lui Valentich.

Descrierea lui Valentich, „o lumină verde şi metalică parcă. E foarte lucios pe dinafară", este importantă. Pe parcursul anilor scurşi de la acest eveniment, un coleg a obţinut rapoarte ale

unor martori oculari din regiune, care descriau deplasarea aleatorie pe cer a unei lumini verzi la aceeaşi oră a serii ca şi zborul lui Valentich. Câţiva ani mai târziu, am făcut o călătorie în oraşul turistic Apollo Bay, Australia, şi l-am intervievat pe Ken Hansen[26] care avea patruzeci şi şapte de ani în momentul accidentului, în 1978, şi pe cele două nepoate ale sale. Hansen se deplasa cu maşina împreună cu cele două fetiţe când au observat pe cer, deasupra lor, luminile unui avion, împreună cu o lumină mare, verde. Prezenţa celei de-a doua lumini era atât de neobişnuită, încât Hansen a decis să tragă pe dreapta, să oprească şi să coboare din maşină. A spus că, atunci când a făcut acest lucru, a văzut clar o a doua lumină, mare, circulară, „ca şi cum s-ar fi aflat deasupra avionului". Dimensiunile percepute, după cum le-a descris el, erau echivalente cu ale unei mingi de tenis ţinute cu braţul întins, cu un raport între ea şi avion de aproximativ patru la unu. Presupunând că această estimare este corectă, OZN ar fi avut un diametru de şaisprezece metri. Culoarea sa verde era similară cu luminile de navigaţie ale unui avion. Hansen a observat că păstra o distanţă constantă deasupra şi puţin în spatele luminilor avionului, urmărindu-le între cincisprezece şi douăzeci de secunde, până când nu a mai putut vedea niciuna dintre lumini.

I-a povestit soţiei, în seara aceea, despre lumina verde mare, dar şi colegilor de la slujbă, a doua zi, fără să ştie ce raportase Valentich. Când ne-am întâlnit, nepoatele sale au confirmat detaliile furnizate de unchiul lor. Am obţinut informaţii foarte valoroase mergând împreună cu Hansen în locul unde trăsese pe dreapta, pentru că a reconstituit pentru noi ce s-a întâmplat atunci.

Povestea întâlnirii lui Valentich cu un OZN şi a dispariţiei sale ulterioare a fost relatată de mass-media din întreaga lume, atrăgând o mare atenţie. În ciuda eforturilor coordonate ale piloţilor privaţi şi ale avioanelor de căutare şi salvare ale guvernului australian, nu s-a dat niciodată de vreo urmă a lui Valentich sau a avionului său. Există suficiente dovezi care sugerează că probabil s-a prăbuşit în mare, la o distanţă între

4,8 şi 19,3 kilometri de ţărm, dar probabil că nici asta nu vom şti vreodată cu certitudine. Natura obiectului de mari dimensiuni cu lumină verde care a însoţit avionul în ultimele minute rămâne chiar un mister.[27]

Aproximativ două luni mai târziu, a fost documentată o remarcabilă observaţie aeriană deasupra Noii Zeelande. Căpitanul Bill Startup, pilot cu state vechi de activitate, care lucra la Safe Air Ltd., având douăzeci şi trei de ani de experienţă şi 14 000 de ore de zbor, împreună cu copilotul său Robert Guard, cu 7 000 de ore de zbor la activ, au fost martorii-cheie. Avionul de transport marfă Argosy pe care îl pilotau efectua livrarea ziarelor între Wellington şi Christchurch, situat în apropierea coastelor Kaikoura din South Island. Quentin Fogarty, reporter australian de televiziune la Channel O din Melbourne, cameramanul său David Crockett şi sunetistul Ngaire Crockett se aflau şi ei la bord, deoarece un FAN fusese observat de echipajele avioanelor şi identificat de radare cu zece zile înainte, aproximativ pe aceeaşi rută. Fogarty făcea un reportaj de televiziune despre aceste evenimente anterioare, în parte datorită interesului sporit faţă de OZN generat de dispariţia lui Valentich. Avea nevoie de un material filmat de fundal pentru documentarul său, astfel încât a însoţit transportul de ziare din 30-31 decembrie 1978 tocmai în acest scop. Nu se aştepta nici pe departe să fie el însuşi martorul unor fenomene ciudate.

Însă imediat după miezul nopţii, în cursul acestui zbor, au apărut o serie de fenomene luminoase care au escortat avionul şi au zburat în jurul lui. Căpitanul Startup şi copilotul Guard, care erau la curent cu luminile regulate, foarte familiare de-a lungul coastelor, au fost primii care au observat luminile ciudate din faţa lor. Timp de aproape treizeci de minute, cameramanul Crockett a filmat obiectele luminoase pe peliculă color de 16 mm, în timp ce Fogarty comenta la cameră pe măsura derulării evenimentelor. Sistemele de bord şi controlul traficului aerian din Wellington, Noua Zeelandă, au urmărit obiectele pe radar, în timp ce erau urmărite pe viu de căpitanul Startup şi de ceilalţi aflaţi la bord. Indicaţiile

radarului le-au fost transmise piloţilor de Geoffrey Causer, controlor de trafic, şi au fost văzute pe viu şi de tehnicianul de întreţinere a radarelor Bryan Chalmers. Causer a păstrat permanent legătura radio cu piloţii pe parcursul incidentului şi întregul dialog a fost înregistrat pe bandă.

Am văzut filmul cu aceste imagini neobişnuite - care prezintă lumini strălucitoare, focalizate sau nu, unele rotunde, unele sugerând o formă de disc -, care au fost analizate cu atenţie şi de alte persoane. Luminile au dispărut şi au reapărut în locuri complet diferite, uneori mai multe deodată. Comportamentul lor nu poate fi explicat de aerofizica normală.

La un moment dat, martorii din avion au observat lumini zburând în formaţie cu avionul. Apoi, au auzit de la controlorul de trafic că fenomenul era atât de aproape de avion, încât radarul nu mai reuşea să le separe semnalele. Causer a raportat un singur semnal pe ecranul radarului, însă de două ori mai mare decât fusese înainte. „E o ţintă mare în formaţie cu voi. Poate să fie în stânga sau în dreapta. Semnalul vostru şi-a dublat mărimea", a raportat el. Chalmers a văzut şi el ţinta de dimensiuni duble. Arăta ca şi cum două avioane ar fi zburat cu aceeaşi viteză, atât de aproape unul de altul, încât radarul nu le putea distinge. O asemenea apropiere poate, desigur, să reprezinte o ameninţare la siguranţa aeronautică, însă avionul nu a suferit nicio influenţă negativă. [28]

Acestea sunt cazuri neobişnuite. Evenimentele mai scurte potenţial dezastruoase sunt mai obişnuite. La data de 8 august 1994, un zbor comercial de la Acapulco, Guerrero, spre Mexico City, Mexic, a fost cât pe ce să intre în coliziune cu un FAN care a apărut fulgerător dintr-un nor îndreptându-se către avion. Din fericire, FAN a manevrat pentru evitarea coliziunii. Un avion Boeing 737 al liniilor comerciale japoneze Transocean Air se îndrepta din prefectura Okinawa către Tokio cu viteză de croazieră, la data de 11 noiembrie 1998, când copilotul a zărit brusc două „lumini stroboscopice" drept în faţa lui. Cele două lumini s-au despărţit rapid, iar el a efectuat un picaj pentru evitarea coliziunii. În aceste două

cazuri, niciunul dintre obiecte nu a fost detectat de radarele de la sol. În 2004, într-o după-amiază însorită, în cursul apropierii unui zbor comercial de aeroportul São Paulo din capitala Brasilia, ambii membri ai echipajului au văzut în faţa lor o sferă cu lumină proprie, care a rămas la aceeaşi altitudine cu ei în timpul coborârii. Turbopropulsorul bimotor a trebuit să execute un viraj şi o coborâre bruscă pentru a evita coliziunea.[29]

În America, avem cazul extraordinar al căpitanului Phil Schultz, caz pe care l-am investigat personal. L-am intervievat amănunţit pe căpitan şi am primit din partea lui un Raport de observaţie aeriană de şase pagini scrise de mână.

Căpitanul Schultz pilota zborul TWA 842 de la San Francisco cu destinaţia aeroportul John F. Kennedy, deasupra lacului Michigan, într-o zi însorită şi senină a verii anului 1981. Brusc, a văzut „un obiect mare, rotund, din metal argintiu" cu şase „evacuări" înnegrite ca evacuările turbinelor avioanelor, dispuse la distanţe egale pe circumferinţă şi care „a coborât rapid în atmosferă de sus". Căpitanul Schultz şi copilotul său erau atât de aproape de obiect, încât li s-a părut de dimensiunile unui grepfrut ţinut în palmă cu braţul întins. Prevăzând o coliziune, au aşteptat încordaţi impactul. Obiectul a făcut o întoarcere sub un unghi ascuţit, în mare viteză şi s-a depărtat.

Schultz nu a înaintat un raport către compania TWA, în schimb a lucrat împreună cu mine, foarte sârguincios, la reconstituirea evenimentului, în carlinga aeronavei sale. Aceasta mi-a permis să lămuresc multe aspecte importante legate de acest eveniment. Viteza la apropiere şi depărtare a fost calculată la aproximativ 1 600 km/oră, plus un viraj sub o forţă g foarte mare. În niciun moment nu a fost perceput niciun şoc şi nicio turbulenţă. Pilotul automat al aeronavei a rămas cuplat tot timpul incidentului şi nu a fost înregistrat niciun fel de efect electromagnetic. Copilotul a văzut ultimele două treimi ale incidentului, însă inginerul de bord nu a văzut nimic din cauza postului său, care se află în spatele carlingii. Centrul de la Chicago nu a înregistrat trafic aerian în zonă, cu

toate că la vremea respectivă avea o rază de acoperire de aproximativ 240 de kilometri.

Cu o experienţă vastă ca pilot militar în Marina Statelor Unite în timpul războiului din Coreea şi după aceea, căpitanul Shultz nu a acceptat niciodată realitatea OZN anterior acestui incident. Această întâlnire i-a schimbat instantaneu convingerile. Când l-am întrebat ce credea că fusese obiectul acela, mi-a răspuns repede: „Nu am nicio îndoială. A fost o navă spaţială extraterestră". A spus acelaşi lucru în raportul

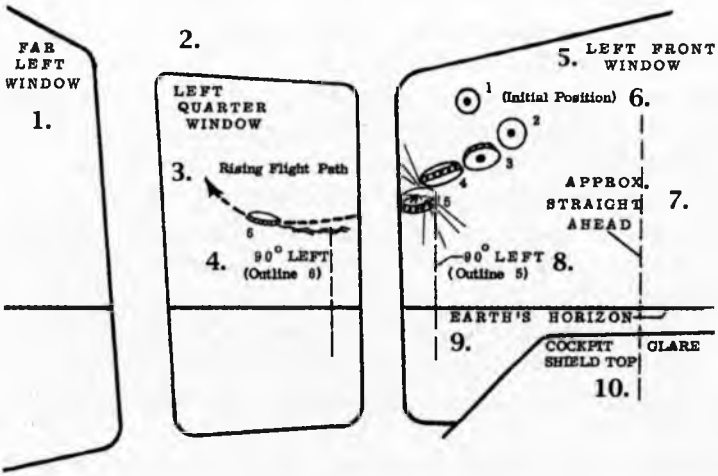

* *Traducerea textului din limba engleză, în schiţă:*

1. *GEAM DISTAL STÂNGA*
2. *GEAM DE SFERT STÂNGA*
3. *Traiectorie ascendentă a zborului*
4. *90° stânga - reperul 6*
5. *GEAM FRONTAL STÂNGA*
6. *Poziţia iniţială*
7. *APROXIMATIV DREPT ÎNAINTE*
8. *90° stânga - reperul 5*
9. *Orizontul terestru*
10. *PARTEA SUPERIOARĂ A ECRANULUI ANTIORBIRE AL CARLINGII*

Schiţa ferestrelor carlingii şi dimensiunea aparentă, forma, localizarea şi traiectoria de zbor ale FAN observat de căpitanul Schultz. *R. Haines*

scris de mână pe care l-a redactat pentru mine, spunând că a crezut că obiectul era o „navă spațială".[30]

Tot în America, o coliziune foarte enigmatică, evidentă, în timpul unui zbor la mică altitudine, s-a produs la data de 23 octombrie 2002, la nord-est de Mobile, Alabama, potrivit unui raport de accident al *National Transportation Safety Board (NTSB)* - Comitetul Național pentru Siguranța Transporturilor. În drum de la Mobile spre Montgomery, Thomas Preziose, cincizeci și patru de ani, cu un total de 4 000 de ore de zbor la activ, pilota singur, având la bord aproximativ 205 kilograme de hârtie. A decolat la ora 7:40 seara. Raportul preliminar al accidentului afirma că avionul Cessna 208B, modelul Cargomaster cu numărul de înregistrare FAA N76U - un avion comercial cu aripa deasupra fuzelajului, monomotor - „*a intrat în coliziune aflându-se în zbor cu un obiect necunoscut* [italicele îmi aparțin] la înălțimea de 1 000 de metri și s-a prăbușit scăpat de sub control în apele mlaștinii Big Bateau Bay, în Spanish Fort, Alabama".[31] Prăbușirea s-a produs la aproximativ șase minute de la decolare, în jurul orei 7:46 seara. Fapt interesant, NTSB a găsit de cuviință să redacteze un raport ulterior care nu menționa coliziunea cu un obiect necunoscut.

Pe baza datelor furnizate de un sistem terestru automat de observare aflat la 12,4 kilometri de locul accidentului și înregistrate la ora 6:53 seara, exista un strat de nori risipiți la aproximativ 215 metri și încă unul, mai consistent, la 365 de metri, între aceste două pături noroase aerul fiind limpede, cu o vizibilitate de 8 kilometri. Vântul bătea cu o viteză de 20,4 kilometri pe oră, pe direcția de 60 de grade. Poate fi semnificativ pentru acest accident fatal să menționez că un avion DC-10 a trecut pe deasupra avionului Cessna la aproximativ 300 de metri după ce s-a apropiat de el din direcția orei unsprezece, la ora 7:45 - cu câteva secunde înaintea prăbușirii - și este posibil să fi produs turbulențe la vârfurile aripilor.[32] După aceea, pilotul a murmurat ultimele cuvinte înainte să moară: „Night Ship 282, trebuie să deviez, trebuie să deviez, trebuie să deviez, trebuie..." (sfârșitul transmisiunii la ora 7:45:57 seara).

Dacă Preziose a intrat în coliziune cu un obiect fizic, acesta nu a fost localizat niciodată. Cu toate acestea, un reziduu roşu ciudat (care a fost numit „urme de transfer") a fost găsit pe cel puţin paisprezece zone ale avionului prăbuşit, zone situate la distanţă unele de altele atât în exteriorul, cât şi în interiorul avionului. Blocul motor era crăpat, ceea ce sugerează o forţă de impact foarte mare. Din nefericire, dispozitivul de înregistrare a datelor radar nu era în funcţiune în momentul accidentului, iar NTSB nu a solicitat date radar de la staţia Aeriană Navală de la Pensacola, aflată la o distanţă de numai o oră. Avionul DC-10 care a survolat Cessna exact înaintea prăbuşirii a fost inspectat la aterizare, însă nu au fost descoperite avarii de niciun fel.

Raportul final al NTSB a arătat că accidentul a fost provocat de dezorientarea pilotului. Pe de altă parte însă, o investigaţie independentă a dezvăluit o serie de discrepanţe cu privire atât la documentaţia FAA, cât şi la investigaţiile desfăşurate de NTSB.[33]

Mai multe mostre de reziduu roşu de pe Cargomaster au fost analizate cu ajutorul unui dispozitiv de transformare prin spectroscopie în infraroşu Fourier. S-a constatat că o mostră prezenta cele mai mari similitudini cu materialul de referinţă, constând din polimer de tereftalat şi isoftalat, cu „posibila prezenţă a unor compuşi anorganici ai siliciului".[34] O altă mostră de metal nevopsit de pe aripă s-a constatat că prezenta cele mai mari similitudini cu un material de referinţă constând din „materiale epoxidice cu procente de umplutură de siliciu anorganic". Deşi anumite segmente metalice ale unui vehicul aerian fără echipaj uman *Unmanned Aerial Vehicle (UAV)* al Forţelor Aeriene americane au fost supuse aceleiaşi analize pentru comparaţie, nu s-au spus prea multe despre aceste descoperiri, cu excepţia faptului că aveau o compoziţie chimică „semnificativ diferită" faţă de urmele de reziduu roşu. Cea mai apropiată bază aeriană a Forţelor Aeriene americane care are UAV este Tyndall, în Panama City, Florida, situată la aproximativ 240 de kilometri est-sud-est.

Dacă avionul a fost lovit de ceva, atunci cu siguranţă acest „ceva" se califică drept FAN până la identificarea definitivă.

Având în vedere numeroasele genuri de manevre de zbor ale FAN care au fost raportate, este clar că orice ar fi acest fenomen, pare să fie capabil să depăşească în performanţe până şi cele mai avansate avioane practic din toate punctele de vedere. Aceeaşi concluzie a fost trasă într-un raport declasificat din Marea Britanie.[35] În majoritatea acestor rapoarte ale piloţilor, aparatul de zbor pare să fie punctul central al „atenţiei" fenomenului; această ipoteză a fost sprijinită şi de sute de rapoarte ale unor piloţi de cea mai bună calitate.[36] Foarte multe rapoarte din dosarele mele sugerează că o mare varietate de fenomene sunt asociate cu un grad foarte ridicat de inteligenţă şi de control deliberat al zborului.[37]

Majoritatea rapoartelor piloţilor arată că FAN tind să abordeze avioanele pe întuneric. Noaptea este posibil să vezi culorile uşor de discernut fie din regiuni relativ mici, localizate (similare surselor individuale de lumină) şi/sau mai difuze pe întreaga suprafaţă. Aspectul modelelor luminoase ale FAN îmbracă diferite forme; pot să fie interpretate ca un fel de lumini anticoliziune sau de navigaţie, cu toate că în unele cazuri sunt raportate lumini albastre intense, care, în general, nu sunt permise în Statele Unite.

Cei mai mulţi piloţi înţeleg că se vor confrunta cu o gamă largă de fenomene vizuale în atmosferă, pe parcursul carierei lor de zbor, dar nu se aşteaptă ca unele dintre ele să rămână inexplicabile după luarea în considerare a tuturor fenomenelor naturale cunoscute şi a tuturor obiectelor construite de mâna omului. Iar când se întâmplă aşa ceva, fiecare martor rămâne cu o nesiguranţă stăruitoare, cu un dubiu în privinţa identităţii fundamentale a ceea ce a văzut, ori trebuie să lupte cu hotărârea de a raporta sau nu evenimentul.

Cel mai probabil, el sau ea nu va raporta. Piloţii ştiu cum sunt trataţi oamenii când discută sau raportează observaţii ciudate şi nu se simt înclinaţi să rişte ridiculizarea sau siguranţa locului de muncă. Eu numesc acest lucru „legea

diminuării rapoartelor" – un efect de feedback negativ, care inhibă tot mai mulţi oameni când vine vorba să spună ceva despre ceea ce au văzut. Efectul pe termen lung al acestui comportament este acela că devin accesibile pentru studiu tot mai puţine date demne de încredere şi întregul subiect al FAN alunecă şi mai mult în domeniul miturilor şi al umorului din plan social. De vreme ce aceste lucruri se petrec de mai multe decenii, administratorii liniilor aeriene şi birocraţii din cadrul guvernului pot să afirme, pe bună dreptate, că nu au ce să investigheze sau să ia în serios, pentru că piloţii nu raportează nimic. Iar oamenii de ştiinţă care, pe bună dreptate, pretind că nu pot să studieze un fenomen în lipsa unor date valide au o justificare pentru a nu fi interesaţi de acest subiect! Deja, fenomenele „anormale" rare tind să devină şi mai rare, întărind credinţa greşită că din capul locului aceste fenomene nici nu se petrec.

Controlorii de trafic aerian sunt adeseori conştienţi de aceste întâlniri cu FAN, de vreme ce, în mod normal, sunt primii care primesc apeluri radio din partea echipajelor în legătură cu FAN sau observă ţintele pe radare. Însă nici ei nu raportează multe incidente. Un controlor de la Centrul de Control al Rutelor Aeriene de la Los Angeles scria: „În cei şase ani de când sunt la centru, am fost prezent personal la trei întâlniri bizare, nonmilitare şi noncivile. Şi nu sunt decât unul dintre cei 15 000 de controlori, aşa că trebuie să mai fie multe care au trecut neraportate... În cazul celui de-al patrulea incident la care am fost prezent (în zonă, dar nu în sectorul respectiv), controlorul i-a spus responsabilului despre întâlnire şi, după aceea, au stabilit amândoi că pe radar nu era nimic, au scuturat din cap, şi-au frecat bărbiile şi asta a fost tot. Cred că aşa se întâmplă de obicei. Nimeni nu ştie ce să facă, pe bune".[38]

Pe baza sondajelor şi a interviurilor cu piloţi desfăşurate de mine şi de colaboratorii din NARCAP, estimăm că numai aproximativ 5 până la 10 la sută din observaţiile piloţilor legate de FAN sunt raportate. Dacă nu implementăm

schimbări ale politicii, echipajele aeronavelor vor continua să păstreze tăcerea.

Istoria este plină de relatări privitoare la subiecte anterior ridiculizate care s-au dovedit ulterior importante pentru omenire, după cum o confirmă un studiu asupra istoriei ştiinţei. Nu trebuie să trecem pur şi simplu cu vederea FAN din cauză că până şi gândul la aceste fenomene ni se pare incomod. Nici ideile preconcepute actuale ale societăţii şi nici ignorarea lor cu încăpăţânare nu au cum să le prevină apariţia continuă, după cum nici aceste răspunsuri nu dovedesc că nu există. Aceste fenomene pur şi simplu nu vor dispărea.

Capitolul 6

Incursiune pe aeroportul O'Hare, 2006

La data de 7 noiembrie 2006, un lucru inimaginabil s-a petrecut pe aeroportul O'Hare din Chicago, în cursul obişnuitei ore de vârf a după-amiezii. Timp de aproximativ patru minute, un obiect în formă de disc a plutit în linişte deasupra terminalului companiei United Airlines şi apoi a tăiat o gaură clară în plafonul noros de deasupra, dispărând. Aproape nimeni nu a auzit de acest lucru până când nu a ajuns pe prima pagină a ziarului *Chicago Tribune* la data de 1 ianuarie 2007, aproape două luni mai târziu, ceea ce a precipitat o avalanşă de ştiri pe plan naţional la CNN, MSNBC şi în alte reţele de televiziune. Cu peste un milion de vizite, articolul din *Chicago Tribune* şi-a câştigat rapid statutul de cel mai citit articol din întreaga istorie a site-ului web al ziarului, dar pe urmă a dispărut din atenţia publicului. Nu a fost oferită nicio evaluare oficială publicului fascinat, dar şi alarmat care călătoreşte des cu avionul şi nici salariaţilor companiei United, care fusese direct implicată.

Era o zi obişnuită, cu cerul acoperit, cu o vizibilitate de aproximativ 6,5 kilometri şi un vânt de 6,5 km/oră. Între orele 4:00 şi 4:30 din după-amiaza acestei zile, piloţii, managerii şi mecanicii de la United Airlines au privit în sus din locul în care se aflau la sol în cadrul terminalului şi au văzut ciudatul obiect plutind sub un nor gros, care începea la peste 600 de metri de sol. Potrivit acestor martori, discul cu aspect metalic avea aproximativ dimensiunea unei monede de douăzeci şi cinci de cenţi ţinută între degete, cu braţul întins. Pe baza multitudinii de declaraţii ale martorilor oculari, s-a estimat că OZN-ul avea diametrul cuprins între 7,3 şi 27 de metri, stând

suspendat în aer la aproximativ 500 de metri deasupra porţii C17 a terminalului companiei United.

Un pilot a anunţat observaţia pe circuitul radio terestru destinat avioanelor aflate la sol; un mecanic de taxi al companiei United, care deplasa un avion Boeing 777, a auzit o discuţie pe staţia radio despre un disc zburător şi s-a uitat în sus; piloţii care aşteptau să decoleze au început să deschidă ferestrele şi să se întindă să vadă cu ochii lor obiectul. A fost ceva agitaţie la United Airlines. Un angajat al conducerii a primit un apel radio în legătură cu obiectul plutitor şi a ieşit în grabă să vadă şi el. Pe urmă, a sunat centrul de operaţii al companiei United, s-a asigurat că a fost contactată Administraţia Federală Aeronautică - FAA - şi a ieşit pe teren să vorbească direct cu martorii.

Relatările arată că evenimentul a durat între cinci şi cincisprezece minute. Apoi, în condiţiile în care o mulţime de priviri erau fixate asupra lui, discul suspendat în aer s-a repezit în sus cu o viteză incredibilă şi a dispărut în mai puţin de o secundă, lăsând în urma lui o urmă clară, în formă de biscuiţi, în norii denşi. Deschiderea avea aproape aceeaşi dimensiune ca obiectul, iar cei care se aflau exact sub ea au văzut cerul albastru în partea cealaltă a norilor. După câteva minute, spărtura s-a închis, acoperită de nori. „A fost extrem de neobişnuit, potrivit martorilor", a declarat pentru ştirile televizate reporterul pentru transporturi Jon Hilkevitch de la *Chicago Tribune*, după ce i-a intervievat pe martorii de la United în cursul realizării reportajului. „Avioanele pur şi simplu nu reacţionează aşa. Avioanele taie norii."

În modul cel mai clar, nu era un avion, au spus cei care au observat evenimentul şi mulţi dintre ei au părut zguduiţi de ceea ce văzuseră. Unii erau în culmea uimirii; alţii erau înspăimântaţi. „Credibilitatea martorilor este indiscutabilă, iar siguranţa a fost o preocupare foarte mare", a spus Hilkevitch în cursul unei convorbiri telefonice. El a subliniat că toţi observatorii descriseseră, independent, acelaşi lucru: un disc care plutea în aer, fără să facă vreun zgomot când s-a repezit în sus şi a lăsat o spărtură clară în nori. „Singurele discrepanţe

au fost legate de estimarea dimensiunilor şi de faptul că unii au declarat că se rotea sau oscila", mi-a spus Hilkevitch.

Din păcate, toţi aceşti martori extrem de credibili din cadrul aviaţiei, care au observat apariţia OZN-ului la aeroportul O'Hare - şi au fost mulţi -, au preferat să rămână anonimi din cauza temerilor privitoare la siguranţa locului de muncă. Un angajat de la United mi-a spus că, altfel, ar fi fost perceput ca „trădându-şi" compania. Martorii nu vor să fie „prinşi vorbind cu media, de vreme ce compania declarase oficial că nu se întâmplase nimic", scria el într-un e-mail. Aceşti martori ai unui eveniment care nu avea cum să existe - un subiect de care colegii fac haz - au fost lăsaţi în plata lor, cu observaţiile lor neliniştitoare. „Îmi dau seama că este o poziţie controversată, însă, date fiind cunoştinţele mele extinse în domeniul tehnologiilor moderne din lumea aviaţiei, ştiu că acest OZN nu a fost realizat probabil pe această planetă", mi-a spus, câteva luni mai târziu, unul dintre martori.

Administraţia Federală Aeronautică şi compania United Airlines au negat la început că ar fi avut vreo informaţie referitoare la acest incident, însă ambele au fost obligate să admită observaţia după ce FAA a făcut publică o înregistrare a apelului unui supraveghetor al companiei United către turnul de control al traficului.

Am ascultat acele înregistrări.

„Hei, vedeţi un disc zburător în dreptul C17?", a întrebat supraveghetorul, spunându-şi numele, Sue. Se aude râsul operatorului din turn, Dave, şi al unei a doua persoane aflate în apropiere. „Aşa ne-a spus un pilot din zona rampei de la C17", continuă ea. „Au văzut un fel de disc zburător deasupra lor. Dar noi nu vedem deasupra." Continuă râsetele nervoase şi Dave replică: „Hei, oameni buni, v-aţi apucat să sărbătoriţi sau ce? Sărbătoriţi Crăciunul azi? N-am văzut nimic, Sue şi chiar dacă aş fi văzut, n-aş fi recunoscut. Nu, nu am văzut niciun disc zburător la poarta C17".

După aproximativ cincisprezece minute, Sue sună din nou, de această dată nimerindu-l pe operatorul Dwight. Discuţia a decurs după cum urmează:

Sue: „De la United te sun“ (râsete).
Turnul: „Da“ (ton serios).
(12 secunde pauză)
S.: „A *fost* un disc care a zburat pe aici“.
T.: „Ce anume a fost?“
S.: „Un disc“.
T.: „Un disc?“
S.: „Da“.
T.: „Poţi să aştepţi o secundă?“
S.: „Sigur“.
(33 de secunde pauză)
T.: „În regulă, scuze, cu ce te pot ajuta?“
S.: „Scuze, a fost, i-am spus lui Dave, a fost un disc zburător deasupra la Charlie 17 şi el a crezut că eram drogată. Însă, mmm, nu sunt nici drogată şi nici beată“.
T.: „Da, bine“.
S.: „Deci, cineva a făcut o fotografie. Aşa că dacă îl vedeţi...“
T.: „Un disc, ca un Frisbee?“
S.: „O chestie ca un OZN“.
T.: „Da, sigur“.
S.: „L-a fotografiat“(râde).
T.: „Cât... cât de sus deasupra la Charley 17?“
S.: „Păi era deasupra turnului nostru. Aşa că...“
T.: „Mda“.
S.: „Deci, dacă se întâmplă să vedeţi ceva...“ (continuă să râdă).
T.: „Ştii ce, o să stau cu ochii pe chestia asta“.
S.: „În regulă“.

Din păcate, fotografia la care face referire Sue nu a fost găsită niciodată. De asemenea, din cauza felului în care sunt construite turnurile, operatorii nu au putut să vadă OZN-ul, poziţia lui pe cer nu intra în câmpul vizual al operatorilor, asigurat de ferestrele din sticlă, din cauza streşinei acoperişului, aşa că OZN-ul a plutit în aer în ceea ce reprezenta

unghiul mort al turnului. În timp ce „chestia ca un OZN" stătea fixă pe cer, deasupra, avioane pline de pasageri aterizau şi decolau şi nimeni nu ştia ce era chestia aceea, de ce se afla acolo sau ce avea de gând să facă în continuare. Această discuţie înregistrată, care cuprinde chicoteli, dorinţa lui Sue de a afirma că nu e „drogată" şi afirmaţia lui Dave că nu ar fi recunoscut faptul nici dacă într-adevăr ar fi existat un disc zburător, reprezintă un comentariu ostentativ privitor la tabuul OZN care infectează personalul companiilor aeriene chiar şi în mijlocul desfăşurării unui incident posibil periculos, care este raportat de către persoanele cu pregătire în domeniu și care au observat aparatul de zbor.

Poate că Dave ar fi reacţionat altfel dacă discul zburător ar fi fost localizat de radar, dar nu s-a întâmplat acest lucru. Poate că obiectul avea un gen de capacitate care îl făcea invizibil, dar, în acelaşi timp, ştim că radarele aeroporturilor nu sunt configurate să identifice obiectele staţionare, cum ar fi şi acesta, sau, la cealaltă extremă, deplasarea cu o viteză extraordinară, pentru că un asemenea comportament nu intră în limitele normelor. Incidentul de la aeroportul O'Hare nu este singurul exemplu de acest fel. Obiecte neidentificate trec adeseori nedetectate de radare, chiar şi când sunt prezente fizic şi observate de mai mulţi martori şi, în mod evident, acest lucru nu înseamnă că nu sunt reale. În numeroase alte cazuri, imaginile radar sunt înregistrate, asigurând informaţii preţioase cu privire la deplasările obiectelor. Nu se cunoaşte ce anume determină această variabilitate a detectării.

Din fericire, o echipă de experţi din cadrul grupului NARCAP al dr. Richard Haines a petrecut cinci luni investigând cu rigurozitate incidentul şi implicaţiile sale pentru securitate, precum şi analizând toate explicaţiile posibile pentru această observaţie. Raportul de 154 de pagini al echipei a fost coredactat de: Haines; meteorologul William Pucket, care a lucrat anterior în cadrul Agenţiei de Protecţie a Mediului; inginerul aerospaţial Laurence Lemke, care, de asemenea, anterior lucrase la NASA în cadrul proiectelor

misiunilor spaţiale avansate; Donald Ledger, pilot canadian şi profesionist în domeniul zborului, precum şi de cinci alţi specialişti.[40] Ei au concluzionat că discul de la O'Hare a fost un obiect fizic solid, cu un comportament care nu poate să fie explicat în termeni convenţionali. A pătruns în spaţiul aerian restricţionat de clasa B deasupra unui aeroport important fără să utilizeze un transponder.

Studiul NARCAP afirmă:

> Acest incident este asemănător multor altora produse înaintea lui prin faptul că un fenomen necunoscut a reuşit să evite contactul radar şi, prin aceasta, recunoaşterea oficială şi un răspuns în consecinţă. Combinând acest fapt cu predispoziţia adânc înrădăcinată a piloţilor de a fi împotriva acestor observaţii, Administraţia Federală Aeronautică a avut, chipurile, temeiuri justificabile pentru ignorarea acestui FAN special ca şi inexistent.[41]

Şi, pe bună dreptate, Administraţia Federală Aeronautică s-a străduit din răsputeri să ignore incidentul, în ciuda implicaţiilor pentru securitate, însă presiunea venită din partea ziarului *Chicago Tribune* şi a altora a forţat-o să dea un răspuns. Iniţial, un purtător de cuvânt oficial al Administraţiei Federale Aeronautice a încercat să explice fenomenul ca fiind rezultatul luminilor aeroportului, care se reflectau pe baza plafonului noros. Însă evenimentul s-a produs pe lumină şi luminile aeroportului nici nu fuseseră aprinse încă! Într-o a doua încercare, un alt purtător de cuvânt a pus întreaga poveste pe seama unui „fenomen meteorologic". În mod evident, aceşti piloţi ai companiei United şi angajaţii aeroportului ştiu să recunoască luminile aeroportului reflectate de nori şi condiţiile meteorologice neobişnuite, cu toate că era o zi normală, cu cerul acoperit. Aceşti oameni nu ar fi vorbit despre un disc zburător, fiecare dintre ei dând aceeaşi descriere independentă din puncte diferite de observaţie, dacă ar fi fost vorba despre un fenomen

meteorologic ciudat, iar a sugera contrariul înseamnă să-i jigneşti pe cei care şi-au făcut datoria, raportând incursiunea.

Expert în transporturi, Hilkevitch, care transmite de obicei evenimente mult mai puţin incitante şi anoste, produse în mod obişnuit la aeroportul O'Hare, a fost înmărmurit de dezinteresul manifestat de Administraţia Federală Aeronautică faţă de acest incident. „Dacă ar fi fost un avion, ar fi fost investigat", mi-a spus el. „FAA tratează cel mai mic subiect de securitate ca şi cum ar fi de cea mai mare importanţă. Ar fi în stare să investigheze o cafetieră scăpată în bucătărie şi căzută pe jos în timpul aterizării." Brian E. Smith, fost manager al Programului de Securitate Aeronautică al NASA, mi-a spus: „Managerii ar trebui să fie curioşi în legătură cu asemenea operaţii ale unor vehicule înainte să se transforme în accidente sau dezastre". El a mai zis că sunt evidente implicaţiile pentru securitate ale oricărui vehicul care operează în afara autorităţii controlului traficului de la un mare aeroport, indiferent ce tip de vehicul este.

Experţii NARCAP au fost de acord cu această opinie:

> Atunci când un obiect aerian poate să plutească timp de mai multe minute deasupra unui aeroport aglomerat fără să fie reperat de radar sau observat vizual, aceasta constituie o potenţială ameninţare la adresa securităţii zborurilor. Identitatea FAN rămâne necunoscută. Ar trebui să se desfăşoare o anchetă oficială a guvernului, pentru a se evalua dacă actualele tehnologii de supraveghere aeriană sunt adecvate ca asigurare împotriva unor viitoare incidente de acest gen.[42]

Prin urmare, ce se petrece?

Am decis să îl sun pe purtătorul de cuvânt al Administraţie Federale Aeronautice Tony Molinaro şi să-i cer mai multe detalii în legătură cu „vremea" ciudată pe care, cum a spus el, piloţii de la United Airlines ar fi confundat-o cu un obiect fizic - o vreme atât de nefirească, încât a reuşit să taie o gaură perfect rotundă şi clară prin plafonul gros de nori,

într-o fracţiune de secundă. Un asemenea fenomen ar merita fără nicio îndoială să fie studiat de oamenii de ştiinţă acum, în epoca schimbărilor climatice şi reprezintă o noutate şi mai mare decât discurile ce plutesc sau ţâşnesc, care au ţinut prim-planul ştirilor încă din anii 1940.

„În absenţa oricăror dovezi faptice, nu putem face mai mult", mi-a spus Molinaro într-un interviu telefonic, ca răspuns la întrebarea mea de ce Administraţia Federală Aeronautică nu a investigat cazul. Însă existau dovezi faptice pentru acest nou fenomen meteorologic? Starea vremii este cea mai bună bănuială, a spus el şi apoi a indicat un anumit fenomen natural, care de fapt nu ţine de meteorologie: „norul găurit", cum l-a numit el, colocvial. La urma urmelor, a afirmat el, o asemenea gaură într-un nor are „o formă perfect circulară, asemenea unui disc" şi „prin ea urcă vapori". Cu alte cuvinte, martorii au interpretat greşit gaura din nori ca fiind un disc (cu toate că discul fusese observat mai multe minute înaintea apariţiei găurii) şi *ascensiunea* vaporilor, care urcă sfidând gravitaţia, reprezintă ceea ce martorii au crezut că este un disc care ţâşneşte în sus, prin nori.

Nu sună ridicol, când stai să te gândeşti? Este genul de răspuns care a fost furnizat zeci de ani atunci când asupra oficialităţilor s-au exercitat presiuni pentru a spune ceva. Şi chiar dacă Molinaro şi-a acoperit cumva explicaţia calificând-o drept o „bănuială", acest gen de menţiune rostită cu jumătate de gură este transmisă foarte uşor mijloacelor de informare în masă şi publicului larg.

Dar a fost cât de cât rezonabilă bănuiala lui? Am contactat experţi în meteorologie şi cercetători specializaţi în fizica norilor, lucru pe care şi Administraţia Federală Aeronautică ar fi trebuit să aibă înţelepciunea să îl facă înainte să îşi publice explicaţia. Nu, este imposibil ca martorii să fi văzut aşa ceva, am aflat. Găurile din nori apar când cristalele de gheaţă formate într-un nor aflat la un plafon mai înalt cad printr-un plafon noros mai coborât. Gaura se formează prin deplasarea cristalelor de gheaţă în jos, nu în sus, cum a postulat Molinaro. Picăturile de apă superrăcite din norul inferior

aderă la cristale şi lasă un spaţiu în jurul lor, în nor. Masa de cristale acumulează greutate şi apoi cade mai jos, sub plafonul noros inferior, evaporându-se în contact cu aerul mai cald.

Factorul-cheie este că acest proces nu se poate produce decât la temperaturi sub punctul de îngheţ. La 630 de metri deasupra aeroportului O'Hare, în ziua observaţiei, temperatura a fost de 11,6 grade Celsius, potrivit Serviciului Meteorologic Naţional. Climatologii şi alţi experţi în meteorologie cu care am discutat au afirmat toţi că ar fi trebuit ca temperaturile să fie sub punctul de îngheţ pentru ca observaţia să fie explicabilă prin gaura în nor.

Şi mi-au mai spus că o gaură într-un nor se mai poate forma într-un singur mod: evaporare sub efectul căldurii. Iar întâmplarea face ca acest mecanism să corespundă explicaţiei martorilor: un obiect rotund, cu o energie ridicată, are toate şansele să emită o radiaţie sau o căldură intensă la trecerea prin plafonul noros. Şi atunci, evaporarea sub efectul căldurii este cea mai logică explicaţie, cea mai „apropiată bănuială" pentru ceea ce s-a întâmplat?

Echipa NARCAP şi-a mai dat seama şi de prostia din explicaţia lui Molinaro:

> Postulăm că natura instantanee a formării găurii din nori, forma circulară şi marginile clare indică o emisie directă, să spunem electromagnetică de exemplu, de pe suprafaţa turtită a sferoidului, ca posibilă cauză a găurii din nori. Nu putem să identificăm obiectul sau fenomenul din interiorul suprafeţei sferice turtite, însă două concluzii par indubitabile: (1) este absolut necesar ca obiectul sau fenomenul observat să fi fost ceva obiectiv şi extern real, pentru a produce efectul de găurire a norilor şi (2) fenomenul de găurire a norilor asociat acestui obiect nu poate fi explicat nici ca fenomen meteorologic convenţional şi nici ca vehicul aerospaţial convenţional, fie ele cunoscute sau necunoscute.[43]

Din nefericire, guvernul nostru nu este dispus să conceapă o declaraţie referitoare la ceea ce s-a petrecut în realitate, dovedind respectul ce se cuvine rapoartelor martorilor, şi, în schimb, refuză să investigheze. Din nou, publicul general curios este lăsat baltă, frustrat, alarmat şi perplex în faţa tăcerii guvernului său. Potrivit modelului istoric, explicaţia Administraţiei Federale Aeronautice bazată pe o gaură în nori este pur şi simplu ridicolă, de vreme ce temperaturile de la O'Hare erau prea ridicate pentru ca măcar condiţiile fizice să fi fost întrunite.

Cu toate acestea, din momentul în care explicaţia Administraţiei Federale Aeronautice este aruncată şi tipărită de mijloacele de informare în masă, indiferent cât ar fi de deplasată, le oferă un mijloc la îndemână celor care sunt înclinaţi să respingă orice fel de observaţie de OZN şi toate observaţiile de acest gen la un loc, celor care cred cu devotament că OZN-urile nu există. Cei mai mulţi oameni nu vor şti niciodată că temperaturile de la aeroportul O'Hare fac imposibilă explicaţia Administraţiei Federale Aeronautice (această informaţie nu a fost prezentată după luni întregi de la producerea incidentului) şi vor fi influenţaţi de ceea ce le spun autorităţile. Începând din acel moment, cazul este marcat de sămânţa de dubiu care devine parte a dosarului. Cei care cunosc realitatea cu privire la incidentul de la aeroportul O'Hare continuă să nu aibă încredere în guvern, care a demonstrat, încă o dată, că va evita cu orice preţ să se ocupe de incidentele OZN.

Acest eveniment recent ilustrează clar principiile fundamentale legate de problema OZN, pe care le-am enumerat în introducere: OZN sunt obiecte reale, materiale; rămân neexplicate; pot să reprezinte un risc pentru aviaţie; guvernul nostru le ignoră în mod consecvent, manifestând lipsă de respect faţă de martorii oculari experţi şi emiţând explicaţii false; ipoteza extraterestră nu poate să fie eliminată, în condiţiile în care nu se aplică nicio explicaţie ţinând de creaţia omului sau de fenomenele naturale; este necesară o investigare imediată.

De ce nu este interesat guvernul nostru de un obiect ciudat, de o tehnologie superioară, care pluteşte deasupra unui aeroport de primă mărime, potrivit relatărilor personalului competent al unei companii aeriene? Cum rămâne cu siguranţa pasagerilor? Sau cu siguranţa naţională, după 11 septembrie 2001? Sau cu pura curiozitate ştiinţifică legată de un fenomen neexplicat? Inapetenţa oficială faţă de fenomenul OZN este înrădăcinată până în punctul în care devine nu numai contraproductivă, ci şi posibil periculoasă.

Capitolul 7

OZN-uri gigantice deasupra Canalului Mânecii, 2007

de căpitan Ray Bowyer

La cinci luni după incidentul de la aeroportul O'Hare, la 23 aprilie 2007, a avut loc o nouă observaţie în care au fost implicaţi piloţi şi personal din aviaţie, de această dată deasupra Canalului Mânecii, în largul coastelor franceze ale Normandiei. Ray Bowyer, pilot pe o linie comercială, nu a ezitat să raporteze că observase două OZN mari, martori fiind şi pasagerii săi, cu toate că observaţia nu a avut niciun impact asupra siguranţei zborului. Respectând regulamentul, căpitanul şi-a înaintat raportul la Autoritatea Aviaţiei Civile - CAA -, organismul de reglementare a aviaţiei britanice răspunzător de siguranţa aeronautică, echivalentul Administraţiei Federale Aeronautice - FAA - din Statele Unite. De această dată, obiectele au fost reperate pe radar şi observaţia a devenit subiect de ştiri în întreaga lume cât ai clipi.

Căpitanul Bowyer spune că nu a avut de suferit efecte negative ca urmare a faptului că a vorbit deschis despre incident atunci când a fost abordat de BBC. Compania sa aeriană i-a oferit întregul ajutor în caz de nevoie, iar punctul local de control al traficului aerian le-a pus la dispoziţie informaţii înregistrate tuturor jurnaliştilor şi cercetătorilor care s-au interesat de acest caz. „Nu am avut sentimentul că m-aş fi aflat cumva în pericolul de a fi ridiculizat, pentru că nu am făcut altceva decât să raportez ceea ce s-a întâmplat, cum era de datoria mea", a declarat el.

Mai ales după ce a aflat de cazul de la aeroportul O'Hare, care se produsese cu numai câteva luni înaintea observaţiei sale, Bowyer a scos în evidenţă diferenţele dintre sistemul britanic şi cel american de raportare, precum şi dintre atitudinile oficiale din cele două ţări. L-a surprins faptul că echipajele şi personalul de la sol au fost supuşi la presiuni de compania lor pentru a nu discuta incidentul şi că Administraţia Federală Aeronautică nu a întreprins investigaţii. „Eu aş fi fost şocat dacă mi s-ar fi zis că CAA nu va face nicio investigaţie sau dacă CAA mi-ar fi spus că văzusem ceva cu totul şi cu totul diferit", a comentat el ca răspuns la afirmaţia FAA că martorii au observat de fapt un fenomen meteorologic. „Dar s-ar părea că piloţii din America sunt obişnuiţi cu aşa ceva, după câte îmi dau eu seama."

L-am întâlnit prima oară pe căpitanul Bowyer la conferinţa noastră de presă din Washington D.C., la şase luni de la observaţie, când l-am cunoscut, de altfel, şi pe generalul De Brouwer. A participat câteva zile, cu deplina cooperare a companiei aeriene la care lucra, Aurigny Air Services, care efectuează zboruri între Insulele Canalului şi Marea Britanie şi Franţa. Am constatat că Bowyer este un englez obişnuit, un om remarcabil de cinstit, direct, incoruptibil; cu alte cuvinte, un om onest prin natura lui, binecuvântat cu un extraordinar simţ al umorului. Relatarea sa, pe care o voi reproduce în cele ce urmează, deşi uneori alarmantă, se materializează ca o expresie a acestor calităţi personale şi vine într-un contrast interesant cu stilurile de redactare mai formale şi mai reţinute ale colaboratorilor noştri militari.

A existat întotdeauna o strânsă legătură între familia mea şi zbor şi, cu toate că iniţial am dobândit o pregătire de inginer de producţie şi cercetare, am tânjit întotdeauna să zbor. Aşa că în 1985 am început să zbor şi patru ani mai

târziu am obţinut calificarea de pilot comercial. Începând de atunci, am lucrat la multe linii aeriene din Marea Britanie şi Orientul Mijlociu.

Am fost angajat zece ani, începând din 1999, la Aurigny Air Services, cu sediul în Insulele Canalului, care se află între sudul Marii Britanii şi nordul Franţei. Compania Aurigny efectuează zboruri între cele mai mari trei insule - Alderney, Jersey şi Guernsey - şi vestul Franţei şi Anglia. Am adunat în jur de 5 000 de ore de zbor şi 8 000 de aterizări pentru Aurigny, cu un aparat Britten-Norman Trislander. Deşi foarte rudimentar şi destul de zgomotos, acest aparat cu optsprezece locuri şi trei motoare este puternic şi ideal pentru zborurile pe distanţe scurte şi folosirea unor piste de decolare scurte, cum sunt cele din Alderney, cea mai nordică şi mai mică dintre insulele deservite de această companie aeriană. Cabina de comandă a avionului Trislander nu este separată de cabina pasagerilor - practic, stăm toţi în aceeaşi cabină deschisă. În timp ce pilotez, pot să mă întorc şi să discut cu pasagerii care se află în spatele meu.

La data de 23 aprilie 2007, împreună cu pasagerii, am fost martorul prezenţei deasupra acestor insule a mai multor obiecte, deocamdată neidentificate, în timpul unei traversări a Canalului Mânecii. Erau foarte, foarte mari. Obiectele au fost localizate de radar în două poziţii diferite, iar unul dintre ele a fost văzut de un alt pilot, dintr-un punct de observaţie cu totul diferit de al meu.

La înălţimea de 1 220 de metri, în acea după-amiază, vizibilitatea era foarte bună - cel puţin 16 kilometri de jur împrejur - cu o ceaţă uşoară dedesubtul nostru, până la 600 de metri. Eram în drum de la Southampton, Anglia, către Alderney, zbor care durează aproximativ patruzeci de minute, şi aveam o viteză de 240 km/oră.

La început, am văzut un obiect care părea aproape din cauza dimensiunilor sale aparente şi am apreciat că s-ar fi aflat la o distanţă de numai 8 până la 9,5 kilometri. Însă, cu timpul, rămânând în continuare în câmpul vizual, deşi mă

apropiasem cu 32 de kilometri de el, obiectul părea să se afle în continuare la o distanţă considerabilă.

Când l-am văzut prima dată, mi-am spus, pe baza experienţei, că această lumină galbenă strălucitoare era o reflexie a soarelui pe o seră din Guernsey, care este celebră pentru producţia sa de tomate. Însă, în acest caz, deplasarea relativă a avionului, combinată cu unghiul critic dintre sol şi soare, însemna că acea reflexie pur şi simplu nu s-ar fi putut produce. Mai mult de atât, nu aveam lumină solară directă de sus, pentru că era un plafon noros la 3 000 de metri, care acoperea întreaga regiune. Cu aceste gânduri în minte, zburând pe pilot automat, am luat binoclul şi, privindu-l mărit de zece ori, am constatat că acest obiect care emitea lumină avea o formă definită de trabuc subţire sau de CD văzut dintr-o parte, sub o înclinaţie redusă. Forma era clar definită şi ascuţită în ambele capete. Proporţiile vizuale erau de aproximativ 15:1 şi am văzut clar o bandă întunecată la două treimi din distanţa dintre stânga şi dreapta, cum priveam cu binoclul.

Apropiindu-mă de obiect, dincolo de el a mai apărut un al doilea. Ambele obiecte aveau forma unui disc turtit, cu aceeaşi bandă întunecată pe partea dreaptă. Erau strălucitoare, emanând o lumină galbenă. Am transmis informaţia celor de la Controlul Traficului din Jersey (ATC), iar ei mi-au spus iniţial că nu aveau contact. Pe parcursul următorilor câţiva kilometri, am insistat şi Paul Kelly, controlorul de la Jersey, mi-a spus pe urmă că avea contacte primare la sud de Alderney. Şi iată-ne, într-o după-amiază frumoasă de aprilie, având în faţă două obiecte care se apropiau şi deveneau tot mai mari, fără nicio explicaţie cu privire la ce puteau să fie! Eram stupefiat, dar curios.

În acest moment, pasagerii au început să observe obiectele neobişnuite şi să pună întrebări în legătură cu ele. Am hotărât să nu anunţ nimic la difuzor, ca să nu alarmez pe nimeni, însă era evident că unii dintre ei deveneau îngrijoraţi. De-acum, cele două obiecte identice erau uşor vizibile fără binoclu, al doilea, cel din spatele celui mai apropiat, având aceleaşi caracteristici, cu toate că era mai departe.

Controlul traficului m-a informat pe urmă că apăreau două reflexii pe radarul primar, ambele la sud-vest de Alderney. Aceasta însemna dincolo de destinaţia mea, lucru de care m-am bucurat, deoarece obiectele începeau să fie inconfortabil de apropiate. Strălucirea lor este greu de descris, dar am putut să observ această lumină fantastică fără niciun fel de disconfort. Ambele păreau să fie staţionare, însă înregistrările radar au dovedit ulterior contrariul: de fapt, se depărtau unul de celălalt, cu o viteză de aproximativ 9,6 km/oră, unul spre nord, dinspre punctul cel mai nordic al insulei Guernsey către farul de la Casquettes, iar celălalt către sud, de-a lungul coastelor nord-vestice ale insulei Guernsey.

Din cauza plafonului ceţos, este improbabil ca obiectele să fi fost vizibile de la sol; însă, după eveniment, postul de radio BBC a primit un raport necoroborat, potrivit căruia unul dintre obiecte fusese observat de un turist care stătea la un hotel din Sark, în apropierea farului de la Casquettes.

Apropiindu-mă de punctul la care trebuia să încep coborârea, la 36 de kilometri nord-nord-est de Alderney, am menţinut altitudinea de 1 220 de metri pentru a păstra o vizibilitate bună a obiectelor. Voiam ca, în cazul în care ar fi început să se deplaseze, să fiu în măsură să acţionez pentru a le evita, dacă lucrul acesta mi-ar fi fost posibil.

Datorită proximităţii mele, zona întunecată din dreapta obiectului celui mai apropiat a căpătat un aspect diferit la limita dintre galbenul strălucitor şi banda verticală întunecată. Părea să existe un strat pulsator între cele două culori diferite, un fel de interfaţă cu lumini strălucitoare albastre, verzi şi în alte culori, care se deplasau în sus şi în jos cam o dată pe secundă. Era fascinant, însă depăşisem deja cu mult punctul de începere a coborârii şi, ca să fiu cinstit, nici nu-mi părea prea rău să aterizez.

În momentul acela, sentimentele mele erau confuze. Siguranţa pasagerilor este primordială şi este întotdeauna pe primul loc, aşa că aterizarea era o prioritate. Pe de altă parte, eram intrigat de obiectele acelea din faţa mea, orice ar fi fost

ele, deşi cred că aveam şi o doză sănătoasă de temeri. Dacă avionul ar fi fost gol, m-aş fi apropiat mult mai mult, poate aş fi survolat cel mai apropiat obiect pentru a obţine informaţii suplimentare şi a-mi satisface curiozitatea. Oricum, nu aş pune niciodată pasagerii în pericol cu bună ştiinţă. Ultima oară am văzut obiectele când am trecut prin plafonul de ceaţă de la 600 de metri, în timpul coborârii.

Pe parcursul întregii întâlniri, care a durat cincisprezece minute, nu a existat nicio interferenţă cu niciun sistem al avionului şi cu niciunul dintre instrumente şi nici comunicaţiile radio nu au fost afectate.

La aterizare, am întrebat pasagerii dacă a observat cineva ceva neobişnuit, nedorindu-mi să-i influenţez, şi le-am spus că, dacă au observat şi vor să raporteze, să lase numele şi numărul de telefon la biroul de îmbarcare. Pasagerii Kate şi John Russell, care stăteau la trei rânduri în spatele meu, au făcut publice observaţiile lor şi povestea lor este bine documentată. Cel puţin alţi trei pasageri au văzut obiectele şi domnul care stătea chiar în spatele meu chiar mi-a cerut binoclul să vadă mai bine.

M-am dus la departamentul nostru de operaţii pentru a face un raport oficial, după cum impune legea, prin care autorităţile îndreptăţite erau informate că în spaţiul aerian controlat s-a aflat un aparat de zbor neidentificat, care în mod sigur nu ar fi trebuit să se afle acolo. Am făcut o schiţă care a fost trimisă la controlul traficului din Jersey apoi şi mai departe, la Ministerul Apărării şi la Autoritatea Aeronautică Civilă, la Londra. După aceea, mai aveam timp să beau în grabă o cană de ceai şi trebuia să mă reîntorc la Southampton cu un alt transport de pasageri.

Eram oarecum îngrijorat la gândul să decolez spre vest, în direcţia în care văzusem ultima oară obiectul cel mai apropiat şi, cu toate că în faţă nu era vizibil nimic când m-am încadrat în capătul pistei de decolare, eram conştient că pierdusem contactul vizual cu cele două obiecte numai din cauza plafonului de ceaţă. Slavă Domnului că, după ce am trecut de 600 de metri, nu mai era nimic de văzut!

Atunci, în timpul călătoriei de întoarcere la Southampton, am avut timp să realizez cât de mari erau, de fapt, cele două obiecte. Cât m-am aflat în Alderney, am primit confirmarea observaţiilor radar de la controlorul de trafic care trecuse în revistă datele. Mi-am putut da seama astfel că mă aflasem la aproximativ 88,5 kilometri de primul obiect, nu la 16 kilometri sau mai puţin, cum crezusem iniţial. Când zbori în toată Europa pe timp de noapte, începi să înveţi dimensiunile oraşelor mari şi mici, în funcţie de distanţe, încadrând locurile cunoscute într-o ierarhie în funcţie de dimensiunile cunoscute şi de unghiul oblic de observare dintr-un punct îndepărtat. Am aplicat acelaşi sistem de referinţă la obiectele neidentificate, presupunând că ar fi fost discuri turtite; desigur, mi-au apărut lungi şi subţiri din punctul meu de observaţie lateral. Dimensiunea acestui obiect este comparabilă cu imaginea unui oraş destul de mare, văzut de la 88 de kilometri. În acest fel mi-au devenit clare dimensiunile şi l-am estimat la o lungime de 1,6 kilometri.

La revenirea ulterioară la Alderney de la Southampton, am sunat la controlul traficului de la Jersey şi am vorbit cu Paul Kelly, controlorul care era de serviciu şi care s-a aflat în comunicare cu mine în timpul observaţiei. El m-a informat că

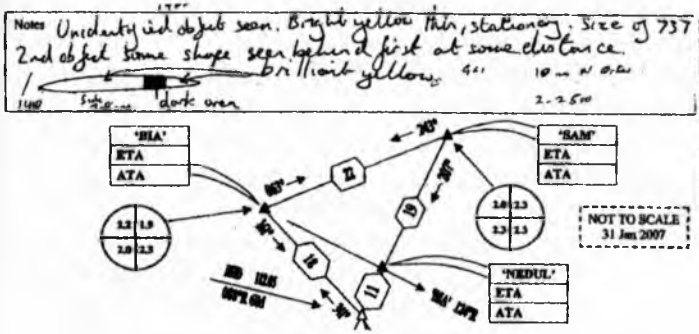

O parte din raportul meu, redactat imediat după incident, care cuprinde şi schiţa unui obiect. Raportul a fost trimis la Autoritatea Aeronautică Civilă de la Londra şi la Ministerul Apărării înainte să-mi dau seama cât de mari erau în realitate acele obiecte. *R. Bowyer*

un pilot al unui alt avion descrisese o observaţie care „corespundea cu descrierea" a ceea ce văzusem eu. Pentru mine a fost o mare uşurare, deoarece confirma că nu eram singurul într-o doagă!

Într-adevăr, căpitanul Patrick Patterson, pilotul unui avion al Blue Islands Jetstream care zbura către Jersey venind din Insula Man, văzuse acelaşi lucru ca şi mine de la 32 de kilometri sud, de deasupra micuţei insule Sark. Câteva luni mai târziu, m-am întâlnit cu căpitanul Patterson şi am avut un schimb de impresii cu privire la ceea ce văzuserăm. Cu toate că observaţia lui durase doar aproximativ un minut, descrierea a fost pentru mine dovada că văzuserăm acelaşi lucru, cu toate că el a văzut un singur obiect, al doilea aflându-se în spatele lui, în poziţia orei şase, aşadar în afara câmpului său vizual.

Imaginea radar decongestionată, înregistrată la momentul respectiv, prezenta clar două obiecte cu deplasare lentă, care apar simultan şi dispar de pe traiectorii tot simultan. Traiectoriile încep şi se sfârşesc exact în acelaşi moment, nici măcar la interval de un minut sau zece secunde. Cel mai nordic dintre cele două obiecte apare în ultimele momente ale traiectoriei, trecând la verticala farului de la Casquettes. Radarul indică, de asemenea, traiectoria aparatului Blue Island din partea stângă sus până în partea dreaptă jos, iar aparatul meu, din centrul părţii de sus până în centru.

Un raport lung al unei echipe de cercetători independenţi (cu care nu sunt de acord în privinţa unei părţi a conţinutului) nu oferă, în ansamblu, nicio explicaţie pentru această observaţie, ceea ce îmi confirmă că, într-adevăr, în acea zi, deasupra Insulelor Canalului, au apărut două obiecte tangibile. Acest studiu intră în detalii extraordinare şi acoperă 175 de pagini, cu referiri la starea vremii, inversiunile termice, activitatea militară, deplasările navelor maritime de suprafaţă şi numeroase alte direcţii de investigaţie.[44] Pe de altă parte, există un aspect semnificativ despre care nu pot să fiu de acord cu echipa, şi anume respingerea de către ea a traiectoriilor înregistrate de radar ca fiind posibile rezultate ale reflexiei de la o navă de transport maritim.

De ce ar începe şi ar sfârşi traiectoriile în mijlocul oceanului, exact în acelaşi moment, când ar trebui văzute părăsind sau revenind într-un port? Iar obiectul cel mai nordic îşi încheie traiectoria în ultimele momente survolând farul de la Casquettes, scena a numeroase naufragii, inclusiv al navei SS Stella, la sfârşitul secolului al XIX-lea, care a produs pierderea a numeroase vieţi omeneşti. Având în vedere curenţii care, în această parte, ajung la 16 kilometri pe oră, în mod evident ar fi foarte nepotrivit, chiar o prostie, să navighezi cu un vas de marfă prin aceste ape!

Indiferent care ar fi controversa şi chiar dacă numeroase observaţii ale piloţilor nu beneficiază de mai mulţi martori sau de înregistrarea traiectoriilor pe radare, îndemn echipajele să raporteze tot ceea ce văd, cât mai curând cu putinţă, şi să îşi susţină observaţiile pentru a fi luate la cunoştinţă.

Legile aviaţiei stipulează cât se poate de clar că, dacă echipajul de bord al unui avion observă un alt aparat de zbor într-un loc unde nu ar trebui să se afle, cu prima ocazie, întreaga observaţie trebuie să fie raportată autorităţilor de resort. În cazul meu, Autoritatea Aeronautică Civilă britanică a fost informată în douăzeci de minute de la observaţie despre ce văzusem, potrivit jurnalului de bord, care a fost transmis prin fax biroului de resort al autorităţii. În acelaşi timp, controlul traficului din Jersey a informat şi armata. Nu este vorba despre ceva opţional; este o obligaţie ca echipajele să reacţioneze în această manieră.

De când am văzut cele două OZN şi am raportat deschis, mi s-a tot adresat întrebarea la care toată lumea vrea un răspuns: „Bine, dar până la urmă ce ai văzut? Ce crezi că era?"Adevărul este că nu am încă un răspuns care să mă satisfacă.

Există mai multe întrebări de genul „şi dacă?" ce trebuie avute în vedere. De exemplu, şi dacă ar fi fost noapte? Sau, dacă nu ar fi existat plafonul de ceaţă dintre sol şi acele obiecte masive? Strălucirea lor extraordinară ar fi fost văzută, fără îndoială, de la sute de kilometri distanţă de oamenii de la

sol şi de toţi piloţii care le-ar fi survolat. Suprafaţa mării şi a solului ar fi fost luminată ca de doi sori în miniatură.

De asemenea, patru zile mai târziu s-a produs un cutremur în largul coastelor comitatului Kent, la o distanţă de aproximativ 320 de kilometri. Este posibil să fi fost vorba despre lumini de cutremur, un fenomen rar, care coincide cu aceste mişcări telurice? Foarte puţin probabil. Aceste lumini nu sunt văzute deasupra apei de vreme ce sunt descărcate direct din liniile de falie. Şi ar fi posibil ca o asemenea lumină să se manifeste ca un obiect staţionar, strălucitor, clar definit, cu o replică identică la o anumită distanţă? Extrem de îndoielnic.

Sau strălucirea obiectelor a fost doar ceva colateral, de vreme ce, probabil, acestea făceau parte dintr-un experiment secret? Aş fi interesat să aflu dacă un satelit militar sau al guvernului, care a survolat regiunea, a înregistrat această puternică sursă de energie sau de lumină, ceea ce mi se pare foarte posibil. În orice caz, Ministerul Apărării a declarat în scris că nu a fost vorba de un exerciţiu militar sau de altceva care să fi ţinut de el.

Concluzia mea pentru toţi cei care pun întrebarea este simplă: cred că în acea zi au fost două nave aeriene care lucrau la unison, aşa cum indică faptul că dispariţia lor a fost legată în timp şi spaţiu. Ce au fost, nu pot să răspund. Ce făceau, din nou nu pot să răspund. Ceea ce voi spune este că, fiind maşini atât de mari, vizibile de la peste 80 de kilometri, din două surse independente şi cu dovezi radar care sprijină observaţiile, singura mea concluzie este că nu erau de pe aici şi că prin aceasta vreau să se înţeleagă că nu erau, nu puteau să fie produse pe Pământ.

Şi acum, ce urmează? Ei bine, acest caz, asemenea multor altora, a fost închis înainte să fie început, în ceea ce priveşte autorităţile. Organismele militare britanice şi franceze şi-au afişat atitudinea lor gen „zău, chiar nu aveţi de ce să fiţi îngrijoraţi", de vreme ce spaţiile lor aeriene nu s-au aflat sub ameninţare directă. Eu interpretez că aceasta înseamnă: „Le vedem, dar nu putem face nimic să le oprim sau să le determinăm să plece".

Cred că ceea ce am văzut în ziua aceea, laolaltă cu ceea ce văd numeroşi alţi piloţi în toate colţurile lumii, în mod regulat, le este cunoscut autorităţilor în drept ca nefiind de pe această planetă, iar acest lucru se ştie de foarte multă vreme.

Dar dacă oamenii din întreaga lume ar fi fost informaţi în această privinţă? Aceasta s-ar putea concretiza în acuzaţii aduse guvernelor, bisericii şi autorităţilor, posibile tulburări civile pe scară largă, care ar putea culmina cu o nouă ordine mondială, ce ar putea să nu fie benefică pentru planetă, ori s-ar putea concretiza într-o mulţime de alte scenarii complicate şi imprevizibile. Poate că autorităţile procedează corect ţinând cutia Pandorei cu capacul închis, deocamdată.

Pe de altă parte, cred că va sosi momentul când nu vor mai putea să bage această chestiune sub covor. Şi, având în vedere tehnologiile dezvoltate disponibile, şi cu mai multe observaţii înregistrate de bună credinţă zilnic, acest moment cu siguranţă nu este prea departe. În curând, vor fi obligaţi să le prezinte oamenilor ceea ce este cunoscut. În funcţie de ceea ce ştiu sau în funcţie de ceea ce vom putea afla din acel moment, presupun că va fi momentul din care rasa omenească va începe să se maturizeze. Forţaţi să-şi accepte propria insignifianţă în raport cu locul Pământului în Univers, oamenii ar putea, în sfârşit, să îşi înfrunte viitorul de peştişori mărunţi într-o mare uriaşă.

Acest episod mi-a dezvăluit o lume nouă, o lume despre care nici măcar nu ştiam că ar fi existat. Am avut ocazia să cunosc un grup foarte neobişnuit de oameni fascinaţi de subiectul OZN - o grupare selectivă de adepţi şi visători, autori, sceptici, realizatori de film, martori, psihoterapeuţi, foşti responsabili militari şi tot ce mai intră între aceste categorii. Unii dintre oamenii pe care i-am cunoscut cred cu tărie în existenţa inteligenţei extraterestre; alţii insistă să respingă orice idee referitoare la o inteligenţă superioară celei a minţii omeneşti. Şi într-un caz, şi în celălalt, convingerile sunt îmbrăţişate cu fermitate şi exprimate puternic sub toate formele în mijloacele de informare în masă. Şi pentru

satisfacerea foamei de cunoştinţe despre acest subiect a apărut o întreagă industrie.

În ceea ce mă priveşte, viaţa mea a revenit în mare la normal. Acord în continuare câte un interviu pentru un ziar, canal de televiziune sau post de radio, însă aici, în Guernsey, incidentul a fost, în mare, uitat. Oamenii au alte griji acum şi preocuparea legată de ceva din afara acestei lumi, în condiţiile în care se apropie scadenţa ipotecii, cade în plan secundar. În orice caz, este posibil să sosească ziua în care întreaga rasă omenească va trebui să înfrunte realitatea înspăimântătoare că în acest univers coexistăm cu alţii. Din punctul meu de vedere, ar trebui să ne obişnuim cu acest lucru de acum, pentru că, cinstit să fiu, nu prea avem de ales.

Capitolul 8
OZN-urile, ţinte pentru Forţele Aeriene

Avioanele comerciale de pasageri operează cât se poate de independent de navele aeriene militare şi, în mod evident, aşa cum a arătat Richard Haines, au opţiuni limitate în privinţa reacţiei la un OZN apropiat. De asemenea, cel puţin în America, stigmatul conferit de raportarea unor asemenea evenimente este prevalent în rândurile piloţilor civili, care se confruntă cu posibilitatea ca, în cazul în care este raportată, povestea să ajungă în presă, ceea ce poate să amplifice şi mai mult batjocura. Niciunul dintre martori nu a vrut să depună mărturie în privinţa cazului din 2006 de la aeroportul O'Hare, în ciuda numărului mare al celor care au validat incidentul şi cu toată îngrijorarea legitimă legată de siguranţa aeronautică, exprimată de mulţi dintre ei. Însă ce se întâmplă când piloţii din avioanele militare, înarmaţi complet, întâlnesc OZN? Ori, ce se întâmplă dacă radiaţia electromagnetică emisă de OZN dezactivează echipamentele sensibile de la bazele aeriene militare, la fel cum pot s-o facă în cabina de comandă a unui avion - situaţia aceasta devine o chestiune de siguranţă naţională? Aceste consideraţii merg şi mai departe decât problemele de siguranţă aeronautică provocate de apropierea accidentală de OZN. Când este adecvat ca avioanele militare să treacă în mod agresiv la acţiune, în cazul în care le este permis acest lucru?

Spre deosebire de aviaţia comercială, aviaţia militară operează într-un domeniu mai limitat, mai puţin public. Spre deosebire de piloţii de pe liniile comerciale, care sunt devotaţi asigurării confortului şi siguranţei unui număr de pasageri

care uneori poate să ajungă la câteva sute, precum şi protejării reputaţiei personale şi a companiilor pentru care lucrează, ofiţerii din Forţele Aeriene au un set diferit de priorităţi. Aceşti piloţi sunt orientaţi în sensul protejării ţărilor lor împotriva atacurilor şi al menţinerii stării de pregătire permanentă în cazul unei invazii neanticipate sau al unui atac terorist. Piloţii militari sunt pregătiţi să se apere pe ei înşişi în caz de necesitate; aparatele lor de zbor nu sunt încărcate cu pasageri, ci cu arme letale care pot să fie folosite pentru atac sau apărare.

Piloţii militari şi controlorii de trafic militari sunt pregătiţi să se supună ordinelor şi să nu pună prea multe întrebări, iar sistemul este bine antrenat atât în arta raportării informaţiilor sensibile, cât şi a păstrării confidenţialităţii acestora. În cadrul forţelor armate, este mult mai posibil ca piloţii să înainteze rapoarte ca sarcină de muncă, fiind scutiţi de riscurile cu care se confruntă piloţii de pe liniile comerciale, deoarece ştiu că asemenea informaţii vor fi restricţionate. Când piloţii Forţelor Aeriene întâlnesc un OZN, există adeseori şi alţi martori, dintr-un al doilea aparat de zbor sau de la o bază de la sol, iar informaţia poate să fie transmisă rapid pe lanţul de comandă. Aceşti ofiţeri ştiu că pot fi trimise rapid în ajutor alte aparate care să intervină în sprijinul lor, în cazul unui eventual angajament neobişnuit. Şi pot să se apere instantaneu dacă este necesar.

Ştiind aceste lucruri, este firesc să te întrebi: au tras vreodată piloţii militari în OZN? Răspunsul şocant este „da".

În luna noiembrie 2007, am avut şansa să cunosc şi să petrec câteva zile în compania a doi piloţi care fuseseră angajaţi, amândoi, în lupte aeriene cu OZN. Generalul iranian în rezervă Parviz Jafari avea gradul de maior în Forţele Aeriene iraniene în 1976, când a primit din partea Comandamentului Forţelor Aeriene ordinul să decoleze cu avionul său, un Phantom F-4 II, şi să abordeze un OZN luminos observat deasupra Teheranului. De mai multe ori pe parcursul unei curse de-a şoarecele şi pisica, împreună cu navigatorul său, care se afla pe locul din spate, a încercat să lanseze o rachetă

Sidewinder împotriva unor obiecte de mai mici dimensiuni care se aflau în faţa lor, însă în momentul comandării focului, echipamentele s-au oprit din funcţionare, revenind la starea normală abia după ce avionul lor s-a îndepărtat de zona respectivă. Obiectul principal fusese urmărit de un al doilea avion al Forţelor Aeriene, înregistrat de radarul de bord al avionului şi observat de la sol de un general şi de mai multe echipaje experimentate de navigaţie aeriană.

Un al doilea eveniment similar s-a produs patru ani mai târziu, în 1980, deasupra unei baze aeriene din Peru, când Oscar Santa María Huertas, pe atunci locotenent, a primit ordinul să intercepteze ceea ce iniţial s-a considerat a fi un aparat aerian de spionaj. El a tras asupra obiectului de forma unui balon şi l-a supus unui foc de baraj cu mitraliera de la bord, însă fără efect. Imediat şi-a dat seama că era un obiect necunoscut, un OZN. În trei rânduri a luat obiectul în colimator pentru a trage când acesta era staţionar, dar, de fiecare dată, în ultima fracţiune de secundă, obiectul a ţâşnit drept în sus. Acest OZN a fost observat, în plină zi, de peste o mie de soldaţi şi de personalul bazei militare La Joya.

Generalul Jafari şi comandorul Santa María[45] s-au cunoscut la conferinţa noastră de presă din 2007, din Washington, D.C., la care au participat şi generalul De Brouwer, căpitanul Ray Bowyer şi mai multe alte persoane care au contribuit la elaborarea acestei cărţi. A fost o ocazie de adresare a unor declaraţii publice, dar, în acelaşi timp, a fost şi o ocazie unică pentru ca aceşti oameni să discute, pe parcursul câtorva zile, punând bazele unei reţele internaţionale.

În calitate de coorganizator şi om de legătură cu presa pentru acest eveniment, precum şi de gazdă a invitaţilor, am fost prezentă la numeroase discuţii private la cafeaua de dimineaţă, dintre care unele s-au prelungit târziu în noapte. Nu voi uita niciodată o seară, cu două zile înaintea conferinţei de presă, când generalul Jafari şi comandorul Santa María şi-au strâns mâinile şi au stat de vorbă pentru prima oară. Tocmai sosiseră la hotelul Washington după călătorii lungi, din puncte îndepărtate ale globului. Aceşti doi domni fără

pretenţii s-au alăturat micului nostru grup, în restaurantul de pe terasa hotelului, obosiţi, dar uşuraţi la gândul că se aflau printre prieteni, incitaţi de evenimentul de presă excepţional, care îi aştepta. Generalul Jafari, care a stat în dreapta mea, a fost afabil şi însufleţit şi a început imediat să răspundă la o mulţime de întrebări venite din partea celor prezenţi la masa noastră în legătură cu incidentul din 1976. Nici Jafari şi nici Santa María nu ştiau prea multe unul despre experienţa celuilalt şi conversaţia care a urmat a fost neplănuită şi spontană, fără aparate de înregistrare sau camere de filmat care să le restrângă intimitatea.

Comandorul Santa María nu vorbea engleza, dar la scurt timp după ce Jafari şi-a început povestirea, un cuplu vorbitor de spaniolă de la masa alăturată a mărturisit că auzise fără voie şi unul dintre ei s-a oferit să-i traducă în spaniolă. După Jafari, şi-a spus şi el povestea, îndemnat de întrebările celor din jur. În condiţiile în care fiecare fusese martorul unuia dintre cele mai neobişnuite evenimente din istoria Forţelor Aeriene, amândoi au descoperit, în urma schimbului de impresii care a urmat, cât de similare erau experienţele lor. Fiecare dintre ei s-a identificat cu frica şi groaza exprimate de celălalt în retrăirea poveştii lui. Fiind piloţi militari pe două continente diferite, amândoi s-au trezit brusc faţă în faţă cu ceva absolut imposibil, dar extraordinar de real. Au fost câteva dintre cele mai remarcabile şi mai înfiorătoare ore pe care le-am trăit de la începutul călătoriei mele, în urmă cu zece ani, şi m-am simţit privilegiată să fiu martoră la această discuţie. Ambii militari în retragere erau modeşti, fără pretenţii şi direcţi, precum şi absolut credibili. Jafari a descris un obiect deplasându-se cu o viteză foarte mare, care a început să-i urmărească aparatul Phantom F-4 când se pregătea să revină la bază. Cineva de la masa noastră l-a întrebat cum s-a simţit. „În acel moment", a replicat el într-o engleză imperfectă, dar colorată, „mi s-a dublat frica". Santa María a făcut un desen al OZN-ului său pe un plic de zahăr care ne-a fost servit odată cu cafeaua şi pe care l-am păstrat ca amintire.

Şi de ce s-au simţit aceşti doi piloţi obligaţi să tragă în OZN? Generalul Jafari a explicat că acţionase în autoapărare. Iniţial nu intenţionase să treacă la o asemenea acţiune, deoarece generalul iranian care ordonase decolarea lui şi a copilotului era interesat doar să arunce o privire mai de aproape asupra obiectului strălucitor asemănător unei stele, să încerce să îi stabilească identitatea. Însă Jafari s-a trezit confruntat cu acţiuni cât se poate de neaşteptate şi ameninţătoare faţă de aparatul său de zbor. Circumstanţele poveştii lui Santa María fuseseră diferite. La început, i se spusese că scopul misiunii sale era să distrugă „dispozitivul de spionaj" aflat deasupra bazei, deoarece nu răspunsese la apelurile radio normale. Niciunul dintre piloţi nu şi-a dat seama cât de inutilă avea să fie acţiunea lui, când a încercat să tragă asupra OZN.

Privind retrospectiv, se va putea pune întotdeauna întrebarea dacă într-adevăr OZN-urile s-au manifestat agresiv şi nu avem nici cea mai mică idee care au fost intenţiile sau scopurile lor, sau cel puţin dacă aceste concepte le sunt aplicabile. Pe de altă parte, asemenea incidente, deşi rare,ridică semne importante de întrebare cu privire la siguranţa naţională. După cum stau lucrurile acum, s-ar părea că la cele mai înalte niveluri ale armatei există un acord unanim că OZN-urile nu sunt beligerante. Chiar şi când sunt provocate de agresiunea omului, nu ripostează - şi trebuie să presupunem că au toate mijloacele de a o face. Potrivit asigurărilor generalului Denis Letty din Franţa pentru cititorii Raportului COMETA, deşi „au fost confirmate manevre de intimidare", OZN-urile nu au dat dovadă de niciun act de ostilitate până acum.

Poate că adevărata problemă de siguranţă naţională este legată de tentativele impulsive, deşi de înţeles, ale piloţilor militari de a se apăra împotriva a ceea ce au descoperit în curând a reprezenta un fenomen de o tehnologie vast superioară, cu scopuri necunoscute - o perspectivă cu adevărat înfricoşătoare. Însă, chiar dacă piloţii au sentimentul că sunt îndreptăţiţi la autoapărare, asemenea acţiuni ar putea avea consecinţe dezastruoase dacă ar avea succes în privinţa lovirii

ţintelor sau dacă obiectul ar răspunde *cu adevărat* agresiv la încercarea de a fi distrus. Sunt evidente riscurile asociate angajării militarilor împotriva unor obiecte atât de puternice şi complet necunoscute. Nimeni nu poate prevedea comportamentul unui lucru care nu este înţeles. Faptul că pilotul se află în modul de atac diminuează, de asemenea, posibilităţile de stabilire a unei comunicări cu OZN, în cazul în care acest lucru ar fi posibil, ori de a afla pur şi simplu mai multe informaţii despre el printr-o observare mai atentă, de la mai mică distanţă. Relatările lui Jafari şi Santa María ne prezintă cu ce s-au confruntat doi piloţi cu experienţă din Forţele Aeriene când au încercat să doboare un OZN. Piloţii nu au beneficiat de niciun fel de instruire sau pregătire pentru a face faţă unei eventualităţi într-atât de neaşteptate.

Capitolul 9
Luptă aeriană deasupra Teheranului

de general (retr.) Parviz Jafari, Forţele Aeriene iraniene

Aproximativ la ora 11:00 p.m. în ziua de 18 septembrie 1976, cetăţenii au fost speriaţi de turele pe care le făcea un obiect necunoscut pe deasupra Teheranului, la mică înălţime. Semăna cu o stea, dar era mai mare şi mai strălucitor. Unii au anunţat turnul de control al traficului aerian de la aeroportul Mehrebad, unde responsabil pentru tura de noapte era Hussein Pirouzi. După ce a primit patru apeluri, a ieşit afară şi s-a uitat cu binoclul în direcţia pe care i-o indicaseră cei care sunaseră. A văzut şi el - un obiect strălucitor, cu lumini colorate care clipeau, schimbându-şi poziţia, la o altitudine de peste 1 830 de metri.

Pirouzi ştia că în noaptea aceea nu erau în apropiere niciun avion şi niciun elicopter. În jurul orei 12:30 noaptea, a alertat postul de comandă al Forţelor Aeriene. Generalul Yousefi, care era locţiitor la comandă în momentul acela, a ieşit afară şi a văzut şi el obiectul. A decis să lanseze un aparat Phantom F-4 II al Forţelor Aeriene de la baza Shahrokhi, situată în afara Teheranului, care să investigheze. În avionul F-4 s-au aflat doi oameni, căpitanul Aziz Khani şi locotenentul major Hussein Shokri, navigator.

Eram maior şi comandant de escadron în vremea aceea şi unul dintre piloţii mei, care a fost printre primii alertaţi din regiune, a decolat imediat. Am plecat de acasă şi m-am îndreptat către bază pentru a prelua conducerea operaţiilor de acolo.

Aparatul de zbor F-4 era deja în aer când am sosit la bază, iar atât Khani, cât şi Shokri văzuseră obiectul şi încercau să-l

urmărească. Însă acesta se deplasa cu o viteză apropiată de viteza sunetului, astfel încât nu au putut să-l prindă din urmă. Când s-au apropiat mai mult de el, toate instrumentele lor de bord au murit, staţia radio a fost dată peste cap şi s-a pierdut legătura cu solul. După ce aparatul F-4 s-a depărtat din nou, instrumentele de bord au revenit la viaţă şi au putut relua comunicarea radio.

În jur de zece minute mai târziu, am primit ordinul să decolez cu un al doilea aparat, pe care l-am pilotat personal. Era de-acum ora 1:30 dimineaţa, în data de 19 septembrie. Locotenentul major Jalal Damirian, copilotul meu de pe locul din spate, se ocupa de radar şi de celelalte echipamente; îi spuneam „cel din spate". Când am decolat, obiectul arăta exact aşa cum fusese descris. Era foarte strălucitor, zbura la mică altitudine deasupra oraşului şi apoi a început să urce.

Căpitanul Khani se apropiase de frontiera rusă şi în acel moment i s-a spus să se întoarcă. Când s-a întors, a spus că a văzut obiectul în faţa lui, în poziţia orei douăsprezece. L-am întrebat: „Unde anume îl vezi?" El mi-a răspuns: „Deasupra barajului, aproape de Teheran". I-am spus: „Du-te acasă, mă ocup eu de el". După ce el a luat-o înapoi, m-am uitat şi l-am văzut.

Avea lumini foarte intense pulsatorii roşii, verzi, portocalii şi albastre, atât de strălucitoare, încât nu am putut să-i văd fuzelajul.[46] Luminile erau dispuse în formă de diamant - erau numai lumini strălucitoare, nu se vedea nicio structură solidă între ele sau în jurul lor. Succesiunea pulsaţiilor era la fel de rapidă ca a unui stroboscop. Era posibil ca luminile să facă parte dintr-un obiect mai mare, pe care nu-l puteam vedea. Nu aveam cum să ştim.

M-am apropiat de el, poate la 110 kilometri, în timp ce câştigam în înălţime. Brusc, a făcut un salt de aproximativ zece grade la dreapta. Într-o clipă! Zece grade... şi apoi a sărit din nou zece grade şi pe urmă încă o dată... a trebuit să virez 98 de grade dreapta de la direcţia mea de 70 de grade, astfel încât ne-am schimbat poziţia pe direcţia de 168 de grade către sudul capitalei.

Am întrebat turnul dacă îl aveau pe radar. Operatorul mi-a răspuns: „Radarul nu funcţionează. Nu este operaţional în acest moment". Brusc, copilotul din spatele meu, locotenentul Damirian, mi-a spus: „Domnule, îl am pe radar". M-am uitat pe ecranul radarului şi am văzut ţinta. Am spus: „În regulă. Fixează-l şi relocalizează-l". Aceasta pentru a fi siguri că nu era un efect al solului şi că nu prindeam pe radar un munte. Am avut un semnal bun pe radar, se afla la 43,2 kilometri, 30 de grade stânga; viteza cu care ne apropiam de el era de 240 km/oră, în ascensiune.

Am ţinut radarul fixat pe el. Pe radar apărea de dimensiunile unui avion-cisternă 707.

În acest moment, m-am gândit că aveam ocazia să trag în el. Însă când obiectul - sau ce-o fi fost - s-a aflat aproape de mine, armele s-au blocat şi legătura radio a fost dată peste cap. Ne-am apropiat şi mai mult, la 40 de kilometri, în linie dreaptă cu el. Brusc, a sărit înapoi la o distanţă de 43,2 kilometri de noi, într-o clipă. M-am întrebat ce putea să fie. Vedeam în continuare forma gigantică, strălucitoare, de diamant, cu luminile colorate care pulsau.

Apoi, am fost surprins de un obiect rotund care a ieşit din primul şi a început să se apropie de mine direct, cu viteză ridicată. Aproape ca şi cum ar fi fost o rachetă. Imaginaţi-vă o lună strălucitoare care apare deasupra orizontului - mie aşa mi s-a părut. M-am speriat serios, deoarece am crezut că lansaseră un proiectil în direcţia mea. Aveam opt rachete la bord, patru dirijate de radar şi patru termice. Radarul era fixat pe obiectul mai mare, în formă de diamant, şi a trebuit să iau o decizie foarte rapid. Mi-am dat seama că, dacă acest al doilea obiect, ca o lună, era o rachetă, trebuia să fie asociată cu căldura. Aşa că am selectat o rachetă termică AIM-9 pe care să o trag asupra lui.

Am încercat să trag şi m-am uitat pe afişaj să am confirmarea alegerii rachetei. Brusc, nimic nu mai funcţiona. Panoul de control al armelor dispăruse. Şi am rămas fără instrumentele de bord şi fără radio. Afişajele indicatoarelor se învârteau la întâmplare şi toate instrumentele fluctuau. În

acest moment, m-am speriat şi mai rău. Nu puteam să iau legătura cu turnul şi trebuia să urlu ca să fiu ajutat de cel din spatele meu. Mi-am spus că, dacă se apropie la mai mult de 6,5 kilometri de mine, o să fiu obligat să mă ejectez înainte de impact ca să evit să mă aflu în zona exploziei. Ca să previn toate acestea, am fost obligat să mă întorc.

Am făcut un viraj uşor la stânga, ca să evit să fiu lovit de obiectul care se îndrepta către noi, pe care îl vedeam în poziţia orei patru. A ajuns la 6,5 până la 8 kilometri de aparatul nostru şi pe urmă s-a oprit acolo, în poziţia orei patru. M-am uitat scurt la stânga mea ca să-mi dau seama unde mă aflam faţă de sol. O secundă mai târziu, când mi-am întors privirea la loc, obiectul nu mai era acolo! Am zis „Slavă Domnului" şi locotenentul Damirian mi-a replicat: „Domnule, e la ora şapte". M-am uitat în spate la ora şapte şi l-am văzut. Am văzut din nou şi obiectul cel mare acolo, apoi obiectul mic a zburat uşor sub cel mare şi s-a contopit cu el.

Toate acestea s-au întâmplat rapid şi nu ştiam ce să cred. În câteva secunde, a apărut un altul! A început să se învârtă în jurul nostru. Din nou, toate instrumentele de bord au murit şi am rămas fără legătură radio. Pe urmă, când s-a depărtat, totul a redevenit operaţional şi toate echipamentele funcţionau foarte bine. Şi acesta semăna puţin cu Luna - o lumină rotundă, strălucitoare.

Am raportat la turn. Generalul Yousefi asculta pe linie şi operatorul mi-a spus: „Ordinul este să te întorci". Am început să ne îndreptăm către baza aeriană militară şi apoi am observat că unul dintre aceste obiecte ne urmărea în stânga în timpul coborârii. Am raportat la bază acest lucru. Când am făcut virajul pentru apropierea finală, am văzut un alt obiect drept în faţa mea. Am apelat turnul şi am întrebat: „Am trafic în faţă, ce e asta?" Turnul mi-a răspuns: „Nu avem niciun trafic". Eu am spus: „Mă uit la el chiar acum; e la ora douăsprezece, la mică altitudine". El a insistat în continuare că nu aveam niciun trafic. Dar vedeam în faţa ochilor mei, ca un dreptunghi subţire, cu câte o lumină în fiecare capăt şi

una la mijloc. Venea spre mine, dar când am început să virez la stânga, nu l-am mai văzut. Cel din spatele meu a continuat să-l privească şi mi-a spus: „Când aţi virat, am văzut o cupolă deasupra, cu o lumină slabă înăuntru".

N-am mai ascultat şi m-am concentrat pe apropierea de bază, distras şi îngrijorat din pricina tuturor acelor lucruri care se petreceau în jurul meu. Însă nu se terminase. M-am uitat la stânga şi am văzut sus primul obiect, cel în formă de diamant, şi încă un obiect strălucitor a ieşit din el şi s-a îndreptat direct spre sol. Am crezut că în orice clipă o să văd o explozie imensă la impact, însă nu s-a întâmplat nimic. A părut să încetinească şi să aterizeze uşor pe sol, radiind o lumină strălucitoare, atât de strălucitoare, încât vedeam nisipul de jos, de la distanţa la care mă aflam, de aproape 24 de kilometri.

Am raportat la turn şi mi-au spus că îl vedeau şi ei. În acest moment, generalul, care continua să asculte, mi-a ordonat să mă apropii şi să arunc o privire. Am retras trenul de aterizare, am ridicat flapsurile şi am virat. Mi-au spus să mă duc deasupra obiectului să văd dacă îmi puteam da seama ce era. Din nou, când am ajuns la 7,8 kilometri de el, am pierdut din nou legătura radio şi tabloul de comandă s-a stins; se repeta totul din nou. Am încercat să ies din zonă pentru că nu auzeam nimic la radio şi le-am spus: „Aşa se întâmplă de fiecare dată când mă apropii de chestiile astea". M-am gândit că n-ar fi trebuit să mă apropii, dar, de vreme ce primisem un ordin, am făcut-o. În cele din urmă, generalul a spus: „În regulă, întoarce-te şi aterizează".

Am auzit zgomotul strident de alarmă venind din locul în care aterizase obiectul. Un zgomot de alarmă de genul celui de ambulanţă sau de poliţie, scopul fiind acela de a ajuta la găsirea oamenilor care s-au ejectat dintr-un avion, în cazul unei prăbuşiri. Este un zgomot de locator, care spune: „Aici sunt". În acest caz, zgomotul de alarmă al OZN a fost raportat de câteva avioane de transport civile aflate în zonă.

După aterizare, ne-am prezentat la punctul de comandă şi apoi ne-am dus să verificăm la turnul de control. Aici ni

s-a spus că obiectul principal de pe cer tocmai dispăruse brusc, într-o clipă.

Dimineaţă, la prima oră, am dat un raport la cartierul general şi toată lumea a fost prezentă în sală, toţi generalii. În cursul raportului, în stânga mea a stat un colonel american, Olin Mooy, ofiţer în cadrul Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, aparţinând Grupului Consultativ şi de Asistenţă Militară de la Teheran, care întorcea foaie după foaie şi lua notiţe. Când am explicat că nu am putut să trag din cauză că panoul de bord s-a stins, cu toate că am încercat, el a spus: „Ai avut noroc că nu ai putut să tragi". Ulterior am vrut să vorbesc cu el şi să-l întreb dacă se mai făcuse aşa ceva vreodată şi mai aveam şi alte întrebări. L-am căutat, dar nu l-am mai găsit nicăieri.

Apoi ne-au dus, pe mine şi pe locotenentul Damirian, la spital. Am făcut o rundă de analize, în special analize ale sângelui. Când eram pe punctul de a pleca, a venit în fugă după mine un doctor şi mi-a spus: „Nu-ţi face griji, nu ţi se coagulează sângele". Au mai luat o probă de sânge şi pe urmă mi-au zis: „În regulă, poţi să pleci". Ne-au cerut să ne prezentăm la spital lunar timp de patru luni pentru examene medicale şi alte analize ale sângelui.[47]

După aceea, am urcat într-un elicopter, cu pilotul, şi am survolat exact locul unde aterizase obiectul strălucitor. Zgomotul de alarmă venise din această zonă şi am survolat exact locul respectiv, însă nu am găsit nimic. Nimic. Am aterizat acolo şi ne-am plimbat prin jur să vedem dacă existau urme de căldură, ardere sau prăbuşire. În continuare, nimic. Totul era în regulă şi neatins. Cu toate acestea, semnalul de alarmă se auzea. Am rămas perplecşi.

Existau acolo case mici şi grădini în apropiere şi i-am întrebat pe locuitorii aceia dacă văzuseră ceva. Oamenii au spus că auziseră un zgomot după miezul nopţii, dar numai atât. Zgomotul de alarmă a continuat zile întregi şi a fost auzit şi de liniile aeriene comerciale din regiune. Lucrul acesta chiar m-a sâcâit.

Un grup de oameni de ştiinţă ne-a pus întrebări o perioadă de timp, dar totul s-a făcut în scris, prin scrisori trimise la

cartierele generale, nu faţă în faţă. M-au chemat de multe ori de la bază, mă duceam la cartierul general şi citeam alte hârtii şi răspundeam la alte întrebări fără sfârşit. Oficialii iranieni au examinat şi au testat cele două avioane F-4 căutând indicii de radioactivitate, dar nu au găsit nimic.

Ulterior, în Statele Unite a fost făcut public, sub incidenţa legii dreptului la informare, un memoriu care fusese cândva clasificat secret de la Agenţia de Informaţii pentru Apărare - Defense Intelligence Agency (DIA) - redactat de locotenent-colonelul Mooy, pe care încercasem să-l găsesc după informare. Acest memoriu documenta detaliat evenimentul în mai mult de trei pagini şi a fost trimis la Agenţia Naţională de Securitate, National Security Agency (NSA), la Casa Albă şi la Agenţia Centrală de Informaţii - Central Intelligence Agency (CIA). Un alt document, datat 12 octombrie 1976, redactat de colonelul Roland Evans, prezenta o evaluare a cazului pentru DIA. În acest document se preciza: „Este un caz clasic, care întruneşte toate criteriile necesare pentru un studiu valid al fenomenului OZN".

Ca dovezi în sprijinul afirmaţiei sale, Evans enumera în documentul său destinat DIA câteva aspecte importante: existau mai mulţi martori cât se poate de credibili ai prezenţei obiectelor în locuri diferite; obiectele au fost confirmate de radare; ieşirea din funcţiune a tuturor instrumentelor de bord s-a produs la bordul a trei aparate de zbor diferite - unul comercial, precum şi cele două F-4 ale noastre - şi „OZN au dovedit o manevrabilitate fără măsură". Materialul de evaluare preciza că gradul de credibilitate al informaţiilor era „confirmat de alte surse" şi că valoarea informaţiilor era „superioară". Se spunea că informaţiile erau potenţial utile. Aceasta arată că guvernul Statelor Unite a luat aceste informaţii foarte în serios, iar pentru mine a fost clar la momentul respectiv că aceste informaţii erau ţinute în secret acolo. Însă, într-un interval de timp relativ scurt, aceste documente au fost făcute publice. Este posibil ca alte materiale asemănătoare să zacă în continuare în dosarele guvernului Statelor Unite, dar nimeni nu mi-a spus mai mult.

În ţara mea, până şi şahul Iranului a manifestat interes. L-am cunoscut pe şah când a vizitat escadronul meu de la baza aeriană Shahrokhi din Hamadan şi a pus întrebări referitoare la OZN. A anunţat o întâlnire la care au participat mai mulţi generali, împreună cu piloţii implicaţi în caz. Când comandantul bazei i-a spus că eu eram pilotul care a urmărit OZN-ul, şahul m-a întrebat: „Ce crezi despre asta?" I-am răspuns: „După părerea mea, nu pot să fie de pe planeta noastră, deoarece, dacă ar fi existat cineva pe Pământ care să aibă o asemenea forţă, ar fi putut să supună întreaga planetă". El a răspuns simplu: „Da" şi ne-a spus că nu era singurul raport de acest gen pe care îl primise.

Nici până în ziua de azi nu ştiu ce am văzut. Însă nu a fost un avion cu certitudine; nu era un aparat de zbor pe care să-l poată face un om de pe Pământ. Imaginaţi-vă: îl vedeam la aproximativ 110 kilometri şi brusc a făcut un salt de 10 grade la dreapta mea. Aceste 10 grade reprezentau aproape 11 kilometri instantaneu şi nu spun pe secundă, pentru că a fost vorba de mult mai puţin de o secundă. Puteţi încerca să calculaţi viteza care i-a fost necesară pentru a se deplasa dintr-o poziţie staţionară în acest al doilea punct. Pentru aceasta este nevoie de un grad de tehnologie foarte, foarte ridicat. De asemenea, a reuşit, nu ştiu cum, să îmi oprească sistemele de rachete şi instrumentele de bord. De unde a venit, nu ştiu.

Şi nu pot să mă îndoiesc de ceea ce s-a petrecut. Nu am fost singur. Pilotul de pe locul din spate, cei doi piloţi ai primului aparat, oamenii din turnul de control, generalul Yousefi, care era de serviciu la postul de comandă al Forţelor Aeriene - toţi aceşti oameni l-au văzut. Mulţi au fost îngrijoraţi pentru soarta noastră la sol. Şi l-am avut şi pe radarul nostru de bord. Nimeni nu poate să spună că mi-am imaginat. Radarul era fixat pe obiect şi i-am putut determina dimensiunile, pentru că exersăm realimentarea în aer cu avioane-cisternă 707, iar semnalul de pe ecranul radarului arăta că erau cam de aceleaşi dimensiuni.

Am două regrete: unul este că nu am avut la mine un aparat de fotografiat, ca să fac o fotografie a OZN-ului; al doilea este

că, fiind supraexcitat şi uneori înfricoşat, nu m-am gândit să încerc să iau legătura cu ei pe radio şi să-i întreb: „Cine sunteţi? Vă rog, comunicaţi cu noi". Mai târziu mi-am dorit să fi făcut acest lucru. În orice caz, sper că într-o bună zi vom putea să punem la punct acea tehnologie aici, pe Pământ, ca să putem şi noi să călătorim cu uşurinţă pe alte planete şi să tragem cu coada ochiului.

Capitolul 10
În luptă apropiată cu un OZN

de comandor (rez.) Oscar Santa María Huertas, Forţele Aeriene peruane

La 11 aprilie 1980, ora 7:15, într-o dimineaţă de vineri, eram staţionat la Baza Forţelor Aeriene La Joya din regiunea Arequipa, Peru.[48] Era o zi ca oricare alta. În bază se aflau aproximativ 1 800 de militari şi civili şi începeam să ne pregătim pentru exerciţiile zilnice.

Cu toate că eram doar un locotenent de douăzeci şi trei de ani, aveam deja opt ani de experienţă de zbor militar. Am fost foarte precoce ca pilot militar. La nouăsprezece ani, zburam în misiuni de luptă, iar la douăzeci, am fost ales să efectuez zboruri-test cu cel mai nou avion supersonic Suhoi din dotarea Forţelor Aeriene peruane. Cum obţinusem numeroase trofee ca pilot, eram deja cunoscut ca vânător de elită, cu mare abilitate pentru tragerile aeriene.

Nu aveam de unde să ştiu că exact această experienţă avea să mă facă să fiu ales pentru o misiune deosebit de neobişnuită şi de neaşteptată în acea dimineaţă banală. Împreună cu escadronul meu, în acel moment eram pregătit să decolez în orice clipă, aşa cum făceam de obicei. Cu o furgonetă, a sosit un şef de serviciu, care a coborât şi ne-a anunţat că spre capătul pistei, în aer, era un fel de balon suspendat în aer. Am ieşit să-l vedem şi am ştiut ce trebuia să facem. Patru dintre piloţi erau afară, privind obiectul. Locţiitorul comandantului unităţii, comandorul Carlos Vasquez Zegarra din Forţele Aeriene peruane, a ordonat ca un membru al patrulei aeriene să decoleze şi să doboare obiectul acela. Şeful nostru s-a întors către mine şi mi-a spus: „Oscar, du-te tu".

Obiectul rotund se afla la aproximativ 5 kilometri distanţă faţă de noi, nemişcat, la altitudinea de aproximativ 600 de

metri faţă de sol. Cum cerul era senin, obiectul strălucea datorită reflectării luminii soarelui.

Acest „balon" se afla într-un spaţiu aerian restricţionat, fără autorizaţie, reprezentând o ameninţare gravă la adresa suveranităţii naţionale. Toţi piloţii civili şi militari folosesc hărţi aeriene pe care sunt marcate clar zonele aeriene protejate, cum era şi cea a bazei noastre aeriene. Toată lumea ştie unde sunt localizate aceste zone restricţionate şi nimeni nu pătrunde în ele, în nicio împrejurare. Acest obiect nu numai că apăruse într-o asemenea zonă, dar nu răspundea la apelurile radio transmise pe frecvenţe universal recunoscute şi se apropia de bază. Trebuia să fie doborât. La Joya era una dintre puţinele baze aeriene din America de Sud care aveau la dispoziţie echipament militar de producţie sovietică şi eram preocupaţi de spionaj.

În 1980, Peru nu avea niciun fel de baloane aerostatice, cum ar fi baloanele meteorologice sau baloanele de pasageri. Prin urmare, ştiam că era un obiect ciudat şi că nu putea să provină din ţara noastră. Eram familiarizaţi cu baloanele meteorologice, însă acestea aveau antene şi cabluri şi erau înălţate numai la altitudini de peste 15 000 de metri. Acesta se afla mai jos. Nu aveam nici cea mai mică idee de unde provenea şi se apropia tot mai mult. Nu aveam altă opţiune în afara distrugerii lui.

Comandantul escadrilei, căpitanul Oscar Alegre Valdez, mi-a ordonat să decolez cu avionul meu, un Suhoi-22, şi să interceptez balonul înainte să se apropie şi mai mult de bază. M-am îndreptat imediat către avion, fără să-mi iau privirea de pe cer, şi treceam în revistă în minte fiecare pas pe care trebuia să-l parcurg în această misiune. De vreme ce obiectul se afla în perimetrul bazei şi avionul meu era înarmat cu proiectile de 30 mm, am decis să atac din nord-est spre sud-est. În acest fel, soarele mi-ar fi venit în stânga şi puteam să evit să ating baza cu proiectilele mele.

După decolare, am făcut un viraj la dreapta şi am ajuns la altitudinea de 2 500 de metri. Apoi, m-am poziţionat pentru atac. Ţinând balonul în miră, am ajuns la distanţa necesară

pentru tragere şi am lansat o rafală de 64 de proiectile de 30 mm, care a creat un fel de „baraj de foc" de formă conică, baraj care în mod normal ar fi distrus totul în cale. Unele dintre proiectile au deviat din ţintă, căzând pe pământ, iar altele au lovit-o cu precizie. Am crezut că balonul o să se sfâşie şi o să înceapă să iasă gazul din el. Dar nu s-a întâmplat nimic. Era ca şi cum proiectilele masive ar fi fost absorbite de balon, care nu a fost afectat deloc. Pe urmă, brusc, obiectul a început să urce şi să se depărteze de bază.

„Ce se întâmplă?", m-am întrebat eu. „Trebuie să mă apropii mai mult, să văd."

Aşa că m-am îndreptat către el. Am iniţiat urmărirea, cuplând forţajul, şi am raportat turnului de control că intenţionam să urmez procedurile şi să continui misiunea de a doborî obiectul. De vreme ce ştiam că era o misiune extrem de neobişnuită, am cerut să se controleze dacă aparatura de înregistrare funcţiona, astfel încât orice s-ar fi întâmplat din acel moment să fie înregistrat. Iar apoi a început să se deruleze o serie uimitoare de evenimente.

Avionul meu zbura cu o viteză de 950 km/oră şi „balonul" a rămas la aproximativ 500 de metri în faţa mea. Pe măsură ce m-am depărtat de bază, am dat turnului de control rapoarte de genul: „Sunt la 3 000 de metri înălţime şi 20 de kilometri de bază... Sunt la 6 000 de metri înălţime şi la 40 de kilometri de bază..." Ajunsesem deja deasupra oraşului Camana, care se află la 84 de kilometri de bază, zburând la înălţimea de 11 000 de metri.

Eram în plină urmărire a obiectului, când acesta s-a oprit brusc şi m-a obligat să degajez lateral. Am făcut un viraj ascendent la dreapta şi am încercat să mă poziţionez pentru a trage din nou. Când am ajuns în poziţia dorită pentru tragere, aproximativ la 1 000 de metri de obiect, am început să mă apropii de el până l-am văzut perfect. Am fixat ţinta şi eram pregătit să trag. Însă, exact în acel moment, obiectul a urcat rapid, evitând atacul. Rămăsesem sub el; „întrerupsese atacul".

Am mai încercat exact aceeaşi manevră de atac de două ori. De fiecare dată, am avut obiectul ca ţintă când era staţionar.

Şi, de fiecare dată, obiectul a scăpat urcând vertical cu câteva secunde înainte să deschid focul. S-a sustras atacului de trei ori, de fiecare dată exact în ultimul moment.

În tot acest timp, am fost foarte preocupat să încerc să-mi asigur intervalul de distanţă de 400 până la 700 de metri, în care puteam să-mi poziţionez avionul pentru executarea tragerii. Pe măsură ce acest lucru a devenit din ce în ce mai puţin posibil, am fost foarte surprins şi mă tot întrebam ce se petrece. Pe urmă, a devenit o chestiune personală. Trebuia să-l dobor. Dar nu puteam pentru că, de fiecare dată, urca. Eram devotat misiunii aceleia şi simţeam că trebuia să reuşesc. Numai asta conta şi eram încrezător, ştiind că aveam un avion remarcabil.

În cele din urmă, ca rezultat al seriei de deplasări rapide pe verticală, obiectul a ajuns la aproximativ 14 000 de metri. Trebuia să-mi vină o altă idee! Am decis să execut o ascensiune îndrăzneaţă cu aparatul meu, astfel încât de această dată să ajung deasupra obiectului şi pe urmă să mă lansez în picaj pe verticală şi să iniţiez un atac de deasupra lui. În acest fel, dacă obiectul începea să urce, la fel ca la celelalte trei încercări anterioare, nu-mi mai ieşea din bătaia focului şi mi-ar fi fost mai uşor să trag. Nu îmi făceam griji pentru o coliziune datorită agilităţii şi manevrabilităţii avionului meu.

Am accelerat la viteză supersonică şi am revenit unde se afla „balonul", deplasându-mă deja cu viteza de 1,6 Mach, ceea ce înseamnă aproximativ 1 850 km/oră. Am calculat distanţa dintre obiect şi mine când am început ascensiunea. Pe măsură ce urcam tot mai sus, am văzut că, de fapt, obiectul se afla sub mine şi m-am gândit că puteam atinge altitudinea necesară ca să execut manevra aşa cum o plănuisem şi să îmi reuşească atacul. Însă, spre surpriza mea, obiectul a urcat din nou în mare viteză şi s-a plasat alături de mine, în formaţie paralelă! Această manevră m-a lăsat fără posibilitatea de a ataca.

Zburând cu 1,2 Mach, am continuat ascensiunea, sperând în continuare să-l depăşesc pentru a iniţia atacul pe care îl plănuisem. Dar nu am reuşit. Am ajuns la o altitudine de

19 200 de metri sau 19 kilometri şi, brusc, obiectul s-a oprit complet şi a rămas staţionar. Am ajustat aripile la 30 de grade şi am extins voletele bordurilor de atac, astfel încât avionul să poată manevra la această înălţime şi m-am gândit că puteam în continuare să încerc să îl vizez ca să trag. Dar mi-a fost imposibil. Nu am putut să rămân la fel de imobil ca acest „balon".

În acel moment, s-a declanşat alarma de nivel redus de carburant, care îmi arăta că mai aveam carburant doar cât să ajung înapoi la bază. În aceste condiţii, nu mai puteam să continui atacul, aşa că m-am apropiat de obiectul care plutea la punct fix ca să-l observ şi să încerc să stabilesc ce anume putea să fie. Avioanele Suhoi 22 nu aveau radare de bord, însă echipamentul de vizare avea gradaţii foarte bune, care indicau distanţa faţă de ţintă şi diametrul acesteia. Această tehnologie se baza pe folosirea razelor laser.

M-am apropiat la numai vreo 100 de metri de obiect. Am fost surprins să văd că „balonul" nu era nici pe departe balon. Era un obiect care măsura aproximativ 10 metri în diametru, cu o cupolă strălucitoare deasupra, de culoare crem, asemănătoare unui bec tăiat în două. Partea de jos era o bază circulară mai largă argintie, părând să fie metalică. Îi lipseau componentele tipice unui aparat de zbor. Nu avea aripi, propulsoare, evacuări pentru gaze, ferestre, antene şi aşa mai departe. Nu avea niciun sistem de propulsie vizibil.

În acel moment, mi-am dat seama că nu era un aparat de spionaj, ci un OZN, un obiect cu totul necunoscut. Aproape rămăsesem fără combustibil, aşa că nu puteam să atac sau să manevrez avionul ori să încerc să fug în viteză. Brusc, mi s-a făcut frică. Am crezut că s-a zis cu mine.

După ce mi-am revenit de pe urma şocului a ceea ce vedeam, am început întoarcerea la bază şi am explicat turnului de control exact ce văzusem. După ce m-am calmat, am cerut prin radio să fie trimis un alt avion care să continue atacul, încercând să-mi ascund frica. Am fost refuzat, mi s-a spus că era prea sus şi să mă întorc. Parte din drumul de întoarcere a trebuit să planez din cauza lipsei de combustibil,

deplasându-mă în zigzaguri, astfel încât să fiu mai greu de lovit, stând permanent cu privirile fixate în oglinzile retrovizoare şi sperând că nu o să mă urmărească. Nu m-a urmărit. Zburam de douăzeci şi două de minute.

La aterizare eram foarte excitat şi de-abia aşteptam să le povestesc colegilor cât de extraordinar era obiectul pe care îl urmărisem. Era atât de fascinant, încât realmente aş fi vrut să mai urce cineva să-l vadă. Am descris acest obiect ca fiind zburător, chiar dacă nu avea niciun echipament vizibil pentru aceasta - nimic care să-l fi putut face să zboare!

Când am coborât din avion, escadronul mă aştepta şi mi s-au pus o mulţime de întrebări. Mecanicul de întreţinere era şi el prezent şi a verificat cartuşele şi a zis: „Căpitane, da' ştiu că ai tras, nu glumă!" S-au apropiat şi alţii şi au urmat multe întrebări şi discuţii.

Imediat după aterizare, s-a adunat tot personalul implicat în incident pentru raport - aceasta înseamnă personalul de la operaţii, apărarea aeriană, apărarea bazei şi generalul care era comandantul escadrilei aeriene. Din cauza ameninţării pe care o reprezentase acest „balon", în cadrul bazei fusese activat sistemul defensiv şi toate sistemele erau în stare de alertă. Fiecare şi-a prezentat raportul. Am aflat cu toţii că obiectul nu fusese prins pe radar, cu toate că operatorii radar îl văzuseră pe cer, ca şi ceilalţi, care îl observaseră la început, când era staţionar. Şi ei l-au descris ca fiind rotund şi metalic. Ni s-a spus că ceea ce se petrecea în timpul şedinţei trebuia să rămână secret şi că nu aveam voie să divulgăm nimic, niciodată.

După această şedinţă, m-am întâlnit cu personalul de la informaţii şi am trecut în revistă toate cataloagele disponibile cu imagini ale diferitelor tipuri de avioane sau dispozitive aeriene folosite în spionaj, dar nu am găsit nimic care să poată manevra în modul pe care l-am descris, fiind lipsit de orice tip de sistem de propulsie. Ulterior, obiectul a fost catalogat drept un obiect zburător neidentificat. A rămas în locul în care l-am lăsat eu încă două ore, vizibil pentru toţi cei aflaţi în bază, reflectând lumina soarelui.

Nu am văzut niciodată oficiali ai guvernului Statelor Unite în bază ca să discute cazul şi nu m-au intervievat niciodată. Cu toate acestea, un document al Departamentului Apărării al Statelor Unite, datat 3 iunie 1980 şi intitulat „Observarea unui OZN în Peru", descrie incidentul şi afirmă că obiectul rămâne în continuare cu origine necunoscută.

În concluzie, pot să spun că în 1980 am avut o experienţă de luptă cu un obiect zburător neidentificat care zbura şi manevra în aer fără să prezinte caracteristici recognoscibile ale unui aparat de zbor, caracteristici care şi în zilele noastre reprezintă componente necesare unei maşini zburătoare. Acest obiect executa manevre care sfidau legile aerodinamicii. După investigarea aprofundată a tuturor datelor disponibile referitoare la aparatele de zbor, experţii noştri militari nu au putut să descopere niciun artefact sau maşină care ar fi putut să facă ceea ce făcuse acel obiect.

După mulţi ani, am aflat despre cazuri similare în care avioane militare au vânat obiecte zburătoare neidentificate fără să reuşească să îşi lanseze proiectilele, din cauză că sistemele lor de tragere se blocau înainte să se tragă. Am discutat acest lucru cu experţi din întreaga lume, inclusiv cu cei prezenţi la evenimentul *National Press Club* din luna noiembrie a anului 2007, eveniment care a avut loc la Washington, D.C. Atât cazul iranian din 1976, cât şi un alt caz similar din Brazilia au cuprins încetarea funcţionării echipamentelor electronice - ecranele de control s-au stins. Echipamentele mele erau mecanice şi poate că acesta este motivul pentru care nu au putut fi închise şi, în schimb, obiectul a fost obligat să sară ca să se ferească în ultima secundă.

Cel puţin pentru moment, mă aflu într-o situaţie unică şi, din câte ştiu, sunt singurul pilot militar din lume care a tras practic şi a lovit un OZN.

Şi acum mă trec fiori când mă gândesc la asta.

Partea a doua
La datorie

„Una dintre ironiile regulilor moderne este aceea că astăzi e cu mult mai acceptabil să îţi afirmi public credinţa în Dumnezeu, pentru a cărui existenţă nu există nicio dovadă ştiinţifică, decât în OZN-uri, a căror existenţă, orice-ar fi, este documentată fizic."

Alexander Wendt şi Raymond Duvall

Capitolul 11

Rădăcinile demitizării fenomenului OZN în Statele Unite ale Americii

Deoarece am fost cu toţii expuşi îndelung unei atmosfere de ridiculizare şi de respingere automată a fenomenului OZN, presupun că informaţiile prezentate până acum ar putea părea foarte surprinzătoare, chiar şocante, pentru unii cititori. Nu este uşor pentru nimeni să se pună de acord cu dovezile privitoare la realitatea OZN, dar, cu toate acestea, am văzut că asemenea dovezi nu pot să fie respinse pur şi simplu, din principiu. Citind despre investigaţiile minuţioase ale generalului De Brouwer, despre discul care a plutit deasupra aeroportului O'Hare şi despre imensul obiect cu lumini pulsatorii care sărea de colo-colo pe cerul de deasupra Teheranului, ne vedem obligaţi să reconciliem două paradigme aflate într-un conflict radical. Există, pe de o parte, poziţia pe care o cunoaştem dintotdeauna, potrivit căreia asemenea lucruri ies din discuţie; este imposibil să existe, potrivit legilor fizicii şi cosmologiei unanim acceptate şi, ca urmare, pur şi simplu nu există. Dar, pe de altă parte, obiectele necunoscute au fost văzute de mii de oameni din întreaga lume, demonstrându-şi aceste capacităţi „imposibile" chiar sub ochii noştri. Cea mai neliniştitoare, desigur, este posibilitatea implicită ca aceste OZN-uri, aflate aparent sub un control inteligent, să îşi aibă originile în afara Pământului, indiferent cât de imposibil de conceput ar fi această idee.

Cititorul s-ar putea simţi uluit de această posibilitate, să fie neîncrezător şi să ezite să meargă mai departe. S-ar putea ca, în continuare, să se manifeste acea tendinţă de a respinge subiectul ca fiind o prostie sau un fel de aberaţie psihologică, tendinţă pe care niciun fel de dovezi nu o pot schimba. S-ar putea ca unii cititori să se simtă sfidători în acest punct ori

profund alarmaţi. Simpla curiozitate şi o minte deschisă pot să tempereze aceste reacţii cât se poate de naturale. Oricine se aventurează în acest domeniu ciudat se confruntă cu o luptă interioară, la fel cum mi s-a întâmplat mie după ce am descoperit şi am cercetat Raportul COMETA. Asemenea oricui altcuiva, am fost demoralizată de toate aceste lucruri, dar, pe de altă parte, în calitate de jurnalist de investigaţii, am fost atrasă repede de forţa şi de proporţiile acestui subiect. După cum am arătat deja, am vrut să aflu cât mai multe informaţii cu putinţă despre fenomenul OZN – să aflu dacă era ceva adevărat legat de el. Şi, după o vreme, am început să am un fel de atitudine sfidătoare – însă nu din cauza rezistenţei faţă de acceptarea realităţii OZN. Dimpotrivă, m-a deranjat că se petrecea un lucru adevărat şi nimeni nu părea să-i acorde vreo atenţie. Fiind o fire rebelă, m-am simţit atrasă de această provocare, atât pentru limitele mele intelectuale, cât şi pentru limitările gândirii convenţionale. Uimirea, teama şi umilinţa au atenuat cele mai tulburătoare aspecte ale procesului de descoperire, deoarece, cu cât aflam mai multe lucruri, cu atât mai convingător începea să devină întregul. De ce ar trebui să presupunem că înţelegem deja tot ceea ce este de înţeles, în copilăria noastră aici, pe această planetă?

Evoluţia mea a durat ani de-a rândul, presupunând multă lectură, discuţii cu cercetători veterani, trecerea în revistă a documentelor emise de guvern şi interviuri cu militari în retragere şi cu martori ai unor apariţii OZN. Cred că mulţi dintre noi, cei dornici să luăm în considerare acest subiect chiar şi la un nivel de intensitate mai redus, ajungem la un punct de tranziţie, un moment decisiv când ne depăşim propria barieră interioară, profund înrădăcinată. Nu este uşor. La urma urmelor, ne confruntăm cu un subiect pe care, deocamdată, nu îl stăpânim: esenţa naturii OZN. Ne-am pus de acord cu apariţiile repetate ale unor „ceva"-uri absolut necunoscute şi neexplicate de ştiinţă, „ceva"-uri care se comportă ca şi cum s-ar afla, în acelaşi timp, în afara limitelor lumii noastre fizice, dar şi în interiorul lor. Pentru ca lucrurile să se complice şi mai mult, suntem împovăraţi de

negativism şi de negarea *statu-quoului* pe care cu toţi ni l-am însuşit mai mult sau mai puţin.

Pentru a înţelege acest aspect al problemei, trebuie să revenim cu picioarele pe pământ şi să aruncăm o privire asupra rădăcinilor politice şi istorice ale reacţiei guvernului Statelor Unite faţă de fenomenul OZN, începând din perioada în care oficialităţile au recunoscut pentru prima oară că se confruntau cu ceva greu de explicat. Chiar dacă fenomenul este greu de înfruntat sub aspect psihologic, această scuză nu este suficientă pentru a explica inacţiunea, respingerea şi ridiculizarea, care au fost atât de mulţi ani regula. De ce acest tabu atât de puternic împotriva abordării cu seriozitate a acestui subiect, în condiţiile în care există atât de multe dovezi în privinţa lui?

De fapt, guvernul american are o politică - o poziţie declarată de inacţiune, creată pe parcursul a peste cincizeci de ani - care se află la baza abordării curente de care dă dovadă în privinţa fenomenului OZN. Au existat anumite evenimente fundamentale care ne-au încadrat pe traiectoria nefericită pe care ne aflăm astăzi. Totul a început la sfârşitul anilor 1940, când oficialităţile au fost confruntate cu un influx brusc de observaţii OZN pe cerul Statelor Unite, multe dintre acestea fiind raportate de martori extrem de credibili, de exemplu piloţi militari şi civili. Interesul popular faţă de OZN (denumite „farfurii zburătoare" în perioada respectivă datorită formei lor de disc turtit, descrisă adeseori) a crescut ca urmare a prezentării subiectului prin mijloacele naţionale de informare în masă, precum şi a faptului că nimeni nu ştia ce erau sau cum să fie tratate. Iniţial, autorităţile au încercat să stabilească dacă obiectele nu erau cumva aparate de zbor străine secrete, de exemplu rezultate din tehnologia superioară a Uniunii Sovietice sau, poate, un gen de fenomen atmosferic sau meteorologic nou descoperit.

Până în 1947, lucrurile au devenit inconfortabil de limpezi în spatele uşilor închise. General-locotenentul Nathan Twining, comandant al Air Force Materiel Command, un comandament de importanţă majoră din cadrul Forţelor

Aeriene ale Statelor Unite, a trimis un memoriu secret referitor la „Discurile Zburătoare" şefului Aviaţiei Forţelor Terestre ale Statelor Unite de la Pentagon. Opinia pe care şi-a exprimat-o, bazată pe datele furnizate de numeroase unităţi ale Forţelor Aeriene, a fost că „fenomenul raportat este real şi nu fantasmagoric sau fictiv... Caracteristicile funcţionale raportate, cum ar fi vitezele ascensionale ridicate, manevrabilitatea şi acţiunile care trebuie să fie considerate evazive la observarea vizuală sau contactarea de aparate de zbor sau radare prietene dau credibilitate posibilităţii ca unele dintre obiecte să fie controlate manual, automat sau de la distanţă". Twining a descris obiectele ca fiind metalice sau ca reflectând lumina, circulare ori eliptice, cu fundul plat şi partea de deasupra ca o cupolă, uneori având „lumini de formaţie întreţinute, variind de la trei la nouă obiecte" şi de obicei silenţioase. El propunea ca Aviaţia Forţelor Terestre să realizeze un studiu detaliat al OZN, atribuindu-i-se o clasificare de securitate şi un nume de cod.[49]

Ca urmare, a fost conceput un asemenea proiect împreună cu Air Materiel Command, care a primit numele de cod „Sign".[50] Noua agenţie a început să funcţioneze la debutul anului 1948 la aerodromul Wright (actualmente denumit Baza Forţelor Aeriene Wright-Patterson) cu mandatul de a aduna informaţii, a le evalua şi a stabili dacă fenomenul reprezenta o ameninţare la adresa securităţii naţionale. Pe măsură ce Proiectul Sign a devenit din ce în ce mai convins că obiectele nu erau ruseşti, a apărut o divizare între cei care credeau că sunt „interplanetare" - acesta fiind termenul folosit în acea perioadă, când se ştiau cu mult mai puţine lucruri despre sistemul nostru solar - şi cei care erau hotărâţi să găsească o explicaţie mai convenţională. Mai târziu, în cursul aceluiaşi an, personalul Proiectului Sign a redactat un raport top-secret, o „Estimare a situaţiei", aducând date referitoare la cazurile convingătoare şi concluzionând că, pe baza acestor dovezi, cel mai probabil era că OZN erau de origine extraterestră. Documentul a aterizat în cele din urmă pe biroul generalului Hoyt Vanderbeng, şeful Statului Major al Forţelor

Aeriene, care l-a respins ca fiind inacceptabil, deoarece dorea dovezi şi a răspuns retrimiţându-l autorilor Proiectului Sign. Începând din acel moment, sprijinitorii ipotezei extraterestre au pierdut teren şi, din cauza mesajului clar al lui Vandenberg şi al altora, a fost adoptată o poziţie mai sigură, potrivit căreia trebuia să existe o explicaţie mai convenţională pentru OZN, poziţie adoptată de majoritatea investigatorilor din cadrul Proiectului Sign. „Estimarea situaţiei" a fost, pare-se, distrusă şi nu s-au mai găsit copii, în ciuda repetatelor încercări sub incidenţa legii dreptului la informare.[51]

Proiectul Sign a fost mai târziu redenumit Proiectul Grudge, care a devenit ulterior bine-cunoscutul Project Blue Book, în 1951, care a existat nouăsprezece ani. Cu trecerea timpului, a continuat să devină supărător de limpede că aceste obiecte nu aparţineau niciunui guvern străin şi a trebuit să ne confruntăm cu posibilitatea clară că nu-şi aveau originea aici, pe Pământ. Documentele guvernului Statelor Unite făcute publice sub incidenţa legii dreptului la informare arată că unii oficiali din diverse departamente ale guvernului au continuat să afirme că era posibil să fie interplanetare. Ca şi înainte, alte facţiuni au rămas fidele speranţei găsirii unei explicaţii convenţionale, indiferent care ar fi fost aceasta.

În iulie 1952, FBI a fost informat, prin intermediul biroului general-maiorului John Samford, directorul informaţiilor în Forţele Aeriene, şi s-a spus că „nu era absolut imposibil ca obiectele observate să fie nave venite de pe alte planete, cum ar fi Marte". Forţele Aeriene erau „cât se poate de sigure" că nu erau „nave sau rachete ale unei alte ţări din această lume", potrivit memoriului FBI.[52] Un alt memoriu al FBI afirma, câteva luni mai târziu, că „unii militari iau în mod serios în considerare posibilitatea [ca OZN să fie] nave planetare".[53]

În acelaşi timp, se amplificau preocupările legate de apărarea naţională sub aspectul preponderenţei obiectelor neidentificate dezvoltate din punct de vedere tehnologic, care zburau pe cerul Statelor Unite în cursul Războiului Rece. O serie celebră de observaţii deasupra Capitoliului, caz în care au fost trimise avioane ale Forţelor Aeriene pentru

interceptarea şi doborârea obiectelor necunoscute strălucitoare surprinse de radarele de la sol, a ţinut prima pagină pe plan naţional în iulie 1952 şi a necesitat o conferinţă de presă, cea mai mare de la cel de-al Doilea Război Mondial, în cadrul căreia generalul Samford, şeful informaţiilor, a încercat să calmeze ţara. El a spus:

> Interesul Forţelor Aeriene faţă de această problemă s-a datorat faptului că am considerat ca fiind obligaţia noastră să identificăm şi să analizăm, după toate puterile noastre, orice s-ar afla în aer, având posibilitatea de a [fi] o ameninţare sau un pericol pentru Statele Unite. Urmărind îndeplinirea acestei obligaţii, din 1947, am primit şi am analizat între o mie şi două mii de rapoarte care ne-au parvenit din tot felul de surse. Din acest volum imens de rapoarte, am reuşit să explicăm, într-un mod satisfăcător pentru noi, marea lor majoritate. Însă mai există un anumit procent din acest volum de rapoarte aparţinând unor observatori credibili şi referitoare la lucruri incredibile. Acesta este grupul de observaţii pe care încercăm acum să le rezolvăm. Până la această dată, am ajuns la o singură concluzie fermă referitoare la acest procent. Iar această concluzie este că nu conţin niciun model privind scopurile sau consecvenţa, pe care l-am putea asocia cu orice ameninţare imaginabilă la adresa Statelor Unite.[54]

Generalul le-a spus reporterilor că evenimentele de la Washington, D.C. nu erau nimic altceva decât aberaţii provocate de inversiunile termice – straturi atmosferice a căror temperatură ridicată afectează funcţionarea radarelor –, interpretare pusă la îndoială de piloţii şi de operatorii radar care au fost implicaţi.

Rapoartele din ce în ce mai multe începeau să devină greu de controlat, ca de altfel şi interesul public crescând faţă de acest fenomen. La sfârşitul anului 1952, H. Marshall Chadwell,

director adjunct pentru informaţiile ştiinţifice din cadrul CIA, a trimis un memoriu cu privire la această problemă Directorului Informaţiilor Centrale - Director of Central Intelligence (DCI).* „Obiecte inexplicabile observate la mari altitudini, deplasându-se cu viteze ridicate în vecinătatea unor instalaţii militare defensive majore ale Statelor Unite, sunt de o asemenea natură, încât nu pot fi atribuite unor fenomene naturale sau unor tipuri cunoscute de vehicule aeriene", a afirmat el.[55]

Într-un alt memoriu din 1952, intitulat „Farfurii zburătoare", H. Marshall Chadwell de la CIA a spus că DCI trebuia să fie „împuternicit" să iniţieze cercetările necesare pentru rezolvarea problemei identificării pozitive instantanee a obiectelor zburătoare neidentificate". CIA recunoştea necesitatea configurării unei „politici naţionale" cu privire la „ce anume trebuie să i se spună publicului cu privire la fenomen, pentru minimizarea riscurilor de producere a panicii", potrivit documentelor guvernului.[56] Prin urmare, s-a decis ca DCI „să atragă serviciile unor oameni de ştiinţă selecţionaţi pentru a trece în revistă şi a evalua dovezile existente". Ca urmare a luării acestei decizii, CIA a organizat o întâlnire de importanţă fundamentală, care avea să schimbe pentru totdeauna atât cursul relatării în mass-media, cât şi

---

* Biroul intitulat Director of Central Intelligence (DCI) - Director al Informaţiilor Centrale - al Statelor Unite a fost înfiinţat de preşedintele Harry Truman în 23 ianuarie 1946, această funcţie fiind ocupată prima dată de amiralul Sidney Souers. DCI coordona activităţile de informaţii din cadrul şi dintre diversele agenţii de informaţii ale Statelor Unite, care erau şi sunt denumite Comunitatea de Informaţii. Până în luna aprilie 2005, DCI a fost şi director al CIA, adeseori făcându-se referire la persoana sa cu titlul colocvial de „directorul CIA". După atacurile teroriste din 11 septembrie 2001 din Statele Unite şi ca urmare a investigaţiilor ulterioare efectuate de Comisia 9/11, a luat naştere o mişcare de reorganizare a Comunităţii de Informaţii. Această mişcare a generat crearea în data de 21 aprilie 2005 a instituţiei intitulate Office of the Director of National Intelligence (DNI) - Biroul Directorului Informaţiilor Naţionale -, printre ale cărei responsabilităţi se numără şi cele care îi reveneau anterior directorului informaţiilor centrale. Ulterior, funcţia de director al informaţiilor centrale a dispărut. Cu toate acestea, continuă să existe biroul administratorului-şef al CIA, directorul Agenţiei Centrale de Informaţii. (*N.t.*)

atitudinea oficială faţă de subiectul OZN. Rezultatele acestei întâlniri ajută la explicarea omniprezentei detaşări a oficialilor americani pe parcursul deceniilor care au urmat.

CIA şi-a început munca în ianuarie 1953, când a reunit un comitet consultativ de oameni de ştiinţă pe alese, condus de H. P. Robertson, specialist în fizică şi sisteme de armament de la Institutul Tehnologic din California, pentru o sesiune de patru zile cu uşile închise. Autorităţile erau îngrijorate de faptul că toate canalele de comunicare erau atât de saturate de sute de rapoarte privitoare la OZN, încât se blocau într-un mod periculos. Cu toate că OZN nu se dovediseră o ameninţare la adresa securităţii naţionale, alarmele false puteau deveni periculoase, iar agenţiile din domeniul apărării s-ar fi putut confrunta cu probleme în a discerne adevăratele intenţii ostile. Oficialii erau preocupaţi de faptul că sovieticii ar fi putut profita de această situaţie prin simularea sau punerea la cale a unui val de OZN, după care ar fi putut ataca.

Prin urmare, scopul Comitetului Robertson era să găsească modalităţile prin care să se reducă interesul public, astfel încât să se împiedice trimiterea de rapoarte. Membrilor distinsului comitet li s-a prezentat o scurtă trecere în revistă a unor cazuri OZN alese şi un film excepţional, care până în acel moment fusese păstrat secret. Aceasta trebuia să reprezinte un conspect al celor mai bune informaţii referitoare la OZN din acest dosar, însă cele patru zile care fuseseră alocate nu au fost nici pe departe suficiente pentru o evaluare adecvată. Cu toate acestea, în raportul său secret redactat la încheierea trecerii în revistă, Comitetul Robertson a recomandat ca „agenţiile naţionale de securitate să întreprindă paşi imediaţi pentru a lipsi Obiectele Zburătoare Neidentificate de statutul special pe care îl dobândiseră şi de aura de mister pe care din nefericire o căpătaseră".[58]

Cum se puteau atinge aceste obiective? Comitetul a propus crearea unui program educativ larg care să integreze eforturile tuturor agenţiilor interesate, cu două scopuri principale: pregătirea şi demitizarea. Pregătirea presupunea o educare mai aprofundată a publicului asupra identificării

obiectelor cunoscute de pe cer, astfel încât să nu mai fie identificate în mod eronat ca OZN. Demitizarea urma să fie folosită în primul rând de mijloacele de informare în masă. „Scopul «demitizării» trebuia să se materializeze în reducerea interesului public faţă de «farfuriile zburătoare» care evocă astăzi o puternică reacţie psihologică", scria comitetul, „şi poate fi atins prin intermediul mijloacelor de informare în masă, cum ar fi televiziunea, filmele artistice şi articolele populare".

În afară de mijloacele de informare în masă, comitetul recomanda folosirea psihologilor, a experţilor în publicitate, a astronomilor amatori şi chiar a desenelor animate realizate de Disney pentru reducerea entuziasmului şi a naivităţii. „Cluburile de afaceri, liceele, colegiile şi posturile de televiziune vor fi fericite să colaboreze în prezentarea unor filme gen documentar dacă acestea vor fi realizate într-o manieră interesantă. Folosirea unor cazuri reale, care să prezinte întâi «misterul» şi apoi «explicarea» lui, ar fi convingătoare." În sfârşit, trebuia ca grupurile de civili care studiau OZN să fie „urmărite" din cauza „marii lor influenţe asupra gândirii maselor, în cazul în care s-ar fi produs observaţii pe scară largă".

Pe scurt, un grup de oameni de ştiinţă aleşi de CIA a recomandat guvernului american să încurajeze toate agenţiile din cadrul Comunităţii de Informaţii să influenţeze mijloacele de informare în masă şi să infiltreze grupurile de cercetare civile în scopul demitizării subiectului OZN. Apoi, mijloacele de informare în masă puteau să devină instrumentul de control făţiş al percepţiei publice, o portavoce a politicii şi a propagandei guvernului, pentru „demitizarea" sau ridiculizarea fenomenului OZN. Interesul public faţă de incidentele OZN trebuia să fie puternic descurajat şi diminuat prin intermediul acestor tactici şi, pe de altă parte, mai trebuia ca agenţii operativi de informaţii să aibă grijă să le fie ascunse faptele principalilor investigatori prin dezinformare. În numele securităţii naţionale, acest subiect a devenit o ţintă facilă pentru întregul aparat de informaţii al Statelor Unite.

Toate aceste recomandări au fost scrise negru pe alb de comitetul CIA şi apoi au fost clasificate secret, iar publicul nu a avut acces la raportul complet până în 1975, când explozivul raport al Comisiei Robertson a fost făcut public în integralitatea sa.

Când CIA şi-a reunit grupul select de oameni de ştiinţă în 1953, astronomul J. Allen Hynek colabora de mai mulţi ani în calitate de consultant la Proiectul Blue Book al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite. Fost director la Observatorul McMillan al Universităţii statului Ohio şi ulterior preşedintele departamentului de astronomie şi director al *Lindheimer Astronomical Research Center* - Centrul de Cercetări Astronomice Lindheimer - de la Universitatea Northwestern, dr. Hynek fusese angajat din 1948. A luat parte la majoritatea întâlnirilor Comitetului Robertson şi a urmărit aplicarea planului stabilit, constatând că cele mai bune dovezi despre OZN nu beneficiau de o atenţie adecvată. „Implicaţia raportului comitetului a fost aceea că subiectul OZN erau un nonsens (nonştiinţă) şi trebuia să fie demitizat cu orice preţ", a dezvăluit Hynek ulterior. „A făcut ca subiectul OZN să fie nerespectabil sub aspect ştiinţific."[59]

Proiectul Blue Book a fost creat ca depozitar de cazuri OZN şi loc unde oamenii puteau să sune şi să înainteze rapoarte asupra observaţiilor OZN, dar în realitate era un birou de relaţii cu publicul cu personal insuficient, amator, concentrat pe explicarea observaţiilor OZN, indiferent cât de departe de realitate ar fi fost aceste explicaţii.

Pe parcursul carierei sale de reprezentant pentru publicul larg al Proiectului Blue Book, Hynek a fost cât se poate de conştient de integrarea tacticii de „educare şi demitizare" în programul Forţelor Aeriene, dar, în mod ironic, fiind unul dintre cei care au implementat planul Comitetului Robertson, a fost el însuşi parte a acestei probleme.

Mai târziu a recunoscut că „timp de aproape douăzeci de ani [ai Proiectului Blue Book, 1951-1970] nu s-a acordat suficient de multă atenţie subiectului colectării genului de date necesare măcar pentru a se ajunge la o decizie cu privire

la natura fenomenului OZN".[60] Hynek a fost singura prezenţă consistentă în cadrul Proiectului Blue Book şi unicul om de ştiinţă din acest colectiv. Acest birou a avut un personal format în principal dintr-un flux în permanentă schimbare de ofiţeri cu grade inferioare, fără nicio instruire anume care să-i pregătească pentru această activitate şi manifestând prea puţin interes faţă de ea. Hynek a conferit o anumită respectabilitate proiectului Forţelor Aeriene, cu toate că nu a fost niciodată înzestrat pentru rezolvarea problemei, iar ideile oficiale preconcepute au întreţinut această situaţie.

În ciuda schimbării sale după douăzeci de ani de activitate sub aripa Forţelor Aeriene, Hynek forţase logica la limită pentru a explica un număr cât mai mare de rapoarte OZN. În cartea din 1972 *The OZN Experience: A Scientific Inquiry - Experienţa OZN. O investigaţie ştiinţifică* -, el recunoaşte că Forţele Aeriene aşteptau din partea lui demitizarea subiectului OZN. „Întreaga operaţie Blue Book a reprezentat o păcăleală bazată pe premisa indiscutabilă că lucrurile incredibile raportate nu puteau să aibă, de fapt, vreo bază", scria el.[61] Forţele Aeriene, cel puţin public, şi-au îndeplinit cu simţul datoriei rolul de demitizare pe care comitetul CIA îl recomandase atât de fervent, iar dosarele Blue Book sunt pline până la refuz de exemple de cazuri solide ce au primit explicaţii ridicole, care au darul adeseori de a te înfuria, uneori aparţinându-i chiar lui Hynek. Chiar şi pe măsură ce a devenit din ce în ce mai conştient de contradicţii în anii din urmă, Hynek a spus că nu voia să se certe cu armata şi considera că era mai important să menţină accesul la depozitul de date al Proiectului Blue Book, „aşa proaste cum erau".[62]

În acest sens, poate cea mai faimoasă este afirmaţia sa cu privire la „gazele de mlaştină" din 1966. Timp de două zile, peste o sută de martori din Dexter şi Hillsdale, Michigan, văzuseră obiecte strălucitoare neidentificate la altitudini relativ reduse, multe dintre ele în apropierea unor regiuni mlăştinoase. Rapid, aceste observaţii s-au transformat într-un subiect jurnalistic puternic mediatizat, Forţele Aeriene fiind supuse la presiuni foarte mari pentru rezolvarea

cât mai rapidă cu putinţă a cazului. Hynek a fost chemat la o conferinţă de presă marcată de o aglomeraţie sufocantă, la limitele isteriei, după cum a descris-o el, în cadrul căreia a făcut comentariul că acele lumini puteau să reprezinte un efect luminos al unui „ceva" numit gaz de mlaştină, fenomen rar întâlnit, care rezultă de pe urma aprinderii vegetaţiei în putrefacţie. Ostilitatea cu care s-a confruntat din partea presei şi a publicului pentru această explicaţie cu „gaze de mlaştină" a fost larg răspândită şi ridiculizarea de care „s-a bucurat" din partea mijloacelor de informare în masă este de-acum legendară. De această dată, a părut că toată lumea şi-a dat seama că Forţele Aeriene merseseră prea departe şi depăşiseră o limită inacceptabilă în acţiunea lor de demitizare.

Frustrarea provocată americanilor de incapacitatea Forţelor Aeriene de a investiga şi a se ocupa în mod adecvat de frecventele observaţii OZN s-a tot acumulat şi mulţi încep acum să considere că Forţele Aeriene nu au fost doar incompetente, ci au urmărit în mod intenţionat să ascundă adevărul cu privire la OZN. Două personaje bine cunoscute ale acestei perioade - maiorul Donald Kehoe de la Comitetul Naţional de Investigaţii ale Fenomenelor Aeriene/*National Investigations Committee on Aerial Phenomena*, un grup civil de cercetători de primă mărime şi dr. James E. McDonald, fizician specialist în fizica atmosferei de la Universitatea statului Arizona - au jucat roluri fundamentale în asigurarea credibilităţii şi cunoştinţelor cu privire la subiectul OZN, contrabalansând în acelaşi timp abordarea Proiectului Blue Book. În urma publicării în acel an a unor cărţi care au fost bestselleruri şi a unor reportaje de pagina întâi referitoare la OZN, interesul publicului ajunsese la un nivel maxim.

Nu vom şti niciodată în ce măsură recomandările Comitetului Robertson au fost implementate în mod direct, însă ştim cu certitudine că unul dintre membrii Comitetului Robertson a ieşit în prim-plan în anul 1966. Astrofizicianul Thornton Page de la Universitatea Johns Hopkins i-a scris lui Frederick Durant, şeful departamentului de aeronautică al Muzeului

Național al Aerului și Spațiului – ambii fuseseră membri ai Comitetului Robertson –, susținând că „ajutase la organizarea spectacolului TV de la canalul CBS pe tema concluziilor Comitetului Robertson", referindu-se la ediția specială de două ore *OZN: Friend, Foe or Fantasy?* – „OZN: prieteni, dușmani sau fantezie?" găzduit de respectabilul Walter Cronkite.[63] Spectacolul lui Cronkite a demitizat OZN din toate unghiurile, cu puternice prejudecăți și afirmații false, de exemplu afirmațiile că nu exista nicio dovadă radar sau fotografică în măsură să sprijine caracterul fizic al OZN. Este evident că probabil cineva intervenise în culise pentru a justifica o poziție atât de extremă. În mod ironic, Thornton Page însuși a apărut la ediția specială a CBS, apărând obiectivitatea evaluării Comitetului Robertson și spunându-le telespectatorilor că „am încercat să evaluăm toate rapoartele fără să spunem din capul locului că sunt ridicole". Cronkite a relatat că acest comitet al CIA nu găsise „nicio dovadă a prezenței OZN" și și-a încheiat emisiunea încurajându-i pe telespectatori să își amintească faptul că „în vreme ce fantezia perfecționează SF-ul, știința este slujită mai bine de fapte".[64]

Din cauza ultragierii electoratului său în urma unei serii de observații de OZN în statul său, inclusiv cele etichetate drept „gaze de mlaștină", liderul minorității republicane al vremii din Camera Reprezentanților Gerald Ford, „cu convingerea fermă că publicul american merită o explicație mai bună decât cele furnizate până în acest moment de Forțele Aeriene", a cerut audieri în cadrul Congresului pe subiectul OZN.[65] Chiar înaintea ediției speciale a emisiunii lui Cronkite, la 5 aprilie 1966, Comitetul pentru Serviciile Armate al Camerei Reprezentanților a audiat reprezentanți ai Forțelor Aeriene, inclusiv pe consultantul J. Allen Hynek, în problema OZN, luând în calcul recomandarea realizării unei investigații științifice independente în afara Proiectului Blue Book. Forțele Aeriene au făcut primul pas de retragere din încurcata afacere a OZN, fiind de acord cu găsirea unei universități dispuse să coordoneze studiul, care să ajute Forțele Aeriene să decidă

dacă să-şi continue propriul program sau să iasă dintr-o campanie de relaţii publice nesatisfăcătoare, care devenea din ce în ce mai dificil de susţinut.

La sfârşitul anului 1966 s-a decis: Universitatea Colorado a acceptat să găzduiască un studiu finanţat de guvern despre OZN, care urma să fie condus de Edward U. Condon, un bine cunoscut fizician şi fost şef al *National Bureau of Standards*/Biroul Naţional de Standarde. Cu toate că existau iniţial mari aşteptări de la acest proiect şi, pentru scurtă vreme, chiar a conferit legitimitate cercetării ştiinţifice a OZN-urilor, treptat s-a destrămat, din cauza disputelor interne dintre membrii comitetului de studiu. Repede, a devenit notoriu faptul că, de la bun început, Condon avea puncte de vedere personale negative cu privire la acest subiect şi nu intenţionase nicio clipă să procedeze echitabil sau obiectiv. Dincolo de toate acestea, a intervenit şi un conflict legat de validitatea ipotezei extraterestre în rândul celorlalte teorii luate în considerare. Un punct de criză a fost atins în momentul în care doi membri îngrijoraţi ai proiectului au dezgropat un memoriu din 9 august 1966 adresat de Robert Low, coordonatorul proiectului, către doi decani ai universităţii. În acest memoriu, Low discuta argumentele pro şi contra acceptării proiectului de cercetare pe subiectul OZN, care se afla abia în faza de discuţii.

În cazul în care proiectul ar fi fost acceptat, el expunea şi problema.

> Trebuie să fie abordat cu obiectivitate. Cu alte cuvinte, trebuie să se admită posibilitatea ca lucruri ca OZN să existe. Nu este respectabil să se ia în mod serios în considerare o asemenea posibilitate... ar însemna să se ajungă până la luarea în considerare a posibilităţii ca farfuriile, dacă unele observaţii se verifică, să se comporte potrivit unui set de legi fizice care ne sunt necunoscute. Simplul fapt de a admite aceste posibilităţi ca simple posibilităţi ne-ar pune într-o lumină proastă şi am avea mai mult de pierdut ca prestigiu în

cadrul comunității științifice decât am avea vreodată de câștigat realizând investigația.

Drept pentru care, Low propunea și o cale de ieșire din această situație:

> Studiul nostru ar trebui realizat exclusiv de persoane care nu sunt partizane și care, cu toate că nu ar avea niciun mijloc pentru a dovedi un rezultat negativ, ar putea și probabil chiar ar aduna un volum impresionant de probe că observațiile acestea nu au nicio bază reală. Trucul ar fi, cred eu, ca proiectul să fie descris în așa fel publicului, încât să pară un studiu cu totul obiectiv, dar pentru comunitatea științifică ar reprezenta imaginea unui grup de persoane care nu sunt partizane și care încearcă din răsputeri să fie obiective, fiind totuși lipsite de orice așteptare, oricât de redusă, de a găsi vreo farfurie zburătoare.[66]

Limbajul specific pe care l-a folosit în memoriul său - mai ales cuvântul „truc" - a ajutat la dezvăluirea tertipului său. Expresia „farfurie zburătoare" a fost folosită adeseori în legătură cu „partizani" și „entuziaști", care presupuneau că obiectele sunt de origine extraterestră și (ar fi de presupus) nu foloseau metoda științifică de abordare a acestei probleme. Condon s-a înfuriat că acest memoriu a fost făcut public și i-a concediat pe cei doi angajați care făcuseră să iasă la iveală materialul chiar de a doua zi după ce a aflat.

Cu toate că Low a căutat să păstreze secretul cu privire la propriile puncte de vedere, Condon nu a avut nicio problemă să-și facă publică atitudinea negativă față de acest subiect. În cadrul unei prelegeri din ianuarie 1967, remarca: „Înclinația mea personală în acest moment este să recomand guvernului să iasă din această afacere. Atitudinea mea în acest moment este că nu are niciun fel de substanță". Și a adăugat: „Însă nu ar trebui să ajung la o concluzie timp de încă un an de acum înainte".[67]

Ca răspuns la preocuparea publică faţă de toate acestea, precum şi ca reacţie la continuarea observaţiilor unor OZN de netăgăduit, a fost convocată o nouă audiere în cadrul Congresului, în faţa Comitetului Camerei pentru Ştiinţă şi Astronautică, în luna iulie 1968. O seamă de oameni de ştiinţă din afara Forţelor Aeriene ale Statelor Unite au prezentat lucrări convingătoare rezultate din propriile cercetări asupra OZN; mulţi dintre ei aveau serioase rezerve cu privire la eficacitatea studiului Condon şi susţineau continuarea cercetării OZN, în ciuda rezultatelor de până atunci. Mărturia dr. James E. McDonald, de la Institutul de Fizica Atmosferei/ Institute of Atmospheric Physics şi profesor de meteorologie la Universitatea Arizona, a fost cea mai extinsă, oferind o serie de rapoarte convingătoare de cazuri OZN. Autoritate respectată şi lider în domeniul fizicii atmosferei, McDonald scrisese numeroase lucrări deosebit de tehnice pentru reviste de specialitate. Datorită interesului personal, îşi petrecuse doi ani examinând dosare oficiale anterior clasificate secret şi date de urmărire radar cu privire la OZN, intervievând câteva sute de martori şi realizând investigaţii aprofundate pe cont propriu, detaliile tuturor acestor demersuri fiind prezentate comitetului.

McDonald a depus mărturie că nicio altă problemă din domeniul lor de răspundere nu se compara cu aceasta. „Comunitatea ştiinţifică, nu doar din această ţară, ci din întreaga lume, a ignorat cu nonşalanţă, considerând o prostie, o chestiune de o importanţă ştiinţifică extraordinară." El a arătat că înclinase spre ipoteza extraterestră ca explicaţie datorită „unui proces de eliminare a altor ipoteze alternative, nu pe baza unor argumente bazate pe ceea ce aş putea numi «dovezi irefutabile»".[68] Doctorul Hynek a recomandat ca o comisie ştiinţifică de investigaţii, destinată fenomenului OZN, din cadrul Congresului să conceapă un mecanism pentru studierea adecvată a OZN, „folosindu-se toate metodele disponibile ştiinţei moderne" şi să fie vizată cooperarea internaţională prin intermediul Naţiunilor Unite.[69]

Au fost întreprinse cercetări extinse şi au fost scrise lucrări pe tema tumultuosului proces, care în cele din urmă a dus la apariţia raportului comitetului Condon, „Studiu ştiinţific asupra Obiectelor Zburătoare Neidentificate", dat publicităţii în 1968. Volumul de aproximativ 1 000 de pagini începe cu concluziile şi recomandările personale ale lui Condon. El declara că o continuare a studierii OZN nu era justificată şi recomanda ca Forţele Aeriene să închidă Proiectul Blue Book. Considera că, din acel moment, ar fi trebuit să nu se mai facă nimic cu rapoartele OZN înaintate guvernului federal. A scris că niciun OZN nu a reprezentat o problemă de securitate naţională sau de apărare şi că nu exista nicio atitudine oficială secretă în privinţa rapoartelor privind OZN. Rezumatul de două pagini al raportului, redactat de Condon, pus la dispoziţia presei şi a publicului, contrazicea practic descoperirile conţinute în volum, pe care majoritatea oamenilor nici nu s-au deranjat să le citească.

De fapt, Condon nu a participat personal la analiza studiilor de caz atent cercetate care formau marea masă a studiului şi s-ar părea că nu s-a deranjat nici să citească produsul finit. Voluminosul studiu oferea realmente o analiză ştiinţifică aparţinându-le celorlalţi membri ai comitetului, îngropată printre numeroase analize plictisitoare de cazuri de importanţă marginală, care ocupau multe pagini. Alte cazuri-cheie erau trecute complet cu vederea. Unele rapoarte verificau practic realitatea unor fenomene OZN încă nerezolvate şi deosebit de paradoxale. De exemplu, cercetătorul William K. Hartman, astronom la Universitatea Arizona, a cercetat două fotografii extraordinare din McMinnville, Oregon şi a afirmat că „acesta este unul dintre puţinele rapoarte despre OZN în care toţi factorii cercetaţi, geometrici, psihologici şi fizici, păreau să corespundă afirmaţiei că un obiect zburător extraordinar, argintiu, metalic, de forma unui disc, cu diametrul de câteva zeci de metri şi evident artificial zburase în câmpul vizual al unui număr de doi martori".[70]

Cu toate acestea, rezumatul lui Condon afirma: „În ultimii douăzeci de ani nu s-a obţinut nimic din studierea OZN-urilor

care să se adauge la cunoştinţele ştiinţifice". Iar Academia Naţională de Ştiinţe/National Academy of Sciences a sprijinit recomandările lui Condon. „Un studiu despre OZN la modul general nu reprezintă o cale promiţătoare de lărgire a înţelegerii ştiinţifice a fenomenului", concluziona acest for şapte săptămâni mai târziu.[71] Condon a înrăutăţit şi mai mult lucrurile, declarând pentru *New York Times* că investigaţia sa „era o grămadă de prostii" şi că îi părea rău că s-a implicat „într-o asemenea nebunie".[72]

Institutul American de Aeronautică şi Astronautică/ American Institute of Aeronautics and Astronautics (AIAA) s-a numărat printre organismele care au ridicat obiecţii după ce o comisie a sa a petrecut un an studiind textul propriu-zis de 1 000 de pagini al Raportului Condon. AIAA a declarat că rezumatul lui Condon nu reflectă concluziile raportului, în schimb „dezvăluie multe dintre concluziile sale personale [ale lui Condon]". Oamenii de ştiinţă de la AIAA nu au găsit niciun temei în raport pentru sentinţa lui Condon, potrivit căreia continuarea studiilor nu ar avea nicio valoare ştiinţifică, dar au declarat în schimb că „un fenomen cu o incidenţă într-atât de ridicată a cazurilor neexplicate (aproximativ 30 la sută din raportul propriu-zis) ar fi trebuit să trezească o curiozitate suficient de mare pentru continuarea studiilor".[73]

Dincolo de dispreţul şi minţile obtuze ale lui Condon şi Low, alături de ale altora din această tabără, se află, încă o dată, problema înfruntării cu ipoteza extraterestră. După cum sublinia şi Hynek la vremea respectivă, Condon şi susţinătorii săi au pus în mod eronat un semn de egalitate între noţiunea de OZN şi ceva extraterestru, crezând că, dacă OZN s-ar fi dovedit un fenomen veritabil, ar fi urmat automat acceptarea implicită a ipotezei extraterestre. Acest lucru era în mod evident inacceptabil pentru ei. După cum a subliniat clar şi Low în memoriul său, simplul gest al acceptării unei asemenea posibilităţi era „de neluat în seamă" şi orice profesionist care ar fi făcut-o ar fi riscat pierderea prestigiului în cadrul unei comunităţi ştiinţifice care nu era deschisă la un concept într-atât de radical.

Chiar şi după douăzeci şi doi de ani de acumulare de date de către Forţele Aeriene, laolaltă cu studiile independente realizate de diferiţi oameni de ştiinţă asemenea lui McDonald, un număr covârşitor de cercetători şi oficiali din cadrul guvernului continuau să resimtă o profundă stânjeneală până şi la contemplarea posibilităţii foarte îndepărtate a unei astfel de ipoteze. Această aversiune era suficient de puternică pentru ca acelora care se aflau la originea ei să nu le pese câtuşi de puţin că submina complet acurateţea şi eficacitatea unui studiu costisitor, derulat ani buni, de care depindeau atât de multe şi care, toată lumea o ştia, ar fi avut un impact imens, istoric.

În schimb, a fost pus punctul final. În decembrie 1969, Forţele Aeriene ale Statelor Unite au anunţat închiderea Proiectului Blue Book - singura investigaţie oficială a guvernului american în domeniul OZN -, care urma să intre în vigoare din luna următoare. Din acel moment, oamenii de ştiinţă puteau justifica respingerea subiectului OZN prin citarea concluziilor Raportului Condon. Guvernul putea să facă referire la decizia Forţelor Aeriene de a pune capăt investigaţiilor pentru a-şi justifica dezinteresul faţă de subiectul OZN. Mass-media puteau să se delecteze pe seama OZN sau să le expedieze în domeniul ficţiunii ştiinţifice. Din acel moment nu mai erau necesare acţiuni directe ale celor care executau misiunea Comitetului Robertson, deoarece seminţele fuseseră aruncate şi curentul avea să se autopropage decenii de-a rândul. „Epoca de aur" a investigaţiilor oficiale, a audierilor în cadrul Congresului, a conferinţelor de presă, a studiilor ştiinţifice independente, a grupurilor influente de cetăţeni, a cărţilor care înregistrau vânzări record şi a articolelor de pagina întâi a revistelor lua sfârşit.

În deceniile care au urmat, mulţi cercetători devotaţi au continuat să poarte torţa şi şi-au dedicat viaţa documentării cazurilor şi completării cunoştinţelor noastre despre acest fenomen. Munca lor competentă şi extinsă a avut o importanţă crucială pentru progresul nostru. Subiect care odinioară

electrizase preocupările la nivel naţional, chestiunea OZN a căpătat de-atunci o poziţie marginală. Tabuul în privinţa OZN fusese instituit, iar astăzi, patruzeci de ani mai târziu, această interdicţie a abordării serioase a fenomenului OZN este profund înrădăcinată în societatea noastră, asemenea unui cancer eficient metastazat.

Capitolul 12
Abordarea serioasă a fenomenului

În scopul evaluării acţiunilor guvernului Statelor Unite şi al punerii lor în evidenţă, putem afla foarte multe din examinarea activităţilor altor guverne şi a modurilor în care au abordat acestea întâlnirile mediului militar şi ale celui aviatic cu OZN. De la închiderea Proiectului Blue Book, Statele Unite au devenit, pe undeva, un paria al scenei internaţionale în privinţa investigaţiilor pe marginea fenomenului OZN, aceasta fiind o problemă în special de vreme ce în calitate de superputere, au un potenţial unic de influenţare a progresului ştiinţific pe teme cu semnificaţii globale. Alte state s-au comportat admirabil când s-au produs evenimente OZN în spaţiul lor aerian. Unele au adunat date utile când pe radare şi-au făcut apariţia obiecte neobişnuite sau când acestea au lăsat urme pe sol, cum s-a întâmplat în Franţa şi în Marea Britanie. Aceste două ţări au fost cu deosebire bine pregătite pentru administrarea unor evenimente de talia aceluia al unui OZN care a aterizat, deoarece aveau în funcţiune agenţii guvernamentale cu sarcina precisă de a primi rapoarte OZN şi de a desfăşura investigaţii. Chiar şi după ce Statele Unite s-au retras din afacerea OZN în anii 1970, alte ţări au continuat să se ocupe de ea, existând şi unele care şi-au creat ulterior birouri de investigaţii, abordând această problemă într-un mod direct şi responsabil.

În cursul anilor care au urmat închiderii de către Statele Unite a singurei lor agenţii publice care se ocupa de OZN, cele care au mers înainte pe alte căi şi-au dat toată silinţa, uneori luptându-se din greu pentru a obţine finanţări şi resurse. Din fericire, nu au folosit modelul Proiectului Blue Book. În loc să se dedice diseminării unor explicaţii false sau altor forme de

propagandă, aceste agenţii au fost dornice să realizeze investigaţii oneste şi să admită, în special în cazurile documentate de piloţi, prezenţa unor obiecte neidentificate care nu puteau să fie explicate. Piloţii şi echipajele avioanelor din alte ţări nu sunt supuşi la presiuni pentru păstrarea tăcerii, precum corespondenţii lor americani în cazul incidentului de la aeroportul O'Hare din Chicago şi nu sunt nici pe departe atât de temători de ridiculizare precum colegii lor americani. În alte părţi ale lumii, piloţii militari şi comerciali îşi raportează observaţiile şi sunt organizate conferinţe de presă pentru ca informaţiile lor să fie făcute publice. În legătură cu evenimentele OZN este abordată şi tema siguranţei aeronautice. În general, cu toate că guvernul Statelor Unite nu a mai schiţat nicio intenţie din anii 1970, mare parte din restul lumii a abordat din ce în ce mai mult direcţia luării mai în serios a fenomenului OZN.

În Marea Britanie, studiul fenomenului OZN a început în anii 1950 în cadrul Ministerului Apărării, ceea ce face ca abordarea britanicilor să aibă cea mai mare durată dintre toate programele oficiale din lume. Ministerul britanic al Apărării a conceput o agenţie sau un „Birou OZN" care să se ocupe de rapoartele despre OZN şi să investigheze cazurile. În luna decembrie 2009, personalul a început să fie copleşit într-o asemenea măsură de volumul de rapoarte OZN venite din partea publicului, volum care înregistra un maximum pe zece ani, precum şi de fluxul fără sfârşit al cererilor întemeiate pe legea accesului liber la informaţie, încât şi-a închis programul de raportări din partea publicului. Ministerul Apărării nu a găsit o cale de rezolvare a acestor cazuri care, după cum afirma, nu reprezentau o ameninţare la adresa securităţii naţionale. În schimb, a admis ceea ce era evident: orice caz de „ameninţare legitimă" în care erau implicaţi piloţii militari, instalaţiile de apărare antiaeriană sau obiecte depistate de radare avea să fie tratat ca atare.[74] De asemenea, Marea Britanie începuse deja şi era în curs de desfăşurare un proces îndelungat de punere la dispoziţia publicului a tuturor dosarelor acumulate de-a lungul anilor la Biroul OZN.

În America de Sud, Chile şi Peru au înfiinţat noi agenţii ale guvernelor, însărcinate cu studierea cazurilor OZN, în anul 1997 şi respectiv 2001. Armata braziliană desfăşura investigaţii ale OZN încă de la sfârşitul anilor 1940. Cosmonauţii, oamenii de ştiinţă şi oficialii militari de rang înalt din Rusia vorbiseră public pe tema evenimentelor OZN din această ţară. Şi, pentru prima oară, Departamentul Apărării din Mexic a pus la dispoziţia unui cercetător civil, în anul 2004, date referitoare la o observaţie de OZN nerezolvată, raportată de un echipaj al Forţelor Aeriene, un pas înainte important pentru transparenţa guvernului din această ţară.

Guvernul francez este recunoscut în general pentru întreţinerea celei mai productive, ştiinţifice şi sistematice investigaţii guvernamentale din lume asupra fenomenului OZN, care a continuat fără întrerupere timp de peste treizeci de ani. Agenţia, intitulată acum GEIPAN (Group for the Study and Information on Unidentified Aerospace Phenomena/ Grupul de Studiere şi Informare asupra Fenomenelor Aerospaţiale Neidentificate),[75] face parte din agenţia spaţială naţională franceză cunoscută sub iniţialele *CNES*,[76] echivalentul francez al agenţiei americane NASA, şi slujeşte drept model pentru alte ţări care s-au consultat cu organismul francez de-a lungul anilor. Remarcabilă este reţeaua de oameni de ştiinţă, oficiali din poliţie şi alţi specialişti aflaţi în legătură cu GEIPAN, gata în orice moment să ajute la investigarea oricărui caz OZN. Scopul său a fost dintotdeauna şi exclusiv acela de agenţie de cercetare, nefiind interesată în primul rând de subiectul securităţii, cum era Ministerul Apărării din Marea Britanie, sau de siguranţa aeronautică, aşa cum a fost cazul în Chile. GEIPAN a fost înfiinţat la şapte ani de la închiderea Proiectului Blue Book şi îşi declară obiectul de activitate ca fiind reprezentat exclusiv de investigarea „fenomenelor neidentificate din spaţiul aerian", punându-şi descoperirile la dispoziţia publicului.

Jean-Jacques Velasco din Franţa, Nick Pope din Marea Britanie şi generalul Ricardo Bermúdez din Chile au condus, fiecare dintre ei, mici agenţii guvernamentale din ţările lor,

care au lucrat exclusiv la investigarea cazurilor OZN. Printre cei care au contribuit la elaborarea paginilor care urmează, ei îşi descriu activitatea inovatoare în folosul guvernelor şi impactul pe care o activitate atât de strâns legată de fenomenul OZN l-a avut asupra vieţii lor. În ţări din întreaga lume, martori şi investigatori similari sunt cât se poate de conştienţi de necesitatea unei participări mai ample a Statelor Unite şi se reunesc acum pentru a se ocupa de această problemă.

Indiferent dacă au înfiinţat sau nu birouri specifice pentru investigaţiile OZN, multe guverne au acumulat volume impresionante de documentaţii pe marginea cazurilor OZN de-a lungul anilor, iar publicul a pus un accent important pe obţinerea accesului la aceste dosare oficiale.

În ultimii ani, ca şi cum ar fi făcut parte din curentul de asigurare a unei transparenţe mai mari, un număr fără precedent din aceste documente au fost declasificate şi făcute publice pentru prima oară. Din 2004, guvernele din Brazilia, Chile, Franţa, Mexic, Rusia, Uruguay, Peru, Irlanda, Australia, Canada şi Marea Britanie au făcut publice dosare cândva secrete, iar în 2009 chiar şi Danemarca şi Suedia s-au aliniat tendinţelor, făcând publice peste 15 000 de dosare fiecare. Pe de altă parte, nici măcar unul dintre aceste noi dosare nu ne-a schimbat înţelegerea generală referitoare la fenomen, în afară de confirmarea faptului că aceleaşi evenimente se produc în întreaga lume şi că maniera de comportare a obiectelor, precum şi, adeseori, aceea a guvernelor care reacţionează la prezenţa lor au fost aceleaşi. Din nefericire, s-au înregistrat progrese reduse în privinţa rezolvării propriu-zise a misterului, iar dobândirea unui număr şi mai mare de documente nu constituie un răspuns.

De fapt, investigatorii guvernamentali au fost supuşi unor limitări, în general, prin faptul că tot ce au putut să facă până în acest moment a fost să afle cât mai multe informaţii cu putinţă ulterior producerii propriu-zise a absolut tuturor evenimentelor. În lipsa unor resurse mai ample, nu se poate face prea mult în afară de îndosarierea, an de an, a unor

rapoarte. Scrisorile din partea civililor referitoare la observaţii izolate, adeseori aflate sub semnul întrebării, fac şi ele parte din amalgam, adeseori constituind o proporţie semnificativă din paginile care au devenit publice. Deşi uneori de-a dreptul fascinante, documentele guvernelor nu mai dezvăluie nimic nou şi miile de pagini nu au prilejuit nici măcar un singur pas înainte în înţelegerea fenomenului. Dosarele cele mai sensibile - rapoartele serviciilor de informaţii referitoare la implicaţiile mai grave în privinţa securităţii naţionale şi a unor investigaţii şi analize posibil mai amănunţite - nu vor fi declasificate şi făcute publice. Nu a apărut niciun document îndelung aşteptat care să realizeze o dezvăluire şocantă.

Cred că cererea să fie făcute publice alte dosare - chiar şi în Statele Unite - nu mai reprezintă un scop util. Este o variantă interesantă, dar nu se adresează miezului problemei. Un accent inutil pus pe solicitarea de a se da publicităţii şi alte documente ar putea chiar să prelungească stagnarea internaţională cu care ne confruntăm actualmente şi le poate oferi guvernelor o cale de ieşire din situaţie, prin invocarea faptului că şi-au îndeplinit obligaţiile ce le reveneau declasificând dosare sau că vor face acest lucru în viitorul apropiat.

Cu toate acestea, publicul continuă să fie foarte incitat de accesul la noi serii de documente ale guvernelor referitoare la OZN-uri. Cel mai recent, declasificarea unor arhive voluminoase în Franţa în 2007 şi în Marea Britanie în 2008, 2009 şi 2010 a generat o frenezie a relatărilor din presă în Statele Unite. În prima zi, pe site-ul francez s-au logat atât de mulţi utilizatori, încât acesta a cedat. Cel mai interesant a fost anunţul că aproximativ 28 la sută din cazurile din Franţa rămân neexplicate, aproximativ acelaşi procent constatat în Proiectul Blue Book şi în Raportul Condon din 1968.[77]

Un articol din anul 2008, apărut în *New York Times*, semnat de un corespondent aflat la post în Marea Britanie, s-a concentrat selectiv asupra câtorva dintre cele mai stupide noi documente făcute publice de Ministerul Apărării al Marii Britanii (scrisori adresate agenţiei de tot felul de exaltaţi) şi a pus la dispoziţia cititorilor abordarea standard de ridiculizare

şi evident preconceptă folosită în mod tradiţional de acest ziar notoriu.[78] În mod ironic, aceasta a dus la un progres în mass-media, pe care îl aşteptam de mult: *New York Times* a publicat primul articol serios al unei personalităţi din afara lumii jurnalismului referitor la OZN, primul din istoria ziarului. „Ameninţări Zburătoare Neidentificate", articolul semnat de Nick Pope, fost oficial al Ministerului Apărării al Marii Britanii,[79] dădea un răspuns raţional la această poveste iniţială şi lipsită de onestitate. Însă, din nou, nimic din această publicitate nu a schimbat peisajul politic din America în privinţa OZN şi, până la urmă, nici nu a avut vreo urmare, cu excepţia sublinierii ideii că OZN-urile trebuie să fie luate în serios.

Din nefericire, nu avem cum să ştim dacă există şi alte documente revelatoare care au rămas ascunse de unele guverne în locuri sigure. Ştim încă şi mai puţin despre ceea ce rămâne clasificat secret în Statele Unite, fiind şi cea mai importantă dintre toate ţările, şi este foarte puţin probabil ca aceste documente să fie puse la dispoziţia publicului prea curând. Dacă o agenţie guvernamentală nu vrea să dea publicităţii anumite materiale sensibile sub incidenţa legii dreptului la informare, nu o va face. Prin urmare, în căutarea unui nou accent în încercarea de informare şi de convingere a oficialilor americani să reevalueze subiectul OZN, putem începe prin a învăţa de la alte state care au propriile agenţii guvernamentale şi prin a descoperi ce anume s-a obţinut de pe urma acestor strădanii. Cum au fost înfiinţate aceste agenţii şi de ce? Sub ce aspecte se deosebeşte activitatea lor de activitatea Proiectului Blue Book? Ce au aflat despre OZN? Ce acţiuni au întreprins în consecinţă?

În primul şi cel mai important rând, recurgem la Franţa. Materiale exclusive aparţinând generalului Denis Letty, preşedintele grupului COMETA, şi lui Jean-Jacques Velasco, şeful agenţiei guvernului francez în ultimii douăzeci de ani, explorează aceste chestiuni. Un alt notabil expert francez, Yves Sillard, este unul dintre cei mai proeminenţi susţinători ai cercetărilor internaţionale în cooperare pe subiectul OZN în

întreaga lume. Fost director general al CNES, Sillard este actualmente preşedintele comitetului de îndrumare al GEIPAN. În 1977, fiind şef al CNES, el a fondat comitetul ştiinţific francez însărcinat iniţial cu investigarea rapoartelor OZN - GEIPAN, care avea pe atunci o altă denumire. Sillard a deţinut numeroase funcţii guvernamentale importante în domeniul cercetării între acel moment şi recenta sa revenire la GEIPAN. În 1998, NATO l-a numit secretar general completare pentru probleme ştiinţifice şi de mediu.

În Statele Unite, Administraţia Naţională pentru Aeronautică şi Spaţiu - National Aeronautics and Space Administration (NASA) - este considerată de opinia publică cea mai importantă organizaţie ştiinţifică din ţară, deţinând cea mai mare parte a cunoştinţelor referitoare la tot ceea ce se petrece în spaţiul extraterestru - un lider global în cercetările legate de Pământ şi de spaţiu. CNES se bucură în Franţa de un mandat şi de un respect comparabil cu NASA în Statele Unite. Răspunzând de conceperea şi implementarea politicii spaţiale a Franţei în Europa, CNES, deşi de proporţii mai reduse decât NASA, se ocupă, de asemenea, de dezvoltarea sistemelor spaţiale şi a noilor tehnologii în cooperare cu Agenţia Spaţială Europeană, care îşi are sediul la Paris. În mod evident, punctele de vedere ale directorilor succesivi ai fiecăreia dintre aceste organizaţii - CNES sau NASA - au o semnificaţie deosebită, indiferent dacă este vorba despre complexitatea explorării spaţiului sau de fenomenul OZN.

Yves Sillard, necunoscut majorităţii americanilor, este un personaj important în cadrul comunităţii spaţiale europene. A înfiinţat ceea ce avea să devină cea mai eficientă agenţie din lume de investigare a OZN-urilor, cu peste treizeci de ani în urmă şi joacă în continuare şi astăzi un rol de primă mărime în conducerea acestei agenţii.

Cel mai important, Sillard a reuşit să întindă cu succes o punte peste ceea ce, de obicei, este prăpastia dintre cercetările ştiinţifice spaţiale şi investigaţiile OZN, prin aceasta asigurându-le coexistenţa în cadrul agenţiei naţionale spaţiale a guvernului francez. În anul 2007, Sillard şi-a cristalizat

ideile în cartea sa de cotitură *Phénomènes aérospatiaux non identifiés: Un défi á la science*[80] (Fenomenele Aeriene Neidentificate, o provocare la adresa ştiinţei), lucrare scrisă sub conducerea sa, prin colaborarea mai multor oameni de ştiinţă. Un an mai târziu, în 2008, am avut privilegiul de a face cunoştinţă cu el la sediul CNES de la Paris.

Domnul Sillard a făcut un comentariu conceput special pentru acest volum, care prezintă pe scurt situaţia actuală. Trebuie să recunoaştem cu toţii forţa acestui text concis, incisiv şi cât se poate de neobişnuit, având în vedere statura domnului Sillard în cadrul comunităţii mondiale.

> Realitatea obiectivă a fenomenelor aeriene neidentificate, cunoscute mai bine publicului larg sub numele de OZN, nu mai este pusă sub semnul întrebării. Datele înregistrate de GEIPAN se bazează pe metode riguroase de analiză şi control. Cazurile aeronautice vin din partea unor martori competenţi, antrenaţi să facă faţă unor situaţii neobişnuite şi să reacţioneze cu calm.
> Climatul de suspiciune şi dezinformare, ca să nu menţionez şi deriziunea, care înconjoară mult prea adesea adunarea rapoartelor ilustrează o formă surprinzătoare de orbire intelectuală. Acesta este în mod evident motivul tăcerii a numeroşi martori care nu îndrăznesc să iasă în faţă şi este adevărat mai ales în cazul piloţilor, civili sau militari, care se tem să nu-şi pună în pericol cariera vorbind deschis. Trebuie să fim foarte transparenţi cu informaţia pentru a putea reduce la minimum dramatismul şi a le uşura martorilor înaintarea rapoartelor.
> În privinţa OZN, trebuie să ne gândim la viitor. Într-o zi, prin cucerirea spaţiului, vom fi în măsură să călătorim în afara sistemului nostru solar, lucru pe care nu îl vom comenta acum, prin simpla extrapolare a capacităţilor noastre tehnice actuale. Pentru prima oară, acest potenţial deschide uşa pentru o viziune credibilă

a contactului dintre civilizaţii foarte depărtate, contact considerat de neconceput în trecut.
În ciuda unor progrese spectaculoase din ultimii ani, ştiinţa zilelor noastre ni s-ar părea foarte umilă dacă am privi-o din perspectiva câtorva secole de acum înainte. Dezvoltarea ştiinţei, chiar în deceniile următoare, va conduce în mod sigur la numeroase concepte noi, absolut impredictibile astăzi. Ceea ce ni se pare că reprezintă un obstacol insurmontabil pentru civilizaţiile mai avansate care călătoresc de pe exoplanete pe Pământ probabil că ne va apărea, atunci, într-o lumină cu totul diferită şi ipoteze total noi, legate de teorii cosmologice încă nenăscute deocamdată, vor fi fost deja propuse şi puse în aplicare, modificând complet modul în care vedem lumea fizică şi universul înconjurător.
Chiar şi acum - cu toate că deocamdată ideea este doar ipotetică - ce-ar fi dacă s-ar descoperi că unele fenomene neidentificate sunt vehicule automate sau pilotate care vin de pe exoplanete? Nu ar trebui oare ca faimosul „principiu al prevederii" să-i inspire pe liderii politici să se gândească cel puţin la consecinţele asupra fiecărui aspect al societăţii noastre, în cazul în care această ipoteză ar fi confirmată? Poziţia Biroului European pentru Mediu este că „principiul prevederii justifică acţiunea imediată în caz de incertitudine şi ignoranţă pentru prevenirea unui potenţial efect negativ". Se defineşte „incertitudinea" ca fiind „un cadru de înţelegere în care ştim suficient de mult pentru a identifica ceea ce nu ştim".[81] Autorii Raportului COMETA au iniţiat procesul de punere la dispoziţia celor mai înalte autorităţi civile şi militare a unor recomandări de bun-simţ, cu scopul de a le pregăti să reacţioneze în modul cel mai adecvat în cazul în care ceea ce astăzi reprezintă numai o ipoteză, mâine ar deveni realitate. Aş recomanda o mai mare capacitate de reacţie din partea autorităţilor din întreaga lume.

Câtă vreme nu s-a formulat nicio altă interpretare credibilă, să sperăm că GEIPAN şi alte agenţii pot să-şi aducă o modestă contribuţie la această dezbatere şi să stimuleze reflectarea la aceste fenomene, a căror existenţă nu mai poate fi contestată. Şi, în sfârşit, să sperăm că eforturile noastre comune vor inspira minţile stăpânite de idei preconcepute să ia în considerare ipoteza extraterestră cu seriozitatea şi rigoarea pe care le merită, atâta timp cât nu a fost formulată nicio altă interpretare credibilă.

Capitolul 13
Naşterea Raportului COMETA

de general-maior (retr.) Denis Letty

Pentru a afla mai multe despre abordarea deschisă a problemei OZN de mediul militar din Franţa, general-maiorul Denis Letty ne-a pus la dispoziţie perspectiva sa asupra istoricului Raport COMETA, explicându-ne de ce s-a simţit personal îndemnat să organizeze grupul de investigaţii. După cum am menţionat anterior, a fost lucrarea unui grup de generali francezi în retragere şi a altor oficiali din această ţară, care s-au reunit pentru a elabora acest raport, care mi-a adus pentru prima oară în atenţie subiectul OZN. Generalul Letty a fost iniţiatorul acestui efort, motorul central, forţa motrice care a stat la baza realizării proiectului. În raport, el şi alţi autori au tras la răspundere guvernul Statelor Unite pentru negarea existenţei OZN, tratamentul dur al martorilor, atitudinea excesiv de secretoasă şi răspândirea de „dezinformări". Ei au cerut guvernului Statelor Unite să se alăture Franţei şi altor ţări în cadrul unei întreprinderi în comun de investigare a fenomenului OZN, eventual sub auspiciile Uniunii Europene. Nu au primit niciun fel de răspuns.

Denis Letty, preşedintele grupului COMETA, este un bine cunoscut fost pilot, care s-a aflat la conducerea Apărării Aeriene franceze, zona de sud-est, precum şi a misiunii militare franceze în cadrul Forţelor Aeriene Aliate din Europa Centrală. Comandant al Flotei a cincea aeriene, a fost şi comandantul bazei aeriene de la Strasbourg. În 2008, am avut privilegiul să mă aflu în compania generalului Letty în locuinţa lui de la periferia Parisului. Împreună cu soţia sa, a fost extrem de

amabil cu cineastul James Fox şi cu mine, care, împreună cu dosare, blocnotesuri şi o echipă de filmare care să imortalizeze discuţiile, am descins în apartamentul lor deosebit de îngrijit, situat pe o colină, oferind o imagine impresionantă a oraşului. Pentru mine, întâlnirea cu el a fost un punct de răscruce. Demn, amabil şi chipeş, generalul Letty a fost sincer şi relaxat în prezenţa noastră, cu toate că deţine o autoritate impresionantă. Este în continuare nelămurit în problema fenomenului OZN şi îşi doreşte foarte mult să vadă o soluţie.

Stând în jurul unei mese din salonul său şi discutând cazurile din Franţa, cu camerele de luat vederi în funcţiune, Letty s-a referit la problema transparenţei guvernului cu privire la OZN. „Nu cred că pentru o ţară puternică, aşa cum este America, ar fi acceptabil să recunoască faptul că este posibil să o survoleze ceva ciudat şi ţara să nu poată face curăţenie pe cer. O altă problemă poate să fie panica creată de oamenii care îşi imaginează că armata lor nu-i poate apăra." Am notat cu grijă comentariile sale ulterioare referitoare la rolul guvernului Statelor Unite: „Suntem convinşi că unele guverne nu spun tot ceea ce ştiu referitor la acest subiect şi mă refer, desigur, la Statele Unite. Acesta este motivul pentru care solicităm o colaborare bună cu toate ţările. Suntem pregătiţi să efectuăm cercetările, să muncim împreună".[82] Generalul este convins că, în ceea ce priveşte OZN, armata franceză nu a ascuns nimic, de vreme ce toate dosarele fuseseră făcute publice cu un an în urmă tocmai cu acest scop. Generalul Letty şi-a extins recent gândurile pentru noi [americanii].

Am devenit conştient pentru prima oară[83] de existenţa OZN în anul 1965, când eram căpitan în cadrul Statului Major al Forţei Aeriene Tactice (FATAC) din oraşul Metz, şi am primit toate rapoartele remise de poliţia naţională de pe teritoriul

Zonei I. Unele erau deconcertante. De vreme ce nu exista nicio ameninţare perceptibilă, le-am îndosariat pur şi simplu şi le-am dat deoparte. La început, am fost doar puţin luat prin surprindere, dar apoi piloţi competenţi pe care îi cunoşteam personal au admis treptat că se confruntaseră cu aceste fenomene.

Unul dintre ei a fost Hervé Giraud, actualmente colonel, care în anul 1977 pilota un Mirage IV, împreună cu navigatorul său, la peste 9 700 de metri, după căderea întunericului. Ei au văzut o lumină extrem de strălucitoare apropiindu-se pe o traiectorie de coliziune, îndreptându-se exact spre ei. Giraud a luat legătura prin radio cu controlul traficului militar, care nu recepţionase niciun semnal pe ecranul radarului. A fost obligat să vireze la dreapta pentru a evita obiectul şi apoi a încercat să păstreze contactul vizual cu el. Acesta s-a depărtat şi după aceea fie s-a întors, fie a apărut ceva identic. În acel moment, Giraud a avut senzaţia că era urmărit, lipsit de apărare, şi amândoi bărbaţii s-au simţit tulburaţi, pilotul fiind obligat să mai efectueze un viraj strâns. Şi totuşi, pe ecranul radarului nu a apărut nimic. S-a întors în siguranţă la baza din Luxeuil.

Căpitanul Giraud a raportat că percepuse obiectul ca fiind solid şi imens, comparându-l cu a nimeri noaptea drept în faţa unui tir cu toate luminile aprinse. Nu emitea nicio rază luminoasă, ci producea o lumină constantă, albă, strălucitoare, care estompa orice formă aflată în spatele sursei luminoase.

Două aspecte legate de această observaţie m-au impresionat cu adevărat. Nimic altceva în afara unui avion de vânătoare nu ar fi putut evolua cu viteza şi manevrabilitatea acestui obiect. Însă, dacă ar fi fost un avion de luptă, ar fi fost detectat de radar, mai ales la acea altitudine. De fapt, controlorii nu au înregistrat niciun fel de trafic în apropierea aparatului Mirage IV. În al doilea rând, viteza obiectului în cursul ambelor întâlniri a fost atât de mare în timpul virajului strâns, încât ar fi trebuit să fie supersonică. Aceasta înseamnă

că dacă ar fi fost un avion de luptă, ar fi produs un bubuit sonic foarte puternic, care ar fi fost auzit la sol şi în zona învecinată, mai ales că noaptea era linişte. Nu a fost recepţionat niciun zgomot niciunde.

Au existat şi alte cazuri implicând piloţi de pe avioane Mirage şi de pe aparate de zbor de antrenament. Însă mai ales o altă relatare m-a impresionat în mod deosebit. În 1979 am aflat că un căpitan din Forţele Aeriene, Jean-Pierre Fartek, pilot pe un Mirage III la vremea respectivă, văzuse un OZN. A fost cât se poate de neobişnuit, pentru că nu l-a văzut când se afla în zbor, ci acasă la el, într-un sat de lângă Dijon, în timpul zilei. Obiectul se afla la foarte mică înălţime şi aproape. Am vrut să mă întâlnesc cu el şi să discutăm despre aceasta şi am făcut aranjamentele în acest sens trei luni mai târziu, la baza de la Strasbourg. Într-o altă ocazie, m-am dus la el acasă şi am vizitat-o şi pe soţia lui, care şi ea văzuse OZN.

Jean-Pierre Fartek mi-a spus că la 9 decembrie 1979, aproximativ în jurul orei 9:15 dimineaţa, soţia lui cobora scările pentru a pregăti micul dejun, când a văzut pe fereastră un obiect ciudat în formă de disc. L-a strigat pe Fartek să vină să vadă şi el. Obiectul plutea la mică înălţime deasupra solului, în faţa unui rând de meri, ale căror ramuri se puteau vedea în spatele obiectului; datorită acestui aspect, căpitanul a putut să măsoare distanţa ca fiind de aproximativ 250 de metri faţă de locuinţa lor. Avea diametrul de aproximativ 20 de metri şi 7 metri grosime. Vremea era frumoasă, senină, cu vizibilitate excelentă. Încă mai am notele pe care le-am luat în cursul întâlnirii, în prezenţa căpitanului şi a soţiei sale, note care precizează:

- obiectul arăta ca două farfurii puse una peste cealaltă, cu un contur precis, o culoare cenuşie metalică deasupra şi albastru închisă dedesubt, fără lumini sau trape;
- era la aproximativ 3 metri de sol, nestabilizat, şi s-a ridicat la nivelul copacilor, oscilând încontinuu, apoi a revenit jos încet şi s-a oprit; a mai urcat puţin din nou,

tot timpul oscilând; s-a aplecat şi a accelerat rapid, ajungând la o viteză mai mare decât a unui Mirage III, şi a dispărut.

Căpitanul Fartek şi soţia lui mi-au mai furnizat şi alte numeroase detalii. Între părţile de deasupra şi de dedesubt ale obiectului exista o delimitare clară, iar diferenţa de culoare nu s-ar fi putut datora efectelor luminii solare. Claritatea şi precizia formelor obiectului nu lăsau nicio îndoială că era vorba despre ceva solid şi fizic. Discul arăta ca şi cum s-ar fi rotit simetric în jurul unei axe, însă oscilaţiile erau lente, ca şi cum ar fi vrut să-şi capete echilibrul. Se deplasa fără niciun zgomot. Martorii au văzut clar pomii care se ridicau deasupra obiectului, în spatele acestuia, dar nu au putut să spună dacă producea vreo umbră. Căpitanul Fartek a verificat cu atenţie dacă exista vreo turbulenţă sub obiect în timp ce acesta plutea, dar nu a detectat nicio urmă de curent şi obiectul nu a lăsat nicio urmă pe sol. Viteza cu care a plecat a fost atât de mare, încât a dispărut la orizont în câteva secunde.

Căpitanul Fartek a raportat incidentul la staţia de pază aeriană de la bază. Spune că au mai fost şi alţii care au observat fenomenul, dar nu au îndrăznit să-l raporteze, de exemplu vecinii săi, împreună cu copiii. La momentul respectiv, comandantul bazei l-a instruit pe Fartek să nu discute despre acest lucru, deoarece se temea de ridiculizare.

Căpitanul Fartek a fost foarte tulburat de această experienţă. Când ne-am întâlnit, mi-a spus că această observaţie i-a pus la îndoială percepţia cu privire la ceea ce, pe vremea aceea, se numea „farfurii zburătoare", deoarece nu crezuse niciodată în aşa ceva. Acum, mi-a confirmat el, după ce văzuse această navă, nu mai putea să se îndoiască de existenţa lor. Auzindu-i mărturia, nici eu nu am mai avut nicio îndoială cu privire la caracterul real al fenomenului. De fapt, în ansamblu, mărturia lui Fartek mi s-a părut atât de tulburătoare, încât, începând de atunci, am tot fost preocupat de problema OZN. În 1996, după ce a devenit maior, căpitanul

Fartek a fost intervievat pentru studiul COMETA pe care l-am iniţiat şi chiar şi atunci, după şaptesprezece ani, era în continuare vizibil zdruncinat de ceea ce văzuse. Cazul său a fost documentat în raportul nostru în secţiunea dedicată observaţiilor de la sol.

Decizia de creare a „Comitetului pentru Studii Aprofundate", abreviat COMETA, format din doisprezece membri, pentru studierea OZN a fost luată în anul 1996 în cadrul Asociaţiei stagiarilor veterani a Institutului Francez de Înalte Studii pentru Apărarea Naţională, o agenţie de planificare strategică finanţată de guvern. De vreme ce Franţa studiază oficial cazurile OZN de douăzeci de ani, agenţia noastră guvernamentală a adunat o bază de date substanţială de cazuri temeinic investigate şi serios documentate. De fapt, Franţa a fost lider mondial în acest proces. Am considerat că a venit timpul pentru o evaluare care să se ocupe de situaţia actuală din întreaga lume şi de temele de apărare, precum şi de nevoia de cooperare internaţională pentru rezolvarea acestei probleme globale.

Am iniţiat studiul privat şi am devenit preşedintele grupului. Generalul Norlain, fost comandant al Forţelor Aeriene Tactice ale Franţei şi consilier al prim-ministrului, şi André Lebeau, fost şef al CNES, s-au oferit bucuroşi să ne ajute şi au fost de acord să joace roluri principale. Toţi trei eram retraşi deja din armată, cu toate că până în anul 2002

Pomi
- OZN nu are geamuri vizibile
- Nu au fost observate niciun jet de aer şi niciun zgomot
Gri metalic sus
Albastru cenuşiu jos

Desen realizat de căpitanul Fartek reprezentând obiectul pe care l-a observat împreună cu soţia în anul 1979. *Colecţia lui Jean-Pierre Fartek*

am fost preşedintele unei companii aeronautice care lucrează în special pentru apărarea Franţei.

Investigaţiile au durat din 1996 până în 1999. Am început cu intervievarea oamenilor care au fost martori ai unor fenomene OZN în Franţa şi apoi la trecerea în revistă a celor mai bune cazuri care fuseseră recunoscute şi studiate aprofundat în întreaga lume. Am extras date numai din surse oficiale, de la autorităţile guvernamentale, de la piloţi şi Forţele Aeriene ale Franţei şi ale altor ţări. În cadrul acestui proces am evaluat şi fundamentat cele mai bune informaţii şi ne-am prezentat cercetările în faţa autorităţilor în drept din Franţa.

Toate mărturiile pe care le-am reţinut pentru Raportul COMETA sunt sprijinite de dovezi tangibile: ecouri radar, urme la sol, fotografii, fenomene electromagnetice şi chiar modificarea procesului de fotosinteză din plante. Multe relatări ale unor martori absolut independenţi se confirmă unele pe celelalte. A fost clar că cel puţin 5 la sută din observaţiile pentru care exista o documentaţie solidă nu puteau fi atribuite creaţiei omului sau unor surse naturale. Experţii noştri au analizat toate explicaţiile posibile pentru aceste cazuri.

Am vrut să demonstrăm că fenomenul OZN este real şi nu reprezintă rezultatul imaginaţiei. Am fost absolut uimit să descopăr, iar acum ştiu cu siguranţă acest lucru, că în spaţiul nostru aerian pătrund uneori obiecte absolut necunoscute, posedând capacităţi de zbor care sunt imposibil de reprodus pe Pământ. Iar aceste obiecte par să fie acţionate de un fel de inteligenţă. Raportul COMETA arată, într-o manieră directă, că ipoteza extraterestră este explicaţia cea mai raţională, deşi, bineînţeles, nu a fost încă dovedită.

De când am făcut public raportul, l-am citat adeseori pe generalul Thouverez, comandantul forţelor aeriene de apărare ale Franţei, care, în anul 2002, a admis că, uneori, pe cerul Franţei pot fi văzute obiecte necunoscute şi că, prin urmare, responsabilitatea noastră este să le studiem în mod serios.[84]

Datorită unor declaraţii cum este aceasta, împreună cu coautorii, am considerat că era important să remitem

Raportul COMETA celor mai înalte autorităţi ale statului şi l-am adresat prim-ministrului şi cabinetului militar al preşedintelui. În interesul informării publicului, am şi publicat raportul în Franţa. La momentul în care l-am făcut public, Franţa redusese în mod considerabil eforturile agenţiei sale naţionale de studiere a OZN-urilor, CNES, numai două persoane rămânând în cadrul său. După ce am făcut cunoscut raportul, agenţia a renăscut şi a fost redenumită GEIPAN, proces care este foarte posibil să fi fost facilitat de sprijinul grupului nostru. Raportul COMETA s-a bucurat de atunci încoace de recunoaştere mondială, în ciuda denigrărilor venite din partea anumitor persoane, iar dacă este citit cu atenţie, descoperirile pe care le prezintă sunt greu de trecut cu vederea.

Am pledat pentru o strânsă cooperare internaţională în privinţa investigaţiilor OZN, în special cu Statele Unite, şi continuăm să ne menţinem poziţia. Observaţiile din luna noiembrie 2006 de deasupra aeroportului O'Hare de lângă Chicago şi de deasupra orăşelului Guernsey din luna aprilie 2007, care au fost raportate de piloţi şi de controlori de trafic aerian, ne-au întărit hotărârea să nu renunţăm în eforturile noastre. Actualmente, sperăm că, pe măsură ce continuăm să adunăm rapoarte de la numeroşi colegi din întreaga lume, vom facilita o mai mare înţelegere, care să ducă la un efort internaţional unit, ce va determina adevărata natură şi originea OZN-urilor. În ţara noastră, suntem gata să jucăm un rol important în cadrul unui asemenea efort.

Capitolul 14
Franţa şi problematica OZN

de Jean-Jacques Velasco

Jean-Jacques Velasco a fost responsabilul agenţiei OZN a guvernului Franţei timp de peste douăzeci de ani. Cu toate că şi-a început investigaţiile după închiderea Proiectului Blue Book, a lucrat fără pauză pentru guvernul francez aceeaşi perioadă de timp cât a lucrat J. Allen Hynek pentru guvernul american. S-a concentrat asupra muncii sale şi şi-a întreţinut devotamentul faţă de ea, ca şi Hynek, devenind unul dintre cei mai buni cunoscători ai temei OZN. Velasco era inginer şi lucra în cadrul CNES la perfecţionarea sateliţilor francezi când a fost implicat de Yves Sillard în noua agenţie de studiere a fenomenelor aerospaţiale neidentificate din anul în care a fost fondată, 1977. Şase ani mai târziu, a fost numit la conducerea acestei agenţii. Pe parcursul întregului său mandat, Velasco a colaborat deschis în cadrul agenţiei spaţiale naţionale a Franţei pentru investigaţiile OZN şi nu a fost împovărat de un cadru militar restrictiv. Este în continuare implicat activ în studierea cazurilor OZN şi este autorul mai multor cărţi pe acest subiect.

Timp de 21 de ani, din 1983 până în 2004, am fost director al programului francez de investigare şi analiză a fenomenelor aerospaţiale neidentificate. Lucrând în cadrul unei agenţii oficiale, cu responsabilităţi specifice, mi-am impus, după cum şi era de datoria mea, o mare rezervă în exprimarea oricăror interpretări sau concluzii pe subiectul OZN. Acum, toate acestea s-au schimbat. După atâtea decenii de acumulare de cunoştinţe şi experienţă, nu mai sunt restricţionat şi îmi pot exprima concluziile personale cu deplină libertate

de conştiinţă. Ca urmare, am ales să vorbesc aici mai liber şi cu mai multă transparenţă decât în apariţiile mele editoriale anterioare.

În primul rând, este posibil să arăt, utilizând date din cazurile care au fost înregistrate oficial în întreaga lume, că OZN-urile - ca obiecte materiale - există şi sunt distincte de oricare fenomen obişnuit. Aceste cazuri sunt puţine la număr, însă extraordinarele lor caracteristici şi efecte fizice demonstrează acest fapt fără a lăsa loc pentru ambiguităţi. Pe baza unor cazuri bine lămurite, existenţa OZN este indubitabilă. Ele par să fie „obiecte artificiale şi controlate", iar caracteristicile lor fizice pot fi măsurate de sistemele noastre de detecţie - în special de radare. Fac dovada unor cunoştinţe de fizică aparent cu totul diferite de cele pe care le aplicăm noi în cele mai avansate ţări din punct de vedere tehnologic. Radarele de la bord şi de la sol arată că performanţele lor depăşesc de departe cele mai avansate capacităţi aeronautice şi spaţiale ale noastre. Printre aceste capacităţi se numără zborul staţionar şi complet lipsit de zgomot, acceleraţiile la viteze care sfidează legea inerţiei, exercitarea unor efecte asupra sistemelor electronice de navigaţie sau de transmisiuni şi aparenta capacitate de a induce întreruperi ale curentului electric. Când sunt întâlnite de avioane militare, aceste obiecte par capabile să anticipeze şi să neutralizeze manevrele defensive ale piloţilor, cum s-a întâmplat în unele cazuri remarcabile, precum acela al generalului Parviz Jafari deasupra Teheranului şi incidentele de la baza aeriană de la Malmstrom.[86] În cazul unor asemenea întâlniri, fenomenul OZN pare să se comporte ca şi cum s-ar afla sub un gen oarecare de control inteligent.

Legăturile mele cu acest subiect au început în anul 1977, când lucram ca inginer la CNES, agenţia spaţială franceză. În acel an, CNES a fost însărcinată cu lansarea unei investigaţii oficiale cu privire la fenomenul OZN în Franţa, sub auspiciile unei noi agenţii interne, care pe atunci se numea GEPAN.[87] Am aflat curând de ce crease CNES acest departament - Franţa se

confruntase cu problema fenomenelor spaţiale neidentificate timp de peste douăzeci şi cinci de ani.

Totul a început în 1951, când trei piloţi ai Forţelor Aeriene, pilotând trei avioane de vânătoare Vampire F-5B, au întâlnit un obiect rotund, strălucitor, argintiu. Două dintre ele au încercat să se apropie, dar obiectul era mult mai rapid decât ele. A urmat un val OZN în 1954, în cursul căruia jandarmi din întreaga regiune metropolitană a Franţei au adunat peste 100 de rapoarte oficiale de „farfurii zburătoare", dintre care unele au fost clasificate ca „întâlniri apropiate". Într-o ocazie, observat de câteva mii de oameni, un obiect ciudat a zburat înainte şi înapoi peste Tananarive, care actualmente se numeşte Antananarivo, capitala insulei Madagascar. Martorii erau la cumpărături într-o piaţă în aer liber, seara devreme, şi au rămas înmărmuriţi şi perplecşi de ceea ce au văzut. Ei au descris un fel de sferă verde de dimensiunile unui avion, urmată de un obiect metalic de forma unei mingi de rugbi. Câinii au început să alerge în toate părţile şi să urle, iar taurinele au intrat în panică şi au distrus gardurile ţarcurilor în care se aflau. Cel mai neobişnuit a fost că, în cursul survolării capitalei de acest fenomen, sistemul public de electricitate a ieşit din funcţiune şi a reînceput să meargă câteva minute mai târziu, după plecarea „sferei mari şi verzi" şi a însoţitorului său. După cum era de aşteptat, s-au înregistrat proteste publice şi subiectul a fost prezentat pe larg în presă, ceea ce a generat o investigaţie a autorităţilor guvernamentale.

După douăzeci de ani, în 1974, ministrul apărării, Robert Galley, a declarat la postul naţional de radio că existase un fenomen neexplicat, care trebuia să fie studiat. La momentul respectiv, nu ştiam că o să mă implic atât de profund în această investigaţie. Principala noastră sarcină la GEPAN, mi-am dat seama, era să realizăm o reţea formată din poliţie, jandarmerie, Forţele Aeriene, Marină, staţii meteorologice şi oficialităţi aeronautice, precum şi o metodologie, astfel încât datele colectate în urma observaţiilor să fie raportate şi centralizate. Un consiliu ştiinţific format din

astronomi, fizicieni, experţi în drept şi alţi cetăţeni reprezentativi urmau să se reunească anual pentru a evalua şi a direcţiona studiile.

Ca urmare a acestei prime faze, ce a durat din 1977 până în 1983, s-a ajuns la trei concluzii fundamentale, rămase valabile în continuare:

- cele mai multe rapoarte despre OZN puteau fi explicate după o analiză riguroasă;
- existau şi unele fenomene care nu puteau fi explicate în termenii fizicii, psihologiei sau psihologiei sociale convenţionale;
- pare cât se poate de probabil ca acest procent redus de fenomene spaţiale neidentificate să aibă o fundamentare fizică.

Treptat, am căpătat competenţă în aceste studii şi, începând din anul 1983, am fost numit responsabil al GEPAN. După aceşti paşi iniţiali, am trecut la o dezvoltare mai teoretică, dar riguroasă a acestor studii. A fost evident de la bun început că avea să fie necesar să luăm în considerare atât natura materială, cât şi natura psihologică a fenomenului. Pentru a putea înţelege pe deplin relatarea unui martor, trebuia să evaluăm nu numai raportul înaintat, ci şi personalitatea şi starea de spirit a martorului, mediul fizic în care s-a produs evenimentul şi mediul psihosocial al martorului. GEPAN a creat o bază de date, unică în lume, cu toate cazurile de observare a unor fenomene aerospaţiale consemnate de autorităţile franceze începând din anul 1951, care să facă posibilă o analiză statistică.

A fost adoptată o clasificare, care plasează fenomenul aerospaţial neidentificat - FAN - în patru categorii:

Tipul A, fenomenul este identificat pe deplin şi fără ambiguităţi;
Tipul B, natura fenomenului a fost identificată probabil, dar persistă anumite dubii;

Tipul C, fenomenul nu poate fi identificat sau clasificat din cauza insuficienţei datelor;
Tipul D, fenomenul nu poate fi explicat, în ciuda relatărilor precise ale martorilor şi a dovezilor de calitate recuperate de la locul observaţiei.

Pentru cazurile de Tip D, care rămân neexplicate, au fost adoptate subcategorii folosindu-se clasificarea „întâlnirilor apropiate" concepută de dr. J. Allen Hynek, pe baza distanţei de la care s-a realizat observaţia şi a efectelor generate de fenomen.

Aceste investigaţii la faţa locului, realizate la cererea poliţiei şi a autorităţilor aeronautice civile şi militare, urmate de o analiză ştiinţifică, au făcut posibilă confirmarea existenţei unor fenomene fizice rare, clasificate ca FAN neexplicate, care nu se conformează niciunui fenomen cunoscut, natural sau artificial. Analizele statistice şi sondajele realizate de la crearea GEPAN au limpezit şi mai mult acest lucru. Tipul D cuprindea mai multe cazuri din perioade neobişnuite, denumite „valuri", cum a fost valul din 1954, când aproape 40 la sută din cazurile din baza de date intră în această ultimă categorie.

GEPAN a iniţiat mai multe direcţii de cercetare implicând alte laboratoare şi consultanţi din ţările în care se produceau evenimente similare, ceea ce a permis compararea cu alte dosare şi baze de date. Am lucrat la punerea la punct a unor sisteme de detecţie îmbunătăţite, cum ar fi analiza imagistică a fotografiilor şi materialelor filmate.

În 1988, GEPAN a fost transformată într-o nouă agenţie, denumită SEPRA,[88] în scopul extinderii misiunii sale pentru a cuprinde şi investigarea tuturor fenomenelor de reintrare în atmosfera terestră, inclusiv a resturilor de sateliţi, de la lansări etc. Când un obiect neidentificat lasă urme sau orice fel de efect marcat în mediu, care poate să fie înregistrat şi măsurat cu senzori şi instrumente, îl numim OZN. Dintre cazurile în care au rămas urme fizice pe sol şi au fost investigate temeinic, trei au rezistat unei analize

riguroase şi nu au putut fi clasificate ca implicând obiecte cunoscute.

În luna noiembrie 1979, o femeie a sunat la jandarmerie pentru a spune că în faţa casei sale tocmai aterizase o farfurie zburătoare. Jandarmii s-au prezentat imediat la adresa indicată, iar GEPAN a fost şi ea prezentă, împreună cu o echipă multidisciplinară de investigatori. Un alt martor a făcut o relatare independentă cu privire la un obiect care aterizase. Printre dovezile vizibile s-a numărat iarba culcată uniform la pământ într-o singură direcţie, ulterior o respectată universitate realizând analize de fiziologie vegetală. De vreme ce aceasta a fost prima ocazie în care am adunat mostre de sol şi de vegetaţie dintr-un presupus loc al unei aterizări, nu existau protocoale riguroase pentru analiza lor şi nu au fost obţinute rezultate semnificative.

Pe de altă parte, lucrurile s-au schimbat în cazul din Trans-en-Provence, unul dintre cazurile cel mai bine cunoscute din Franţa. În jurul orei 5 după-amiaza, la 8 ianuarie 1981, electricianul Renato Nicolai îşi construia în grădină un mic adăpost pentru pompa de apă, pe o vreme însorită. A auzit un şuierat slab venind de deasupra. Când s-a întors, a văzut pe cer un obiect oval, care s-a apropiat de terasa din capătul grădinii şi a aterizat. Martorul a înaintat prudent pentru a observa ciudatul fenomen din spatele unui şopron, dar în numai un minut obiectul s-a ridicat de la sol şi s-a depărtat tot în direcţia din care venise. A continuat să scoată un şuierat slab. Când s-a depărtat, Nicolai a văzut două proeminenţe rotunde pe faţa inferioară a obiectului, despre care spunea că arătau ca un tren de aterizare. S-a apropiat de locul aparentei aterizări şi a observat pe pământ adâncituri circulare despărţite de o creastă. A doua zi, după ce a observat cât de neliniştit fusese peste noapte, soţia lui a chemat jandarmeria, care s-a prezentat la locuinţa lor şi a descoperit pe sol două cercuri concentrice, unul de 2,2 metri în diametru şi unul de 2,4 metri, cu o porţiune proeminentă între ele de aproximativ 10 centimetri lăţime. S-au prelevat mostre de sol de pe aceste urme şi mostre de control din afara zonei.

Investigatorii de la GEPAN s-au întors în acest loc din Trans-en-Provence după o lună, au adunat alte mostre de sol compactat şi plante din apropiere şi l-au intervievat pe domnul Nicolai. Urmele materiale lăsate de „obiect" au furnizat laboratoarelor informaţii foarte utile cu privire la natura, forma şi caracteristicile sale mecanice.

Analizele biochimice care au fost făcute pe trifoiul sălbatic recoltat de la faţa locului au dezvăluit o deteriorare semnificativă a vegetaţiei, provocată, după cât s-a părut, de un câmp electromagnetic puternic. Doctorul Michel Bounias de la Institutul Naţional de Cercetări Agronomice a arătat că degradarea plantelor se datora, probabil, unor microunde pulsatorii. În anul care a urmat, noile măsurători efectuate au arătat revenirea trifoiului la normal.

Investigaţia GEPAN a continuat timp de doi ani şi a ajuns la o serie de concluzii foarte interesante. Pe suprafaţa solului existau dovezi ale unei presiuni mecanice foarte mari, datorată probabil unei greutăţi mari, simultan sau imediat solul fiind încălzit la o temperatură cuprinsă între 300 şi 600 de

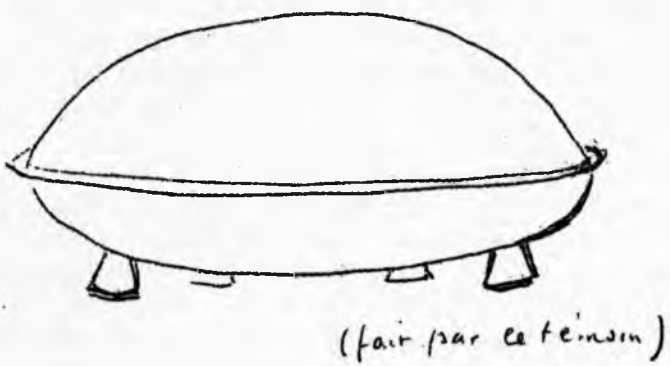

** Traducerea textului din limba franceză aflat între paranteze, în schiţă: (făcut de martor).*

Desen realizat de martorul Renato Nicolai reprezentând obiectul din Trans-en-Provence, care a lăsat urme vizibile pe sol şi a produs degradarea plantelor din apropiere. *© temoin, GEIPAN*

grade Celsius. În imediata vecinătate a acestor urme de pe sol, conţinutul de clorofilă al trifoiului sălbatic a fost redus cu 30 până la 50 la sută, invers proporţional cu distanţa faţă de locul aterizării. Frunzele mai tinere de trifoi suferiseră cea mai mare pierdere de clorofilă şi, mai mult, prezentau „semne de îmbătrânire prematură". Prin comparaţie, analizele biochimice au scos în evidenţă numeroase diferenţe între mostrele de vegetaţie prelevate din apropierea locului aterizării şi cele prelevate de la o distanţă mai mare.

Raportul concluziona că „era posibil să se demonstreze producerea calitativă a unui eveniment important care a provocat deformaţii ale terenului cauzate de greutate, de efecte mecanice, de un efect de încălzire şi probabil de anumite transformări şi depozite de microminerale". Iradierea nucleară nu pare să explice efectele observate, însă efectul unui anumit tip de câmp de energie electrică ar putea explica reducerea conţinutului de clorofilă.[89]

După aproximativ un an de la cazul din Trans-en-Provence, aşa-numitul caz Amaranth din 1982 a marcat observarea diurnă de către un om de ştiinţă (M.H., specialist în biologie celulară) a unui obiect de mici dimensiuni, de aproximativ un metru în diametru, care plutea deasupra grădinii sale. Martorul a observat prima oară aparatul de zbor strălucitor la ora 12:35 după-amiaza, în faţa casei sale, coborând lent. A păşit înapoi când a părut să se apropie de el, până când obiectul s-a oprit la aproximativ un metru de sol şi a rămas în acel loc, plutind în linişte, în jur de douăzeci de minute, timp măsurat de observator prin consultarea ceasului. Observatorul nu a fost speriat şi, fiind om de ştiinţă, a făcut o observaţie detaliată şi precisă. El a descris obiectul ca fiind oval, asemănător cu două farfurii din metal puse una peste cealaltă, jumătatea de deasupra fiind o cupolă albastru-verzuie. Brusc, obiectul s-a ridicat la verticală în mare viteză, ca şi cum ar fi fost puternic aspirat, şi iarba de dedesubtul lui s-a ridicat pe moment în sus, dar obiectul nu a lăsat nicio urmă vizibilă pe sol.

Jandarmeria a luat note minuţioase cu privire la eveniment la cinci ore de la producerea lui şi a raportat ceea ce găsise la

GEPAN, care a trimis o echipă de investigatori patruzeci şi opt de ore mai târziu. De mare interes au fost urmele vizibile lăsate pe vegetaţia înconjurătoare, în special pe o tufă de amaranth, ale cărei frunze au rămas uscate şi deshidratate după producerea evenimentului. Fructele altor plante din jurul locului în care plutise obiectul arătau ca şi cum ar fi fost puse în cuptor. Analizele biochimice au arătat că aceste efecte nu puteau fi provocate decât de un flux puternic de căldură, cel mai probabil produs de câmpuri electromagnetice puternice, cauzând deshidratarea. Acest câmp electric ar fi trebuit să depăşească valoarea de 200 kV/m la nivelul plantelor, ceea ce ar fi putut să facă şi firele de iarbă să se ridice. Investigaţiile ulterioare au arătat că acest fenomen nu putea fi reprodus în laborator decât folosindu-se câmpuri electrice foarte intense.

Un psiholog responsabil cu analizarea mărturiei şi a profilului psihologic al martorului a concluzionat în raportul său că această poveste nu a fost inventată şi că martorul nu era nici mitoman şi nici farsor.

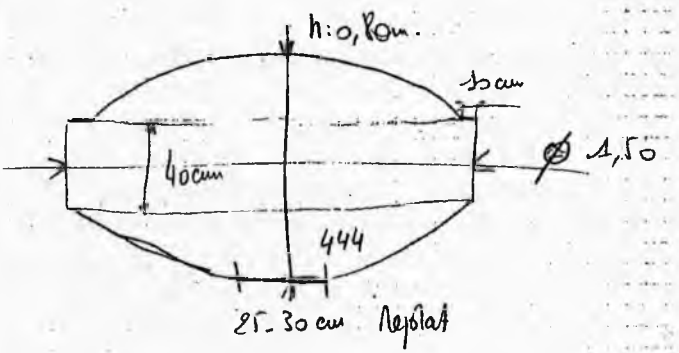

* *Traducerea textului din limba franceză aflat în dreapta-jos, în schiţă: plat.*

„Cazul Amaranth" a implicat un obiect, desenat de către martor, care a plutit aproape de sol. Vegetaţia a fost uscată cel mai probabil de un câmp electromagnetic puternic. © *temoin, GEIPAN*

Aceste investigaţii de teren au demonstrat posibilitatea realităţii materiale a FAN, dar, de fapt, cazurile aeronautice oferă cele mai convingătoare rezultate în această problemă. Spre deosebire de martorii de la sol, piloţii acţionează în contextul unei misiuni de transport sau de securitate aeriană, respectând indicaţiile venite de la centrele civile sau militare de control al navigaţiei. Sunt observatori neutri şi cu pregătire deosebită în cazul în care se produc observaţii FAN. Asemenea observaţii ale unor fenomene aeriene neidentificate aparţinându-le unor piloţi civili şi militari din Franţa au condus la crearea unei baze de date formate din 150 de cazuri de FAN începând din 1951. Clasificarea lor potrivit celor patru categorii prezentate a arătat că peste 10 la sută (cincisprezece) din cazurile aeronautice FAN aparţin Tipului D, cele care nu pot fi explicate în ciuda relatărilor precise ale martorilor şi a dovezilor de bună calitate. În aproximativ jumătate dintre cazuri, piloţii au raportat efecte asupra mediului, cum ar fi interferenţe electromagnetice cu instrumentele de bord şi/sau afectarea legăturii radio cu controlorii de trafic aerian, în cazurile în care FAN se aflau în apropiere.

În luna ianuarie 1994, SEPRA a investigat un caz care s-a dovedit a fi cel mai remarcabil caz documentat al unui pilot, petrecut deasupra Franţei. La data de 28 ianuarie, căpitanul Jean-Charles Duboc şi copilotul Valerie Chauffour pilotau zborul Air France 3532, pe relaţia Nisa - Londra, având o viteză de aproximativ 650 de kilometri/oră, după-amiaza devreme. Vizibilitatea era excelentă când un membru al echipajului i-a informat pe căpitan şi pe copilot în legătură cu un obiect întunecat aflat la stânga avionului, pe care îl credea a fi un balon meteorologic. Era ora 13:14 GMT şi soarele se afla la zenit. La început, Duboc s-a gândit că era un avion care avea o traiectorie înclinată la 45 de grade, dar toţi trei au fost de acord curând că nu era un obiect familiar. Au estimat distanţa la 50 de kilometri, la o altitudine de 10 kilometri. La început, a părut să aibă formă de clopot, iar apoi mai curând de lentilă sau de disc, maroniu şi mare, martorii fiind şocaţi de modificările formei. După aproximativ un

minut, obiectul a dispărut aproape instantaneu, ca şi cum ar fi devenit brusc invizibil, fără să lase vreo urmă. Durata acestei observaţii a fost de aproximativ un minut.

Căpitanul Duboc a raportat incidentul autorităţilor de la Centrul de control al navigaţiei aeriene de la Reims, care nu avea nicio informaţie legată de vreun aparat de zbor care s-ar fi aflat în acel loc. A fost trimis apoi un raport la SEPRA, care l-a clasificat de Tip C, adică insuficient documentat pentru identificare. Pe de altă parte însă, Centrul de control al traficului aerian de la Reims a contactat Centrul pentru operaţii aeriene de apărare de la Taverny, CODA, şi ulterior am aflat un lucru important care ne-a permis să reclasificăm acest eveniment ca fiind clar de Tip D: CODA avea o înregistrare, la Centrul de control al traficului de la Cinq-Mars-la-Pile, care corespundea ca loc şi oră cu observaţia echipajului zborului Air France 3532. Obiectul a dispărut concomitent de pe ecranul radarului şi de sub privirile echipajului. Investigaţiile CODA au eliminat posibilitatea să fi fost vorba de un balon meteorologic. Datorită faptului că era cunoscută distanţa precisă faţă de punctul de intersectare a celor două traiectorii, experţii au estimat că FAN avea o lungime de aproximativ 25 de metri.

La studierea cazurilor din aviaţie, o importantă contribuţie a adus un remarcabil investigator francez independent, Dominique Weinstein,[90] care a catalogat un număr de 1 305 cazuri de observaţii FAN şi OZN aparţinând unor piloţi - cazuri pentru care sunt disponibile date pentru categorisirea FAN ca necunoscute - adunate din surse oficiale, inclusiv materiale pe care eu i le-am pus la dispoziţie de la CNES/SEPRA. Următoarele rezultate sunt interesante: 606 cazuri (36,7 la sută) sunt observaţii aparţinându-le unor piloţi şi echipaje militare; 444 de cazuri (26,9 la sută) sunt observaţii aparţinând unor piloţi civili şi 196 de cazuri (11,8 la sută) sunt observaţii ale unor piloţi particulari. În 200 de cazuri (12,1 la sută) observaţia vizuală a fost confirmată de radarele de la bord sau de la sol. Iar în 57 de cazuri (3,45 la sută) piloţii au observat efecte electromagnetice şi afectări

ale unuia sau ale mai multor sisteme de transmisiuni ale avioanelor.

În combinaţie cu radarele, putem realiza o imagine clară a caracterului material al manevrelor OZN în spaţiul aerian. Analiza anumitor caracteristici şi manevre ale acestor obiecte indică un comportament care nu are nimic în comun cu vreun fenomen natural sau cu operaţiuni realizate de avioane sau de aparate de zbor aeriene şi aeronautice.

Un aspect esenţial pe care l-am observat şi care este menţionat în studiul lui Weinstein este acela că modul în care se comportă OZN tinde să fie influenţat de caracterul militar sau civil al aparatelor de zbor care iau parte la întâlnire. Neutralitatea pare să fie, în general, regula generală în cazul avioanelor comerciale sau private, în vreme ce între OZN şi avioanele militare intervine o interacţiune. Piloţii militari descriu mişcările OZN aşa cum ar descrie manevrele aeriene ale unor aparate de zbor convenţionale, folosind termeni cum ar fi fuge, viraj strâns, în formaţie, coliziune apropiată, luptă aeriană. Douăzeci şi două de cazuri militare din catalogul lui Weinstein se referă la coliziuni evitate în ultima secundă, iar şase cazuri cuprind „lupte aeriene" sau manevre de luptă între OZN şi aparatul de zbor militar. Eu trag de aici concluzia că aceste incidente demonstrează cu claritate că nu poate să fie vorba în niciun caz despre evenimente naturale şi că, mai curând, OZN sunt fenomene cu un comportament deliberat. Natura materială a OZN-urilor a fost dovedită. De asemenea, unele dintre ele dau dovadă de un control inteligent când interacţionează cu avioanele militare.

Aş vrea să propun o ipoteză şocantă, care este importantă pentru mine. Din partea mea, a necesitat o serie de cercetări care au depăşit graniţele Franţei, ajungând în Statele Unite. Cred că există o legătură între puterea nucleară strategică, bomba atomică şi prezenţa obiectelor artificiale neidentificate pe cer. Această legătură este sugerată de datele adunate pe parcursul mai multor decenii. Ar putea să reprezinte o parte

a răspunsului la întrebarea de ce au fost prezente OZN-uri în mediul nostru.

Mi se pare foarte interesant faptul că această asociere între locuri strategice sensibile şi survolul unor „discuri zburătoare" a fost sugerată în cadrul Forţelor Aeriene ale Statelor Unite în cursul Războiului Rece. Organul de informaţii din Forţele Aeriene a observat că numeroase apariţii au avut loc deasupra „instalaţiilor sensibile". Potrivit unui document, la 16 februarie 1949 a avut loc o întâlnire la Los Alamos, New Mexico, la care a luat parte şi Edward Teller, „părintele bombei cu hidrogen". Comandorul Richard Mandelkorn din Forţele Navele ale Statelor Unite a notat în raportul său referitor la întâlnire că „există un motiv de îngrijorare cu privire la continuarea apariţiilor fenomenelor inexplicabile de această natură în vecinătatea instalaţiilor sensibile".[91] Iar un memoriu al organului de informaţii din Forţele Terestre ale Statelor Unite, scris cu o lună înainte, în care erau scoase în evidenţă mai multe teorii cu privire la aceste „fenomene extraordinare" afirma aproape acelaşi lucru: „Se consideră că aceste incidente sunt de o importanţă deosebit de mare, mai ales pentru că se produc în vecinătatea unor instalaţii sensibile".[92] La data de 28 aprilie 1949, dr. Joseph Kaplan, membru al Comitetului Ştiinţific Consultativ al Forţelor Aeriene, recomanda o investigaţie ştiinţifică a „fenomenelor aeriene neidentificate" observate şi sublinia că „aceasta era de o importanţă extremă" deoarece „aceste apariţii au legătură cu Apărarea Naţională a Statelor Unite".[93]

Asemenea documente istorice ne dau posibilitatea să înţelegem originile legăturii dintre OZN şi bazele nucleare şi să vedem că această problemă a fost luată foarte în serios de autorităţile militare şi guvernamentale. Cea mai explicită a fost o parte dintr-un raport al lui George E. Valley, fizician şi expert în radiaţii de la MIT - Massachusetts Institute of Technology - şi membru al Comitetului Ştiinţific Consultativ al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, înaintat Proiectului Sign al Forţelor Aeriene în anul 1949. Valley a dat deoparte toate presupunerile referitoare la fenomene cunoscute naturale şi

artificiale şi a înaintat ipoteza unor obiecte extraterestre, mai exact „nave spaţiale". El afirmă că orice „civilizaţie extraterestră" care construieşte aceste obiecte ar trebui să fie cu mult mai dezvoltată decât a noastră. Şi continuă:

> O asemenea civilizaţie ar putea să observe că aici, pe Pământ, avem de-acum bombe atomice şi că dezvoltăm rapid rachete. Din perspectiva istoriei umanităţii, ar trebui să fie alarmată. Prin urmare, ar trebui să ne aşteptăm mai ales în aceste timpuri să avem de-a face cu asemenea vizite.
> De vreme ce actele omenirii cel mai uşor vizibile de la distanţă sunt exploziile bombelor atomice, ar trebui să ne aşteptăm să obţinem o legătură între momentul detonării unei bombe atomice, momentul observării unor nave spaţiale şi timpul necesar acestor nave spaţiale să sosească aici şi să se întoarcă la bazele lor.[94]

Cunoaştem numărul de explozii şi teste din întreaga lume, atât în atmosferă, până în anul 1963, cât şi subterane, din 1958 până în 1998, de la prima explozie din deşertul New Mexico, din anul 1945, până la cea mai recentă din India, din anul 1998, cu un total de puţin peste 2 400 de explozii (543 de teste în atmosferă şi 1 876 de explozii subterane). Comparând testele nucleare cu un număr în jur de 150 de cazuri de observaţii OZN vizuale/radar adunate începând din 1947, observăm că graficele se suprapun practic ca timp şi coincid cu un interval nu mai mare de câteva luni între numărul de explozii şi una dintre apariţiile OZN. Această similaritate a celor două grafice ar sugera că prezenţa dovedită a OZN este legată de activitatea nucleară strategică din lume. Îmi întemeiez ipoteza pe studierea documentelor oficiale, a locurilor şi zonelor unde au avut loc observaţiile OZN şi pe remarcile unor civili şi militari cu funcţii foarte înalte, implicaţi în programe secrete. Au existat numeroase ocazii în care OZN au survolat sau au trecut prin apropierea

unor comandamente strategice aeriene sau a altor baze din Statele Unite, mai ales potrivit documentărilor pentru anii 1960.

De fapt, zborurile unor „mingi de foc verzi" şi „discuri zburătoare" au avut loc deasupra unor locuri sensibile din Statele Unite, cum ar fi Los Alamos, Albuquerque, Baza Forţelor Aeriene Kirtland, Alamogordo şi Baza Forţelor Aeriene Holloman. Perimetrele Oak Ridge, Hanford şi Knoxville, unde erau produse materialele destinate bombelor nucleare, au fost de asemenea survolate. Şi au fost documentate şi alte exemple: bazele Forţelor Aeriene de la Great Falls şi Malmstrom (Montana); Fairchild (Washington); bazele Forţelor Aeriene Kincheloe, Wurtsmith şi Sawyer (Michigan); Plattsburg (New York); Baza Forţelor Aeriene Loring (Maine) şi Baza Forţelor Aeriene Pease (New Hampshire).[95] Probabil că, dacă este în vigoare un fel de monitorizare, aceasta se manifestă mai acut când pe planetă există o criză nucleară. La data de 16 martie 1967, la Baza Forţelor Aeriene Malmstrom din Montana aproape douăzeci de rachete nucleare au fost brusc avariate în timp ce în imediata vecinătate s-au aflat OZN-uri.

Ceva absolut extraordinar se întâmplase cu un an înainte la Baza Forţelor Aeriene Minot din Dakota de Nord: la data de 24 octombrie 1966, sistemul de rachete Minuteman a fost afectat în cursul unei după-amiezi în timp ce mai mulţi observatori tereştri au observat OZN-uri în trei locuri diferite în care se aflau rachete, timp de peste trei ore, iar două dintre obiecte au fost localizate de radar. Comunicaţiile şi transmisiunile radio dintre diverse instalaţii militare care monitorizau evenimentele au fost tulburate de unde statice când OZN-urile s-au apropiat de locurile respective.

La ora 4:49 după-amiaza, alarmele de securitate de exterior şi de interior ale silozurilor rachetelor Oscar 7 au apărut pe panourile de control situate la 16 kilometri distanţă ca fiind activate. A fost trimisă la faţa locului o echipă de securitate care a descoperit nu numai că gardul era deschis, ci şi trapa orizontală care închidea silozul rachetelor. Această

trapă din beton armat cântărea aproape 20 de tone şi nu existau nici urme de cauciucuri şi nici vreun alt indiciu al unei vizite care să explice faptul că trapa era deschisă.

Acest caz pune în prim-plan o serie de întrebări grave cu privire la natura acestui fenomen care a fost responsabil pentru: diverse ecouri radar pe radarele de la sol şi de la bordul unor aparate de zbor; pierderea legăturilor radio în UHF; observarea simultană de la sol şi din aer a unei imense sfere luminoase staţionare deasupra zonei Oscar 7; declanşarea alarmei şi ridicarea trapei silozului, cântărind 20 de tone. Principalii martori ai acestui incident au fost localizaţi şi intervievaţi un an mai târziu, confirmând aceste evenimente. Directorul de operaţii de la Baza Forţelor Aeriene Minot a înaintat un raport detaliat pentru dosarele Proiectului Blue Book al Forţelor Aeriene.

Spre deosebire de cazul din Teheran din 1976, în care autorităţile militare iraniene nu au ştiut cum să reacţioneze la prezenţa OZN, Forţele Aeriene ale Statelor Unite şi-au dat seama că ar trebui să nu intervină brusc şi în forţă deasupra silozurilor de rachete Minuteman, ci să rămână cât mai neutre cu putinţă în condiţiile confruntării cu o situaţie de acest gen.

Sunt fascinat de posibila corelaţie dintre activitatea nucleară, poziţiile instalaţiilor de depozitare a armelor nucleare şi prezenţa OZN. Putem vedea pe un grafic relaţiile dintre exploziile atomice şi observaţiile OZN vizuale/radar, urmărind similitudinile celor două curbe. Nu putem fi siguri de ce, dar probabil că OZN „monitorizează", şi această activitate a fost intensificată în perioadele de activitate nucleară periculoasă pe planetă.

După anii îndelungaţi în care am studiat cele mai importante cazuri neexplicate, cred că am ajuns la un anumit nivel de cunoştinţe despre OZN. Acestea par să fie obiecte artificiale şi controlate, ale căror caracteristici fizice pot să fie măsurate de sistemele noastre de detecţie, în special de radare. Corespund unei fizici care este de departe superioară şi mult mai evoluată comparativ cu aceea pe care o aplicăm

noi în majoritatea ţărilor avansate din punct de vedere tehnologic, fapt scos în evidenţă de zborul la punct fix şi fără zgomot, de acceleraţiile şi vitezele care sfidează legea inerţiei, de efectele asupra sistemelor electronice de navigaţie şi transmisiuni ale aparatelor de zbor şi de întreruperea electricităţii. Aceste performanţe au fost arătate de radar. Când sunt implicate în mod direct avioane militare, aceste obiecte sunt capabile să anticipeze şi să neutralizeze manevrele piloţilor cu misiuni de securitate şi defensive şi o serie de cazuri absolut remarcabile demonstrează capacitatea OZN-urilor de a înţelege aparent o anumită situaţie sau de a anticipa intenţiile de dezangajare sau de neutralizare militară. Fenomenul OZN este în mod evident legat de ceva controlat şi inteligent.

Singura speculaţie pe care îmi permit să o fac despre OZN este că, dacă sunt sonde artificiale, nu pot să fie de origine terestră şi, prin urmare, trebuie să vină din altă parte. Dacă civilizaţiile extraterestre există şi au capacitatea de a ajunge la noi, motivaţia lor ar putea să fie aceea de a ne monitoriza planeta din cauza îngrijorării pe care a produs-o comportamentul oamenilor.

Capitolul 15

OZN-urile şi problema securităţii naţionale

În timp ce agenţia franceză condusă de Velasco se concentra asupra studierii ştiinţifice a dovezilor referitoare la OZN ca program în cadrul Centrului Spaţial Naţional pe parcursul anilor 1970, 1980 şi 1990, guvernul american nu făcea absolut nimic în ceea ce priveşte observaţiile de OZN continue de cealaltă parte a Atlanticului, indiferent cine le raporta sau ce efect aveau asupra avioanelor sau instalaţiilor militare. De la desfiinţarea Proiectului Blue Book, politica publică a Statelor Unite părea să interzică orice fel de interes faţă de OZN, chiar dacă aceasta însemna o eludare evidentă sau o mică forţare a adevărului pe ici, pe colo. În situaţia ideală, în ciuda extraordinarelor informaţii adunate în Franţa şi în alte părţi ale globului, guvernul Statelor Unite spera în mod evident că toţi americanii vor uita pur şi simplu cu totul de OZN.

Declaraţiile formulate de Forţele Aeriene la desfiinţarea Proiectului Blue Book au generat muniţie pentru negarea fenomenului OZN, negare care funcţionează în continuare şi în zilele noastre, arătând că în America nu s-a schimbat nimic timp de peste patruzeci de ani. Când sunt abordate cu o întrebare privitoare la OZN, Forţele Aeriene trimit o scrisoare formală, care în esenţă este aceeaşi - intitulată în mod ironic „fişă de date" - pe care a început să o folosească la desfiinţarea Proiectului Blue Book. Afirmând că investigaţiile OZN au fost întrerupte, declaraţia prezintă trei puncte - exact aceleaşi care au fost prezentate de Forţele Aeriene în declaraţia de presă din 1969 prin care se anunţa desfiinţarea Proiectului Blue Book. Se afirma atunci, ca şi acum, că guvernul Statelor Unite nu va mai investiga fenomenul OZN din următoarele motive:

- niciun OZN raportat, investigat şi evaluat de Forţele Aeriene nu a prezentat vreodată o ameninţare la adresa securităţii naţionale;
- nu a existat nicio dovadă prezentată sau descoperită de Forţele Aeriene potrivit căreia observaţiile din categoria „neidentificate" ar fi reprezentat progrese sau principii tehnologice care să depăşească limitele cunoaşterii ştiinţifice actuale;
- nu a existat nicio dovadă care să arate că observaţiile din categoria „neidentificate" sunt vehicule extraterestre.[96]

Oare această „fişă de date" a Forţelor Aeriene chiar ne prezintă datele la zi şi mai este aplicabilă în zilele noastre? Spre deosebire de alte agenţii guvernamentale care sunt prezentate în această carte, o privire aruncată în culise asupra modului în care s-a comportat *în realitate* guvernul american în problema fenomenului OZN de la desfiinţarea Proiectului Blue Book – în ciuda poziţiei sale publice – arată o continuare a duplicităţii oficiale şi lasă fără răspuns o mulţime de întrebări referitoare la ceea ce s-a petrecut în realitate.

Examinând fişa de date, al doilea punct poate fi contrazis de studii de caz credibile, cu mai mulţi martori, care au fost consemnate la momentul respectiv şi de multe altele, care s-au produs după aceea, cum ar fi cazul generalului Parvis Jafari şi al comandorului Oscar Santa María Huertas. Doctorul James Harder, profesor de inginerie civilă la Universitatea California, a declarat în faţa Comitetului pentru Ştiinţă şi Aeronautică al Camerei în cursul audierii sale din 1968:[97] „Pe baza datelor şi a regulilor obişnuite ale dovezilor, aşa cum ar fi ele aplicate de tribunalele civile sau penale, realitatea materială a OZN-urilor a fost dovedită fără să mai lase loc de îndoială". OZN-urile au demonstrat „secrete ştiinţifice pe care noi nu le cunoaştem".[98] Problema originii extraterestre, al treilea punct, rămâne o ipoteză nedemonstrată, însă la momentul respectiv au existat suficiente dovezi pentru ca această posibilitate să fie avută în vedere în continuare şi nu a

existat cu siguranţă nicio justificare pentru respingerea ei completă. Pe de altă parte, primul punct, afirmaţia că OZN-urile nu au ameninţat niciodată securitatea naţională, este cel mai relevant pentru oricare guvern, deoarece absolvă agenţiile însărcinate cu apărarea ţării de orice responsabilitate în ceea ce priveşte atenţia acordată obiectelor neidentificate de pe cer.

Însă acest punct este pur şi simplu fals. Niciun OZN, nici măcar unul singur, nu a avut o răsfrângere asupra securităţii naţionale? „Ameninţare" ar putea să fie un cuvânt prea dur şi tocmai alegerea acestuia de către generalul Samford în conferinţa sa de presă din anul 1952[99] este elementul care le-a permis Forţelor Aeriene să afirme că niciun OZN nu ar fi dat vreodată un semn de ameninţare la adresa securităţii naţionale. Încă nu am observat un comportament ostil sau agresiv al vreunui OZN. Însă, fără îndoială, pe parcursul anilor de dinaintea formulării acestei afirmaţii, OZN-urile s-au dovedit o preocupare pentru apărarea sau securitatea naţională, având impact asupra capacităţilor noastre de apărare şi provocând alarme în cursul Războiului Rece.

În ciuda intenţiei Comitetului Robertson de a diminua atenţia acordată de public fenomenului OZN din motive ţinând de securitatea naţională, fostul director al CIA, amiralul Roscoe Hillenkoetter, primul director al CIA, care a deţinut funcţia până în anul 1950, nu a fost de acord cu poziţia din anul 1953 a CIA potrivit căreia trebuia ca OZN să fie ridiculizate pe arena publică. În anul 1960, el a făcut o declaraţie transmisă de *New York Times*. „A sosit vremea ca adevărul să fie făcut public în audierile din cadrul Congresului", a spus el. „În culise, ofiţeri de rang superior din Forţele Aeriene sunt pe bună dreptate îngrijoraţi de OZN. Însă din cauza atitudinii oficiale de învăluire în secret şi de ridiculizare, mulţi cetăţeni sunt determinaţi să creadă că obiectele zburătoare necunoscute sunt o prostie. Pentru a ascunde adevărul, Forţele Aeriene şi-au redus personalul la tăcere." Începutul articolului mediatizat prin intermediul agenţiei United Press International este următorul:

Forţele Aeriene au trimis comandamentelor lor un avertisment să trateze observaţiile obiectelor zburătoare neidentificate drept „chestiuni serioase" legate direct de apărarea naţională, după cum am aflat astăzi. Un purtător de cuvânt al Forţelor Aeriene a confirmat emiterea acestei directive după ce părţi din ea au fost făcute publice de un grup privat de „farfurii zburătoare". Noile reguli au fost emise de inspectorul general al Forţelor Aeriene în 24 decembrie. Regulile, modificând altele similare emise în trecut, subliniau procedurile şi spuneau că „investigaţiile şi analizele OZN sunt direct legate de responsabilitatea Forţelor Aeriene de a apăra Statele Unite".[100]

Mai târziu în cursul aceluiaşi an, congresmenul Leonard G. Wolf a introdus în *Congressional Record – Jurnalul Congresului* – un „avertisment urgent" al viceamiralului Hillenkoetter în care se afirma că „anumite pericole sunt asociate cu obiectele zburătoare neidentificate", mai ales de vreme ce OZN puteau să provoace în mod accidental un război dacă ar fi fost considerate în mod greşit ca fiind arme sovietice. El sublinia că generalul L. M. Chassin, coordonatorul NATO al Forţelor Aeriene Aliate, avertizase că era posibil să se producă o tragedie mondială. „Dacă persistăm în refuzul recunoaşterii existenţei OZN-urilor, vom sfârşi, într-o bună zi, prin a le considera din greşeală rachete ghidate inamice – şi atunci ne putem aştepta la tot ce poate fi mai rău", a spus el. Pe baza unui studiu desfăşurat pe o durată de trei ani de bine cunoscutul National Investigations Committee on Aerial Phenomena (NICAP)/Comitetul Naţional de Investigare a Fenomenelor Aeriene – cu care Hillenkoetter avea legături –, Wolf, membru al Camerei Reprezentanţilor, a declarat că întregul personal din domeniul apărării „trebuie să fie informat că OZN sunt reale şi trebuie să fie pregătit pentru a le deosebi – după vitezele şi manevrele caracteristice – de avioanele şi rachetele convenţionale... Poporul american trebuie să fie convins, pe baza unor fapte documentate, că OZN-urile nu pot să fie aparate sovietice".[101]

Ulterior, a fost consemnat un alt tip de preocupare legată de securitatea naţională, care nu îi mai implica pe ruşi, ci avea legătură cu securitatea propriilor noastre baze militare. Cu numai doi ani înainte ca Forţele Aeriene să spună publicului că OZN nu reprezentau o ameninţare la adresa securităţii naţionale, s-a produs un eveniment care, consideră foşti ofiţeri din armata americană, contrazice în mod fundamental această concluzie, chiar dacă orice *intenţie* - acţiune conştientă sau direcţionată - din partea OZN rămâne imposibil de determinat.

În dimineaţa zilei de 24 martie 1967, locotenentul major Robert Salas din Forţele Aeriene, ofiţer responsabil cu lansarea rachetelor, a primit un apel din partea unui agent de securitate speriat care i-a raportat că un obiect de culoare roşie strălucitoare şi de formă ovală plutea exact deasupra Centrului de Control pentru Lansare Oscar Flight de la Baza Malmstrom a Forţelor Aeriene din Montana. Dispunând de o autorizaţie „peste top-secret", Salas era staţionat aici, făcând parte din echipa responsabilă de desfăşurarea rachetelor cu focoase nucleare în eventualitatea unui război. Salas s-a dus imediat să-l trezească pe comandantul echipei, locotenentul major Fred Meiwald, care aţipise în timpul pauzei. Pe urmă, la un minut de la primirea apelului telefonic, rachetele au început să se avarieze, una după alta.

„Au intrat în starea de blocare cât timp OZN-ul s-a aflat deasupra", spune Salas. „Aceasta înseamnă că erau dezactivate, imposibil de lansat." La Oscar Flight erau zece rachete şi Salas îşi aminteşte că le pierduseră pe toate. Rachetele erau localizate la distanţe între 7,5 şi 15 kilometri de centrul de control şi se aflau la distanţe de aproximativ 1,6 kilometri între ele, dispunând de surse independente de energie, de rezervă. O săptămână mai târziu, în dimineaţa zilei de 16 martie 1967, la aproximativ 56 de kilometri de Oscar Flight, OZN-urile au vizitat instalaţia Echo Flight şi, la fel, toate rachetele au fost dezactivate. În total, în decurs de o săptămână, au fost dezactivate douăzeci de rachete.

Un telex al Forţelor Aeriene, anterior clasificat secret, afirmă că „toate cele zece rachete de la Echo Flight din

Malmstrom au pierdut «strat alert» [starea de alertă strategică] în decurs de zece secunde una după alta... Faptul că nu poate fi identificat niciun motiv aparent pentru pierderea celor zece rachete este cauza unei mari îngrijorări la cartierul general".[102] Salas a aflat de la inginerii de la Boeing, după ani de zile, că tehnicienii au verificat toate cauzele posibile ale defectării rachetelor, dar nu au reuşit să găsească nicio explicaţie definitivă pentru ceea ce se întâmplase. La momentul respectiv, s-a sugerat că cea mai probabilă cauză ar fi fost legată de un gen de impuls electromagnetic care a fost injectat direct în echipament.[103] Indiferent despre ce forţă a fost vorba, a trebuit să pătrundă la 18 metri adâncime pentru a provoca aceste avarii.

În 1995, când locotenentul Salas a încercat să acceseze dosarele guvernului referitoare la incident, Forţele Aeriene i-au trimis o copie a declaraţiei publice din anul 1969 – actuala „fişă de date" – potrivit căreia niciun OZN nu prezentase vreodată vreun indiciu de ameninţare la adresa securităţii naţionale, împreună cu o scrisoare în care se spunea că această declaraţie era în continuare valabilă. Dată fiind experienţa sa şi confirmarea ulterioară de către alţi martori a incidentului din 1967 de la Malmstrom, Salas nu este de acord în mod evident cu această apreciere referitoare la securitatea naţională. „Pur şi simplu este incorect", spune el. „Dacă te gândeşti la faptul că acest incident OZN s-a soldat cu pierderea a 20 de rachete în cursul Războiului Rece şi al Războiului din Vietnam, a fost într-adevăr o ameninţare la adresa securităţii naţionale. Forţele Aeriene nu ne spun adevărul." Salas nu este singurul fost ofiţer al Forţelor Aeriene care a adoptat această poziţie. Şi alţii – din personalul care răspundea de rachete, din poliţia de securitate, operatori radar şi piloţi – au făcut rapoarte similare.[104]

Putem concluziona că afirmaţia Forţelor Aeriene care justifica desfiinţarea Proiectului Blue Book se baza pe un fals referitor la temele de mare importanţă pentru poporul american în momentul respectiv. Negarea tabloului real al fenomenului OZN a fost prin ea însăşi periculoasă. Şi nu are

nicio logică. Îşi permitea oare armata Statelor Unite să decidă să întoarcă într-adevăr spatele OZN în 1969, când surveneau observaţiile cu impact asupra bazelor aeriene? Pare ceva de neconceput. Ar fi fost un gest deosebit de iresponsabil, o încălcare a datoriei. Mai precis, guvernul nostru a dezinformat publicul în scopul de a scoate OZN-urile din atenţia acestuia. Cererile de răspunsuri din ce în ce mai numeroase venite din partea publicului, răspunsuri cu privire la lucruri pe care Forţele Aeriene nu le puteau explica la sfârşitul anilor 1960 au fost împovărătoare şi strategia CIA de „instruire şi demitizare" nu a fost tocmai suficientă pentru rezolvarea problemei. Poate că autorităţile responsabile au vrut să ţină în frâu temerile cu privire la posibilele pericole asociate OZN, de vreme ce oricum nu puteau să facă mare lucru împotriva lor. Însă pare foarte puţin probabil să se fi renunţat pur şi simplu la toate investigaţiile oficiale ale fenomenului OZN.

Actualmente nu mai trebuie să speculăm cu privire la această chestiune mulţumită unui document exploziv al guvernului, odinioară clasificat secret, care a fost dat publicităţii ulterior sub incidenţa legii dreptului la informare. Emis în secret cu două luni *înaintea* anunţului din 1969 al Forţelor Aeriene că se va pune capăt tuturor investigaţiilor guvernamentale cu privire la fenomenul OZN, documentul arată că, de fapt, OZN *erau* considerate o problemă de securitate naţională şi că avea să fie tratată şi în continuare ca atare. „Memoriul Bolender" din luna octombrie 1969, numele sub care a devenit cunoscut acest document, ilustrează duplicitatea atitudinii publice a guvernului pe subiectul OZN.

Scopul memoriului trimis de generalul de brigadă Carroll H. Bolender din Forţele Aeriene, fost pilot de vânătoare nocturnă în cel de-al Doilea Război Mondial, care a devenit ulterior directorul misiunii Apollo a NASA, a fost acela de a pune capăt în mod oficial Proiectului Blue Book. Procedând astfel, Bolender a vrut în mod intenţionat să spună că erau deja instituite reglementări prin care se fac „rapoarte referitoare la obiecte zburătoare neidentificate care ar putea afecta

securitatea naţională", acele rapoarte care „nu făceau parte din sistemul Blue Book". Aceasta sugerează că şi înainte de desfiinţarea Proiectului Blue Book, rapoartele cele mai sensibile erau deja canalizate într-o altă direcţie. Şi Bolender continuă, spunând că „funcţia de apărare poate să fie îndeplinită în cadrul stabilit pentru operaţiile de culegere de informaţii şi de supraveghere, fără menţinerea unei unităţi speciale ca Proiectul Blue Book". Şi mai departe:

> Desfiinţarea Proiectului Blue Book ar însemna să nu mai rămână niciun birou federal oficial care să primească rapoartele referitoare la OZN. Pe de altă parte, după cum am afirmat deja, rapoartele referitoare la OZN-uri care puteau să afecteze securitatea naţională urmau să fie manevrate prin procedurile standard ale Forţelor Aeriene concepute în acest scop. Este de presupus că departamentele locale de poliţie răspundeau la rapoartele care erau de responsabilitatea lor.[105]

Cu alte cuvinte, armata nu avea nevoie de Proiectul Blue Book - care, oricum, nu era decât o simplă activitate de relaţii cu publicul - pentru a continua să se ocupe de OZN. Putea, în schimb, fără să se afle sub privirile publicului, să continue investigaţiile necesare de cazuri, spunându-le oamenilor că nu a existat niciodată un indiciu al unei ameninţări la adresa securităţii naţionale venită din partea unui OZN. În memoriul lui Bolender, necunoscut la vremea respectivă pentru majoritatea americanilor şi probabil şi pentru majoritatea oficialilor din cadrul guvernului şi al armatei americane, trei lucruri sunt exprimate foarte clar, ceea ce ne vorbeşte despre adevărata poziţie a guvernului:

- OZN-urile *pot* să ne afecteze securitatea naţională;
- ar putea fi necesară o „funcţie defensivă" în reacţia faţă de OZN-uri;
- rapoartele care privesc securitatea naţională sunt „prelucrate" fără să se ţină seama de Proiectul Blue Book.

Nu ştim în ce măsură ofiţerii de grade inferioare care lucrau în cadrul Proiectului Blue Book sau omul de ştiinţă mai important din cadrul proiectului dr. J. Allen Hynek ştiau că unele rapoarte referitoare la OZN erau centralizate şi investigate în altă parte. Doctorul Condon, pregătindu-se să dea publicităţii studiul pe care îl realizase în cadrul Universităţii Colorado, credea că avea acces la toate datele OZN din dosarele guvernului şi că nu i se ascundea nimic. Pare să fie o ipoteză discutabilă. Cu toate că unii responsabili ai Proiectului Blue Book aveau autorizaţii de acces la documente cu grade superioare de secretizare, este posibil ca unele dintre cazurile ţinând de securitatea naţională să nu fi ajuns niciodată pe birourile lor.

După desfiinţarea Proiectului Blue Book, ştim că guvernul Statelor Unite a continuat să aibă un anumit grad de implicare în investigaţiile OZN prin intermediul unei serii de agenţii. În ciuda declaraţiilor prin care guvernul nega aceste lucruri, faptul a fost revelat în documentele oficiale care au devenit publice ulterior, sub incidenţa legii dreptului la informare. Două exemple bătătoare la ochi se referă la cazurile din Iran şi Peru, respectiv încercările de doborâre a unor OZN-uri, aşa cum au fost ele relatate anterior de generalul Parviz Jafari şi de comandorul Oscar Santa María. Oficialii guvernului Statelor Unite au fost interesaţi de ambele cazuri şi au redactat rapoarte clasificate secret despre ele la momentul respectiv, rapoarte care arată că au luat aceste cazuri foarte în serios, dar au dorit să păstreze secret acest interes.

În ţară, aproximativ în aceeaşi perioadă, respectiv în anul 1975, oficialii se confruntau în continuare cu o activitate OZN sensibilă în apropierea bazelor Forţelor Aeriene din vestul Statelor Unite. Forţele Aeriene ale Statelor Unite au lansat avioane militare de vânătoare deasupra statului Montana, în urmărirea mai multor obiecte necunoscute, fapt detaliat în jurnalul responsabilului superior al regiunii 24 a NORAD (*North American Air Defense Command* - Comandamentul Apărării Aeriene a Americii de Nord). Consemnarea din

8 noiembrie 1975 raportează în legătură cu apariţia a două până la şapte OZN – „un obiect de mari dimensiuni, roşu-portocaliu-gălbui" cu lumini mici la bord şi altul cu lumini albe şi roşii. „Discuţie pe tema OZN. Recomandare să nu-mi fac probleme şi să lansez avioane; dar să am grijă să-i instruiesc pe piloţi şi Administraţia Aeronautică Federală", spune documentul. Două avioane F-16 au încercat să se apropie, dar când se apropiau mai mult, luminile obiectelor se stingeau şi se reaprindeau abia după ce plecau. În cele din urmă, obiectul a accelerat la o „viteză superioară", a ţâşnit în sus şi de-acum nu mai poţi distinge obiectul de stele", se raportează în jurnalul NORAD.[106]

Acest raport prezintă similitudini interesante cu alte cazuri în care OZN-urile par „să reacţioneze" la apropierea avioanelor de vânătoare ale Forţelor Aeriene. În acest caz, potrivit NORAD, luminile se stingeau când avioanele se apropiau şi atunci piloţii nu mai vedeau OZN-urile. După ce se retrăgeau, luminile reapăreau. Din nou, pare că un gen de inteligenţă răspundea şi concepea mijloace pentru a se „dezangaja".

Ofiţerii din armata americană au păstrat toate acestea între ei, dar le-au ascuns publicului american. Şi asta nu a fost tot. A doua zi, jurnalul consemnează observarea unui „obiect în formă de disc portocaliu-alb", ceea ce s-a concretizat prin ordinul ca „o echipă mobilă de securitate" să investigheze. Alte două OZN au fost văzute în ziua de 12 noiembrie; unul „a părut să emită un fascicul intermitent de lumină către pământ" şi apoi a dispărut.

Spre deosebire de rapoartele complete pe care le avem referitoare la urmăririle aeriene executate de avioane de vânătoare cu armament la bord din Iran, Peru şi Belgia, jurnalele NORAD mai abreviate nu dezvăluie misiunea avioanelor lansate de Forţele Aeriene ale Statelor Unite. Oare piloţii ar fi tras asupra OZN dacă ar fi ajuns suficient de aproape şi dacă s-ar fi aflat într-o poziţie care să le permită deschiderea focului? Oare ei nu au considerat că obiectele reprezentau o potenţială ameninţare la adresa securităţii

naţionale? Care ar fi fost acţiunile obiectelor care ar fi provocat o agresiune din partea Forţelor Aeriene? Rapoartele Departamentului Apărării afirmă că OZN-urile au fost urmărite de avioanele de vânătoare ale Forţelor Aeriene după ce obiectele plutiseră la punct fix deasupra a trei instalaţii de lansare supersensibile, tot în anul 1975, potrivit ziarului *Washington Post*. „O reţea de instalaţii supersensibile de lansare a rachetelor nucleare şi de baze aeriene unde sunt staţionate bombardiere a fost vizitată de obiecte zburând la mică altitudine, neidentificate şi evazive", relata *Washington Post*.[107] Observaţiile au fost înregistrate de instalaţiile radar din Montana, Michigan şi Maine. Obiectele au plutit la punct fix, în unele ocazii la înălţimi de numai trei metri deasupra solului. „În mai multe ocazii, după ce a fost penetrat sistemul de securitate al bazei, Forţele Aeriene au trimis avioane de vânătoare şi de comandă aeriană de mare altitudine, care să se angajeze în urmăriri lipsite de succes. *Consemnările nu arată dacă avioanele de vânătoare au tras asupra intruşilor*", continuă *Washington Post*. (Sublinierea ne aparţine.)

Şi, se mai menţionează, în cursul acestor operaţii de urmărire, încercările de „reţinere" a obiectelor au fost de asemenea lipsite de succes. Reţinere? Lucrul acesta este ciudat; cum ar putea armata să reţină aşa ceva? Există toate şansele ca singura modalitate de reţinere a unui asemenea aparat de zbor să fie să îl scoţi din funcţiune fizic sau să-l dobori. Afirmaţia din *Washington Post* sugerează că este posibil ca Forţele Aeriene să fi încercat să facă exact acest lucru, dar nu ştim şi deocamdată nu am reuşit să aflăm.

În schimb, ştim foarte multe despre ceea ce s-a întâmplat în 1976 deasupra Teheranului şi despre incidentul din 1980 din Peru, parţial datorită interesului manifestat de guvernul Statelor Unite în ambele cazuri, ceea ce a dus la redactarea unor rapoarte americane aparţinându-le serviciilor de informaţii. Se poate presupune că aceste cazuri, al lui Jafari şi Santa María, au prezentat un interes deosebit nu numai datorită faptului că piloţii au întreprins acţiuni militare împotriva OZN-urilor, ci şi pentru că au interacţionat practic

cu acestea. În ambele cazuri, a existat un efect combinat de acţiuni şi reacţii, într-un interval prelungit de timp, un gen de comunicare între un om vulnerabil aflat într-un avion mic şi un aparat de zbor necunoscut, deosebit de evoluat din punct de vedere tehnologic. Niciunul dintre piloţi nu ştia care era proveniența obiectului şi nici de ce se afla în locul respectiv. Însă, în cursul acestor angajamente îndelungate ambii piloţi au reuşit să observe obiectele de la distanţe foarte mici.

Aspectul legat de securitatea naţională este evident - o formulare mai adecvată poate că ar fi securitatea mondială. Niciunul dintre piloţi nu a avut succes în încercările de doborâre a OZN, dar din motive diferite. Santa María a atacat prima dată obiectul cu proiectile care nu au avut absolut niciun efect, dar la încercările ulterioare, obiectul a ţâşnit pe verticală extrem de rapid şi a evitat alte trageri. În cazul lui Jafari, mecanismele de lansare a rachetelor au fost neutralizate de mai multe ori în momentul în care era pregătit să lanseze rachetele. Ambele OZN-uri au demonstrat o caracteristică neobişnuită şi uimitoare: în mod repetat au eschivat atacurile în ultimul moment, exact când piloţii fixaseră ţintele şi erau pregătiţi să execute focul, ca şi cum ar fi „ştiut" cumva ori ar fi înregistrat într-un fel oarecare că piloţii erau pregătiţi să declanşeze tragerea. Aceste eschive de ultim moment par prea perfect sincronizate şi au fost repetate de prea multe ori ca să reprezinte coincidenţe. Ambele cazuri se numără printre cele mai bune ilustrări consemnate ale unui gen de control inteligent al OZN. În ciuda distanţei dintre ele, obiectele au părut să fie foarte bine puse la curent cu acţiunile aparatelor de zbor care erau angajate. Şi niciunul dintre OZN nu a replicat şi nu a afectat niciun avion, în ciuda manevrelor lor agresive. Ar fi de presupus că guvernul nostru a fost în mod evident interesat de aceste evenimente remarcabile, în ciuda afirmaţiilor contrare. Şi aşa a şi fost. Fascinantele documente date publicităţii sub incidenţa legii dreptului la informare ne spun povestea reală.

Incidentul iranian din 1976 a reprezentat un mare eveniment mediatic la Teheran şi chiar şi televiziunile americane

s-au aflat la faţa locului. Aşa cum a relatat anterior generalul Jafari, locotenent-colonelul Olin Mooy din Forţele Aeriene ale Statelor Unite a participat la şedinţa de raport din ziua care a urmat incidentului. Mooy este cel care a redactat memoriul de trei pagini al guvernului Statelor Unite intitulat „Observaţia OZN", care a fost clasificat secret şi distribuit prin teleimprimator de la Agenţia de Informaţii a Departamentului Apărării al Statelor Unite la secretarul de stat, Agenţia Centrală de Informaţii, Agenţia Naţională de Securitate, Casa Albă şi Forţele Aeriene, Forţele Terestre şi Forţele Navale ale Statelor Unite. Acest raport cât se poate de neobişnuit[108] precizează detaliat informaţiile prezentate la şedinţa de raport la care luase parte Jafari, inclusiv o descriere a obiectului principal şi a obiectelor secundare, mai mici; ieşirea din funcţiune a instrumentelor de bord în contextul încercărilor de executare a focului şi aparenta aterizare a unuia dintre obiecte.

Cât se poate de semnificativă a fost evaluarea Departamentului de Informaţii al Apărării referitoare la relatarea lui Mooy, redactată de colonelul Roland Evans din Forţele Aeriene la data de 12 octombrie 1976. În această evaluare se precizează:

> Un raport remarcabil: este vorba despre un caz clasic, care întruneşte toate criteriile necesare pentru un studiu valid al fenomenului OZN.
> - Obiectul a fost observat de mai mulţi martori, din locuri diferite (respectiv Shemiran, Mehrebad şi bazinul uscat al lacului) şi din puncte de observaţie (atât aeriene, cât şi de la sol).
> - Credibilitatea multora dintre martori este ridicată (un general al Forţelor Aeriene iraniene, echipaje de bord calificate şi operatori cu experienţă din turnul de control).
> - Observaţiile vizuale au fost confirmate de radar.
> - Efecte electromagnetice similare au fost raportate de trei aparate de zbor diferite.

- Unii membri ai echipajului au suferit efecte psihologice și fizice (de exemplu pierderea vederii nocturne din cauza strălucirii obiectului).
- OZN-urile au dat dovadă de o manevrabilitate neobișnuită.[109]

Evaluarea arată că temeinicia informațiilor a fost „confirmată din alte surse", iar valoarea lor a fost Ridicată (definită ca „unică, actuală și cu semnificații majore"). Au fost folosite sau s-a planificat să fie folosite ca „informații curente". Aceste informații de valoare ridicată, cu semnificații majore, privitoare la un raport OZN remarcabil, care justifica o continuare a studierii fenomenului, au fost înregistrate ca atare - în ciuda faptului că modelul public folosit de guvernul Statelor Unite față de OZN-uri era *dezinteresul* și respingerea pe față a observațiilor, model repetat în atât de multe cazuri din Statele Unite și în ciuda faptului că același guvern declarase public în 1969 că OZN nu prezentau niciun interes.

Patru ani mai târziu, guvernul nostru a redactat un raport despre incidentul peruvian în care a fost implicat Oscar Santa María. Un „raport informativ" al Departamentului Apărării și al Comitetului Întrunit al Șefilor de Stat Major a fost distribuit aproape acelorași destinatari ca și raportul din Iran. Intitulat *„UFO Sighted in Peru"*/„OZN observat în Peru", documentul din luna iunie 1980[110] a fost pregătit de colonelul Norman H. Runge, care afirmă că sursa lui a fost „un ofițer din Forțele Aeriene peruviene care a observat evenimentul... sursa a mai înaintat în trecut rapoarte de încredere". Santa María nu cunoaște numele acestui ofițer, nu a fost intervievat de niciun american și își amintește cât se poate de clar că la ședința de raport nu fusese prezent niciun oficial american. „Am fost foarte atenți în privința păstrării confidențialității asupra operațiilor noastre sensibile și a procedurilor militare", a explicat el în cursul unuia dintre interviurile noastre telefonice pe care ni le-a acordat de la locuința sa din Peru.

Din nefericire, raportul Departamentului american al Apărării dă o dată greșită pentru incidentul peruvian: 9 mai

1980, în loc de 11 aprilie. Santa María crede că informaţia a fost distorsionată şi unele date au fost imprecise deoarece raportul a fost înaintat abia la două luni de la incident. S-ar părea că au existat întârzieri în transmiterea acestei comunicări americanilor, pe diverse canale.

Documentul relatează că un OZN a fost observat deasupra bazei, iar comandamentul aerian a ridicat de la sol un avion SU-22. „Forţele Aeriene peruviene au încercat să intercepteze şi să distrugă OZN, dar fără succes", se afirmă în document. Pilotul „a interceptat vehiculul şi a tras asupra lui de la distanţă foarte mică, fără să-i provoace vreo avarie aparentă. Pilotul a încercat să mai atace o dată vehiculul, dar OZN a depăşit în viteză aparatul de zbor SU-22".

Mi se pare interesant că în cuprinsul întregului document al guvernului Statelor Unite a fost folosit consecvent termenul „vehicul", alternativ cu cel de „OZN"; de obicei, preferinţele oficiale se îndreaptă spre termenul de „obiect", lăsând un spaţiu de manevră mai larg pentru o gamă mai variată de posibile explicaţii. Un „vehicul" este un obiect construit în scopul transportării persoanelor sau lucrurilor. Acest vehicul, care rămâne în continuare cu origini necunoscute, în mod inexplicabil, nu a fost avariat de proiectilele de calibru mare trase împotriva lui de la mică distanţă. Presupunând că a fost un vehicul de origine necunoscută, după cum s-a afirmat, cu capacităţi pe care nu le are niciun vehicul construit de om, conceptul de „vehicul" devine atunci unul provocator venind din partea unui colonel al Forţelor Aeriene. Ce transporta şi de ce? Se pare că nu a fost nicio problemă de acceptare oficială a existenţei unui OZN, la zece ani de la desfiinţarea Proiectului Blue Book, câtă vreme documentul era clasificat secret. În acest caz, un colonel din Forţele Aeriene ale Statelor Unite admite existenţa unui OZN - nu tocmai genul de reacţie care ar fi de aşteptat din partea unei agenţii guvernamentale care ia în derâdere o asemenea idee.

Dintr-un motiv necunoscut, în ultimele decenii pare să se manifeste o predilecţie oficială pentru cazurile de peste mări

în detrimentul celor de pe teritoriul naţional. Poate că există un interes deosebit faţă de cazurile militare care implică fie deschiderea focului împotriva unui OZN, fie urmărirea de avioane aparţinând Forţelor Aeriene, care vizează autorităţile din Iran, Peru şi Belgia. Ori poate că este mai uşor pentru guvernul Statelor Unite să exploreze cazurile de peste Ocean fără să fie notificat şi să i se atragă atenţia asupra unui eveniment OZN? Dacă ar face-o în mod deschis, concluziile Forţelor Aeriene emise în perioada Proiectului Blue Book şi repetate încontinuu de atunci încoace ar trebui să fie abrogate. În mod evident, consecinţele acestui gest ar fi de asemenea natură, încât Departamentul Apărării preferă să le evite.

Şi totuşi, făcând aceste rapoarte odinioară clasificate secret, oficialii noştri erau cât se poate de conştienţi de eforturile guvernelor de peste Ocean - ale ţărilor gazdă din care şi-au cules informaţiile - de investigare adecvată a observaţiilor OZN. Am beneficiat de informaţiile lor, dar cu siguranţă nu le-am urmat exemplul.

În loc să-şi aducă o contribuţie sub o formă sau alta, oficialilor din Statele Unite pare să le facă plăcere să se furişeze pretutindeni şi să verifice cazuri din alte colţuri ale lumii, descoperind din când în când câte unul care „este un exemplu clasic care întruneşte toate criteriile necesare pentru un studiu valid al fenomenului OZN", după cum afirma evaluarea Agenţiei de Informaţii a Apărării. În loc să însărcineze Forţele Aeriene ale Statelor Unite să se ocupe în mod deschis de evenimentele care se produc în propria ţară, guvernul nostru a ignorat cu obstinaţie observaţii lipsite de ambiguitate, care afectează vieţile a mii de americani. În acelaşi timp, a instituit un sistem de raportare a incidentelor OZN „în cadrul constituit pentru operaţiile de culegere de informaţii şi supraveghere", despre care nu-i place să discute. Însă, în ceea ce ne priveşte pe noi toţi, cetăţeni ai Statelor Unite, agenţiile guvernului emit în continuare explicaţii discutabile pentru evenimentele cu OZN petrecute pe teritoriul american sau le ignoră cu desăvârşire, chiar şi în cazul în care

întâlnirile la foarte mică distanţă ridică probleme de securitate aeronautică şi, da, de securitate naţională, chiar dacă noi ştim că este interesat de cazurile de peste Ocean. Cât vor mai continua autorităţile să împartă „fişa de date" a Forţelor Aeriene pentru justificarea acestui comportament iresponsabil?

Capitolul 16

„O puternică dorinţă de a nu face nimic"

Cei mai mulţi americani nu ştiu că, nu cu mult timp în urmă, în timp ce guvernul Statelor Unite redacta rapoarte despre cazuri de peste Ocean, un val dramatic de OZN s-a abătut asupra teritoriului american. Spectacolul acestui val a fost la fel de dramatic ca şi acela din Belgia şi nava mare, evoluând la mică altitudine, se asemăna, din unele puncte de vedere, cu cele văzute deasupra acestei ţări. După numai trei ani de la distribuirea detaliilor referitoare la incidentul din 1980 din Peru către agenţiile guvernului Statelor Unite, în zona rurală a statului New York şi în unele părţi din Connecticut a debutat „valul Hudson Valley". A durat câţiva ani şi, după ce i s-au stins ecourile, guvernul nostru a mai redactat un document secret referitor la valul belgian din 1990. Însă niciun oficial nu a efectuat investigaţii cu privire la un lucru care s-a petrecut *aici*, între aceste alte două evenimente raportate, cu toate că la apariţiile OZN-urilor noastre au fost martori mii de cetăţeni americani. Nu a fost emis niciun document oficial cu privire la evenimentele din Hudson Valley, cel puţin din câte ştim noi.

Cu toate acestea, asemănarea cu valul belgian a fost notabilă. Început în luna decembrie 1982, valul american a durat şi el mai mulţi ani, punctul culminant survenind la un interval de doi ani, şi a presupus, de asemenea, vizite repetate ale unor obiecte de mari dimensiuni, silenţioase, uneori mai multe concomitent, plutind la altitudini reduse, cu lumini extrem de puternice. Au fost urmărite de grupuri de oameni, adeseori de la mică distanţă sau aflându-se exact sub ele, iar unii au relatat că au văzut o structură întunecată, solidă, în spatele luminilor. Mulţi observatori, deplasându-se cu

maşinile pe Taconic Parkway ori şerpuind singuri de-a lungul drumurilor de ţară, au tras pe dreapta să vadă mai bine OZN-urile, în vreme ce alţii au văzut obiectele când îşi plimbau câinii sau alergau de-a lungul bazinelor de acumulare şi al lacurilor. Martorii au spus că aceste structuri li s-au părut a fi cât un teren de fotbal şi că erau capabile să ţâşnească în sus cu viteze incredibile din poziţii staţionare. Cum este tipic pentru OZN, erau silenţioase sau emiteau un zgomot înfundat, ca un bâzâit.

OZN-urile din Hudson Valley, asemenea celor din Belgia, nu au manifestat niciun fel de comportament agresiv sau ostil. De fapt, într-o manieră similară, cei care au fost mai puţin intimidaţi au relatat că au semnalizat cu farurile maşinilor în direcţia obiectelor şi au primit la rândul lor semnale luminoase. Şi în acest caz au existat observaţii simultane ale unor poliţişti - în Danbury, Connecticut, poliţia a glumit iniţial pe seama apelurilor telefonice primite din partea localnicilor, înainte să fie trezită brutal la realitate, aceasta fiind exact modalitatea în care a reacţionat şi poliţia belgiană. Ulterior, doisprezece poliţişti numai de la acest departament de poliţie au făcut personal observaţii.[111] Datorită volumului de rapoarte primite din diverse locuri la intervale mici de timp, au putut fi stabilite traiectorii şi au fost realizate hărţi ale rutelor, la fel cum se va proceda mai târziu şi în Belgia. În mod similar, în New York au fost făcute fotografii şi filmări nocturne care au fost analizate de diferite laboratoare, deşi nu la fel de extinse, imaginile nefiind nici ele la fel de redutabile ca fotografia de la Petit-Rechain din 1990.

Deşi locuitorii din Hudson Valley au raportat în special obiecte în formă de delta sau V şi belgienii au văzut în special obiecte triunghiulare, când citim numeroase dintre rapoartele martorilor ambelor evenimente, comportamentele similare ale navelor sunt izbitoare. Ciudatul şi deosebit de neobişnuitul fenomen al „mingii de lumină roşie" raportat de patru poliţişti belgieni a apărut şi în regiunea rurală a statului New York. În cursul primei şi dramaticei nopţi a valului belgian din 1989, două perechi de poliţişti din locuri diferite au urmărit

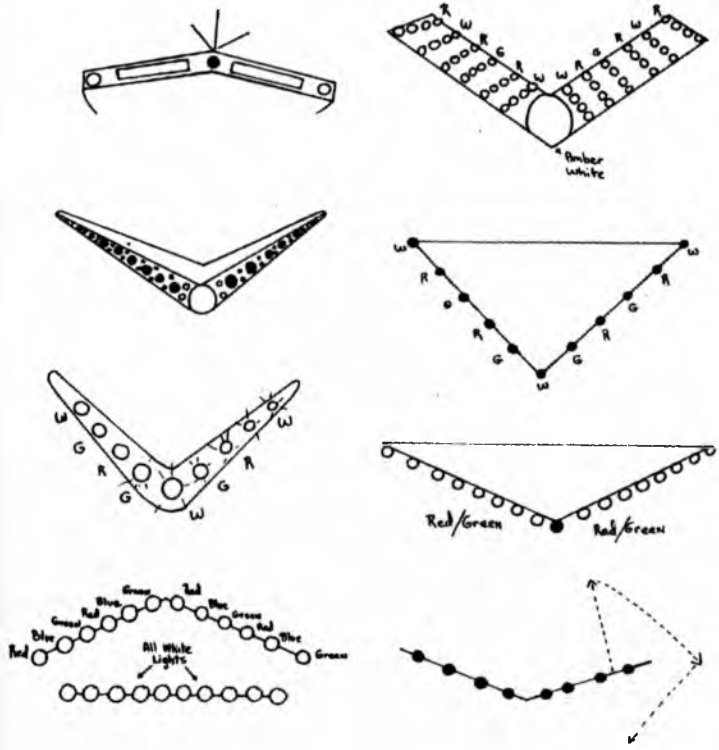

Copie realizată de un artist a desenelor făcute de martori independenţi în diferite locuri din New York şi Connecticut în 1983 şi 1984, reduse şi proporţionate pentru a corespunde aceleiaşi scări. *Colecţia lui Phil Imbrogno*

mingea roşie care a ţâşnit pe un fascicul dintr-o navă care plutea la punct fix, apoi a fost trasă înapoi în OZN - un detaliu foarte rar, urmărit de la mică distanţă. Heinrich Nicoll, unul dintre poliţiştii care au fost martori ai acestui spectacol, a interpretat mingea ca fiind un fel de sondă. În cadrul unui interviu, el a spus: „[Mingea] a plecat şi s-a întors încontinuu, ca şi cum ar fi încercat să măsoare ceva".[112]

În timpul valului din Hudson Valley, David Athens, şeful Departamentului de Pompieri din New Fairfield, Connecticut,

era afară şi vorbea cu un poliţist, în luna iulie 1984, când au văzut amândoi un şir de lumini dispuse circular. „Aş spune că era ceva făcut de mâna omului, cu excepţia faptului că două sau trei lumini roşii au căzut din grup şi au pornit în direcţii diferite, în spatele munţilor. Una s-a întors, iar cealaltă nu", a raportat Athens.

Jim Cooke, inginer biometrist, a fost şocat când a văzut, în timp ce se îndrepta spre casă la volanul maşinii, un obiect triunghiular plutind la punct fix la nu mai mult de cinci metri de oglinda apei, în bazinul de acumulare Croton Falls, într-o noapte de la sfârşitul lunii octombrie 1983. A coborât din maşină şi a privit de pe malul apei. „De sub obiect a ieşit ceva, un fascicul roşu de lumină sau aşa ceva solid, cu o strălucire roşie - chiar nu-mi dau seama ce putea să fie. Dar mi s-a părut că sonda apa", a spus el.[114] Potrivit lui Cooke, obiectul se deplasa lent pe deasupra bazinului de acumulare şi, la fiecare oprire, „sonda roşie" interacţiona cu apa şi era apoi retrasă. La fel ca nava belgiană, care a prezentat în esenţă acelaşi lucru, aceasta era triunghiulară. Descrierea realizată de Heinrich Nicoll a fost remarcabil de similară cu aceea a lui Cooke. Şi el a fost martorul aceluiaşi fenomen, petrecut tot deasupra unei oglinzi de apă, şi el interpretând obiectul ca fiind un fel de sondă. S-ar putea să nu cunoaştem niciodată scopul acestui ciudat braţ roşu al OZN, însă faptul sugerează că este posibil ca obiecte foarte similare să fi vizitat ambele locuri în anii 1980.

În ciuda similitudinilor şocante, a existat o deosebire majoră între aceste evenimente din regiunea rurală din New York şi cele din Belgia - nu în privinţa detaliilor a ceea ce s-a întâmplat propriu-zis, ci sub aspectul modului în care aceste extraordinare întâlniri la mică distanţă, repetate an de an, au fost abordate de autorităţi, responsabile de protecţia cetăţenilor şi de monitorizarea incursiunilor aeriene neautorizate deasupra zonelor populate.

Trebuie să ne reamintim că valul de OZN din anii 1989-1990 din Belgia a fost abordat raţional, deschis şi responsabil de guvern. Forţele Aeriene belgiene au fost puse

în acţiune imediat, iar alte agenţii, cum ar fi Jandarmeria Naţională (o combinaţie între poliţie şi armată) şi echivalentul belgian al Agenţiei Aeronautice Federale, au cooperat de asemenea la mobilizarea pentru identificarea obiectelor. Forţele Aeriene nu doar au reacţionat, ci au fost chiar active în investigaţiile întreprinse, căutând navele pe mai multe sisteme de radar, ridicând de la sol în trei rânduri avioane F-16 pentru interceptarea unuia dintre ele şi apoi ţinând o conferinţă de presă pentru a explica toate acestea publicului. În plus, mai multe laboratoare au asigurat o analiză de ultimă oră a fotografiei superioare a unei nave, una dintre cele mai bune imagini cunoscute ale unui OZN. Şi, pentru a duce lucrurile puţin mai departe, Forţele Aeriene belgiene au pus toate datele deţinute şi toate resursele, inclusiv staţiile radar şi chiar avioanele, la dispoziţia unui grup extrem de competent de oameni de ştiinţă civili, care au organizat datele, au intervievat martorii şi au ţinut dosare cuprinzătoare. Toate aceste evoluţii importante au fost prezentate de mijloacele de informare în masă din Europa, unele dintre ele relatând şi în Statele Unite. Prin toate acestea, guvernul belgian nu a ascuns informaţiile, nu a emis explicaţii false şi nu i-a ridiculizat pe martori. De fapt, ştim că şeful investigaţiilor din cadrul Forţelor Aeriene belgiene, colonelul Wilfried De Brouwer, a spus adevărul poporului. S-au aflat foarte multe, cu excepţia celui mai important lucru dintre toate: originea şi scopul navelor.

Pe de altă parte, în Statele Unite, de valul OZN nu s-a ocupat nimeni, nicicum. Niciun departament al guvernului nu a întreprins absolut nimic. Nu a existat o mobilizare la nivel naţional sau de stat. Niciun avion F-16 al Forţelor Aeriene nu a fost lansat (cel puţin nu cu ştiinţa publicului). Nu s-a făcut nicio încercare de descoperire a obiectelor pe radar. Şi nici nu a existat vreun parteneriat convenit cu vreo organizaţie de cercetare de frunte din Statele Unite, în vederea culegerii de rapoarte, cu toate că asemenea grupuri ştiinţifice calificate erau pregătite şi în aşteptare. Niciun laborator al guvernului nu a analizat fotografiile. Niciun organism al guvernului nu a convocat o conferinţă de presă pentru a-i fi furnizate unui

public dornic de informaţii date provenind de la Forţele Aeriene. Mijloacele de informare în masă locale au realizat relatări ample din locurile unde se produceau practic evenimentele şi a fost ceva inevitabil, dar din cauză că nicio oficialitate nu s-a angajat în afara poliţiei locale, difuzarea la nivel naţional a fost minimă.

Supusă la presiuni de persoane preocupate care au apelat la ea, Administraţia Aeronautică Federală le-a spus martorilor că văzuseră altceva decât văzuseră de fapt - lucruri recognoscibile care făceau mult zgomot, cum ar fi avioane zburând în formaţie sau elicoptere. Numeroşi factori au făcut ca această explicaţie să fie uşor de combătut, cel mai evident fiind acela că, uneori, nava plutea la punct fix sau se deplasa mult mai lent decât pot zbura avioanele, adeseori la altitudini foarte mici şi de obicei era silenţioasă. Este de notorietate că elicopterele care fac punct fix sau un grup de avioane care zboară în formaţie sunt foarte zgomotoase. De asemenea, OZN-ul a fost văzut, în numeroase ocazii, când nu exista niciun avion sau alt aparat de zbor în aer, după cum au confirmat aeroporturile apropiate. Uneori, martorii au văzut o structură masivă, solidă în jurul luminilor, care masca cerul din spatele ei, structură uşor de distins de avioanele convenţionale. În 1984, de exemplu, şase agenţi de securitate de la uzina nucleară Indian Point au fost martorii apariţiei unui OZN care a trecut la aproximativ 100 de metri înălţime peste reactor, într-un spaţiu aerian restricţionat. Doi agenţi le-au spus investigatorilor că era un obiect solid mai mare decât un teren de fotbal.[115]

Cu toate acestea, indiferenţa guvernului Statelor Unite a rămas neclintită, în ciuda faptului că ceea ce mulţi numeau „bumerangurile din Westchester county" au plutit sau au survolat ani de zile, într-o direcţie sau alta, Hudson Valley şi unele părţi din statul Connecticut, decorate cu lumini colorate care uneori se aprindeau şi se stingeau când se apropiau de oameni. Martorii au fost lăsaţi să abordeze pe cont propriu aceste evenimente, întâlniri care au fost tulburătoare pentru unii, înfricoşătoare pentru alţii şi copleşitoare aproape pentru

toată lumea; însă nu s-a oferit niciun fel de îndrumare oficială cum să se procedeze. Departamentele de poliţie din New York şi Connecticut au fost luate cu asalt de apelurile telefonice, dar cum ar fi putut să reacţioneze nişte unităţi mici? Pur şi simplu nu erau pregătite sau echipate pentru a face faţă la aşa ceva, în afara consemnării relatărilor martorilor, unele relatări venind de la propriii lor colegi. Pe autostrada 84, o magistrală aglomerată, s-au produs ambuteiaje, şoferii stând cu ochii pe cer. Iar aeroporturile locale le-au răspuns pur şi simplu celor care au sunat că nu aveau nimic pe radar şi că nu puteau să confirme observaţiile. Comunităţile au fost lăsate fără ajutor în încercarea de a înţelege ceva logic din aceste evenimente absolut uluitoare şi majoritatea publicului din Statele Unite nu a aflat niciodată nimic despre ele.

Cum a fost posibil ca un lucru atât de spectaculos ca aceste observaţii din Hudson Valley, repetate an de an, să fie ignorate şi vârâte sub preş de guvernul nostru? Această indiferenţă este atât de uluitoare, încât ai putea să te întrebi dacă aceste evenimente chiar au avut loc. Mulţi s-ar putea întreba cum este posibil să se fi întâmplat aşa ceva, de vreme ce nu am auzit niciodată nimic despre aceasta? Şi de ce nu am auzit nici despre valul din Belgia, dacă tot a venit vorba, şi nici despre alte apariţii OZN foarte credibile, dacă, în realitate, au existat mii de martori? Această situaţie deconcertantă, care provoacă întrebări legitime dacă OZN-urile într-adevăr există, reprezintă unul dintre principalele motive pentru care americanii inteligenţi, bine informaţi, nu „cred" în OZN. Şi asta pe bună dreptate. O concluzie raţională ar fi aceea că, dacă lucrurile acestea s-ar întâmpla cu adevărat, am afla toţi despre ele.

Dacă Proiectul Blue Book al Forţelor Aeriene ar fi fost în continuare în activitate la momentul acestor observaţii din statul New York, ele ar fi fost investigate oficial, chiar dacă nu la nivelul pe care ni l-am dori mulţi dintre noi. Ar fi fost mai dificil pentru Forţele Aeriene să dea explicaţii rapide, dubioase pentru aceste evenimente, care s-au petrecut în mod

repetat şi la distanţă foarte mică. Din fericire, specialistul-cheie din cadrul Proiectului Blue Book pe parcursul celor douăzeci de ani de existenţă continua să investigheze activ cazurile OZN la mijlocul anilor 1980 şi acorda atenţie observaţiilor din regiunea rurală a statului New York. Cu toate că nu mai avea nicio legătură formală cu guvernul Statelor Unite, dr. J. Allen Hynek a început să investigheze valul OZN din Hudson Valley în anul 1984. În acel moment, era deja recunoscut drept cea mai mare autoritate mondială în materie de OZN, precum şi ca lector plin de elocvenţă pe această temă pentru publicul american. Aceste observaţii au reprezentat punctul final de interes din viaţa dr. Hynek - a murit în 1986 Şi a depus foarte multă energie în confruntarea cu indiferenţa şocantă a oficialilor guvernului Statelor Unite în faţa vizitelor repetate, bine documentate, ale unui gen de fenomen.[116] Apatia guvernului, şi-a dat el seama, a fost cea care a împiedicat subiectul să explodeze în mijloacele de informare în masă de nivel naţional.

În ciuda faptului că se aflase în prim-planul multor investigaţii OZN timp de peste trei decenii, neîncetatul val din Hudson Valley a părut atât să-l uimească, cât şi să-l deruteze pe Hynek, mai mult decât orice altceva. În America nu se întâmplase niciodată aşa ceva. Într-un eseu din anul 1985,[117] el a vorbit despre „sute de persoane, în marea lor majoritate profesionişti, cu o situaţie materială bună, din regiunile suburbane", ale căror declaraţii fuseseră înregistrate pe bandă de către el şi de către alţii, care au fost „surprinse, uimite şi adeseori înfricoşate" de bizarele apariţii. Zburând peste Taconic Parkway sau plimbându-se deasupra străzilor şi a caselor un „obiect cât se poate de ciudat şi posibil ameninţător" constituia un risc grav care ar fi trebuit să preocupe Administraţia Aeronautică Federală, scria el. Pentru oamenii de ştiinţă, aceste evenimente ar fi trebuit să reprezinte o extraordinară preocupare ştiinţifică, iar poliţia şi mijloacele de informare în masă erau absolut superficiale prin apatia şi indiferenţa lor, ascunzând publicului întregul subiect.

Pentru a înţelege cum este posibil să se producă asemenea lucruri fără ca noi să aflăm despre ele, trebuie să examinăm inacţiunea totală a celor aflaţi în funcţii de răspundere. „A fost ca şi cum toţi cei care au venit în contact cu o maladie, cu excepţia martorilor, au căzut într-o stare letală de stupoare", reflecta Hynek. „În cazul observaţiilor Boomerang, este posibil ca toţi, Administraţia Aeronautică Federală, mijloacele de informare în masă, oamenii de ştiinţă, politicienii şi reprezentanţii armatei, să fi intrat în contact pentru o clipă cu misterul, dar se pare că apoi a intervenit apatia, subminând orice stimulent şi lăsând în urma ei doar o dorinţă puternică de a nu face nimic."

Asemenea multora din zilele noastre, Hynek a vrut să ştie cum şi de ce a intervenit această şocantă inacţiune. Era un sceptic devotat în problema OZN în momentul în care fusese angajat de Forţele Aeriene şi, împreună cu colegii lui din lumea ştiinţifică, adeseori îi ironizase pe cei care au raportat că au văzut aşa ceva. Cu toate că iniţial şi-a pus în minte să demonstreze că toată această „prostie" nu avea nicio logică, a trecut printr-o transformare treptată, în îndelungata perioadă în care lucrase pentru guvern. În cursul investigării a sute de cazuri de OZN şi al intervievării a nenumăraţi martori credibili, a ajuns să îşi dea seama că era vorba de un fenomen real, fizic, şi încă unul foarte misterios. El a descris fenomenul OZN, în anul 1977, după cum urmează:

> Am debutat ca „demistificator" convins, resimţind o mare plăcere în demontarea a ceea ce la prima vedere păreau a fi cazuri deconcertante. Am fost duşmanul numărul unu al acelor „grupuri şi entuziaşti ai farfuriilor zburătoare" care îşi doreau din toată inima ca OZN să fie interplanetare. Cunoştinţele mele legate de aceste grupuri proveneau aproape în întregime din ceea ce auzisem de la personalul de la Blue Book: erau cu toţii „ţicniţi şi visători".
> Transformarea mea a fost graduală, dar la sfârşitul anilor şaizeci era încheiată. Astăzi, nu ai mai pierde

nici măcar o clipă cu subiectul OZN, dacă nu aş considera, la modul cel mai serios, că fenomenul OZN este real şi că eforturile de investigare şi înţelegere a lui, precum şi de rezolvare a sa în cele din urmă ar putea avea un efect profund - ar putea chiar să reprezinte trambulina concepţiei omenirii referitoare la Univers.

În anul 1985, devotatul investigator s-a confruntat cu o manifestare extremă a unui fenomen cât se poate de specific americanilor, cunoscut sub numele de tabuul OZN - refuzul automat, profund înrădăcinat, de a admite că ar fi posibil să existe, indiferent ce ar indica dovezile, ceva cât se poate de contradictoriu faţă de ceea ce considerăm că ar fi „normal" şi, prin urmare, inacceptabil pentru concepţia noastră despre lume. În acest caz, Hynek a observat că tabuul este atât de solid, încât poate să distorsioneze sentimentul datoriei unui întreg grup de persoane altminteri deosebit de responsabile, aflate în poziţii de autoritate. S-a străduit să găsească un răspuns cât mai aproape de esenţa acestei dileme.

Hynek a făcut observaţia că vederea bumerangurilor nepământeşti din Westchester County a provocat stres, traume şi frică în rândurile martorilor. Aceştia nu primiseră niciun răspuns şi se simţeau neprotejaţi de guvernul lor, iar mulţi nu voiau să „iasă în public" în legătură cu aceste evenimente de teamă să nu fie ridiculizaţi. Înrădăcinată în mintea unor oameni cum ar fi poliţiştii, care primiseră relatări şi nu văzuseră nimic cu ochii lor, era convingerea colectivă că acest gen de eveniment pur şi simplu nu poate să se producă. Singura soluţie era ca martorii să fie etichetaţi drept „excentrici". Şi totuşi, mii de oameni văzuseră cu ochii lor obiectele. Ei se confruntau cu dilema că ştiau că aceste evenimente se petrecuseră cu adevărat, aşa cum o ştiau şi alţii din regiune, care îi cunoşteau personal pe martori sau erau informaţi în legătură cu aceste observaţii din surse demne de încredere, cum ar fi ziarele locale. Era posibil ca toţi aceşti oameni să mintă sau să fie victimele unei confuzii? Sau poate că era vorba despre ceva mult mai larg, mai profund înrădăcinat, care îi

împiedica pe oficialii guvernului să asculte cu adevărat aceste relatări, să le accepte ca fiind adevărate şi să le investigheze în consecinţă?

Hynek a postulat că, în incapacitatea sa de a accepta ceva atât de revoluţionar ca existenţa acestor nave de neconceput, psihicul nostru pur şi simplu respinge totul. Realitatea imposibilă „supraîncălzeşte circuitele mentale ale omului şi arde siguranţele printr-un mecanism de protecţie a creierului... Când este atins un punct colectiv de cedare, mintea trebuie să respingă faptele evidente percepute de simţuri. Nu mai poate să cuprindă asemenea fapte în limitele sale normale". Hynek a concluzionat că, datorită naturii total bizare, şocante şi chiar traumatice a unui astfel de eveniment, nu mai rămâne energie pentru acţiune, ca şi cum toţi oamenii ar avea bateriile consumate. Această dinamică poate să afecteze grupuri de oameni ca întreguri, iar cei care deţin răspunderea nu sunt scutiţi de efectul de anesteziere. „Odată cu apariţia apatiei dispare capacitatea de a accepta chiar şi cea mai lipsită de conţinut explicaţie - oricare ar fi ea - pentru a bloca necesitatea de a gândi ceea ce este de negândit", scria Hynek.

Acest răspuns poate să nu fie complet, însă atinge natura profundă a tabuului OZN, care reuşeşte să ne ţină în întuneric în privinţa unor evenimente care au loc chiar în ograda noastră. Acest fenomen în primul rând psihologic, declanşat de Comitetul Robertson în anii 1950, funcţionează aici cu o mai mare forţă şi tenacitate decât în oricare altă ţară. A infuzat abordarea inadecvată a agenţiei Forţelor Aeriene, Proiectul Blue Book, până la dispariţia sa. Pe urmă tabuul s-a integrat şi a fost acceptat, afectând toate nivelurile guvernului. Este în continuare greu de crezut că evenimentele din Hudson Valley au scăpat neobservate de majoritatea americanilor - dar, de fapt, exact asta s-a întâmplat. Desigur, dacă guvernul nostru ar fi reacţionat aşa cum a reacţionat guvernul belgian când această ţară a fost lovită de un val similar, toate lucrurile ar fi stat complet diferit. Şi, fapt mai important chiar, dacă am fi creat o agenţie similară cu aceea din Franţa, devotată cercetării de dragul cercetării, am fi putut obţine

cunoştinţe încă şi mai mari. Marea Britanie, cel mai apropiat aliat al nostru, avea un birou destinat să primească rapoarte cu OZN în perioada valului din Hudson Valley şi ar fi investigat. Guvernul Statelor Unite, deşi răspunzător pentru o întindere enormă de pământ şi cer în comparaţie cu Franţa, Belgia ori Marea Britanie, pare să aibă cele mai bune rezultate cu putinţă în privinţa închiderii ochilor la fenomenul OZN.

Capitolul 17
Adevăratele Dosare X

de Nick Pope

Ministerul britanic al Apărării a înfiinţat biroul pentru investigarea OZN în anii 1950, aproximativ în acelaşi timp când Statele Unite înfiinţau Proiectul Blue Book. Însă britanicii şi-au menţinut investigaţiile mult mai mult timp. Nick Pope a fost persoana numită la conducerea acestui proiect al guvernului legat de OZN-uri, între anii 1991 şi 1994. Perspectiva sa cu privire la fenomen s-a modificat radical pe parcursul anilor de concentrare intensă asupra investigaţiilor şi de acces la informaţii guvernamentale „din interior". Asemenea altor persoane care au contribuit la această carte, şi el îşi doreşte să vadă mai multă implicare din partea oficialilor Statelor Unite şi a agenţiilor de informaţii. Pope a devenit unul dintre cei mai activi foşti oficiali guvernamentali care au vorbit pe această temă, fiind căutat de presa din întreaga lume ca unul dintre experţii de vârf. El combină o ascuţită minte analitică şi un interes puternic faţă de fenomenul OZN, ambele influenţate de un spirit sec, specific britanic. Şi el este un exemplu al numeroşilor oficiali şi ofiţeri care, familiarizându-se cu subiectul OZN practic întâmplător, şi-au înfrânt scepticismul şi s-au trezit absorbiţi de forţa neaşteptată a dovezilor pe care iniţial se aşteptau să le infirme. Nick Pope a avut acces la dosare clasificate şi la alte informaţii deosebit de sensibile pe care nu are libertatea să le dezvăluie, ceea ce face ca intuiţia, precum şi convingerile sale să fie şi mai şocante. Implicat în continuare în acest subiect într-un cadru semioficial, el a lucrat recent la Arhivele Naţionale

Britanice în calitate de consultant pentru programul permanent de declasificare şi dezvăluire publică a dosarelor din arhivele Ministerului britanic al Apărării.

Am lucrat în Ministerul Apărării timp de 21 de ani începând din 1985. În vremea aceea, politica era ca oamenii să fie mutaţi la fiecare doi sau trei ani – fie prin transfer la acelaşi nivel, fie prin promovare –, astfel încât toată lumea câştiga experienţă într-un domeniu larg de posturi diferite: politice, operaţii, personal, finanţe etc. Am ocupat două sau trei funcţii diferite şi la începutul anilor 1990 am fost încadrat într-o divizie denumită Secretariat (Statul Major al Forţelor Aeriene) şi am fost detaşat la Camera de Operaţii a Forţelor Aeriene din cadrul Centrului Reunit de Operaţii. Am lucrat aici în perioada premergătoare primului Război din Golf, în timpul războiului propriu-zis şi în perioada care a urmat încheierii conflictului, ca responsabil de pregătirea şedinţelor de raportare, a materialelor pentru şedinţele zilnice de informare destinate miniştrilor şi şefilor de servicii. Munca mea consta în adunarea de date brute referitoare la operaţiile Forţelor Aeriene Regale, selecţionarea aspectelor-cheie care trebuia să fie aduse la cunoştinţa personalului cu funcţii înalte: detalii cu privire la răniţi şi morţi, ţintele atacate, evaluarea distrugerilor în urma luptelor etc. În timp ce lucram aici, am fost abordat, în 1991, şi am fost întrebat dacă, după ce îmi încheiam turul de serviciu la Centrul Reunit de Operaţii, aş fi vrut să lucrez la investigaţii OZN – un post integrat într-o altă parte a diviziei. Am acceptat invitaţia, cu toate că aveam puţine cunoştinţe despre acest subiect şi, cu siguranţă, nu credeam în OZN. Prin urmare, cu toate că am avut o minte deschisă în toate investigaţiile, la început am fost, în linii mari, sceptic.

Ministerul britanic al Apărării urmărise fenomenul OZN încă de la începutul anilor 1950 şi primise peste 12 000 de rapoarte de observaţii până la acea dată. În tot acest răstimp, obiectivele nu se schimbaseră prea mult. În 1950, Ministerul

Apărării crease un grup de lucru pentru farfuriile zburătoare, alcătuit din specialişti din serviciile de informaţii ştiinţifice şi tehnice, pentru investigarea şi evaluarea numeroaselor observaţii OZN care erau raportate în media. În 1951, grupul recomandase ca investigaţiile să înceteze „dacă şi până când nu devin disponibile dovezi materiale".[119] Însă această politică a fost schimbată cu o sută optzeci de grade în câţiva ani, ca urmare a unor observaţii OZN de notorietate care au implicat armata. Două divizii ale Ministerului Aerului - S6, o divizie de secretariat civil din Statul Major al Forţelor Aeriene, şi DDI (Tech), o divizie de informaţii tehnice - au fost implicate apoi în mod activ în investigarea observaţiilor OZN. Sarcina lor era să cerceteze şi să investigheze fenomenul OZN, căutând dovezi ale celei mai mici ameninţări la adresa Marii Britanii.

Această politică era în continuare în vigoare când am apărut eu, în anii 1990. Trebuia ca observaţiile OZN să fie investigate pentru a se vedea dacă exista vreo dovadă a unui fapt cu semnificaţie pentru apărare, orice ameninţare la adresa apărării Marii Britanii ori informaţie care putea să ne fie de folos, sub aspect ştiinţific sau militar. Existenţa unui proiect OZN nu presupune în niciun caz că guvernul ar crede în vizitele extraterestre. Pur şi simplu reflectă faptul că suntem atenţi la spaţiul nostru aerian şi că vrem să cunoaştem tot ce se petrece în Regiunea de Apărare Aeriană a Regatului Unit. Multe ţări dispun de direcţii similare de cercetare.

Am avut acces la toate dosarele OZN anterioare, dintre care unele fuseseră clasificate cu un nivel foarte înalt de secretizare, astfel încât a trebuit să evaluez o arhivă vastă. Aceasta mi-a permis să întreprind numeroase proiecte de cercetare, urmărind tendinţe etc. Însă provocarea şi plăcerea acestui post a fost să investighez noile observaţii care erau raportate, practic, zilnic. În general, primeam de la 200 până la 300 de rapoarte în fiecare an.

Metodologia unei investigaţii este absolut standard. În primul rând, trebuie să intervievezi martorii pentru a obţine cât mai multe informaţii cu putinţă referitoare la observaţie:

data, ora şi locul în care fusese făcută observaţia, descrierea obiectului, viteza, înălţimea etc. Pe urmă trebuia să încerci să corelezi observaţia cu activitatea aeriană cunoscută, cum ar fi zborurile civile, exerciţiile militare sau lansările de baloane meteorologice. Puteam să verificăm la Observatorul Regal Greenwich pentru a vedea dacă era posibil ca unele fenomene astronomice cum ar fi meteoriţii sau mingile de foc să explice ceea ce se observase. Puteam să verificăm dacă vreun OZN observat vizual fusese observat şi de radare. Dacă aveam o fotografie sau înregistrare video, puteam să le cerem diverşilor specialişti din Ministerul britanic al Apărării să mărească şi să analizeze dovezile imagistice. Puteam, de asemenea, să luăm legătura cu personalul de la Ballistic Missile Early Warning System - Sistemul de Avertizare Timpurie privind Rachetele Balistice - de la baza RAF Fylingdales, unde era un radar spaţial. În sfârşit, pe diverse teme ştiinţifice şi tehnice, puteam să luăm legătura cu Defence Intelligence Staff/Statul Major al Informaţiilor Apărării, cu toate că aceasta este o sferă despre care nu pot să vorbesc detaliat.

În urma investigaţiilor, în jur de 80 la sută din observaţiile OZN puteau să fie explicate ca identificări greşite ale unor obiecte obişnuite, cum ar fi lumini ale avioanelor, sateliţi, nave aeriene, baloane meteorologice sau planete. În aproximativ 15 la sută din cazuri, informaţiile erau insuficiente pentru a se putea trage vreo concluzie fermă. Restul de aproximativ 5 la sută din observaţii păreau să sfideze explicaţia convenţională. Genul de cazuri care intră în această din urmă categorie cuprindea: incidentele OZN pentru care existau mai mulţi martori, sau pentru care martorii erau observatori cu pregătire, ca de exemplu poliţişti sau personal militar; observaţii ale unor piloţi militari şi civili; observaţii sprijinite de dovezi fotografice şi video, în cazul cărora analiza tehnică nu scotea la iveală niciun fel de înşelătorie; observaţii surprinse de radar, observaţii implicând nave structurate, aparent capabile de viteze şi manevre care le depăşesc cu foarte mult pe ale celor mai avansate avioane.

Vorbind la modul general, deoarece termenii mei de referinţă îmi limitau investigaţiile la observaţiile OZN din Regiunea de Apărare Aeriană a Regatului Unit, nu am luat legătura cu alte ţări pe acest subiect. Pe de altă parte, ocazional, am adresat altor ţări, prin intermediul ambasadelor britanice din capitalele respective, întrebări referitoare la fenomen în general sau la anumite observaţii. De asemenea, am cunoscut oficiali din alte ţări, în calitate privată, persoane care fuseseră implicate în activităţi ale guvernelor pe acest subiect, cum ar fi Jacques Patenet de la grupul francez GEIPAN al CNES şi colonelul Aldo Olivero din Forţele Aeriene italiene. În cursul discuţiilor, a fost clar că termenii noştri de referinţă şi metodologiile erau similari în linii mari, ca şi concluziile.

Incidentul Cosford

În data de 30 şi 31 martie 1993, în Marea Britanie s-au realizat o serie de observaţii OZN în care au fost implicaţi peste o sută de martori, mulţi dintre ei poliţişti şi personal militar. OZN-ul a zburat direct peste două baze ale Forţelor Aeriene. Urmează extraordinara poveste a ceea ce a fost numit incidentul de la Cosford.

Prima observaţie s-a produs la data de 30 martie aproximativ în jurul orei 8:30 seara, la Somerset. Această observaţie a fost urmată de una la ora 9:00 seara, în Quantock Hills. Martorul a fost un poliţist care, împreună cu un grup de cercetaşi, a văzut o navă pe care a descris-o ca semănând cu „două avioane Concorde zburând unul lângă celălalt şi unite". Rapoartele au apărut în număr mare şi rapid, şi când am ajuns la serviciu a doua zi dimineaţa, le-am primit în flux continuu. Mi-a devenit repede clar că aveam de-a face cu un eveniment OZN major.

Una dintre cele mai interesante relatări a venit din partea unui civil din Rugely, Staffordshire, care a raportat un OZN pe care l-a apreciat ca având 200 de metri diametru. Împreună

cu alţi membri ai familiei, martorul mi-a spus că urmărise obiectul cu maşina şi se apropiase foarte mult de el, crezând că aterizase pe un câmp din vecinătate. Când au ajuns acolo câteva secunde mai târziu, nu era nimic de văzut. Multe dintre descrieri se refereau la o navă de formă triunghiulară sau la lumini percepute ca aflându-se pe faţa inferioară a unei asemenea nave. Într-adevăr, printr-o aparentă coincidenţă, aceste observaţii s-au produs după exact trei ani de la celebrele observaţii ale valului din Belgia, care duseseră la ridicarea de la sol a unor avioane militare de vânătoare F-16 pentru interceptarea unui OZN localizat pe radar.

OZN-ul din Marea Britanie a fost văzut de o patrulă a poliţiei Forţelor Aeriene, având baza la unitatea Forţelor Aeriene din Cosford, aflată la 240 de kilometri nord-vest de Londra. Raportul oficial al poliţiei acestei unităţi militare (clasificat *Police In Confidence*) afirma că OZN-ul a trecut pe deasupra bazei „cu o mare viteză... la o altitudine de aproximativ 300 de metri". Raportul mai descria două lumini albe şi o sclipire slabă roşie în partea din spate, nefiind auzit niciun zgomot de motor. Raportul poliţiei Forţelor Aeriene conţinea şi detalii referitoare la mai multe observaţii OZN venite din partea unor civili, pe care le primiseră în cursul anchetelor la alte baze militare, aeroporturi civile şi poliţii locale.

Mai târziu în cursul acelei nopţi, ofiţerul meteorolog de la baza Shawbury, care asigură pregătirea avansată pentru echipaje de elicopter, controlori de trafic şi personal pentru operaţiile de zbor pentru toate cele trei categorii de forţe armate ale Marii Britanii, a văzut şi el OZN-ul. Ofiţerul mi-a descris cum se deplasase lent peste câmpuri, în direcţia bazei, cu o viteză nu mai mare de 50 până la 65 de kilometri/oră. El a văzut nava emiţând un fascicul subţire de lumină (asemănător unui laser) spre pământ şi lumina pendulând înainte şi înapoi peste câmp, dincolo de gardul perimetrului, ca şi cum ar fi căutat ceva. A auzit un murmur neplăcut de frecvenţă joasă venind dinspre obiect şi a spus că mai mult a simţit decât a auzit asta - ca şi cum s-ar fi aflat un faţa unui difuzor de başi. A estimat dimensiunile navei ca fiind undeva între

cele ale unui avion de transport C-130 Hercules şi cele ale unui Boeing 747. Pe urmă mi-a spus că fasciculul de lumină s-a retras într-un mod nenatural şi că nava a accelerat brusc, dispărând la orizont cu mult mai rapid decât un avion militar. Iată că un ofiţer experimentat din Forţele Aeriene Regale, care vedea în mod regulat avioane şi elicoptere, îmi povestea despre un lucru care, spunea el, nu se asemăna cu nimic din ce văzuse în toată viaţa lui. Linia politică a Ministerului Apărării legată de faptul că OZN nu aveau „nicio semnificaţie pentru apărare" părea în mod evident şubredă. M-am întrebat ce-aş fi putut să-i spun - „Nu-ţi face griji, probabil că era doar un balon meteorologic?"

Din mai multe motive, este de notorietate faptul că observaţiile OZN nu sunt raportate în numărul lor real. Cei doi factori principali în acest sens sunt frica de neîncredere şi/sau faptul că mulţi oameni nu ştiu cu cine să ia legătura pentru detalii privind observaţiile lor. Cu toate că existau instrucţiuni în vigoare care cereau ca relatările despre OZN transmise la bazele militare, la aeroporturile civile şi la posturile de poliţie să fie transmise mai departe Ministerului Apărării în vederea investigării lor, acest sistem naţional de raportare nu funcţiona întotdeauna. Dosarul de caz al incidentului OZN din 30-31 martie 1993 scoate în evidenţă limpede că mai existau foarte multe observaţii care nu ajungeau niciodată la departament. Un paragraf extras la întâmplare dintr-un raport al poliţiei cu privire la o observaţie din Liskeard, Cornwall, afirma că obiectul fusese „văzut şi de alţi poliţişti, din Devon şi până în Cornwall". Nu ne rămâne decât să ne imaginăm câte observaţii au rămas neraportate în acea noapte.

Datorită similitudinii dintre aceste rapoarte şi cele înaintate în mod repetat în Belgia în anii 1989 şi 1990, am solicitat Statului Major al Informaţiilor Apărării să facă o anchetă discretă pe lângă autorităţile belgiene, prin intermediul ambasadei britanice din Bruxelles. După cât îmi amintesc, ataşatul nostru pentru aviaţie a reuşit să discute cu generalul De Brouwer şi cu cei doi piloţi de pe avioanele F-16. A fost

clar că De Brouwer realizase o investigaţie excelentă în împrejurări foarte dificile.

Asemenea lui De Brouwer, am lansat o investigaţie detaliată asupra observaţiilor de la Cosford, principala diferenţă fiind aceea că acest incident nu a făcut parte dintr-un „val", ci a fost un eveniment individual, aşa cum sunt majoritatea cazurilor OZN. Am lucrat în strânsă colaborare cu Forţele Aeriene, cu colegii de la Statul Major al Informaţiilor Apărării şi cu personalul de la Sistemul de Avertizare Timpurie privind Rachetele Balistice şi de la baza aeriană Fylingdales. Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut a fost să ordon să-mi fie trimise înregistrările radar la sediul central al Ministerului Apărării din Whitehall. Datele radar au fost descărcate pe două casete video standard VHS şi au sosit în scurt timp. Le-am urmărit împreună cu specialişti din domeniu din Forţele Aeriene, care mi-au spus că existau semnale radar ciudate, dar că acestea erau neconcludente. Radarul nu înseamnă o ştiinţă exactă şi, în anumite împrejurări, pot să apară semnale ciudate. Ulterior, s-a realizat o evaluare mai formală a datelor radar. Din nefericire, unul dintre capetele radar nu funcţiona, la radarul principal, în cursul perioadei raportate, astfel încât numai radarul secundar de supraveghere a avioanelor putea să fie văzut. Însă, în urma acestei verificări şi a altora, am putut să recreăm o imagine a întregii activităţi de zbor a avioanelor şi elicopterelor pe cerul Marii Britanii, astfel încât am fost în măsură să o introducem în investigaţie şi să o eliminăm din anchetele noastre dacă era cazul.

Sistemul de Avertizare Timpurie a Rachetelor Balistice de la baza aeriană Fylingdales, cu puternicele sale radare spaţiale, a reprezentat o parte importantă a investigaţiei OZN pe care am realizat-o. Autorităţile de aici m-au alertat rapid în legătură cu o reintrare în atmosfera Pământului a unei rachete ruseşti, care transporta un satelit de comunicaţii, Cosmos 2238. Împreună, am decis că era o posibilă explicaţie pentru seria mare de observaţii OZN care se produseseră la data de 31 martie în jurul orei 1:10 noaptea.

O teorie frecvent avansată pentru explicarea unora dintre cele mai spectaculoase observaţii OZN este aceea că poate fi vorba despre prototipuri de avioane, aparate de zbor fără pilot sau alte vehicule aeriene. Desigur, se testează tot timpul în zbor diverse obiecte pe care nu le vei vedea la marile spectacole aeriene timp de mai mulţi ani, însă ideea de bază aici este că aceste teste au loc în anumite regiuni, astfel încât, cel puţin în cadrul guvernului, să putem face o deosebire între proiectele „negre" - proiecte secrete care nu sunt recunoscute public, cum ar fi programul avionului de luptă invizibil F-117 înaintea anului 1988 - şi OZN-uri.

Însă, chiar şi în aceste condiţii, mocnise o anumită controversă legată de proiectul american Aurora, un presupus înlocuitor hipersonic pentru avionul SR-71 Blackbird legat de care unii jurnalişti şi pasionaţi de aviaţie afirmau că ar fi zburat în spaţiul aerian britanic fără cunoştinţa autorităţilor din Marea Britanie. Aşa că le-am pus autorităţilor americane problema observaţiilor OZN din luna martie 1993, prin intermediul ambasadei britanice de la Washington. Era oare posibil să fi intervenit ceva în procesul normal de survolare a unei alte ţări şi ca observaţiile OZN din Marea Britanie să fi vizat un prototip american? Răspunsul pe care l-am primit - prin intermediul ataşatului nostru pentru aviaţie de la ambasada Marii Britanii din Washington - a fost extraordinar: americanii observaseră şi ei aceste OZN de mari dimensiuni şi de formă triunghiulară şi voiau să ştie dacă Forţele Aeriene Regale ar fi avut, poate în cadrul unui program „negru", un asemenea aparat de zbor capabil să treacă instantaneu de la plutirea la punct fix la viteze de câteva mii de kilometri pe oră. Am fi vrut noi! Aspectul interesant aici este acela că în Statele Unite cineva era în mod evident interesat de OZN, în ciuda aparentei distanţări de subiect din anul 1969, produsă odată cu desfiinţarea Proiectului Blue Book.

Dată fiind concluzia „fără semnificaţii pentru apărare" a Ministerului Apărării, pare potrivit să concluzionez această secţiune cu citate din documentele Ministerului Apărării care contrazic punctul de vedere obişnuit. În cadrul unei informări

pe care am pregătit-o pentru şeful diviziei în data de 16 aprilie 1993, după investigaţia de la Cosford, am scris: „S-ar părea că un obiect neidentificat de origine necunoscută opera în Regiunea Aeriană de Apărare a Marii Britanii fără să fie detectat de radar; acest fapt ar părea să aibă o considerabilă semnificaţie pentru apărare şi recomand continuarea investigaţiilor, în cadrul Ministerului Apărării sau în colaborare cu autorităţile Statelor Unite".

În mod normal, şeful diviziei mele era sceptic în privinţa fenomenului OZN, dar cu această ocazie a fost de acord cu concluzia mea. Recomandarea lui din data de 22 aprilie 1993 adresată adjunctului şefului Statului Major al Aerului (unul dintre ofiţerii cu cele mai înalte funcţii în Forţele Aeriene Regale britanice) era: „Pe scurt, se pare că există unele dovezi în această ocazie, că unul (sau mai multe) obiecte neidentificate de origini necunoscute a operat deasupra Marii Britanii".

Ministerul Apărării nu va spune niciodată mai mult de-atât, vrând să se înţeleagă că OZN înseamnă mult mai mult decât identificări greşite şi farse.

Incidentul din pădurea Rendlesham O revizuire la rece a cazului

Cel mai spectaculos incident OZN din Marea Britanie s-a produs târziu, în seara de Crăciun a anului 1980 şi în primele ore ale primei zile de Crăciun, în pădurea Rendlesham, din apropiere de Ipswich, când au fost văzute nişte lumini ciudate. Numeroşii martori au fost reprezentaţi de personalul Forţelor Aeriene ale Statelor Unite dizlocat în bazele aeriene gemene reunite ale Forţelor Aeriene SUA şi NATO de la Bentwaters şi Woodbridge, aparţinând Forţelor Aeriene Regale, din Suffolk. Cu toate că evenimentele au avut loc pe sol britanic, aceste baze erau instalaţii ale Forţelor Aeriene ale Statelor Unite în momentul respectiv. Pădurea Rendlesham se află între bazele gemene şi cum Războiul Rece era în continuare cât se poate de rece, observarea unui OZN în două din

cele mai sensibile baze militare ale ţării a suscitat în mod evident un mare interes.

În cadrul proiectului OZN am avut acces la un dosar voluminos al Ministerului britanic al Apărării referitor la acest incident, dosar care la momentul respectiv nu a fost făcut public.[120] Chiar şi cele mai elementare informaţii din acest caz au fost extraordinare şi am decis să lansez ceea ce poliţia ar numi revizuirea unui caz rece. În esenţă, a fost vorba despre o analiză a dosarului cazului, realizată de Ministerul britanic al Apărării, pentru a evalua ceea ce ştiam şi - mai important - pentru a vedea ce le scăpase investigatorilor.

Seria de evenimente a debutat în primele ore ale zilei de 26 decembrie, când personalul de serviciu a raportat observarea unor lumini atât de puternice, încât s-a temut să nu fie vorba despre un avion prăbuşit. A solicitat şi a primit aprobarea de a părăsi baza pentru a investiga. Nu a descoperit un avion prăbuşit - a descoperit un OZN.

Patrula formată din trei persoane din Escadronul 81 Poliţie de Securitate - Jim Penniston, John Burroughs şi Ed Cabansag - a văzut o mică navă metalică deplasându-se printre copaci. La un moment dat a părut să aterizeze într-un mic luminiş. Cei trei s-au apropiat prudenţi şi Penniston s-a apropiat suficient de mult pentru a vedea nişte semne ciudate pe partea laterală a navei, semne pe care le-a asemănat hieroglifelor egiptene. A făcut nişte schiţe în grabă pe carnetul său de serviciu.

Ulterior, din cauza poziţiei legale şi jurisdicţionale complicate a bazelor aeriene ale Forţelor Aeriene ale Statelor Unite din Marea Britanie, la locul unde aparent ar fi aterizat obiectul a fost chemată poliţia de la secţia din Suffolk. Poliţiştii au realizat o examinare scurtă şi neconcludentă şi apoi au plecat. Însă, în luminiş erau vizibile trei adâncituri, iar când au fost înscrise pe o hartă, au dezvăluit forma unui triunghi echilateral. A fost folosit un contor Geiger pentru verificarea locului şi indicaţiile acestuia au înregistrat maxime în adâncimile în care obiectul - posibil pe un fel de picioare - venise pentru scurt timp în contact cu pământul.

Ştirea despre întâlnirea cu un OZN s-a răspândit rapid în baze şi a ajuns în atenţia locţiitorului comandantului bazei, locotenent-colonelul Charles Halt. El s-a arătat sceptic, dar le-a ordonat martorilor să facă rapoarte oficiale, incluzând şi schiţe a ceea ce văzuseră. Două nopţi mai târziu, Halt lua parte la un eveniment social când un tânăr pilot a dat buzna şi s-a dus drept la colonel. „Domnule", s-a precipitat el, „s-a întors". Halt l-a privit contrariat. „Poftim?", i-a replicat el. „Ce anume s-a întors?" „OZN-ul, domnule, s-a întors OZN-ul." Halt a rămas sceptic, dar a strâns o mică echipă şi s-a dus în pădure să investigheze. Ulterior a declarat că plecase fără să se aştepte să vadă ceva; de fapt, a spus că intenţia sa era să „demitizeze" întreaga poveste.

Dar nu a mai făcut-o. Şi el s-a întâlnit cu OZN-ul, devenind unul dintre ofiţerii cu cele mai înalte grade din armată care au raportat observarea unui OZN. Când, împreună cu oamenii săi, a luat urma OZN-ului, staţiile lor radio au început să nu mai funcţioneze şi o puternică sursă de lumină, pe care o luaseră pentru a ilumina pădurea, a început, într-un mod misterios, să pâlpâie. Un aparat care a continuat să funcţioneze normal a fost reportofonul pe care colonelul l-a luat cu el pentru a-şi documenta investigaţia. Înregistrarea pe bandă mai există şi se aude clar tensiunea crescândă din vocea lui Halt şi din vocile oamenilor săi, pe măsura apropierii de OZN: „Îl văd şi eu. S-a întors. Vine încoace... Nu încape nicio îndoială. E ciudat. Seamănă cu un ochi care clipeşte la tine... Aproape că-ţi arde ochii... Vine către noi acum... Acum vedem ceea ce ar părea să fie o rază care coboară spre pământ... Un obiect mai pluteşte încă deasupra bazei Woodbridge... trimite raza în jos".

La un moment dat, tensiunea din vocile lor pare aproape să se transforme în panică atunci când OZN-ul se apropie mult de ei şi trimite fascicule de lumină lângă Halt şi oamenii lui. În urma acestor evenimente, Charles Halt a scris un raport oficial al incidentului şi l-a trimis la Ministerul Apărării. Cu toate că este intitulat cumva inofensiv „Lumini neexplicate", raportul său descrie OZN-ul din prima noapte ca având

„aspect metalic şi formă triunghiulară... cu o lumină roşie pulsatorie deasupra şi o baterie de lumini albastre dedesubt... Animalele de la o fermă din apropiere au intrat într-o stare de agitaţie maximă". Halt a detaliat în continuare valorile de radiaţie luate de la locul aterizării şi şi-a prezentat propria observaţie.

Raportul lui Halt a fost primit de aceeaşi secţie a Ministerului Apărării în cadrul căreia, după mai mult de zece ani, aveam să petrec şi eu trei ani cercetând şi investigând observaţii OZN. Raportul a ajuns la predecesorii mei, care au început o investigaţie. Însă au fost împiedicaţi de o greşeală fundamentală care a avut consecinţe deosebite. Indiferent care a fost motivul - şi este posibil să nu fi fost nimic mai mult decât o greşeală de dactilografiere -, raportul lui Halt a oferit date incorecte pentru incident. Astfel încât, atunci când Ministerul Apărării a verificat înregistrările radar, a căutat în alte zile. Verificarea dovezilor radar reprezintă o parte esenţială a oricărei investigaţii OZN.

De-a lungul anilor, au existat suficient de multe observaţii OZN spectaculoase, multe dintre ele corelate cu datele radarelor. Dosarele cuprinzătoare ale Ministerului Apărării detaliază mai multe asemenea cazuri, inclusiv unele în care piloţi ai Forţelor Aeriene Regale au întâlnit OZN-uri pe care le-au urmărit - fără succes, aş adăuga eu. În absenţa datelor radar, care ar fi putut să confirme prezenţa OZN în pădurea Rendlesham, investigaţia s-a stins de la sine. Şi totuşi, după cum aveam să descopăr după ani şi ani, OZN-ul fusese totuşi detectat de radar.

Am discutat cu Nigel Kerr, fost operator radar în Forţele Aeriene Regale, care era staţionat la baza aeriană Watton în timpul Crăciunului anului 1980 şi primise un apel telefonic de la cineva din baza Bentwaters, aparţinând tot Forţelor Aeriene Regale. Cel care îl apelase voia să ştie dacă apărea ceva neobişnuit pe ecranul său radar. Kerr s-a uitat şi, timp de trei sau patru treceri, într-adevăr a apărut ceva exact deasupra bazei. Însă a dispărut şi nu a fost înaintat niciun raport oficial. Abia ani mai târziu a aflat Kerr despre incidentul

din pădurea Rendlesham şi şi-a dat seama că era posibil ca el să fi fost piesa lipsă din acest mozaic.

La momentul respectiv însă, în aparenta absenţă a datelor radar care să verifice prezenţa unui OZN, cea mai importantă dovadă nu a fost niciodată folosită: Statul Major al Informaţiilor Apărării luase în considerare valorile radiaţiei înregistrate la locul aterizării şi le considerase ca fiind „semnificativ mai mari decât valorile medii din mediu". De fapt, aceste valori erau de aproximativ şapte ori mai mari decât ar fi fost de aşteptat în zona respectivă.

Reevaluând cazul în timpul reexaminării lui, am fost dezamăgit de ceea ce am descoperit. Şi am descoperit o serie de greşeli suplimentare care afectaseră într-un mod fatal prima investigaţie: omisiunea protejării locului aterizării, omisiunea verificării lui cu detectoare de metale sau a prelevării de mostre de sol; întârzierea raportării incidentului la Ministerul Apărării; omisiuni în schimbul de informaţii dintre Ministerul britanic al Apărării şi Forţele Aeriene ale Statelor Unite. Dacă investigaţia ar fi fost condusă într-un mod diferit, ar fi fost posibil ca astăzi să ştim cu mult mai multe despre ciudatul obiect care a aterizat atunci. În vreme ce întârzierea şi schimbul incomplet de informaţii au reprezentat în mod justificabil erori umane, rădăcina problemei a fost reprezentată de confuzia legată de jurisdicţie şi de faptul că nu s-a ştiut dacă investigaţiile ar fi trebuit conduse de americani sau de britanici. Opinia mea este că ambele părţi aveau jurisdicţie, dar Marea Britanie s-a bucurat de întâietate şi ar fi trebuit să preia conducerea. Cinstit vorbind, dificultăţile au fost sporite de natura fără precedent a incidentului. Pur şi simplu, nu exista nicio procedură standard pentru o asemenea situaţie. Am verificat din nou evaluarea valorilor de radiaţie, de această dată împreună cu Direcţia de Protecţie Radiologică a Apărării, iar aceasta a confirmat analiza iniţială.

Am discutat cu martorii-cheie din acest caz complex în mai multe rânduri. Sunt convins că ei spun adevărul şi, cu toate că unele amintiri diferă sub anumite aspecte, acest lucru este de aşteptat, dat fiind timpul care s-a scurs şi

faptul că evenimentele s-au petrecut pe parcursul câtorva nopţi, în diversele zone fiind implicate alte persoane. Pe bună dreptate, aş avea suspiciuni dacă toată lumea ar fi spus exact aceeaşi poveste, deoarece, potrivit experienţei mele, acest fapt ar sugera o conivenţă nelalocul ei între martori.

Însă simplul fapt că este un eveniment cu mai mulţi martori, în care a fost implicat personal militar şi în care există dovezi fizice, face ca acest caz să fie una dintre cele mai importante observaţii OZN din toate timpurile.[122]

Regretatul amiral cu cinci stele Lord Hill-Norton, fost şef al Statului Major al Apărării din Marea Britanie (echivalentul preşedintelui Comitetului Reunit al şefilor de stat major din Statele Unite), deşi aflat în retragere în momentul respectiv, m-a rugat adeseori să-l ţin la curent cu fenomenul OZN şi să-i redactez materiale pe acest subiect - o sarcină înfricoşătoare pentru un oficial guvernamental de rang mediu. Amiralul Hill-Norton s-a exprimat deosebit de deschis în privinţa cazului din pădurea Rendlesham şi era absolut convins că atitudinea Ministerului Apărării în privinţa acestui incident (şi anume aceea că evenimentele „nu aveau importanţă pentru apărare") era total inacceptabilă şi contrară realităţii. Într-o scrisoare pe care i-a trimis-o unui ministru britanic al apărării, pe care mi-a dat-o în copie, amiralul făcea un sumar al punctelor sale de vedere asupra cazului, după cum urmează:

> Poziţia mea, exprimată atât în particular, cât şi în public, pe parcursul ultimilor doisprezece ani sau mai mult, este că nu pot exista decât două posibilităţi, şi anume:
>
> a. la Rendlesham a avut loc ori o intruziune în spaţiul nostru aerian şi aterizarea unei nave neidentificate, potrivit descrierii;
> b. locţiitorul comandantului unei baze a Forţelor Aeriene ale Statelor Unite din Anglia, operaţională, înzestrată cu arme nucleare, şi un mare număr dintre oamenii săi ori au suferit halucinaţii, ori au minţit.

Oricare din aceste situaţii pur şi simplu trebuie „să prezinte interes pentru Ministerul Apărării", care a negat în mod repetat, exact în aceşti termeni.[123]

Proiectul Condign

La data de 15 mai 2006, sub incidenţa legii accesului liber la informaţie din Marea Britanie, care în linii mari este similară cu legea omoloagă din Statele Unite, Ministerul Apărării a făcut publice rapoarte OZN care anterior fuseseră secrete. O mare parte din informaţiile referitoare la OZN fuseseră deja făcute publice, atât pe website-ul Arhivelor Naţionale, cât şi pe cel al Ministerului Apărării, însă desecretizarea acestui din urmă studiu a fost diferită şi absolut fără precedent. Studiul a fost clasificat „secret, numai pentru Marea Britanie" şi au fost făcute doar unsprezece copii ale acestui raport. Documentul se întinde pe mai mult de 460 de pagini şi i s-a conferit numele de cod Project Condign - Proiectul Codign. Lucrul a început în 1996 şi ultimul raport a fost publicat abia în luna decembrie 2000.

Fapt interesant, intervalul de timp este în mare similar cu acela al semioficialului Raport COMETA din Franţa, care a fost iniţiat în 1995 şi dat publicităţii în 1999. Între cele două proiecte nu a existat nicio legătură, iar gradul ridicat de secretizare şi sensibilitatea extremă a studiului britanic elimină orice legătură cu o altă ţară.

Raportul a reprezentat o încercare de realizare a unui studiu ştiinţific corespunzător, aprofundat, care urma să vizeze toate dovezile pe care le acumulase Ministerul Apărării pe parcursul deceniilor şi să devină un punct de vedere definitiv asupra fenomenului OZN. Corespondentul meu din Statul Major al Informaţiilor Apărării, care era principala mea legătură cu acest organism şi poarta mea de intrare în această organizaţie învăluită în secret, a discutat cu mine despre acest raport, pentru prima oară, în 1993. Ca şi mine, părea intrigat de anumite cazuri OZN din dosarele noastre şi

discuţiile dintre noi referitoare la aerodinamica şi sistemele de propulsie ale OZN parcă erau scoase din scenariile de la *Star Trek*. Nu s-a spus nimic în mod deschis, însă după ce au fost eliminate explicaţiile convenţionale ale unora dintre cele mai sugestive cazuri OZN, degetele au rămas îndreptate sugestiv în sus. Şi de câte ori era menţionată întrebarea cine pilota aceste OZN-uri, foloseam extraordinara formulă „oamenii aceştia". De cele mai multe ori, au fost întâlniri particulare între noi doi, la care nu s-au luat niciun fel de note. Pe de altă parte, o dată, şeful meu m-a însoţit şi a rămas tăcut pe durata întregii întâlniri, care s-a dovedit a fi o informare absolut fantastică. „Ce-a vrut să spună cu «oamenii aceştia»?" m-a întrebat el, exasperat, când ne întorceam la birou.

Dar cum puteam să obţinem declanşarea unui studiu când foarte mulţi dintre colegii noştri considerau că Ministerul Apărării ar trebui să renunţe cu totul la investigaţiile OZN, cum procedaseră şi Forţele Aeriene ale Statelor Unite în 1969? Una dintre tacticile noastre pentru a obţine acest rezultat a fost un simplu derapaj lingvistic: am evitat cu totul acronimul „OZN". O singură menţionare a formulei „OZN" era suficientă pentru ca ideile preconcepute ale oamenilor şi sistemele de credinţe să intre în funcţiune, indiferent că ar fi fost sceptici sau partizani; termenul acesta avea o încărcătură emoţională prea mare şi semnificaţii prea bogate. Aşa că am inventat în schimb formula „fenomene aeriene neidentificate" (FAN) şi am încercat să o folosim în toate documentele de politică internă, păstrând „OZN" doar pentru relaţiile cu publicul.

Şi a funcţionat. După ce am înlăturat pe tăcute termenul „OZN", am trecut la obţinerea aprobării studiului. Spre surpriza şi încântarea mea, dat fiind că era vorba despre unele dintre cele mai sceptice voci din departament, am obţinut în cele din urmă resursele. Când mi-a parvenit, am evaluat propunerea formală şi le-am recomandat şefilor mei ca studiul să fie aprobat; împotriva aşteptărilor mele, recomandarea pe care am făcut-o a fost acceptată. Însă, ulterior, proiectul a fost întârziat, iar în 1994 am fost înaintat în grad

şi numit într-o altă secţie. Ca urmare, nu am avut niciun rol în realizarea studiului şi, în niciun caz, nu sunt - după cum s-a presupus pe internet - autorul său anonim.

Aşadar, ce am obţinut? După patru ani şi 460 de pagini de analize, am rezolvat oare misterul OZN? Ei bine, nu, nu l-am rezolvat. Am realizat o reunire cuprinzătoare a unora dintre cercetările existente asociată cu nişte teorii noi şi exotice. „Că FAN există este un lucru indiscutabil", afirmă rezumatul lucrării, înainte să meargă mai departe şi să spună că nu a fost găsită nicio dovadă care să sugereze că acestea ar fi „ostile sau sub o formă oarecare de control". Însă, prin simpla recunoaştere a acestui fapt, raportul nu a adus o explicaţie definitivă a fenomenului: „Studiul nu poate să dea certitudinea unei explicaţii a tuturor fenomenelor FAN", se spune, lăsându-se uşa deschisă.

Unul dintre aspectele cele mai discutabile este legat de ceea ce raportul numeşte „câmpuri plasmatice asociate". Plasma atmosferică încărcată electric este creditată ca aflându-se la originea unora dintre rapoartele referitoare la uriaşe nave triunghiulare, în timp ce interacţiunea unor asemenea câmpuri plasmatice cu lobii temporali ai creierului este citată ca fiind un alt motiv pentru care oamenii pot avea senzaţia unei experienţe ciudate. Problema cu această explicaţie este aceea că nu există un consens ştiinţific în această privinţă şi ca regulă de bun-simţ, nu ar trebui să se încerce explicarea unui fenomen necunoscut citându-se dovezi referitoare la un altul. Cu alte cuvinte, nu poţi să explici un mister printr-un alt mister.

Raportul se ocupă de asemenea de problemele de securitate aeronautică. Există numeroase observaţii OZN ale unor piloţi şi Autoritatea Aviaţiei Civile / *Civil Aviation Authority (CAA)* are numeroase rapoarte referitoare la dezastre iminente îngrozitoare între avioane şi OZN-uri. Într-un asemenea caz, în 6 ianuarie 1995, un OZN a fost periculos de aproape de a intra în coliziune cu un Boeing 737 cu şaizeci de pasageri la bord, în timpul fazei de apropiere de aeroportul din Manchester. Autoritatea Aviaţiei Civile i-a lăudat pe piloţi

pentru raportarea evenimentelor OZN, dar cu toate acestea, raportul oficial afirmă că atât gradul de risc pentru avion, cât şi cauza au fost „imposibil de evaluat". Numeroşi piloţi din Forţele Aeriene Regale au văzut şi ei OZN. Am discutat cu mulţi asemenea martori, dintre care nu toţi au făcut un raport oficial OZN. Proiectul Condign are o recomandare care stârneşte nedumerirea, referitoare la asemenea întâlniri aeriene: „Nu trebuie să se facă vreo încercare de evitare a FAN-ului în timpul interceptării".[124]

Public informat... public sub interdicţie

Când m-am încadrat în Ministerul Apărării, în anul 1985, acesta era o organizaţie închisă, cu o interfaţă redusă cu publicul şi cu mijloacele de informare în masă. Însă legea accesului liber la informaţie/Freedom of Information Act (FOIA) a fost aplicată pe deplin în anul 2005, iar de către departamentul pe care l-am părăsit, în 2006, după o carieră de douăzeci şi unu de ani, era practic de nerecunoscut faţă de cel pe care îl cunoscusem eu în urmă cu peste două decenii. Secţia în care am lucrat era de-acum atât de ocupată cu cererile sub incidenţa legii liberului acces la informaţie, încât această activitate căpătase întâietate în faţa cercetărilor şi investigaţiilor realizate în perioada în care am lucrat acolo. Puţine cazuri de observaţii OZN au fost investigate în sensul propriu al cuvântului şi majoritatea observaţiilor abia dacă au stimulat un răspuns printr-o scrisoare standard. Dacă martorul era pilot pe liniile comerciale sau ofiţer, cel puţin evenimentul era investigat, însă nu în măsura în care se obişnuia anterior.

În anul 2007, volumul de muncă necesar pentru a se face faţă cererilor referitoare la cazurile individuale OZN, sub incidenţa legii liberului acces la informaţie, devenea intolerabil şi ştiu că personalul era din ce în ce mai frustrat. Ca urmare, din cauza acestei poveri administrative, Ministerul Apărării a decis să facă publică, într-o reacţie activă, întreaga

sa arhivă de dosare despre OZN. Guvernul francez procedase astfel în anul 2007, iar oficialii Ministerului britanic al Apărării sperau că această schimbare putea să ajute la anularea acuzaţiilor că guvernul britanic ascundea adevărul în privinţa OZN. Şi într-adevăr, atât Ministerul Apărării, cât şi Arhivele Naţionale s-au aşteptat să fie o veste bună în sensul transparenţei guvernului şi al accesului liber la informaţie. Ministerul Apărării mi-a confirmat, în luna decembrie a anului 2007, că fusese luată decizia finală, iar eu am dezvăluit la momentul oportun ştirea în presă.

Cele 160 de dosare, unele dintre ele conţinând sute de pagini de documentare, însumează zeci de mii de pagini. Fiecare pagină trebuie să fie redactată pentru a exista siguranţa că nu sunt făcute publice informaţii clasificate secret şi date personale. Prima serie de opt dosare a fost făcută publică la data de 14 mai 2008 şi, în decurs de un an, au fost înregistrate aproximativ două milioane de descărcări de pe website-ul Arhivelor Naţionale. Deocamdată, multe dintre observaţiile OZN detaliate sunt banale, însă există şi unele relatări extraordinare ale unor piloţi civili şi militari, coroborate cu dovezi radar. Se aşteaptă ca programul de punere în circulaţie a dosarelor odinioară clasificate secret să fie încheiat în anul 2011.

Ministerul Apărării era la mijlocul procesului de desecretizare a dosarelor sale OZN, când a luat decizia, în luna decembrie 2009, să închidă biroul pentru primirea relatărilor din partea publicului - bine cunoscutul Birou OZN -, spre marea dezamăgire a multora. Am fost surprins că nu a existat niciun anunţ în Parlament şi niciun fel de consultare publică în privinţa acestei schimbări de politică, prin care s-a pus capăt oricărui fel de corespondenţă cu britanicii în privinţa observaţiilor OZN. În schimb, ştirea a transpirat într-un mod destinat să nu atragă atenţia prin intermediul unui amendament la un document existent, „Cum se raportează o observaţie OZN", din Legea accesului liber la informaţie de pe website-ul Ministerului Apărării. Noul text afirma că „în peste cincizeci de ani niciun raport OZN nu a dezvăluit vreo dovadă

a unui potențial pericol la adresa Regatului Unit" și continua afirmând că „Ministerul Apărării nu va mai răspunde la observațiile OZN raportate și nici nu le va mai investiga".

La prima vedere, aceasta a părut să reprezinte desființarea proiectului Ministerului Apărării referitor la OZN, oglindind ceea ce se petrecuse cu Proiectul Blue Book în Statele Unite. Însă situația reală a diferit într-un mod foarte subtil. Un purtător de cuvânt al Ministerului Apărării a declarat pentru presă că „orice amenințare legitimă la adresa spațiului aerian al Marii Britanii va fi identificată de controlul radar 24 de ore din 24 și șapte zile din șapte și că de ele se vor ocupa avioanele de vânătoare ale Forțelor Aeriene Regale".[125]

Aceasta a confirmat ceea ce știam deja: în spatele ușilor închise, departe de ochii publicului, observațiile OZN cu adevărat interesante nu vor fi trecute cu vederea. Observațiile polițiștilor, observațiile unor OZN-uri la care vor fi martori piloți civili sau militari, țintele necorelate de pe radare - toate acestea vor fi în continuare urmărite, deși acest lucru se va petrece în afara unui proiect OZN cu statut formal.

Acest lucru nu ar trebui să fie o surpriză. La urma urmelor, cazurile care sugerează că spațiul aerian al Marii Britanii a fost încălcat de un obiect neidentificat devin automat de interesul securității naționale. Gândirea și acțiunea de pe poziții de dezinteres pentru simplul motiv că obiectul intrus este un aparat de zbor neconvențional ar fi periculoase. Asemenea multor țări, Marea Britanie rămâne vulnerabilă la spionaj și la atacurile teroriste. Dacă „OZN-urile" se dovedesc a fi prototipul unui avion sau al unui aparat de zbor fără pilot, de spionaj? Dacă este vorba despre un avion deturnat de teroriști, cu transponderul închis, cum s-a întâmplat la 11 septembrie 2001? Dat fiind actualul climat de securitate, nu este momentul cel mai potrivit să trecem ceva cu vederea doar din cauza asociațiilor atribuite termenului de „OZN".

Am sentimente confuze cu privire la aceste evoluții recente și controversate. Pe de o parte, îndepărtarea publicului pare un pas înapoi în ceea ce privește justificarea și

transparenţa guvernului şi, poate, chiar o dovadă de tratare cu superioritate. Pe de altă parte, observaţiile OZN din Marea Britanie au atins un maximum pentru un interval de zece ani şi Ministerul Apărării primea mai multe cereri privind OZN în virtutea legii accesului liber la informaţie decât pentru oricare alt subiect. Distanţarea de acest context şi concentrarea asupra observaţiilor piloţilor şi asupra ţintelor radar necorelate pot să reprezinte cea mai bună şansă pe care o avem la dispoziţie pentru a progresa în investigarea fenomenului OZN. Realitatea este că OZN vor fi în continuare luate în serios şi studiate. Vor fi tratate ca un subiect cu potenţială semnificaţie pentru securitate, dar, din nefericire, actualmente publicul larg nu va mai fi ţinut la curent cu privire la aceste cazuri OZN extrem de importante.

În vreme ce Ministerul Apărării a fost inutil de defensiv în privinţa OZN-urilor, căutând în permanenţă să minimalizeze subiectul şi implicarea departamentului, nu am văzut nicio dovadă care să-mi sugereze existenţa unei conspiraţii pentru acoperirea vreunui adevăr sinistru legat de OZN. Majoritatea observaţiilor sunt identificări greşite ale unor obiecte obişnuite şi ale unor fenomene naturale. Însă există probe convingătoare în dosarele Ministerului Apărării şi în dosarele altor ţări, care dovedesc că unele OZN nu pot fi explicate în termeni convenţionali. În vreme ce nimeni nu are o explicaţie definitivă cu privire la fenomenul OZN, cercetările şi investigaţiile mele arată nu numai că el există, ci şi că ridică probleme importante legate de securitatea aeronautică şi securitatea naţională.

În ciuda caracterului extraordinar al unei părţi din materialul acestui capitol, tot ceea ce am scris se poate verifica cu documentele care sunt accesibile fără restricţii la Arhivele Naţionale sau pe website-ul Ministerului Apărării. Pe de altă parte, mi se cere adeseori să trec dincolo de fapte şi să intru în domeniul speculaţiei. Indiferent ce ştiu, ce părere am? Ce cred? În ce fel m-a afectat activitatea oficială legată de fenomenul OZN? Douăzeci şi unu de ani de muncă pentru guvern m-au învăţat să-mi aleg cu grijă cuvintele.

În ceea ce priveşte concepţia mea despre lume, activitatea guvernului britanic în domeniul OZN a avut un efect profund. Înainte să încep cercetările şi investigaţiile oficiale, ştiam puţine lucruri despre OZN-uri şi nu credeam nimic în privinţa acestui fenomen. După aceea, am avut sentimentul că ochii şi mintea mi s-au deschis către o lume care până atunci trecuse pe lângă mine. Cu siguranţă, fenomenul acesta însemna cu mult mai mult decât identificări greşite sau nişte farse. Cum rămâne cu cele aproximativ 5 la sută din observaţii care sfidează orice explicaţie convenţională? Ar fi posibil ca vreuna dintre ele să fie atribuită unui obiect exotic sau chiar extraterestru?

Mulţi oameni de ştiinţă consideră actualmente că trebuie să existe viaţă şi în alte locuri din Univers. Dacă există civilizaţii la distanţe de sub o sută de ani lumină de Pământ, Square Kilometre Array, cel mai puternic radiotelescop din lume care urmează să fie terminat în 2024, ar trebui să reuşească să le detecteze. Este posibil să fi fost vizitaţi de o civilizaţie extraterestră? Mai mulţi dintre colegii mei din Ministerul Apărării, din armată şi din serviciile de informaţii credeau că am fost vizitaţi, iar eu, cu siguranţă, nu pot elimina posibilitatea aceasta. Dacă *un singur* OZN s-ar fi dovedit a fi o navă de origine extraterestră, implicaţiile ar fi incalculabile.

Capitolul 18

Extraordinarul incident din pădurea Rendlesham

de sergent (retr.) James Penniston, Forţele Aeriene ale SUA
şi de colonel (retr.) Charles I. Halt, Forţele Aeriene ale SUA

I. Sergent James Penniston

În 1980, când aveam douăzeci şi cinci de ani, am fost detaşat la cea mai mare flotă aeriană de avioane de vânătoare tactice a Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, la complexul Forţelor Aeriene Regale Bentwaters/Woodbridge din Anglia. Eram responsabil cu securitatea bazei Woodbridge. În perioada aceea, deţineam o autorizaţie de securitate de nivel *top-secret* pentru Statele Unite şi NATO şi eram responsabil cu protecţia resurselor de luptă ale acestei baze.

La scurt timp după miezul nopţii de Crăciun, în primele ore ale zilei de 26 decembrie 1980, sergentul Steffens m-a informat că în pădurea Rendlesham, imediat în vecinătatea bazei, fuseseră observate nişte lumini. M-a informat că orice ar fi fost, nu se prăbuşise... aterizase. Nu am luat în seamă ce mi-a spus şi am raportat la centrul de control al bazei că aveam o posibilă prăbuşire a unui avion. Pe urmă le-am ordonat caporalilor Edward Cabansag şi John F. Burroughs să se prezinte la mine.

Când am ajuns în apropierea zonei prăbuşirii presupuse, a fost clar că nu aveam de-a face cu prăbuşirea unui avion şi cu nimic altceva din ceea ce cunoşteam. Era vorba despre o lumină puternică ce emana dintr-un obiect care se afla pe solul pădurii. Apropiindu-ne pe jos, în faţa ochilor ne-a apărut o navă cu formă triunghiulară lungă de aproximativ

2,7 metri pe 2 metri înălţime. Nava era absolut intactă şi se afla într-un mic luminiş din pădure.

Când ne-am apropiat toţi trei de navă, am început să avem probleme cu staţiile radio. Pe urmă, i-am cerut lui Cabansag să asigure legătura radio cu Controlul Central al Securităţii/Central Security Control (CSC) şi el a rămas mai în urmă, în timp ce, împreună cu Burroughs, am continuat să mă apropii de navă. La început, am fost derutat, neînţelegând ce vedeam. Era absolut incredibil. Pe urmă, m-a cuprins frica, dar mi-am spus că trebuia să-mi păstrez concentrarea. Era o ameninţare pentru bază şi pentru noi? Trebuia ca, mai întâi şi mai presus de orice altceva, să stabilesc acest lucru.

Când am ajuns aproape de nava de formă triunghiulară, am văzut lumini albastre şi galbene învârtindu-se în jurul exteriorului ei, ca şi cum suprafaţa navei şi aerul din jurul nostru ar fi fost încărcate electric. Simţeam electricitatea pe haine, pe piele, în păr. O simţeam ca şi cum ar fi fost o electricitate statică ce îţi face părul să se ridice pe cap şi să se mişte pe piele. Din navă nu venea absolut niciun sunet. Nimic din instrucţia mea nu mă pregătise pentru lucrurile la care eram martor. Era un tip de navă cum nu mai văzusem niciodată.

După zece minute în care nu s-a produs nicio agresiune aparentă, am transmis echipei mele că nava nu era ostilă şi am decis să mă apropii şi mai mult. Respectând protocolul de securitate, am efectuat o investigaţie meticuloasă a locului, inclusiv o examinare fizică în toată regula a navei. După primul tur pe care l-am făcut în jurul navei, am fost copleşit de surprindere şi de uimire. Îmi dispăruse orice urmă de frică. În acest timp, am făcut fotografii, am luat notiţe pe carnet şi am transmis mesaje prin intermediul caporalului Cabansag la CSC, respectând procedurile impuse. Sentimentele pe care le-am avut în timpul acestei întâlniri nu s-au asemănat cu nimic din ce ştiam.

Pe o latură a obiectului erau simboluri care măsurau aproape 7,5 centimetri înălţime şi aproape un metru lungime. Aceste simboluri aveau aspect de pictograme; cel mai mare

simbol era un triunghi, centrat în mijlocul celorlalte. Erau incrustate în suprafaţa navei. Am pus mâna pe navă şi era caldă. Suprafaţa era netedă ca sticla, însă parcă ar fi fost din metal, şi am simţit permanent o tensiune electrică redusă străbătându-mi mâna şi urcându-mi până la jumătatea antebraţului.

După aproximativ patruzeci şi cinci de minute, lumina navei a început să se intensifice. Împreună cu Burroughs, am luat poziţie defensivă la distanţă de navă, în timp ce aceasta s-a ridicat de la sol fără zgomot şi fără să tulbure aerul. A manevrat printre copaci şi a ţâşnit cu o viteză incredibilă. A dispărut cât ai clipi.

În jurnal, pe care îl mai păstrez încă, am scris „Viteză Imposibilă". Ulterior am aflat că şi alte persoane de la bazele Bentwaters şi Woodbridge, toţi observatori cu pregătire, fuseseră martori la decolare.

În acel moment, am ştiut că tehnologia înglobată de această navă era cu mult, cu mult peste ceea ce puteam să realizăm noi. Când a decolat m-am simţit singur, ştiind acum ceea ce ştim eu şi John. Brusc, nu mai exista nicio îndoială. Mi-am dat seama că eram sută la sută sigur că facem parte dintr-o comunitate mult mai cuprinzătoare, care depăşeşte limitele planetei noastre.

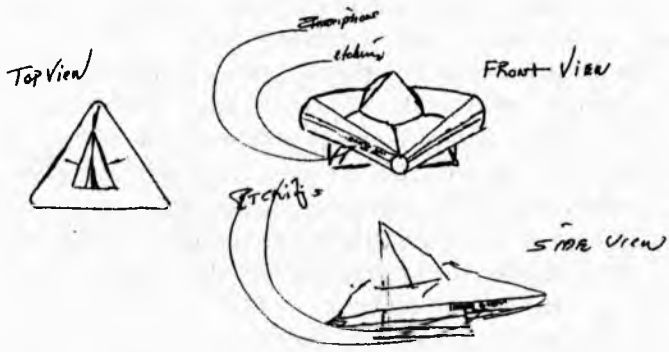

Schiţa obiectului aterizat pe care am făcut-o pentru Biroul de Investigaţii Speciale al Forţelor Aeriene. *Colecţia lui James Penniston*

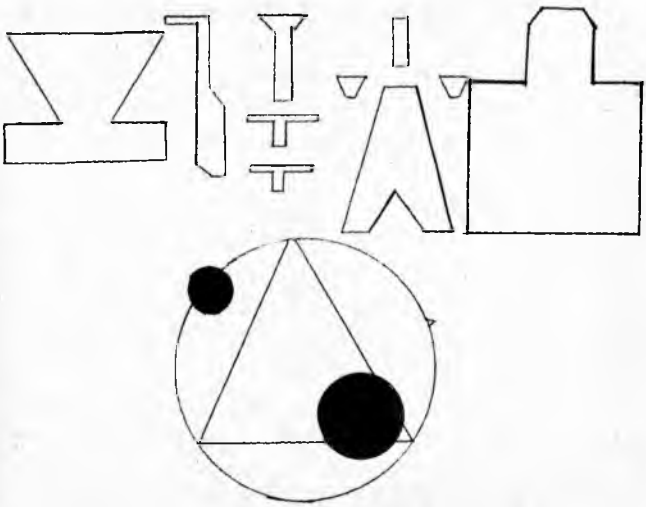

Schiţa simbolurilor pe care am făcut-o pe baza notelor din jurnal şi a amintirii poziţionării lor. Textura lor era rugoasă, ca şmirghelul. *Colecţia lui James Penniston*

După revenirea la cartierul general al CSC, am intrat într-o şedinţă de informare şi apoi ni s-a recomandat să ne întoarcem la locul aterizării şi să căutăm dovezi fizice. După ce am predat armele şi am ieşit din tură, împreună cu Burroughs, m-am dus înapoi şi am descoperit ramuri rupte împrăştiate la locul aterizării. Arătau de parcă ar fi fost împinse în jos, la pământ, la aterizarea navei. Pe copacii din jurul locului aterizării erau urme de arsură. Dar, cel mai important, am descoperit trei adâncituri în sol, urmele lăsate de trenul de aterizare, în cele trei colţuri ale unui triunghi. M-am simţit uşurat că am găsit dovezi că ceea ce văzusem se întâmplase cu adevărat. Am făcut fotografii la locul aterizării şi am dus filmul la laboratorul bazei, împreună cu fotografiile făcute OZN-ului. După ce l-am condus pe Burroughs acasă, m-am întors la locul aterizării singur şi am făcut copii din ipsos ale celor trei adâncituri lăsate în sol de obiect.

Informaţiile obţinute în timpul investigaţiilor au fost raportate pe canalele oficiale şi echipei mele de martori i s-a

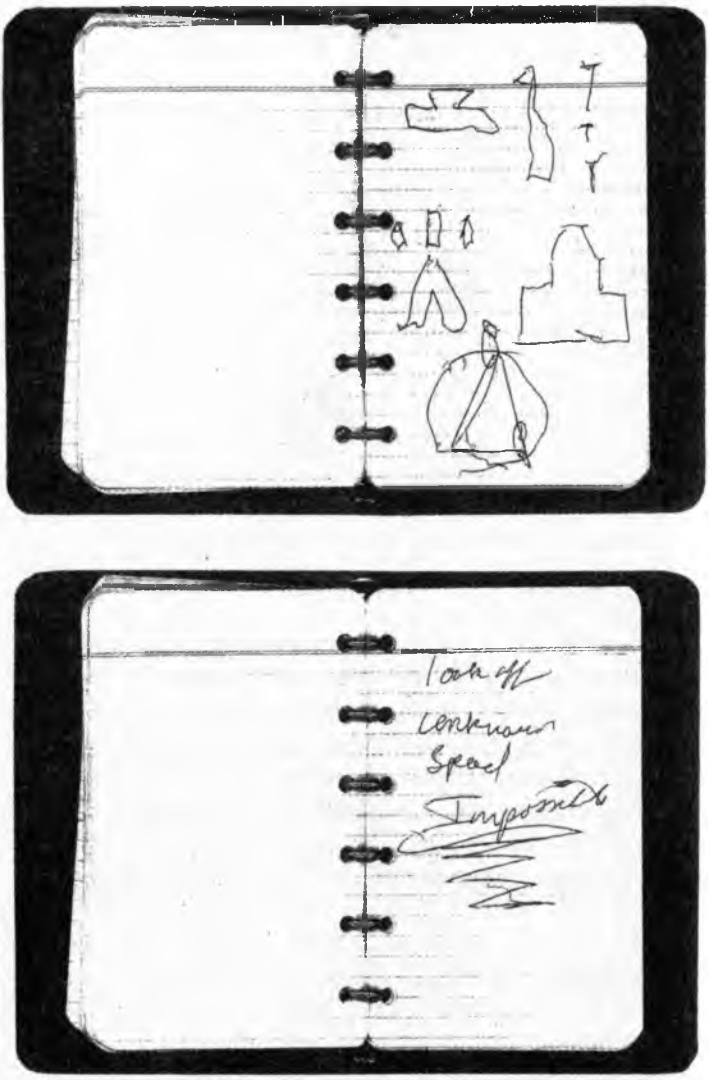

Două note originale din jurnal făcute în timp ce observam nava. Sus: pe o pagină am schiţat simbolurile. Jos: Când am văzut obiectul decolând, viteza sa a fost atât de şocant de mare, încât am scris „Decolat... necunoscut... Viteză Imposibilă". *Colecţia lui James Penniston*

spus să trateze investigaţia ca *top-secret*. Nu a mai fost permisă nicio discuţie ulterioară. Am avut o şedinţă de informare cu locotenentul major Fred Buran, comandantul CSC de serviciu; sergentul J. D. Chandler, şeful zborurilor, şi comandantul schimbului de zi, căpitanul Mike Verano. În zilele următoare, au mai avut loc interviuri cu colonelul Charles Halt şi apoi la Biroul de Investigaţii Speciale al Forţelor Aeriene/Office of Special Investigations (AFOSI). Pentru mine a fost o perioadă extrem de dificilă, fiind şocat de ceea ce văzusem.

M-am dus din nou la laboratorul foto, de vreme ce eu semnasem ordinul de lucru pentru developarea celor două role de film de 35 mm cu fotografii ale navei la locul aterizării. Mi s-a spus că fotografiile păreau să fie ori supraexpuse, ori înceţoşate şi că nu ieşise niciuna dintre ele. Pe de altă parte, sergentul Ray Gulyas a făcut şase fotografii ale locului aterizării la patruzeci şi opt de ore de la eveniment, pe care le-a developat în afara bazei şi care au supravieţuit; două dintre ele îi arată pe un poliţist britanic şi pe căpitanul Verano examinând locul, iar cele trei adâncituri sunt clar vizibile, indicate de beţe înfipte vertical în pământ.

Încă nu sunt sigur în privinţa a tot ceea ce s-a petrecut în cursul acelei nopţi din 1980. Acest eveniment şi implicaţiile lui au în continuare o mare greutate pentru mine. Când toate piesele mozaicului vor fi în sfârşit puse la locul lor, sper că vom putea lăsa toată povestea deoparte. Până atunci, voi încerca să găsesc răspunsuri la întrebările care rămân.

II. Colonelul Charles I. Halt

În anul 1980, eram locţiitorul comandantului bazei Forţelor Aeriene Regale din Bentwaters, marele complex de două baze gemene din East England, Anglia. În această calitate, sarcina mea era să-l sprijin şi să-l ajut pe comandantul bazei şi să îndeplinesc funcţia de comandant în lipsa acestuia.

La sfârşitul lunii decembrie 1980, am fost chemat să investighez un eveniment ciudat, care abătea atenţia poliţiei de securitate de la îndeplinirea sarcinilor de serviciu. Imediat după miezul nopţii, la primele ore ale zilei de 26 decembrie 1980, patrula noastră de poliţie a descoperit lumini ciudate în pădurea aflată la est de poarta din spate a bazei Forţelor Aeriene britanice de la Woodbridge. Trei poliţişti - sergentul James Penniston, caporalul John Burroughs şi caporalul Edward Cabansag - au fost trimişi în pădure să investigheze. Au raportat că au descoperit o navă triunghiulară ciudată cu trei picioare. Nava avea aproximativ trei metri pe fiecare latură şi numeroase lumini. A manevrat rapid şi a părăsit zona.

Nu am avut cunoştinţă imediat de aceste detalii, raportându-mi-se doar luminile ciudate şi am presupus că exista o explicaţie rezonabilă.

Două nopţi mai târziu, petrecerea de Crăciun cu familiile pe care am organizat-o în data de 27 decembrie a fost întreruptă de comandantul de serviciu al poliţiei. Acesta mi-a raportat evenimente ciudate şi mi-a spus că „lucrul" se întorsese. De vreme ce şeful meu trebuia să înmâneze premii, am fost însărcinat să mă duc în teren şi să investighez. Eram absolut sigur că voi găsi o explicaţie.

Am luat cu mine în pădure reportofonul de buzunar şi o casetă şi încă patru oameni: Bruce Englund (comandant de zbor), Bobby Ball (administrator de zbor), Monroe Nevilles (sergent responsabil de reacţia la dezastre) şi un poliţist tânăr din trupele de securitate, Adrian Bustzina. John Burroughs, care fusese martorul evenimentelor din urmă cu două nopţi, împreună cu Jim Penniston erau în tura liberă şi au ieşit şi ei din bază şi s-au aflat încontinuu în legătură cu mine printr-o staţie radio împrumutată. Nici lui şi nici vreunui alt poliţist din trupele de securitate (cel puţin cincisprezece sau douăzeci) nu li s-a permis să traverseze drumul forestier pe care erau parcate camioanele şi proiectoarele cu generatoare portabile. Am fost foarte deranjat de faptul că erau atât de mulţi poliţişti

în pădure. Era un coşmar pe cale să se declanşeze pentru relaţiile publice.

Ne-am dus în locul în care aterizase ceva şi am găsit trei urme pe sol, de 3 centimetri adâncime şi aproximativ 30 de centimetri diametru, dispuse în triunghi. Am făcut măsurători şi am descoperit un nivel uşor ridicat de radiaţie şi dovezi fizice, inclusiv o gaură în coroanele de deasupra ale copacilor şi crengi rupte. Pe trunchiurile copacilor erau urme de abraziune pe faţa dinspre locul aterizării. Documentând această examinare, respectiv vorbind la reportofon, am observat sunete foarte ciudate despre care am crezut că veneau din ţarcul de vite al unui fermier din apropiere. „Sunt foarte, foarte active, fac o mare gălăgie", am spus în înregistrare.

Câteva secunde mai târziu numai, unul dintre oamenii mei a observat pentru prima oară în pădure un obiect oval roşu-portocaliu cu centrul negru. Mi-a sugerat un ochi care părea chiar să clipească. Manevra orizontal printre copaci, cu mişcări ocazionale pe verticală, deplasându-se în zigzag printre trunchiurile copacilor, ca şi cum s-ar fi aflat sub control inteligent. Iată un extras din înregistrarea pe bandă pe care am făcut-o privind, într-o stare de agitaţie:

Lt.-col. Halt: Tocmai am dat peste prima lumină pe care am văzut-o. Suntem la aproximativ 150 până la 200 de metri de loc. În rest, totul este absolut calm. Nu există nicio îndoială, în faţa noastră e un fel de lumină ciudată care clipeşte.

Serg. Nevilles: Da, e galbenă.

H.: Am observat şi o nuanţă galbenă în ea. Ciudat. Parcă ar face aşa, nu?

Nevilles: Da, domnule.

H.: E mai strălucitoare decât era... Vine încoace. Clar vine încoace.

Serg. Ball: Sar bucăţi din ea!

H.: Sar bucăţi din ea.

Serg. Ball: Cam la ora unsprezece.

H.: Fără nicio îndoială - ciudat!

După ce s-a apropiat, a coborât fără zgomot pe un teren viran spre est. Am urmărit uimiţi un minut sau două. Pe urmă am mai înregistrat pe bandă:

H.: Ciudat. Încă una la stânga. Hai să ne apropiem de liziera pădurii în locul acela. Ne descurcăm fără lumină? Să fim atenţi, haideţi... În regulă, vedem chestia, suntem, probabil, la trei sute de metri distanţă de ea. Arată ca un ochi care clipeşte la tine, încă se mai mişcă de colo-colo şi când ne-am uitat cu binoclul am văzut că are centrul gol parcă, nu? Centrul negru arată...

Lt. Englund: Arată ca o pupilă...

H.: Arată ca pupila unui ochi care se uită la tine, clipeşte... şi lumina este atât de puternică în binoclu, încât... aproape te orbeşte.

Lumina obiectului se reflecta strălucitoare pe ferestrele dinspre vest ale fermei de dincolo de păşune, pe faţa dinspre noi şi am fost îngrijorat pentru siguranţa oamenilor care se aflau acolo. În tot cursul evenimentului, am văzut toţi farul de la Orford Ness ceva mai la dreapta şi cam la un kilometru şi jumătate depărtate, în dreptul laturii depărtate a fermei.

Brusc, obiectul a explodat în cinci lumini albe, care au dispărut rapid. Am ieşit pe câmp şi am căutat resturi, dar nu am găsit nimic. Pe urmă, am observat pe cer, la nord, mai multe obiecte, cu mai multe lumini fiecare, roşii, verzi şi albastre, care îşi schimbau rapid formele din eliptice în rotunde şi se deplasau rapid, schimbând direcţia în unghiuri ascuţite. Mai multe alte obiecte au fost văzute spre sud şi unul s-a apropiat în mare viteză şi apoi s-a oprit la verticală. A trimis în jos un fascicul concentrat de lumină albă - un fascicul mic, dens, ca un creion, ca un fascicul laser - foarte aproape de locul în care mă aflam eu. A luminat solul la vreo trei metri de noi şi ne întrebam dacă era vreun semnal, vreun mod de comunicare sau poate un avertisment. Habar n-aveam. Fasciculul s-a stins şi obiectul

În 1971, un OZN a fost fotografiat de deasupra de către o aeronavă de cartografie a guvernului din Costa Rica. Imaginea în care apare un disc opac fără niciun mijloc de propulsie vizibil a fost supusă unor analize ştiinţifice extinse, potrivit descrierii din Raportul COMETA. *Colecţia lui Bernard Thouanel*

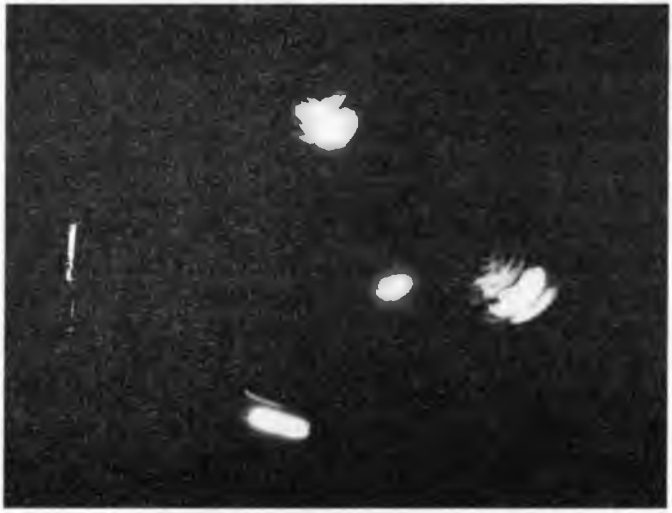

O fotografie rară a unui OZN din timpul Valului Belgian dintre anii 1989 şi 1990. Fotograful se afla sub OZN şi a capturat pe peliculă patru lumini de pe faţa sa inferioară, în timp ce obiectul se înclinase spre stânga. *©2010 SOFAM/Belgia*

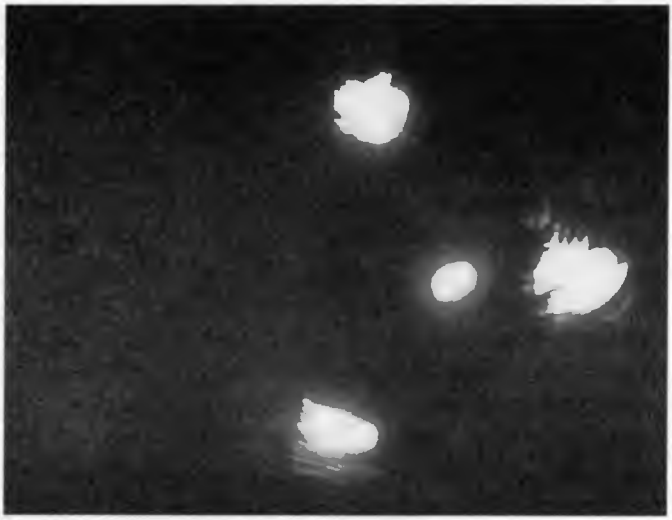

Când imaginea a fost uşor supraexpusă, conturul triunghiular al obiectului a devenit clar vizibil, având câte o lumină în fiecare colţ şi una centrală. *© 2010 SOFAM/Belgia*

La o analiză, un expert a scos în evidenţă un „halo" de particule de lumină în jurul navei, ceea ce sugerează prezenţa unui câmp magnetic extrem de puternic. *© 2010, SOFAM/Belgia*

Realizate de fermierul Paul Trent împreună cu soţia sa în 1950, fotografiile clasice din McMinnville, Oregon, se numără printre cele mai analizate din istoria OZN. Soţii Trent au fost martori impecabili şi nu s-a găsit nicio dovadă de înşelătorie. *Reprodusă prin bunăvoinţa dr. Bruce Maccabee*

În 1976, maiorul Parviz Jafari din Forţele Aeriene iraniene, actualmente general în retragere, a fost trimis cu aparatul său F-4 Phantom să investigheze un obiect strălucitor, cu formă de diamant, aflat deasupra capitalei Teheran. *Reprodusă prin bunăvoinţa lui Parviz Jafari*

Pilotul Oscar Santa Maria din Forţele Aeriene peruviene şi aparatul său Sukhoi-22 şi o etalare de arme. În 1980, a primit ordinul să decoleze pentru a ataca un dispozitiv eronat identificat ca fiind de spionaj, care s-a dovedit a fi un OZN. *Reprodusă prin bunăvoinţa lui Oscar Santa Maria*

Căpitanul Jean-Pierre Fartek din Forţele Aeriene franceze, pilot pe un aparat Mirage III, a avut o întâlnire la mică distanţă, pe timp de zi, cu un disc care plutea deasupra solului. *Reprodusă prin bunăvoinţa lui Jean-Pierre Fartek*

Lumini provenind de la o navă neidentificată, fotografiată de un poliţist, deasupra Autostrăzii I-84, în apropiere de Waterburry, Connecticut, în 1987. Mii de oameni au fost martorii OZN-urilor din „Valul din Hudson Valley" de la mijlocul anilor 1980. *Colecţia lui Phil Imbrogno*

Astronomul J. Allen Hynek, spre sfârşitul anilor 1970. Hynek a fost consultant ştiinţific în cadrul Proiectului Blue Book al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite timp de douăzeci de ani. Iniţial un sceptic consecvent, a recunoscut în cele din urmă caracterul real din punct de vedere material al fenomenului OZN. *Reprodusă prin bunăvoinţa Centrului J. Allen Hynek pentru Studii OZN*

În 1958, de la bordul unei nave de supraveghere a Marinei Braziliei a fost realizată o serie de fotografii în largul insulei Trindade, la aproximativ 960 kilometri est de Rio de Janeiro. Observat de ofiţerii şi oamenii de ştiinţă de la bordul navei maritime, obiectul avea, asemănător planetei Saturn, un inel în jurul său. Imaginile au fost analizate de Marina braziliană şi preşedintele Braziliei a garantat pentru autenticitatea lor. *Reprodusă prin bunăvoinţa Fundaţiei pentru Cercetări OZN*

General-maior (retr.) Denis Letty din Franţa a iniţiat un studiu particular de înalt nivel al fenomenului OZN, încheiat în anul 1999. L-am intervievat la locuinţa sa, în anul 2008. *Copyright © Enzo Peccinotti*

De la stânga la dreapta: Oscar Santa Maria, Anthony Choy, Ray Bowyer, Nick Pope, James Penniston şi Charles Halt la Clubul Naţional al Presei, 2007. *Copyright © Randall Nickerson*

John Callahan, fost responsabil al Diviziei de Accidente şi Investigaţii a FAA. *Copyright © Lisa Kimmell*

Fife Symington III, fost guvernator al statului Arizona. *Copyright © Randall Nickerson*

Nick Pope, fost şef al unităţii Ministerului britanic al Apărării care a investigat OZN-urile, la radiotelescopul Jodrell Bank. *Copyright © Steel Spyda Ltd.*

General-maiorul (retr.) Wilfried de Brouwer s-a aflat la cârma investigaţiilor întreprinse de Forţele Aeriene belgiene pe subiectul valului OZN din ţara sa, care a debutat în anul 1989. *Reprodusă prin bunăvoinţa lui Wilfried de Brouwer*

Generalul de brigadă de patru stele (retr.) José Carlos Pereira, comandantul Comandamentului Apărării Aerospaţiale a Braziliei între anii 1999 şi 2001, care are în continuare acces la rapoartele OZN de nivel înalt din ţara sa. *Reprodusă prin bunăvoinţa lui José Carlos Pereira*

s-a depărtat, urcând iar pe cer. Am relatat din nou la reportofonul de buzunar.

Un alt obiect mai trimisese fascicule pe sol, în acea noapte, în apropiere de depozitul nostru de armament. Era la o distanţă de câţiva kilometri, dar am putut vedea câteva fascicule, care mi-au fost raportate prin radio de la locul respectiv. Mai târziu, şi alţi oameni din zona depozitului de armament mi-au spus că văzuseră fasciculele. Lucrul acesta m-a îngrijorat foarte mult. Ce căuta acolo?

Tot timpul am avut dificultăţi de comunicare cu baza, toate cele trei frecvenţe radio - de comandă, de securitate şi de poliţie - întrerupându-se în permanenţă. Această activitate a continuat timp de aproximativ o oră. În timpul întregului eveniment, am înregistrat pe reportofon diverse observaţii pe măsura desfăşurării lui, pornindu-l şi oprindu-l, totalizând aproximativ optsprezece minute de informaţii înregistrate.

A doua zi după incident, m-am întâlnit întâmplător pe hol cu colonelul Gordon Williams, comandantul Flotilei 81 Tactice de Luptă de la baza Forţelor Aeriene Regale de la Bentwaters. Îmi auzise transmisiunile radio în cursul nopţii anterioare şi i-am pus înregistrarea. M-a rugat să i-o împrumut şi a luat-o cu el la şedinţa personalului Corpului 3 al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, în cadrul căreia a prezentat-o personalului şi şefului său, generalul Robert Bazley.

Williams mi-a spus că nimeni nu avusese nicio idee în timpul şedinţei şi că răspunseseră prin tăcere. Însă m-a instruit să iau legătura cu Don Moreland, ofiţerul de legătură cu Forţele Aeriene Regale, afirmând că de vreme ce totul se petrecuse în afara perimetrului bazei, generalul Bazley o declarase „o afacere britanică". S-a dovedit că Don era în vacanţă, dar la revenire mi-a cerut să îi fac un memoriu (absenţa lui explică întârzierea de datare a documentului). I-am transmis în scris detaliile în memoriul meu din 13 ianuarie 1981 „Lumini neexplicate" şi am trimis o copie la Ministerul britanic al Apărării şi la Corpul 3 al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite. Memoriul prezenta observaţia lui Penniston şi a celor doi membri ai patrulei sale, care văzuseră

un obiect de formă triunghiulară la sol, adânciturile din sol şi celelalte dovezi fizice pe care le-am găsit la locul aterizării şi diversele lumini şi obiecte la prezenţa cărora eu şi numeroşi alţi observatori am fost martori ulterior.

La o dată ulterioară, noul şef a găsit înregistrarea mea şi, fără să am ştiinţă de acest fapt, a făcut-o auzită în cursul unor petreceri. Ştirea s-a răspândit şi un cercetător american a început să caute mai multe informaţii. În 1983, am primit un apel telefonic de la Pete Bent, care era comandantul în funcţie al Corpului 3 al Forţelor Aeriene, care mi-a spus că dosarul înaintat de mine către Corpul 3 al Forţelor Aeriene urma să fie făcut public sub incidenţa egii accesului liber la informaţie. Îl cunoşteam pe Pete şi l-am rugat să-l ardă, să-l distrugă şi i-am spus că viaţa mea şi a lui nu vor mai fi la fel ca înainte din cauza a ceea ce s-ar putea întâmpla dacă acest dosar va fi făcut public. El mi-a spus că prea mulţi oameni erau la curent cu declaraţia respectivă şi că nu mai avea de ales. În luna octombrie 1983, cele mai mari temeri ale mele s-au adeverit: popularul tabloid britanic *News of the World* a publicat un titlu uriaş, având articolul pe prima pagină, iar prin bază mişunau reporteri căutându-l pe autorul memoriului. Din fericire, în momentul acela eram deja în avion, îndreptându-mă spre Statele Unite, dar acesta a fost doar începutul. În 1984, a fost făcută publică şi înregistrarea audio. Înregistrarea originală mi-a fost returnată şi mai aveam şi exact acelaşi reportofon cu care făcusem înregistrarea în acea noapte.

Dacă memoriul nu ar fi fost făcut public, aş fi continuat să păstrez tăcerea. Această experienţă nu este un lucru despre care să fi vrut să vorbesc public. Pe de altă parte, nimeni nu a încercat vreodată să mă influenţeze să nu fac acest lucru. La ultima şedinţă de informare de dinaintea plecării din Forţele Aeriene nici măcar nu s-a adus vorba despre acest subiect, aşa că am întrebat eu dacă puteam vorbi despre acest caz şi am primit permisiunea, ca şi când chiar nu ar mai fi contat.

Pe parcursul anilor, am fost contactat în particular de numeroşi alţi martori. Operatorul din turnul zonei de

depozitare a armamentului şi un lucrător de la comunicaţii din acelaşi turn mi-au spus amândoi că au văzut un obiect care s-a dus în pădurea de lângă baza Woodbridge. Operatorii din turnul de control al traficului aerian de la Bentwaters au văzut şi ei un obiect şi au observat ceva care le-a traversat ecranul radar cu o viteză extrem de mare, între 4 800 şi 6 400 de kilometri pe oră - monitorul radar a înregistrat o linie, spre deosebire de obişnuita serie de sclipiri care apare chiar şi în cazul celor mai rapide avioane. Alţii au ieşit abia acum în faţă cu relatări similare. Toţi au fost avertizaţi să nu vorbească de către o persoană cu funcţie superioară în lanţul de comandă ori, din diferite motive, s-au temut să vorbească la momentul respectiv.

Mulţi s-au întrebat cât ştia guvernul Statelor Unite despre incidentul din pădurea Rendlesham. Pe parcursul anilor, mi-a devenit clar că agenţi din cadrul Biroului pentru Investigaţii Speciale, principalul serviciu de investigaţii al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, s-au aflat în bază şi au investigat în secret cazul, în zilele care au urmat producerii sale. Incidentul ne crease tuturor o stare de agitaţie. Ofiţerii cu grade superioare au vrut să se ţină la distanţă şi OSI a vrut să nu fie implicată nicio persoană pe care nu o putea controla. Agenţii operativi din cadrul OSI i-au interogat aspru pe cinci soldaţi, unii dintre ei aflaţi în stare de şoc în momentul respectiv şi care erau martori-cheie. Aceste persoane au raportat ulterior că agenţii le spuseseră să nu vorbească despre evenimentele OZN pentru că altfel şi-ar fi periclitat carierele. În cursul acestor interogatorii au fost administrate diverse substanţe, cum este pentotalul de sodiu, adeseori numit „serul adevărului" când este folosit în contextul unei forme oarecare de spălare a creierului sau de hipnoză, şi toate acestea au avut efecte nocive şi de durată asupra persoanelor implicate.

Este posibil ca şi alţi martori să fi fost expuşi la doze mari de radiaţie de la obiectul aterizat. Unii au probleme de sănătate şi se luptă cu dificultăţi personale chiar şi acum. Reprimarea aplicată de către Biroul de Investigaţii Speciale nu

reprezintă ceva neobişnuit pentru armată, însă nimeni dintre cei care sunt implicaţi nu o va recunoaşte vreodată. Comandantul Biroului de Investigaţii Speciale pentru baza Bentwaters mi-a spus atunci că nu se investiga nimic. Alţii mi-au spus cu totul altceva.

M-am retras din Forţele Aeriene ale Statelor Unite cu gradul de colonel, în anul 1991. Această publicitate nu mi-a ajutat deloc în carieră; cu toate acestea am fost comandant de bază în două mari instalaţii militare, iar în momentul retragerii, eram director în cadrul Direcţiei pentru inspecţii a Biroului inspectorului general al Departamentului Apărării din Statele Unite. În această funcţie, aveam dreptul să inspectez toate categoriile de forţe şi agenţiile de apărare.

În continuare, habar n-am ce am văzut cu toţii în acea noapte. Trebuie că a fost ceva care ne depăşea tehnologia, judecând după viteza obiectelor, după felul în care se mişcau şi după unghiurile traiectoriei lor, precum şi după alte lucruri pe care le-au făcut. Însă un lucru ştiu fără umbră de îndoială: aceste obiecte se aflau sub control inteligent.

Capitolul 19

Chile: cazuri aeronautice şi reacţia oficială

de general (retr.) Ricardo Bermúdez Sanhueza, Forţele Aeriene, Chile, şi de căpitan Rodrigo Bravo Garrido, Aviaţia Forţelor Terestre, Chile

Alături de ţările vest-europene, America de Sud a jucat, de asemenea, un rol crucial în înfiinţarea de noi agenţii pentru investigarea OZN, iar aceste iniţiative au căpătat forţă în această parte a lumii. Peru şi-a înfiinţat Biroul pentru Investigarea Activităţii Anormale în cadrul Forţelor Aeriene peruviene, birou cunoscut sub numele de OIFFA,[126] în 2001, care se ocupa în principal de securitatea operaţiilor aeriene. Iar după aproximativ doi ani, guvernul peruvian a mai întreprins un pas important. Forţele Aeriene peruviene au relatat public investigaţiile pe marginea unei serii de observaţii filmate în îndepărtata regiune Chulucanas, declarând că, indiferent ce s-a putut vedea acolo, era real din punct de vedere fizic, dar nu putea fi explicat.[127] Anunţată în luna februarie a anului 2003 de către colonelul José Raffo Moloche din Forţele Aeriene peruviene, recunoaşterea oficială a existenţei OZN nu a fost făcută publică de guvernul peruvian, astfel încât a reprezentat un progres important.

Comandorul Julio Chamorro, fondatorul şi primul director al OIFFA, staţionat anterior la baza aeriană La Joya, fusese unul dintre martorii incidentului în care a fost implicat Oscar Santa María Huertas în cursul anului 1980, când baza a fost pusă în stare de alertă. El mi-a spus că Peru finanţase agenţia Forţelor Aeriene deoarece „aceste evenimente anormale se produseseră cu o frecvenţă destul de mare deasupra teritoriului

naţional pentru a crea un pericol şi am recunoscut că trebuia ca ele să fie luate în serios". Chamorro spune că, în calitate de director al OIFFA, abordase în mai multe ocazii Ambasada Statelor Unite pentru a discuta situaţia, în scopul solicitării de asistenţă, însă nu a primit niciun răspuns. „Nu am putut să ne aşteptăm la nici un ajutor din partea americanilor în confruntarea cu această problemă", spune el.

Forţele Aeriene uruguayene, care sunt active sub raportul investigării fenomenului OZN de mai multe decenii, şi-au desecretizat dosarele OZN în anul 2009 şi le-au făcut publice, inclusiv dosarele unui număr de patruzeci de cazuri care rămân neexplicate, în unele dintre ele fiind implicaţi piloţi militari. „Fenomenul OZN există şi trebuie să subliniez că Forţele Aeriene nu resping, pe baza analizelor noastre ştiinţifice, o ipoteză extraterestră", a spus, la momentul respectiv, colonelul Ariel Sanchez, ofiţer cu treizeci de ani de serviciu activ, care prezidează comisia Forţelor Aeriene care studiază cazurile.[128]

Chile a creat o agenţie în cadrul departamentului aviaţiei civile, echivalentul Administraţiei Aeronautice Federale (FAA) din Statele Unite, în cursul anului 1997, pentru investigarea cazurilor OZN care afectează securitatea aeronautică. CEFAA (Comitetul pentru Studierea Fenomenelor Aeriene Anormale) a fost înfiinţat şi condus de generalul Ricardo Bermúdez şi a stabilit în scurt timp relaţii cu Forţele Aeriene ale armatei chiliene, prin strădaniile căpitanului Rodrigo Bravo. De la părăsirea CEFAA în anul 2002, generalul Bermúdez a pregătit un curs pe tema FAN pentru absolvenţii Universităţii de Ştiinţă şi Tehnologie din Santiago de Chile, curs „destinat să le furnizeze studenţilor instrumentele necesare pentru a face distincţia între ceea ce este real şi ceea ce este fictiv în domeniul OZN", după cum îl descrie el. Şi-a construit cursul astfel încât să includă o gamă largă de prelegeri

ţinute de alţi profesori din domenii asociate, cum ar fi astronomia, fizica spaţială şi astronautica. În luna ianuarie 2010, generalul Bermúdez a fost numit din nou şef al CEFAA, în cursul unei ceremonii ample prezidate de directorul general al aviaţiei civile. Au participat reprezentanţi ai forţelor armate, ai poliţiei (carabinieri) şi ai comunităţilor academice şi de cercetare din Chile, iar evenimentul a fost prezentat în mijloacele de informare în masă. „A fost o ceremonie frumoasă, care s-a bucurat de sprijinul deplin al autorităţilor", a scris Bermúdez într-un e-mail.[130]

I. General Ricardo Bermúdez Sanhueza

În ultimele zile ale lunii martie[131] şi începutul lunii aprilie 1997 deasupra oraşului Arica, din nordul îndepărtat al statului Chile, au fost observate numeroase fenomene aeriene anormale. Timp de două zile consecutive, la vest de oraş şi de aeroport au fost văzute lumini, care i-au alertat pe oamenii din regiune. Luminile au fost vizibile şi deasupra mării, aparent deplasându-se în mod coordonat. În afara reprezentanţilor populaţiei civile, printre ceilalţi martori s-au numărat funcţionari publici şi experţi oficiali în aeronautică de la Aeropuerto Chacalluta, aeroportul oraşului. Ştirea a ajuns în presă şi Departamentul Ministerial al Aviaţiei Civile (DGAC) a emis o declaraţie publică prin care a recunoscut şi a confirmat aceste observaţii. A fost pentru prima oară când guvernul chilian a recunoscut în mod oficial existenţa unor obiecte neidentificate în spaţiul aerian naţional.

Date fiind popularizarea cazului, marele interes al publicului faţă de acest subiect şi discuţiile care interveniseră deja în cadrul Forţelor Aeriene referitor la abordarea subiectului OZN, generalul Gonzalo Miranda, directorul DGAC, a ordonat crearea unui comitet pentru studierea fenomenelor aeriene anormale. Acest grup, CEFAA, a fost însărcinat cu compilarea,

analizarea şi studierea tuturor evenimentelor care implicau fenomene aeriene anormale, observate de personalul aviaţiei, civil sau militar. Şi-a început activitatea în data de 3 octombrie 1997.

Am fost la conducerea CEFAA în perioada 1998–2002. În calitate de director în funcţie al Facultăţii Tehnice de Aeronautică, deţinusem şi alte funcţii importante în domeniul educaţiei, în cadrul Forţelor Aeriene, cum ar fi cea de director al Facultăţii de Inginerie şi cea de director completare al Facultăţii de Aviaţie. Am fost un cercetător activ al fenomenelor aeriene neidentificate mai ales în perioada în care am fost ataşat pentru aviaţie în Marea Britanie. În perioada în care am deţinut această funcţie, am ajuns la concluzia că pe cerul planetei se petrecea ceva şi că noi nu ştiam ce anume. Funcţia de director al CEFAA îmi impunea să păstrez o abordare ştiinţifică a subiectului, dar însemna şi că eram dispus să iau în considerare orice ipoteză privitoare la originea şi natura acestor fenomene.

Obligaţiile mele erau, printre altele, acelea de a conduce şedinţele regulate ale personalului şi membrilor grupului, de a îndruma eforturile de cercetare şi de a asigura cadrul logistic pentru implementarea acestor eforturi. În plus, am promovat cooperarea cu universităţi şi organizaţii ştiinţifice atât naţionale, cât şi străine. Aici a intrat colaborarea cu dr. Richard Haines şi NARCAP, precum şi cu agenţia GEIPAN a guvernului francez. În fiecare zi verificam progresele acestor investigaţii şi supravegheam conceperea procedurilor lor. Uneori am realizat cercetări şi personal şi am fost implicat activ în investigaţiile cazurilor.

Asemenea agenţiei FAA din Statele Unite, mandatul legal al DGAC constă în administrarea spaţiului aerian naţional şi în asigurarea securităţii operaţiilor aeriene civile, militare şi comerciale. De asemenea, pentru CEFAA, prioritatea activităţii în cadrul acestei organizaţii este securitatea zborurilor comerciale. Operaţiile aeriene solicită o pregătire şi o executare foarte atentă, fără niciun element care să le distragă atenţia piloţilor. Observarea unui fenomen necunoscut

reprezintă în mod cert o importantă sursă de distragere a atenţiei, care poate să afecteze atât echipajul aeronavei, cât şi personalul din turnul de control, care se ocupă cu traficul aerian. Este posibil ca legăturile radio să fie suprasolicitate atât de piloţi, cât şi de controlori de trafic aerian, în cazul în care operatorii se concentrează asupra unui fenomen bizar, transmiţând detalii şi întrebări, fapt care ar trebui să-i preocupe pe oficialii din orice ţară. Politica CEFAA este să urmărească toate cazurile solide cu date ştiinţifice adecvate, dar numai dacă există indicii că este posibil ca siguranţa aeronavei să fi fost expusă la riscuri.

În calitate de director am declarat încă de la început că CEFAA este devotată cooperării internaţionale din următoarele motive:

- împărtăşirea informaţiilor relevante şi a noilor descoperiri;
- stimularea universităţilor şi organizaţiilor ştiinţifice să lucreze pe această temă în echipe multidisciplinare, din mai multe ramuri ale ştiinţei;
- marginalizarea şarlatanilor şi a pseudoinvestigatorilor şi pentru denunţarea înşelătoriilor;
- asigurarea unei metode uniforme pentru procesele şi analizele investigative;
- pentru coordonarea recomandărilor destinate operatorilor de trafic aerian în cazurile în care există potenţialul de apariţie a unor efecte electromagnetice şi a altor riscuri la bordul aeronavelor.

Fără îndoială, Chile a realizat un mare pas înainte în investigarea fenomenelor aeriene anormale. Şi la fel cum Forţele Aeriene chiliene au fost printre primele create în lume, istoric este şi faptul că suntem una dintre primele ţări care au recunoscut în mod oficial aceste fenomene şi care au înfiinţat o agenţie guvernamentală destinată expres investigării lor.

Poziţia oficială a CEFAA a fost întotdeauna aceea de recunoaştere a faptului că pe cerul nostru se petrece ceva,

dar, deocamdată, nici noi nu ştim despre ce este vorba. Un mare procent din rapoartele pe care le-am primit au fost confirmate în cadrul investigaţiilor ca fiind planete, meteoriţi sau fenomene meteorologice ori nu au oferit suficiente date pentru analiză. Câteodată, nu putem lua o decizie, deoarece martorii refuză să fie intervievaţi, nu sunt credibili sau chiar comit o înşelătorie. Uneori, piloţii noştri se tem de ridiculizare, cu toate că această problemă s-a ameliorat întru câtva. Dintre toate cazurile pe care le-am analizat, aproximativ 4 la sută nu au explicaţie, ceea ce înseamnă că, folosind toate mijloacele tehnice disponibile, nu putem ajunge la o concluzie satisfăcătoare.

Credem că există posibilitatea să fim obligaţi să ne confruntăm cu o mai intensă acţiune a OZN în viitor, mai ales având în vedere documentarea incidentelor de către experţi din alte ţări. Credem că este de cea mai mare importanţă să fim pregătiţi.

În mod oficial, statul Chile nu a solicitat direct cooperarea Statelor Unite. Pe de altă parte, în luna aprilie 1998, CEFAA l-a informat pe oficialul pentru probleme aeronautice din cadrul Ambasadei Statelor Unite în Chile, în legătură cu existenţa noastră şi interesul menţionat al statului Chile de a colabora cu o agenţie adecvată din Statele Unite în vederea împărtăşirii experienţei, politicilor, procedurilor etc. pe această temă. În luna iulie 2000, CEFAA a trimis ambasadei un document prin care solicita consultarea Pentagonului pentru a afla dacă observaţiile unui număr foarte mare de martori de-a lungul coastelor centrale ale statului Chile, în luna februarie a anului respectiv, se puteau datora activităţii Sistemului Naţional de Apărare Antirachetă. La niciuna dintre solicitări nu am primit vreun răspuns. Ca să fiu cinstit, nu am primit niciodată un răspuns din partea Statelor Unite în nicio ocazie în care am încercat să ne asigurăm colaborarea americană.

Acum, la începutul anului 2010, am revenit în postul de director al CEFAA. Avem trei investigatori permanenţi şi numeroase noi cazuri de studiat.

În concluzie, sunt convins că OZN-urile există şi sunt o realitate care nu poate să rămână nerecunoscută de guverne. Fenomenele sunt evidente în toate colţurile lumii şi nu ar trebui să fie neglijat niciun efort de studiere a lor. În acest scop, cooperarea internaţională este de o importanţă vitală pentru a genera standardele pentru protocoalele şi politicile de analiză a datelor. Personal, după judecata mea, sunt de acord cu rezultatele Raportului COMETA al francezilor: există o mare probabilitate ca OZN-urile să fie de origine extraterestră. Pe de altă parte, până când această ipoteză va putea fi ori confirmată, ori infirmată, ar trebui să ne abţinem să cădem în domeniul filosofiei sau al religiei. Pe de altă parte, nu ar trebui să respingem această ipoteză doar pentru că ar putea să pară facilă. Trebuie să o supunem unei analize ştiinţifice riguroase, astfel încât să putem ajunge la o concluzie viabilă.

Căpitanul Bravo, în vârstă de treizeci şi trei de ani, este cel mai tânăr dintre autorii care au contribuit la această lucrare şi singurul aflat actualmente în serviciul militar activ. Am avut ocazia să petrec câteva zile în compania sa la sfârşitul anului 2007, când a luat cuvântul în cadrul conferinţei noastre de presă de la Washington, cu permisiunea autorităţilor chiliene. Deşi căpitanul Bravo nu a văzut niciodată personal un OZN, a devenit un investigator meticulos al rapoartelor piloţilor şi o autoritate în acest domeniu în ţara sa.

II. Căpitanul Rodrigo Bravo Garrido

De la începutul istoriei statului Chile, au existat rapoarte referitoare la fenomene neidentificate, denumite uneori OZN, observate pe cerul ţării. Pe parcursul anilor, ne-am mărit capacitatea de explicare a multora dintre aceste observaţii, însă continuă să se manifeste şi altele, fără explicaţie ştiinţifică sau logică. În anul 1997, în industria telecomunicaţiilor a

fost realizată o analiză legată de apărare, care a atins şi tema fenomenelor anormale şi a efectelor lor asupra câmpurilor electromagnetice. Au fost semnalate cazuri în care s-au produs blocaje ale comunicaţiilor radio ca urmare a prezenţei unui OZN în apropierea unui avion.

Înţelegând potenţialul impact asupra securităţii aeronautice, în luna octombrie 1997, Departamentul Aviaţiei Civile, care se află sub directa supraveghere a comandantului-şef al Forţelor Aeriene ale statului Chile, a creat Comitetul pentru Studierea Fenomenelor Aeriene Anormale, cunoscut ca CEFAA. În cooperare cu specialiştii în aeronautică, această agenţie se ocupă de rapoartele solide, bine documentate referitoare la fenomene aeriene neidentificate.

În anul 2000, la vârsta de douăzeci şi patru de ani, mă pregăteam să devin pilot militar. Pentru lucrarea mea, depusă anul care a urmat, am primit ca subiect urmărirea cercetărilor asupra fenomenelor aeriene anormale, în vederea determinării efectului şi impactului lor asupra securităţii aerospaţiale. Aviaţia Forţelor Terestre ale statului Chile, BAVE,[132] avea în dosarele ei numeroase rapoarte ale unor piloţi militari care descriau incidente din timpul zborurilor, legate de fenomene aeriene neidentificate, care nu corespundeau traficului aerian normal. Aceste incidente reprezentau o potenţială ameninţare la adresa securităţii aeronautice.

Unul dintre cele mai importante cazuri în domeniul aviaţiei civile s-a produs în anul 1988 şi a arătat că obiectele zburătoare neidentificate pot să reprezinte un pericol pentru operaţiile aeriene. Pilotul unui Boeing 737, în faza finală a apropierii de pista de aterizare a aeroportului Tepual din Puerto Montt City, la sud de Santiago, a întâlnit brusc o lumină albă imensă, înconjurată de verde şi roşu. Lumina se deplasa către avion, venind drept spre avion şi pilotul a fost obligat să facă un viraj strâns la stânga pentru evitarea coliziunii. Fenomenul a fost observat şi de personalul din turnul de control.

Mai recent, în anul 2000, echipajul unui avion chilian aparţinând Aviaţiei Forţelor Terestre, zburând la sud de

Santiago, a observat un obiect de forma unui trabuc lung, de o culoare cenuşie strălucitoare. Acest obiect a zburat paralel cu avionul, în dreapta acestuia, timp de două minute, foarte aproape de avion, iar apoi a dispărut cu viteză foarte mare, paralel cu coasta muntoasă. Acest obiect a fost detectat de radarul de la centrul de control din Santiago, care a anunţat echipajul cu câteva minute înaintea incidentului şi a confirmat observaţiile ulterioare ale pilotului.

Întâmplarea a făcut ca pilotul acestui avion să fie directorul departamentului de studii al aviaţiei militare şi, de asemenea, instructorul meu de zbor la cursurile de pilot militar. Datorită legăturii pe care o aveam, am avut acces la raportul complet al acestui incident, înaintat departamentului meu de cei implicaţi, iar eu am investigat în continuare cazul. Am putut să-i intervievez pe ceilalţi piloţi, pe inginerul de bord şi pe pasagerii zborului, care observaseră şi ei obiectul.

În acest caz neobişnuit, membrii echipajului militar au confirmat caracterul real al OZN, prin observaţii atente şi raportări detaliate. Radarul a confirmat simultan mişcările extraordinare ale obiectului; cazul a crescut interesul oficial din partea militarilor chilieni şi a personalului din aviaţia statului Chile în privinţa fenomenului FAN. De fapt, acest eveniment foarte important a avut un efect major asupra atitudinilor şi opiniilor piloţilor noştri militari. Şi aceasta datorită implicării mele în acest caz hotărâtor, în cadrul căruia mi s-a ordonat să studiez subiectul neconvenţional al fenomenelor aeriene neidentificate pentru a putea absolvi programul de pregătire ca pilot militar.

După ce am efectuat această investigaţie, am concluzionat în lucrarea mea că OZN sunt reale din punct de vedere material şi că prezenţa lor pe cer este concretă. Pe de altă parte, dificultăţile apar când încercăm să le studiem comportamentul, din cauza complexităţii fenomenului şi a imposibilităţii cu care ne confruntăm de a prevedea evenimentele OZN. Mi-am dat seama că marea varietate de forme, structuri, culori şi mişcări ale acestor OZN însemna că trebuia să

aparţină unui fenomen mult mai larg răspândit decât credeam noi.

Când am devenit pilot, am auzit poveşti legate de întâlniri cu obiecte zburătoare neidentificate şi am devenit conştient de riscurile pe care le puteau genera, de posibilele pericole. În Chile se asigură o pregătire de zbor excelentă pentru toate tipurile de situaţii de urgenţă, dar nu se găseşte niciun material scris şi nu se predă nimic în legătură cu OZN-urile. Aceasta înseamnă că toate reacţiile din cursul întâlnirilor cu OZN sunt lăsate la latitudinea piloţilor şi, evident, trebuie să fie improvizate pe loc. Când mă ocupam de cercetările FAN, s-a stabilit o legătură între BAVE şi CEFAA, iar cele două agenţii au lucrat împreună, schimbând informaţii şi cooperând în diverse cazuri. Analizele noastre obiective şi abordarea serioasă a acestui important fenomen au ajutat la consolidarea conştientizării pericolului OZN în rândurile echipajelor noastre de zbor. În cooperare cu securitatea zborurilor, echipajele respectă actualmente transparenţa în privinţa raportării situaţiilor anormale şi nu mai ridiculizează discuţiile referitoare la OZN-uri.

Am continuat să studiez OZN având sprijinul deplin al CEFAA în studierea cazurilor militare şi a subiectelor legate de aviaţie, iar actualmente, cazurile provenind din aviaţie sunt trimise direct la CEFAA. Până în acest moment, am analizat douăzeci şi opt de cazuri, în nouă dintre ele fiind implicate aparate de zbor ale aviaţiei militare chiliene. Aceste nouă cazuri bine documentate au fost studiate şi de alţi oficiali din cadrul guvernului chilian, şi au fost prezentate în rapoarte oficiale. De asemenea, am colaborat strâns cu unele organizaţii civile de investigaţii, care oferă o vastă experienţă în cercetarea în acest domeniu şi realizează şi schimburi de informaţii cu alte ţări.

Cu toate că poziţia mea în BAVE nu este specific legată de OZN, eu sunt cel cu care se consultă piloţii după o observaţie, înainte să-şi înainteze rapoartele către departamentele lor, aşa cum se cere. Îmi face impresia că mă ocup de acest subiect din ce în ce mai des, deoarece se ştie că sunt

persoana indicată pentru relatările şi investigaţiile referitoare la OZN.

În prezent, atât BAVE, cât şi CEFAA pun la punct metode suplimentare de cercetare şi creează o importantă bază de date pentru viitoarele operaţii aeriene. Nu păstrăm secrete aceste informaţii. Există un real interes în privinţa subiectului OZN. Însă, din nefericire, ştiinţa nu sprijină experimentele sau testarea dovezilor, iar actuala noastră metodologie ştiinţifică pentru măsurarea şi verificarea datelor nu este uşor de aplicat în cazul studierii fenomenului OZN. Ca urmare, studierea OZN a atras prea mulţi investigatori autodidacţi, ce promovează teorii neştiinţifice, care sunt prezentate în mijloacele de informare în masă. Din această cauză, în Chile, ca şi în alte state din întreaga lume, OZN sunt considerate ceva separat de ştiinţa clasică şi sunt respinse de instituţiile ştiinţifice consacrate. Iar, din această cauză, este foarte dificil să identifici aceste anomalii care există pe cer în toate colţurile lumii.

Personal, cred că fenomenul OZN este cel mai interesant dintre toate fenomenele care afectează planeta noastră şi este un fenomen care sfidează la modul absolut orice explicaţie logică. Deocamdată, s-ar părea că ne depăşeşte capacitatea de înţelegere. Dar se continuă documentarea a noi cazuri de piloţi, controlori de trafic aerian, personalul aeroporturilor din întreaga lume şi de către multe alte persoane care au o pregătire adecvată în scopul de a se determina dacă un obiect zburător este neobişnuit. Cu toate că adevărata origine a acestor OZN rămâne necunoscută, ele afectează aviaţia din toate ţările lumii şi acesta este aspectul de care trebuie să ne ocupăm. Cred că, în cele din urmă, vom reuşi să stabilim adevărata natură a acestui fenomen dacă se aplică metoda ştiinţifică.

Capitolul 20
OZN în Brazilia

de general de brigadă (rez.) José Carlos Pereira

Majoritatea nord-americanilor nu sunt conştienţi de faptul că Brazilia este a cincea ţară ca mărime din lume, ocupând cea mai mare parte a estului continentului sud-american. A dat lumii mulţi cercetători devotaţi şi investigatori de teren ai fenomenului OZN de-a lungul deceniilor, ceea ce i-a adus reputaţia dubioasă de „pepinieră" de evenimente OZN ciudate. De asemenea, are o bogată istorie de implicare oficială şi de rapoarte adresate Forţelor Aeriene. Armata braziliană investighează OZN de mulţi ani, fapt dovedit şi de documentele guvernului.

De exemplu, Brazilia a adus o contribuţie semnificativă prin desecretizarea uneia dintre cele mai importante serii de fotografii din istoria OZN. Puţine fotografii clare ale unor OZN au fost realizate de surse oficiale, fiind supuse unor analize extinse de laborator care să le verifice autenticitatea şi apoi au fost făcute publice. Patru imagini din Brazilia, cunoscute sub numele de fotografiile Trindade, sunt printre cele mai bune, cele mai valoroase realizate vreodată. Guvernul brazilian a fost implicat în publicarea acestor fotografii în urmă cu mai mult de cincizeci de ani.

În jurul amiezii, în ziua de 16 ianuarie 1958, un ofiţer în retragere din Forţele Aeriene, căpitanul José Teobaldo Viegas, şi Amflar Vieira Filho, şeful unui grup de exploratori submarini, au fost primii - din rândurile numeroşilor ofiţeri, marinari şi al altor persoane - care au văzut un obiect neobişnuit de pe puntea unei nave-şcoală a Marinei braziliene. Almiro Barauna, fotograf submarin profesionist aflat la bord, a reuşit să

facă o serie de fotografii reuşite deasupra insulei Trindade din apropiere, în ciuda mişcării punţii provocate de mulţimea de observatori emoţionaţi. Căpitanul Viegas a afirmat mai târziu: „Prima imagine a fost aceea a unui disc strălucitor, cu o tentă fosforescentă care, chiar şi în lumina zilei, a părut să fie mai strălucitor decât Luna". Aproximativ de dimensiunile Lunii pline, „şi-a urmat traiectoria pe cer adoptând o poziţie înclinată; forma reală a apărut clar în evidenţă pe cer: o sferă aplatizată, încercuită la ecuator de un inel sau o platformă lată".

Ministerul brazilian al Marinei a sprijinit fotografiile Trindade. O relatare a agenţiei de presă United Press International afirma că „ministrul marinei, amiralul Antonio Alves Camara, a spus, după întâlnirea cu preşedintele Juscelino Kubitschek, care a avut loc în palatul prezidenţial de vară din Petropolis, că şi el garanta personal pentru autenticitatea fotografiilor". Kubitschek a ordonat ca fotografiile să fie făcute publice, iar Camera Reprezentanţilor a cerut o investigaţie realizată de Marină, care a redactat şi un raport.[133] Fotografiile originale şi negativele au fost analizate atât de Laboratorul Fotografic de Recunoaştere al Marinei, cât şi de un serviciu privat, Cruzeiro do Sul Aerophotogrammetric Service, ambele confirmându-le autenticitatea. Ulterior, experţii civili din America au efectuat alte analize.[134]

Abia recent, în 2008 şi 2009, guvernul brazilian a început să dea publicităţii dosarele OZN care anterior fuseseră clasificate secret şi a declarat că o să le facă publice treptat, pe toate, în grupuri de câte zece, câte zece odată. În momentul în care scriu aceste rânduri au devenit publice documente, fotografii şi desene din anii 1950 şi până în anii 1980 - peste 4 000 de pagini - multe dintre ele având legătură cu „Operaţia Farfuria" a Forţelor Aeriene,[135] care a cuprins investigaţii militare extinse asupra OZN în regiunea Amazon, în anul 1977.

A.J. Gevaerd, coordonatorul Comitetului Brazilian al Cercetătorilor OZN, un marcant grup civil şi colegii săi au avut un rol fundamental în declanşarea publicării acestor dosare ale guvernului. Gevaerd a fost şi prima persoană care l-a intervievat pe generalul de brigadă cu patru stele José Carlos Pereira (retr.), ofiţerul brazilian cu cel mai înalt rang care a vorbit vreodată despre OZN-uri. Generalul de brigadă Pereira a contribuit la realizarea acestei cărţi cu un material original referitor la gestionarea evenimentelor OZN din Brazilia la cele mai înalte niveluri, inclusiv la propriile gânduri legate de fenomen. La cererea sa, o parte din materialul cuprins în contribuţia sa a fost extrasă din transcrierea unui interviu acordat lui Gevaerd, în timp ce altă parte a fost scrisă special pentru acest capitol. Întregul material a fost tradus din limba portugheză.[136]
Generalul îşi începe eseul cu o descriere a spectaculoasei serii de observaţii aparţinându-le unor piloţi militari şi cu observaţii radar din data de 19 mai 1986, care a ajuns să fie cunoscută drept „noaptea oficială a OZN din Brazilia". Abia la sfârşitul anului 2009 - după ce generalul de brigadă Pereira îşi terminase textul intitulat „OZN în Brazilia" - a fost făcută publică documentaţia acestui caz. Nou-publicatul document de cinci pagini intitulat „Raportul fenomenului" referitor la incidentul din 1986 a fost scris de comandantul în funcţie al comandamentului apărării aeriene braziliene, pentru a pune la dispoziţia Ministerului Aeronauticii „informaţii asigurate de controlul traficului aerian şi de apărarea aeriană, precum şi de piloţii de intercepţie implicaţi în acest eveniment". Raportul odinioară secret afirmă că indicaţiile radarelor atât ale sistemului de apărare aeriană, cât şi de la bordul aparatelor de intercepţie au fost înregistrate simultan, în vreme ce, tot simultan, piloţii au observat obiectele prin ferestrele carlingii. O asemenea „realizare" este cât se poate de rară: să prinzi un OZN pe radarul de la sol şi pe radarul

aeropurtat, în timp ce piloţii îl observă vizual, în acelaşi timp. Aceasta este ceea ce au sperat Forţele Aeriene belgiene să realizeze prin ridicarea de la sol a aparatelor F-16, câţiva ani mai târziu, potrivit descrierii generalului De Brouwer.
Documentul enumeră numeroase caracteristici ale fenomenului înregistrate în acea noapte, cum ar fi accelerările şi decelerările bruşte, capacitatea de a pluti la punct fix şi de a zbura cu viteze supersonice. Obiectele au fost observate cu lumini albe, verzi şi galbene şi uneori fără nicio lumină. Concluzia oficială este următoarea: „În opinia acestui comandament, fenomenul este material şi reflectă inteligenţă prin capacitatea sa de a-i urmări şi de a rămâne la distanţă de observatori, precum şi de a zbura în formaţie, nu neapărat cu echipaj la bord".[137]
Generalul de brigadă José Carlos Pereira a fost comandantul Comandamentului Apărării Aeriene[138] al Braziliei din 1999 până în 2001, apoi a devenit comandant al Operaţiilor Forţelor Aeriene până în 2005. În această funcţie, el avea în subordine 13 generali şi 27 000 de subordonaţi. Anterior acestor funcţii, a fost comandant al mai multor baze aeriene din Brazilia şi comandant al Academiei Forţelor Aeriene braziliene.

În noaptea de 19 mai 1986, deasupra sud-estului Braziliei au fost observate mai multe OZN şi întregul sistem de apărare aeriană a fost pus în stare de alertă. Forţele Aeriene i-au ridicat de la sol pe cei mai experimentaţi piloţi, cu aparate de zbor F-5 şi F-103, pentru a intercepta aceste obiecte. Colonelul Ozires Silva, preşedintele unei companii petroliere braziliene, şi pilotul său, comandorul Alcir Pereira de Silva, zburau cu un avion cu reacţie particular Xingu în apropiere de Pocos de Caldas, îndreptându-se către São José dos Campos, când radarele din diferite locuri au indicat douăzeci şi unu de OZN-uri pe cer între São Paulo şi Rio de Janeiro. Silva şi pilotul său l-au văzut pe unul dintre ele şi l-au urmărit timp

de treizeci de minute - o lumină roşu aprins-portocalie, care se deplasa cu mare viteză şi părea să sară dintr-un punct în altul. Nu au reuşit să ţină pasul cu el şi, în cele din urmă, au fost obligaţi să renunţe la urmărire.

Aceasta a fost o situaţie în care numeroşi martori experţi au văzut un lucru, iar radarul a detectat acelaşi lucru. Echipamentul radar poate să fie afectat de mulţi factori diferiţi şi poate să prezinte un ecou fals, însă o ţintă falsă apare foarte rar şi este uşor de recunoscut deoarece dispare rapid. Şi este o altă poveste când obţii o traiectorie regulată, pe care o poţi urmări. De asemenea, când nu doar un singur radar detectează aceeaşi ţintă, ştim că este vorba despre ceva serios. Acest echipament operează în diferite frecvenţe, astfel încât avem o corelare în funcţie de înregistrări independente din diferite surse. Aceste date nu au nimic în comun cu ochiul omenesc. Atunci când, în acelaşi timp cu radarul, un pilot vede acelaşi lucru, apoi încă unul şi aşa mai departe, incidentul are o credibilitate reală şi stă pe un fundament solid.

La câteva zile după aceste observaţii, ministrul aeronauticii din Brazilia, generalul de brigadă Octavio Moreira Lima, a organizat o conferinţă de presă pentru a explica ce se întâmplase. El a dezvăluit că un număr de şase avioane fuseseră ridicate de la sol de la baza Santa Cruz şi de la baza Anapolis ale Forţelor Aeriene braziliene, şi unii dintre piloţi au avut contact vizual, în timp ce toate obiectele au fost detectate de radare. Ministrul a promis un raport oficial în decursul următoarelor treizeci de zile, dar dintr-un motiv necunoscut s-a răzgândit să-l facă public. Aceasta probabil dintr-un motiv politic sau poate de frica panicii, deoarece la vremea respectivă se considera că populaţia ar fi putut intra în panică dacă ar fi ştiut. Însă, între timp, piloţilor şi controlorilor de trafic aerian nu li s-a interzis să vorbească pe acest subiect.

Evenimentele acelei nopţi au fost într-adevăr uimitoare, iar unele dintre întrebările noastre simple au răspunsuri simple. Au văzut piloţii fenomenele? Da. Le-au detectat

radarele? Da. Ozires şi ceilalţi piloţi militari le-au văzut? Da. Piloţii avioanelor comerciale le-au văzut? Da. Momentele observaţiilor se corelează? Da. Traiectoriile obiectelor se corelează? Da; toate aceste aspecte au fost analizate din punct de vedere tehnic. Prin urmare, s-a întâmplat?

Da, s-a întâmplat.

Totul a fost observat atât de radarele de la bordul aparatelor de zbor, cât şi de radarele de la sol. Radarele de bord operează într-o bandă de microunde, care este foarte îngustă, în vreme ce radarele de la sol operează într-o bandă mult mai largă, astfel încât nu există niciun risc de confuzie sau de corelare greşită.

În cursul acestui eveniment, armata nu s-a temut de niciun fel de invazie. Avioane militare înarmate cu rachete au decolat şi au ajuns la obiecte în mai puţin de două minute. Aceste avioane sunt permanent înarmate, însă pe timp de pace armamentul lor constă în doar două rachete mici. Dacă acele obiecte ar fi provenit dintr-o ţară inamică, avioanele ar fi fost înfrânte în noaptea aceea. Aceşti piloţi erau foarte bine pregătiţi şi capacităţile lor radar au fost mărite la maximum, ceea ce nu este necesar în condiţii normale. Radarele nu operează niciodată la capacitate maximă, pentru a face economie de energie şi a preveni uzura echipamentului. Însă după ce avioanele cu reacţie au decolat, capacitatea radarelor a fost mărită la un nivel superior. Comunicaţiile radio nu s-au întrerupt nicio clipă, iar ţara nu a fost expusă niciunei ameninţări, de niciun fel. Avioanele au aterizat în siguranţă şi piloţii s-au întors nevătămaţi. Misiune îndeplinită!

Nu cred că OZN-urile au reprezentat o ameninţare gravă la adresa securităţii naţionale, însă trebuie să recunoaştem că actuala lipsă de cunoştinţe referitoare la acest subiect este suficientă pentru a provoca suspiciuni, ca de altfel orice altceva atât de avansat aparent. Prin urmare, ajungem la cea mai mare dintre întrebări: ce au fost obiectele acelea? Nimeni nu ştie. Nu erau avioane străine aflate în atac. Au fost *obiecte zburătoare neidentificate*. Şi unde sunt aceste obiecte acum? Cine ştie? Au fost capturate? Nu, din câte ştim noi. Prin

urmare, acesta este punctul în care intră în discuţie problema dovezilor materiale, pe care nu le avem.

Când eram comandant, aceste observaţii neobişnuite apăreau cam o dată pe lună şi de obicei erau de foarte scurtă durată. Îmi amintesc că au fost în jur de două sau trei incidente pe an în care piloţi militari au fost trimişi să intercepteze ceva necunoscut care apărea pe radar. Piloţii noştri civili nu se tem să vorbească şi întotdeauna o fac, deoarece nu vor să-şi piardă locurile de muncă pentru că nu au raportat evenimente neobişnuite. Primul lucru pe care îl fac când văd ceva ciudat este să ia legătura cu controlorii, deoarece au o imensă responsabilitate personală.

Un avion civil se află în permanent contact cu controlul traficului aerian şi toate aceste operaţii din Brazilia sunt legate de Forţele Aeriene şi sunt de natură militară. Când un pilot comercial spune: „Se petrece ceva aici", centrul de control va raporta imediat la centrul militar de operaţii din zona respectivă, în caz că este vorba despre ceva serios. Aici se vor întreprinde acţiuni în legătură cu faptul acesta şi se va raporta Centrului de operaţii pentru apărare aeriană,[139] care este organismul superior şi singurul care supraveghează întreaga ţară. Pe urmă, pilotul sau controlorul de trafic redactează un raport; ştiu de unde să obţină formularele - de la orice bază a Forţelor Aeriene sau de la orice birou de control al traficului din întreaga ţară - şi remite hârtiile completate la orice bază a Forţelor Aeriene.

După aceea, întotdeauna are loc o investigaţie după ce pilotul raportează ce a văzut. După cum se solicită în formularul de raport, pilotul trebuie să raporteze direcţia, altitudinea şi viteza obiectului. Mai avem nevoie şi de alte detalii, cum ar fi poziţia soarelui raportată la aparatul de zbor în momentul respectiv. Strălucirea obiectului este, de asemenea, importantă, precum şi genul de nori de pe cer din momentul respectiv. Toate aceste date sunt preţioase. Pe urmă, controlorii sunt autorizaţi să verifice dacă nu cumva un alt avion şi-a intersectat traiectoria cu acest pilot, ceea ce ar putea explica evenimentul. Urmează o investigaţie şi dacă se

descoperă că nu mai era prezent niciun avion şi că starea vremii nu constituise un factor, avem o situaţie specială. Iar toate aceste lucruri sunt uşor de verificat când în raportul iniţial se precizează toate datele. Eliminăm toate posibilităţile până când suntem siguri că nu există nicio explicaţie convenţională pentru date şi apoi raportul este îndosariat în siguranţă.

Rapoartele piloţilor care se dovedesc a avea o explicaţie convenţională sunt în cele din urmă şterse şi cineva de la Apărarea Aeriană îl informează pe pilot că s-a aflat ce s-a întâmplat. Dacă nu se găseşte nicio explicaţie, cazul este transferat într-un alt dosar, intitulat „Registrul evenimentelor de zbor". Toate cazurile nerezolvate sunt păstrate în aceste registre şi se speră că cercetătorilor li se va permite la un moment dat să le vadă. Ele cuprind şi numeroase rapoarte ale piloţilor şi controlorilor de trafic aerian - tot ce nu putem explica, tot ce se păstrează secret, ajunge în aceste registre. Este important să subliniez că acest „Registru al evenimentelor de zbor" conţine cazuri care nu au putut fi explicate nici măcar după analizarea lor de către experţi special însărcinaţi.

Când eram comandant al COMDABRA, Comandamentul Apărării Aerospaţiale a Braziliei, din 1999 până în 2001, toate cazurile în care erau implicate OZN-uri observate de piloţi militari şi de radare au ajuns la mine. Am participat în mod direct la investigaţia unui incident OZN o singură dată, cu toate că aveam acces la dosarele secrete şi la rapoartele atât oficiale, cât şi neoficiale. După ce m-am retras din armată, am avut acces la aproape toate informaţiile pe care le-am dorit pe acest subiect.

Nu am urmărit ce s-a petrecut în cadrul Apărării Aeriene în decursul ultimilor patru ani, dar ştiu că am continuat să primesc rapoarte. Chiar şi aşa, vreau să menţionez un lucru important. Cred că până la 90 la sută din totalul observaţiilor nu sunt raportate niciodată. Brazilia este o ţară uriaşă şi aceste rapoarte sunt înregistrate numai când există în apropiere un aeroport sau o bază a Forţelor Aeriene şi numai de oameni care cunosc procesul. Civilii nu ştiu nici măcar că

aceste formulare există şi că sunt disponibile în întreaga ţară. Nu cunosc procentul real al observaţiilor care se concretizează în rapoarte, dar cred că trebuie să fie infim. Prin urmare, numărul de rapoarte care ajung la cunoştinţa armatei este aproape nesemnificativ.

Este un pas uriaş pentru o ţară să recunoască în mod oficial existenţa OZN, cum a făcut Franţa. Desecretizarea informaţiilor nu i-a determinat pe oameni să intre în panică şi nu cred că ar face-o dacă ar fi deschise şi mai multe dosare. Nimeni nu se teme de transparenţă; dimpotrivă, oamenii se tem de lipsa de transparenţă. Cred că, din momentul în care guvernul deschide subiectul spre dezbatere, va dispărea orice urmă de frică pe care ar putea s-o nutrească oamenii faţă de acest subiect. Iar dacă există o ţară care nu intră niciodată în panică, aceasta este Brazilia. Ba chiar dimpotrivă; poate că vom crea chiar o nouă temă de samba pentru a sărbători.

Cum gestionăm existenţa OZN-urilor? Dovezile indică faptul că se produc fenomene neexplicate, iar aceasta îi face pe mulţi dintre noi să creadă în prezenţa unor nave extraterestre care vizitează planeta Pământ. Pe de altă parte, este periculos să tragi concluzii în legătură cu ce anume sunt aceste obiecte, de vreme ce nu dispunem de suficiente cunoştinţe pentru a face acest lucru. Cred că ştiinţa mai are mult de muncă pentru a identifica şi a explica fenomenul. Avem nevoie de astronomi, meteorologi, experţi în aviaţie, astrofizicieni şi mulţi alţi oameni de ştiinţă, deoarece o asemenea investigaţie trebuie să fie abordată împreună de mulţi specialişti. De fapt, acest efort trebuie să angajeze întreaga naţiune. Efectul sinergetic al cunoaşterii nu poate să fie negat.

Sunt un om devotat ştiinţei, un om cu o minte ştiinţifică. Dacă avansezi ipoteza că s-ar putea ca extratereştrii să fie printre noi şi că s-ar putea să facă lucruri pe care nu le înţelegem, ideea ta vine în contradicţie cu gândirea ştiinţifică convenţională. După câte ştiu eu, în sistemul nostru solar nu este viaţă pe nicio altă planetă, cu excepţia Pământului.

Îmi întemeiez ideile pe cunoştinţele pe care le avem la dispoziţie astăzi, obţinute de ştiinţă aşa cum înţelege ea

actualmente Universul. Acesta este avertismentul de care trebuie să se ţină seama. Dacă ne bazăm doar pe cunoştinţele actuale, sunt obligat să resping orice posibilitate să vină cineva din spaţiul extraterestru pe Pământ. Şi lucrurile devin şi mai complicate dacă mergem mai departe, deoarece Alpha Centauri, cea mai apropiată stea, nu pare să aibă un sistem planetar. Trecem apoi la zona Universului pe care astronomii o numesc „zona nelocuibilă", care se află la mulţi ani-lumină de Pământ.

Pe de altă parte, nu aş afirma niciodată că nu există, pe undeva, o civilizaţie care să aibă un avans de un milion de ani faţă de noi. Prin urmare, insist cu modestie că actualele noastre cunoştinţe trebuie să fie în mod inerent insuficiente pentru înţelegerea tuturor lucrurilor. După ce am aflat despre OZN în armată, mi s-a clarificat - de fapt, am fost sigur - nivelul de ignoranţă pe care îl avem raportat la Univers, dat fiind actualul stadiu al dezvoltării ştiinţifice umane. Fenomenul OZN a demonstrat că mai avem multe de aflat în domeniul fizicii şi al altor ştiinţe. În domeniul ştiinţei nu se pune deocamdată punctul final şi, în cele din urmă, vom reuşi să înţelegem ceea ce actualmente este necunoscut.

Uitaţi-vă ce s-a întâmplat numai în cursul ultimei sute de ani, descoperirile mergând de la penicilină la avioane. Noi, oamenii, am părăsit pentru prima oară Pământul într-un avion în urmă cu aproape 100 de ani, şi în decursul unui singur secol am fost capabili să ajungem pe Lună. În termeni astronomici, o sută de ani nu înseamnă nimic, nici măcar praf. Evident, o populaţie avansată nu ar folosi motoare de rachetă, ca navele noastre trimise în spaţiu. Dacă, în decurs de un secol şi cu capacitatea noastră limitată, am reuşit să realizăm aceasta, gândiţi-vă numai unde ne vom afla peste o sută de ani de-acum înainte.

Nu mă deranjează ca în această discuţie să intre şi filosofia, în încercarea de a ne ocupa de subiectele pe care nu am fost capabili să le rezolvăm: cine suntem, de unde venim şi încotro ne îndreptăm? De la Aristotel, fiinţele omeneşti au pus mereu aceleaşi întrebări şi tot nu ştim răspunsurile încă.

Investigarea ştiinţifică a fenomenului OZN, combinată cu alte subiecte din domeniul ştiinţei şi al filosofiei, ar putea reprezenta un mijloc de a ne apropia de aceste răspunsuri.

Nicio instituţie nu are dreptul să închidă uşa discuţiilor pe vreo temă, fie ele ştiinţifice, politice, sociale sau religioase – şi aici este inclus şi studiul obiectelor zburătoare neidentificate, care, consider eu, aparţine domeniului ştiinţei. Cred că nu numai Brazilia, ci toate ţările dezvoltate din punct de vedere social şi tehnologic ar trebui să înfiinţeze agenţii guvernamentale care să se ocupe de această problemă. Cu certitudine, Statele Unite ar trebui să se afle în frunte, de vreme ce această ţară este şi va continua să fie cea mai mare putere tehnologică a planetei, cu o mare capacitate de a reuni cunoaşterea din toate celelalte ţări. Şi, dacă ar fi să acceptăm că pe Pământ vine ceva din spaţiu, cred că Naţiunile Unite ar trebui să fie răspunzătoare, în loc să lase sarcina aceasta în mâinile ţărilor.

Partea a treia
O chemare la acţiune

„Singura cale pentru descoperirea limitelor posibilului este să ajungi dincolo de ele, în imposibil."

ARTHUR C. CLARKE

Capitolul 21

Riposta. O nouă agenţie pentru OZN în America

În ciuda uimitoarei, dar raţionalei deducţii că ipoteza extraterestră ar trebui luată în considerare pentru explicarea unor OZN-uri, după cum tocmai au subliniat unii dintre experţii noştri, guvernele au o aversiune să ia în calcul această idee sau implicaţiile ei. Nu sunt motivate să pună în comun resurse şi să vadă dacă această ipoteză poate fi dovedită, ignorând interesul popular faţă de acest subiect şi potenţialul lui de descoperiri revoluţionare. De fapt, calitatea ipotezei extraterestre de a pune în dificultate - din nou, discutăm doar despre o teorie, nu despre o realitate - explică întru câtva de ce multe guverne vor să păstreze o distanţă de siguranţă faţă de această afacere complicată. Dificultăţile cercetării unei teme atât de evazive şi de imprevizibile cum este tema OZN reprezintă, de asemenea, o problemă - deşi nu una insurmontabilă. Agenţiile care încearcă să înfrunte provocarea au realizat foarte mult, după cum am demonstrat în secţiunea anterioară, dar, în ultimă instanţă, duc lipsă de resursele necesare pentru rezolvarea pe cont propriu a misterului OZN. Chiar şi după multe decenii de cercetări concentrate în Franţa, de explorare a implicaţiilor pentru apărare în Marea Britanie şi de investigaţii pe teren în Brazilia amazoniană (ca să dau doar câteva exemple reprezentative), încă nu ştim ce sunt de fapt aceste obiecte. În ţările respective, unele agenţii guvernamentale continuă să adune rapoarte de cazuri şi să se ocupe de observaţii, adăugând şi mai multe date la teancurile de dosare, dar fără să rezolve ceva, în timp ce restul lumii stă cu privirea în altă parte.

Când sunt întrebaţi, majoritatea ofiţerilor care au fost implicaţi personal în incidente OZN se feresc să emită interpretări sau speculaţii, deşi, în particular, mulţi dintre ei au manifestat dorinţă şi persistenţă de a ajunge la miezul problemei. Aceşti oameni vor să ştie ce au văzut cu ochii lor sau ce au întâlnit colegii lor din armată, în care au deplină încredere, iar această dorinţă nu se reduce în timp. Aceşti martori şi aceste persoane din cercul interior admit posibilitatea extraterestră sau poate interdimensională; din momentul în care ai observat una dintre aceste bizare manifestări de foarte aproape, capeţi o nouă deschidere a minţii, fără ca această opţiune să depindă de voinţa personală. Chiar şi cei care anterior erau demitizatori, care ar fi luat în derâdere simpla idee de OZN sunt forţaţi să admită ceea ce odinioară le era de neconceput. Adeseori, se simt izolaţi, se tem de ridiculizare, se simt nesprijiniţi de lumea din jurul lor. Însă, împreună, ar putea fi capabili să însemne ceva.

Martori credibili şi investigatori guvernamentali au documentat mii de rapoarte convingătoare de cazuri şi relatări ale unor martori oculari. Actualmente, am adunat suficiente date pentru a stabili caracterul real al unui gen de fenomen fizic consecvent, dincolo de orice dubiu. Şi totuşi, guvernul american rămâne în urmă, refuzând să admită cel mai mic lucru, lăsându-i pe cetăţeni împotmoliţi într-o stagnare perpetuă.

Cum putem depăşi această situaţie? În termeni de găsire a unui model funcţional, putem să ne inspirăm de la agenţia OZN a Franţei, ca mamă a tuturor, deoarece, aşa cum am văzut, departamentul său din cadrul CNES lucrează sârguincios la această problemă de peste treizeci de ani, dintr-o perspectivă de cercetare şi nu din una militară. Urmărind cunoaşterea de dragul cunoaşterii, francezii au fost deschişi la o gamă largă de explicaţii pentru OZN, cum ar fi şi trebui să fie oamenii de ştiinţă. Istoricul Raport COMETA din 1999 a spart o barieră când generalii, amiralii şi inginerii, împreună cu un fost responsabil al CNES, au adus subiectul în domeniul militar de interes şi au declarat cu o mare autoritate că,

deşi nu a fost dovedită până acum, ipoteza extraterestră a fost cea mai probabilă explicaţie a fenomenului.

Nu vom fi niciodată în stare să aflăm, spre satisfacţia oamenilor de ştiinţă din comunitatea internaţională, ce sunt OZN şi de unde vin ele? Este un lucru pe care noi, ca societate planetară, ar trebui să fim în stare să decidem să-l facem? În acest caz, ar trebui să fim activi, urmărind cu rigurozitate rezolvarea acestei probleme, făcând-o prioritară. Sau poate că preferăm să stăm deoparte şi să aşteptăm ca aparent atotputernicele obiecte zburătoare să ni se dezvăluie singure, mai deplin? Aproape toţi oficialii guvernamentali şi militari, care sunt cei mai preocupaţi, cei mai credibili şi mai serioşi cu care am discutat, sunt de acord asupra a trei puncte fundamentale când este vorba de progrese pe acest subiect:

- este obligatorie continuarea investigaţiilor ştiinţifice, parţial datorită impactului OZN asupra securităţii avioanelor şi aeronautice;
- această investigaţie trebuie să fie o acţiune internaţională, în cooperare, în care să fie implicate multe guverne şi care să depăşească graniţele politice;
- un asemenea efort global nu poate avea eficienţă în lipsa participării Statelor Unite, cea mai mare putere tehnologică din lume.

Suntem blocaţi de sufocantul tabu OZN, care a slujit la protejarea noastră de subiectele mai profunde, subiacente, şi chiar de ameninţările - deopotrivă percepute, dar şi inconştiente - inerente celei mai elementare admiteri a unui fenomen fizic şocant şi neexplicat. Acum avem nevoie să zornăim gratiile acestei cuşti. În cadrul acestei secţiuni, vom explora chestiunile politice cruciale cu ajutorul unui oficial de rang înalt al Administraţiei Aviatice Federale, fost guvernator de stat şi, la un nivel mai teoretic şi mai filosofic, cu doi politologi de primă mărime. Însă hotărârea finală cu privire la rolul potenţial al ţării noastre în viitor ne revine nouă, tuturor.

În mod logic, primul pas în apropierea de o soluţie constă în înfiinţarea unui birou sau a unei mici agenţii în cadrul guvernului Statelor Unite, care să se ocupe de investigaţii OZN adecvate, de legăturile cu alte ţări şi care să demonstreze comunităţii ştiinţifice că este vorba într-adevăr despre un subiect care merită să fie studiat. Pentru a atinge aceste obiective, trebuie să vedem unde - în cadrul cărui departament al guvernului - ar trebui să creeze Statele Unite acest modest „birou OZN" pentru a declanşa procesul. Folosind alte ţări ca model, există mai multe opţiuni. Adeseori, Forţele Aeriene constituie organismul care se ocupă de aceste investigaţii, după cum am văzut în cazul Belgiei şi al Braziliei, cu toate că niciunul din aceste două guverne nu avea un departament special înfiinţat în cadrul Forţelor Aeriene, în acest scop. Pe de altă parte, în ambele cazuri, generalii implicaţi au declarat că o unitate specială însărcinată cu investigarea permanentă a OZN ar fi ajutat foarte mult procesul şi susţin această necesitate. Poate că America are nevoie să deschidă un nou birou al Forţelor Aeriene, fiind extrem de precaută pentru a evita repetarea numeroaselor greşeli ale Proiectului Blue Book. Generalul De Brouwer din Belgia recomandă ca Forţele Aeriene să fie locul agenţiei americane, deoarece sunt responsabile de securitatea aeronautică şi au mijloacele de a interveni dacă este nevoie. Activitatea biroului, adaugă generalul De Brouwer, trebuie să fie obiectivă, receptivă şi transparentă, grupurile private civile putând da o mână de ajutor la acest efort.

Patru agenţii specifice descrise anterior - GEIPAN în Franţa, CEFAA în Chile, OIFFA în Peru şi biroul Ministerului Apărării în Marea Britanie - au fost înfiinţate în cadrul a patru departamente distincte, diferite, din ţările respective. Agenţia franceză a fost înfiinţată în cadrul echivalentului francez al NASA, în vreme ce autorităţile chiliene au înfiinţat-o pe a lor în cadrul echivalentului chilian al Administraţiei Aeriene Federale americane, punând accentul pe securitatea aeronautică. Biroul peruvian funcţionează în cadrul unei agenţii a Forţelor Aeriene, iar Biroul britanic pentru OZN este găzduit

de Ministerul Apărării, omologul Departamentului Apărării al Statelor Unite, având mandatul de a proteja şi a apăra interesele Marii Britanii. Din această diversitate de locuri şi accente avem multe de învăţat, ea arătându-ne că în ţara noastră avem mai multe opţiuni structurale.

Mulţi dintre colaboratorii noştri, cum ar fi Jean-Jacques Velasco din Franţa, dr. Richard Haines din Statele Unite, generalul Bermúdez din Chile şi generalul de brigadă Pereira din Brazilia, accentuează importanţa înfiinţării unui gen de bază de date centralizate - „o organizaţie globală serioasă, obiectivă, cu legături în agenţiile din întreaga lume, devotată găsirii de răspunsuri într-o manieră ştiinţifică şi responsabilă la marile întrebări ridicate de subiectul OZN", după cum o descrie Bermúdez. „În lipsa ei, suntem blocaţi." Unii au spus că Naţiunile Unite ar reprezenta punctul focal logic pentru continuarea studierii OZN, de vreme ce fenomenul apare în întreaga lume, trecând peste graniţele naţionale. Teoretic, acest lucru este logic, însă eficacitatea unui asemenea organism ar fi puţin probabilă, date fiind numeroasele preocupări şi complicaţii birocratice ale organismului mondial al zilelor noastre, într-o perioadă de pericole şi greutăţi crescânde.

Pe de altă parte, într-un moment anterior, într-o lume relativ mai simplă, la Naţiunile Unite a fost încercată o abordare exact în acest sens. La şapte ani după desfiinţarea Proiectului Blue Book, J. Allen Hynek şi alţii au încercat să înfiinţeze un organism internaţional de investigaţii sub egida Naţiunilor Unite.

În 1978, Sir Eric M. Gairy, pe atunci prim-ministru al Grenadei, a propus Adunării Generale a Naţiunilor Unite ca ONU să înfiinţeze „o agenţie sau un departament al Naţiunilor Unite pentru preluarea, coordonarea şi răspândirea rezultatelor cercetărilor privind Obiectele Zburătoare Neidentificate şi fenomenele asociate".[140] Împreună cu colegii săi dr. Jacques Vallée şi locotenent-colonelul Larry Coyne, pilot în Forţele Terestre ale Statelor Unite, al cărui elicopter a fost pe punctul de a intra în coliziune cu un OZN în 1973, dr. Hynek a solicitat - în cadrul unei audieri la Naţiunile Unite - ca ONU să

asigure cadrul în care mulţi oameni de ştiinţă şi specialişti din întreaga lume care lucrează la fenomenul OZN să-şi poată împărtăşi studiile. El a subliniat că în 133 de state membre ale ONU au fost rapoarte despre OZN şi că existau peste 1 000 de cazuri în care „apar dovezi materiale ale prezenţei apropiate a OZN-urilor. Într-un mare număr de cazuri, aceste rapoarte au fost înaintate de persoane cât se poate de responsabile - astronauţi, experţi în radiolocaţie, piloţi militari şi comerciali, oficiali ai unor guverne şi oameni de ştiinţă, inclusiv astronomi".[141]

În ciuda acestei îngrijorări, scrisorile de la Departamentul de Stat arată că delegaţia Statelor Unite la ONU a respins efortul lui Gairy, calificându-l drept „o tentativă de vânzări *blitzkrieg*"[142] şi încercând să împiedice ca rezoluţia lui să fie adoptată vreodată. Un mesaj confidenţial trimis secretarului de stat al Statelor Unite din partea misiunii de la Naţiunile Unite conţinea o „solicitare de acţiune", dorindu-se „instrucţiuni în privinţa poziţiei pe care trebuie să o adopte Statele Unite în această chestiune, precum şi în legătură cu nivelul de vizibilitate dorit. Anul trecut, Grenada a solicitat sprijinul nostru şi Misoff a fost nevoit să se străduiască din greu în culise pentru a îmblânzi rezoluţia şi, practic, pentru a întârzia votul cu un an. Un alt lucru este dacă să se emită o declaraţie de nerecunoaştere a afirmaţiilor delegaţilor Statelor Unite referitoare la delegaţia Grenadei".[143]

Ulterior, reprezentanţii Statelor Unite au avut „şedinţe de negocieri" cu delegaţi ai altor misiuni, „în încercarea de a se ajunge la o soluţie de compromis reciproc acceptabilă în această problemă". Se concepuse un plan ca rezoluţia Grenadei să fie trimisă Comitetului pentru Spaţiul Cosmic fără mandatul de angajare în studiu. Aceasta ar fi eliminat „necesitatea votării unei rezoluţii şi expunerea la riscurile rezultatelor".[144] În ciuda eforturilor Statelor Unite de a bloca votul, Adunarea Generală a adoptat în cele din urmă schiţa de rezoluţie avansată de Grenada. Totul s-a destrămat în 1979, când Gairy a fost răsturnat de la putere printr-o lovitură de stat comunistă, internă.

Hynek informase de asemenea comitetul ONU în legătură cu un studiu început de CNES, centrul naţional spaţial francez, la care participau oameni de ştiinţă din mai multe discipline. El remarca faptul că studiile de caz rezultate erau „exemplare şi de departe superioare studiilor anterioare din alte ţări... implicaţiile pentru ştiinţă şi pentru publicul larg ale investigaţiei franceze sunt profunde".[145] Tocmai fusese înfiinţată GEPAN, agenţia oficială a guvernului francez din cadrul CNES sub conducerea lui Yves Sillard, ca parte a unei reacţii naturale şi logice la o problemă ştiinţifică legată de spaţiu, care trebuia să fie studiată mai aprofundat. În acelaşi timp, erau întreprinse eforturi şi în America pentru crearea unei noi agenţii de investigaţii OZN în cadrul propriei agenţii spaţiale naţionale NASA. Însă, în America nu era la fel de simplu - nici măcar atunci când la NASA se primise o solicitare de la cel mai înalt nivel cu putinţă din stat: preşedintele Statelor Unite. Fapt necunoscut majorităţii americanilor, nici măcar preşedintele Carter nu a putut să obţină ca agenţia finanţată din bani publici să analizeze dovezile despre OZN şi să vadă dacă, poate, doar poate, ar fi fost justificată înfiinţarea unei agenţii de investigaţii în cadrul NASA.

Carter a avut propria observaţie a unui OZN în anul 1969, înainte să devină guvernator al statului Georgia. În 1973, pe când era guvernatorul în funcţie, el a remis un raport scris de mână ca răspuns la o solicitare din partea unui grup de cercetare civil a fenomenului OZN. Potrivit raportului său, tocmai se pregătea să ţină un discurs la o adunare din Leary, Georgia, devreme, într-o seară de octombrie. Împreună cu alţi membri ai Clubului Leary Georgia Lions, a privit un obiect strălucitor, cu lumină proprie, de câteva ori mai mare decât Luna. Timp de peste zece minute, şi-a schimbat culorile şi „s-a apropiat, s-a depărtat, s-a apropiat din nou şi pe urmă s-a depărtat", alteori a rămas nemişcat; pe urmă „a dispărut".[146]

La un an şi jumătate după alegerea lui Carter în funcţia de preşedinte, în 1977, consilierul lui ştiinţific Frank Press îi scria administratorului NASA Robert Frosch, recomandându-i

ca NASA să formeze „un mic grup de investigaţie" pentru a stabili dacă există „noi descoperiri semnificative" de la raportul Condon. „Punctul central al chestiunii OZN ar trebui să fie NASA",[147] a scris Press, iar răspunsul iniţial al lui Frosch a fost entuziast. „Un grup de investigaţie, aşa cum sugeraţi, ar putea chiar să descopere noi aspecte importante", a răspuns Frosch în septembrie. „Cu siguranţă, ar genera un interes actual şi ar putea face ca NASA să fie desemnată ca punct central în problematica OZN." Frosch a sugerat ca NASA să desemneze un „ofiţer de proiect"[148] care să treacă în revistă rapoartele OZN din decursul ultimilor zece ani şi să facă recomandări. Casa Albă a fost de acord fără întârziere.[149]

Forţele Aeriene ale Statelor Unite, care declaraseră public că OZN nu erau demne de investigaţii, părea să aibă ezitări adânc înrădăcinate în privinţa cererii administraţiei Carter ca NASA să iniţieze o nouă anchetă. Colonelul Charles E. Senn, şeful Diviziei de Relaţii Comunitare din Forţele Aeriene, a afirmat într-o scrisoare adresată general-locotenentului Duward L. Crow de la NASA: „Sper sincer să aveţi succes în împiedicarea redeschiderii investigaţiilor OZN".[150] Nu există nicio consemnare care să indice în ce măsură această presiune sau altele venite din partea Forţelor Aeriene a influenţat evoluţiile din cadrul NASA ca răspuns la cererea lui Frank Press făcută în numele preşedintelui Carter. Unii angajaţi ai NASA aveau şi ei ezitări.

După o serie destul de lungă de scrisori, memorii şi informări realizate la diferite niveluri ale birocraţiei ierarhice de la NASA, agenţia l-a refuzat pe preşedintele Statelor Unite în luna decembrie 1977, fără să-i dea unui ofiţer de proiect şansa de a trece în revistă datele acumulate. Frosch a spus că NASA avea nevoie de „o dovadă materială *bona fide* din surse credibile... dovezi tangibile sau fizice la dispoziţie pentru o analiză de laborator aprofundată" pentru a putea face acest lucru. „Din cauza lipsei unei asemenea dovezi, a spus el, nu am putut să concepem o procedură ştiinţifică sigură pentru investigarea acestor fenomene". Prin urmare, a propus să nu se întreprindă niciun pas pentru „a se declanşa o activitate de

cercetare în acest domeniu sau să se convină în privinţa organizării unui simpozion pe acest subiect".[151]

Doctorul Richard C. Henry, eminent profesor de astrofizică la Universitatea Johns Hopkins, era pe vremea aceea director adjunct al Diviziei de Astrofizică de la NASA şi era implicat în procesul de luare a deciziilor. Într-un eseu publicat în anul 1988, Henry face referire la afirmaţia lui Frosch referitoare la „absenţa unei dovezi tangibile sau a unei mărturii fizice". El spune că la vremea respectivă existau din abundenţă dovezi relevante, situaţie de care, în calitate de şef al Diviziei de Astrofizică, era perfect conştient.

Henry susţine că declaraţia lui Frosch, care neagă existenţa unui protocol ştiinţific sigur, era pur şi simplu falsă. „Academia Naţională de Ştiinţe a sprijinit studiul Condon asupra OZN şi a sprijinit mai ales procedurile (protocolul). Pentru noi, nu este nici pe departe suficient să se spună că nu este posibil un protocol sigur!" scria el într-un memoriu adresat administratorului ştiinţific al NASA Noel Hinners. „Ideea este că, pentru a fi eficient, protocolul trebuie să acopere posibilitatea ca fenomenul OZN să se datoreze unor inteligenţe care o depăşesc cu mult pe a noastră."[152] În mod ironic, tocmai acest raport Condon a dat tonul negativ în contextul ştiinţei clasice şi fără îndoială că a influenţat şi respingerea pe motive superficiale de către NASA a cererii preşedintelui Carter, fundamentată ştiinţific.

În mod evident, NASA pare să fie un cămin puţin probabil pentru o agenţie OZN americană. Dar cum ar sta lucrurile cu Administraţia Aviatică Federală? Această agenţie pare să joace un rol cu totul diferit în raport cu OZN, în comparaţie cu departamentele aviaţiei civile din ţările vest-europene şi sud-americane, în ciuda mandatului pe care îl are să ne protejeze cerul. Trebuie să ne amintim că în anul 2006 FAA i-a informat pe piloţi şi pe ceilalţi martori din domeniul aviaţiei în legătură cu discul care a plutit deasupra aeroportului O'Hare, că de fapt a fost vorba de un fenomen atmosferic, cu toate că vremea era cât se poate de normală, era ziuă şi

toate datele meteorologice fuseseră înregistrate potrivit procedurilor standard. Când a fost supusă la presiuni, FAA a mers puţin mai departe şi a atribuit observaţiile unui nor găurit - un fenomen meteorologic specific şi foarte rar, care necesită înregistrarea unor temperaturi de îngheţ - deşi temperatura la O'Hare în acea după-amiază depăşise punctul de îngheţ. Asemenea declaraţii iresponsabile au scopul să-i descurajeze pe martori să depună rapoarte, care în mod normal ar constitui primul pas în realizarea oricărui gen de investigaţie.[153] Din nefericire, FAA pare să fie un candidat poate la fel de puţin probabil ca şi NASA pentru a se ocupa, în acest moment, de OZN.

Ar veni rândul unei comparaţii cu Autoritatea Aviaţiei Civile, aparţinându-i celui mai apropiat aliat al nostru, Marea Britanie. În această ţară, este obligatoriu să se raporteze orice incident în care piloţii sau echipajele de zbor consideră că a existat vreun pericol la adresa avionului, indiferent care este sursa pericolului. Prin urmare, CAA şi alte autorităţi au fundamentul pe care decid dacă este justificată o investigaţie.

După ce căpitanul Ray Bowyer şi pasagerii săi au observat o pereche de obiecte strălucitoare deasupra Canalului Mânecii, în anul 2007, primul lucru pe care l-a făcut Bowyer după aterizare a fost să transmită prin fax un raport la CAA, respectând procedura standard impusă. Nici compania sa aeriană, nici altcineva nu au făcut vreun demers să muşamalizeze povestea, care a fost relatată de BBC.[154] De fapt, au fost desecretizate numeroase dosare ale CAA referitoare la cazuri OZN nerezolvate în care au fost implicaţi piloţi controlori de trafic aerian şi echipaje de la sol. De exemplu, în anul 1999 un reportaj al BBC anunţa că „un OZN care a evitat în ultima fracţiune de secundă coliziunea cu un aparat de zbor pentru pasageri care decolase de pe aeroportul londonez Heathrow i-a contrariat pe experţii în aviaţie". Un obiect metalic a trecut la şase metri de avion, dar nu se ştie care a fost motivul pentru care nu a fost observat pe radare. În plus, BBC mai relata că pilotul depusese un raport de coliziune iminentă (un „air-prox") şi că „un raport al Autorităţii Aviaţiei Civile nu

găsise nicio explicaţie pentru incident, care a descumpănit şi experţii militari locali şi poliţia locală".

Imaginaţi-vă numai ca FAA să fi făcut o declaraţie de acest gen referitoare la incidentul O'Hare, care a fost de asemenea invizibil pentru radar. Fiind obişnuit cu o abordare mai normală, căpitanul Bowyer a considerat că „sistemul de nonraportare" din Statele Unite este greu de imaginat, deoarece CAA nu face nicio distincţie între posibilele cauze de catastrofă aviatică. Cât de ciudat poate să fie, dacă stai să te gândeşti, că FAA americană pare să treacă cu vederea o întâmplare rară - obiectele zburătoare neidentificate - şi le recunoaşte pe toate celelalte, chiar dacă impactul potenţial ar putea fi acelaşi. FAA nu asigură niciun fel de formular de raport pentru acest gen de observaţii, cu toate că pune la dispoziţie formulare pentru activitatea vulcanică şi impactul cu păsări şi un detaliat „chestionar de expunere la fascicule laser".

FAA nu încearcă să ascundă discriminarea. Ca aspect al politicii sale, agenţia şi-a informat angajaţii că nu vrea să aibă de-a face cu rapoarte referitoare la OZN şi cu nimic altceva ieşit din comun, indiferent cât ar fi de mare pericolul la care sunt expuse avioanele sau pasagerii din ele. Manualul Aeronautic de Informaţii al FAA din 2010,[156] în secţiunea 6 referitoare la „Rapoartele privind siguranţa, accidentele şi riscurile", afirmă că „persoanele care doresc să raporteze o activitate OZN sau fenomene neexplicate" trebuie să ia legătura cu un centru de colectare cum ar fi Bigelow Aerospace Advanced Space Studies, o nouă organizaţie de cercetări care se concentrează asupra tehnologiilor aviatice noi şi în curs de apariţie, ori Centrului Naţional de Raportare OZN/ National OZN Reporting Center (NUFORC), un grup civil care are o linie telefonică pentru OZN, formulare de raport şi care ţine o evidenţă atentă a observaţiilor OZN.

Cu un umor neintenţionat, manualul spune în continuare că, „dacă se manifestă îngrijorare cu privire la faptul că este posibil ca viaţa şi proprietatea să fie puse în pericol" de un OZN, „activitatea trebuie să fie raportată[157] departamentului

local de poliţie". Aceasta înseamnă oare departamentul local de poliţie a cărui arie de jurisdicţie este survolată de avion în momentul în care este pus în pericol, să spunem, la 10 000 de metri altitudine? Sau cea mai apropiată secţie de poliţie de un aeroport deasupra căruia ar putea să plutească un OZN? Este de presupus că asemenea instrucţiuni ilogice s-ar schimba dacă ţara noastră ar înfiinţa la un moment dat o agenţie pentru OZN.

Doi martori ai incidentului de la aeroportul O'Hare au procedat exact aşa cum sugerează manualul: au sunat la NUFORC şi au înaintat rapoarte scrise referitoare la observaţiile lor. În mod ironic, ambii mi-au spus că nu citiseră niciodată manualul FAA şi că nu erau la curent cu faptul că el dicta modul în care trebuia să procedeze! Ambii auziseră în mod independent de NUFORC şi nu au ştiut unde să se adreseze, în altă parte, cu informaţiile care, au considerat de datoria lor, trebuia să fie consemnate. Acestea au şi fost de altfel rapoartele care au fost trimise în cele din urmă la *Chicago Tribune*, determinându-l pe reporterul de transporturi Jon Hilkevitch, să investigheze mai aprofundat şi, în cele din urmă, să aducă articolul despre O'Hare pe prima pagină.

Înţeleg că majoritatea angajaţilor FAA nu citesc probabil manualul - în mod sigur nu din scoarţă în scoarţă; cu toate acestea, când se produc observaţiile, par să fie la curent în mod automat cu atitudinea angajatorului. Mesajul le este transmis, adeseori subtil şi indirect, ca un gen de ameninţare profesională voalată că nu trebuie să discute cu presa referitor la aceste incidente. Neglijenţa FAA poate să frizeze pericolul ori s-ar putea ca problema să fie aceea că alte agenţii guvernamentale trebuie să-şi asume mai multe responsabilităţi pentru incidentele OZN despre care FAA susţine că nu ar intra în sfera jurisdicţiei sale. Indiferent care ramură a guvernului face acest lucru, ameninţarea, în cazul în care există, reprezentată de obiectele neidentificabile din apropierea avioanelor comerciale trebuie să fie evaluată adecvat de o nouă unitate constituită pentru investigarea OZN.

Nick Pope, fost angajat al Ministerului britanic al Apărării şi expert în OZN din Marea Britanie, spune că guvernele definesc „ameninţarea" într-un mod foarte special, mai ales în cercurile informaţiilor militare. Formula este ceva de genul: Ameninţare = capacitate + intenţie. De exemplu, Statele Unite sunt conştiente că Marea Britanie are arme nucleare (ameninţare) şi prin urmare ar putea să lanseze un atac nuclear împotriva Statelor Unite (capacitatea), dar, de vreme ce Marea Britanie nu are vreo intenţie de a lansa un asemenea atac, Statele Unite nu se confruntă cu o ameninţare sub acest aspect. Pope subliniază că ştim cu siguranţă că OZN au capacitatea de a reprezenta o ameninţare, date fiind vitezele şi manevrabilitatea lor fantastice, cu mult superioare tehnologiei noastre. Însă, în acest caz intenţia OZN este complet necunoscută şi, prin urmare, imposibil de măsurat. Din acest motiv, OZN trebuie să fie luate în serios, ca posibile ameninţări, iar Ministerul britanic al Apărării le monitorizează tocmai din acest motiv.[158]

Pope suspectează că cercurile de informaţii militare din Statele Unite definesc „ameninţarea" tot în acest fel. Faptul că FAA îşi instruieşte angajaţii să nu raporteze această specială ameninţare potenţială vine în contradicţie cu această formulă elementară. Poate că a sosit vremea ca FAA să-şi schimbe manualul şi să le ofere angajaţilor formulare adecvate de raportare.

Reticenţa guvernului Statelor Unite în privinţa abordării problemei OZN pare să fi infectat toate departamentele care ar putea să găzduiască o nouă agenţie de investigaţii. Cu toate acestea, putem să depăşim aceste obstacole printr-o abordare raţională, de bun-simţ. Unele autorităţi au sugerat căi precise de progres pe baza experienţei lor directe.

La sfârşitul anilor 1980, John J. Callahan se afla la conducerea Diviziei de Accidente, Evaluări şi Investigaţii a FAA, o funcţie extrem de înaltă, cu o singură treaptă sub funcţiile federale pentru care Congresul face numirile. Raportat la agenţiile militare, rangul lui Callahan, (GM15) era echivalent cu acela de general.

Într-o zi de la începutul anului 1987, el s-a confruntat pe neaşteptate cu problema gestionării unui caz OZN - o observaţie dramatică, cu durata de treizeci de minute, aparţinând unui număr de trei piloţi japonezi ai liniilor aeriene japoneze Japan Air Lines (JAL), care au văzut un OZN gigantic deasupra Alaskăi. Anterior, Callahan nu acordase niciodată atenţie subiectului OZN. Când a aflat pentru prima oară despre cazul JAL, a cerut să i se trimită imediat date cuprinzătoare, pe care le-a adus în atenţia administratorului FAA, amiralul Donald D. Engen. Amiralul Engen a convocat o şedinţă de informare la care, potrivit lui Callahan, au participat membrii personalului ştiinţific al preşedintelui Reagan, după cum i-au fost prezentaţi la momentul respectiv. De asemenea, au participat şi trei agenţi ai CIA.

Callahan nu a declarat nimic public despre rolul său în incident până în 2001, la treisprezece ani după pensionare. Discutând cu câţiva colaboratori apropiaţi, care îl sondau pentru a obţine informaţii, el a decis că sosise vremea să vorbească. Datele acestui caz fuseseră transportate la biroul său de acasă când se pensionase şi rămăseseră în hambar în toţi aceşti ani. Câteva grafice fuseseră chiar roase de şoareci după cum a descoperit el mai târziu. Pătimaş şi direct, având un stil oarecum popular şi un simţ al umorului tăios, John Callahan nu ascunde faptul că nu este mulţumit de felul în care se comportă FAA în problema OZN. După cum nu este favorabilă nici ascunderea de public a informaţiilor referitoare la acest subiect şi este înarmat cu dovezile, experienţa şi autoritatea care îi permit să îşi apere eficient poziţia.

Până în acest moment, nu a mai ieşit în faţă nimeni dintre cei care au participat la şedinţa de informare de la cartierul general al FAA din Washington, descrisă de Callahan. Am făcut o cerere, în virtutea legii accesului liber la informaţie, pentru a obţine agenda de întâlniri a amiralului Engen din această perioadă, dar mi s-a spus că nu exista o asemenea agendă (între timp, Engen a decedat). Am luat legătura cu şeful lui Callahan din acea perioadă, Harvey

Safeer, retras actualmente în Florida. Safeer şi-a amintit de incidentul din Alaska, dar nu şi dacă a avut loc o asemenea întâlnire.

Soţia lui John Callahan, J. Dori Callahan, a fost şi ea un actor de primă mărime în cadrul FAA în perioada incidentului din Alaska. Iniţial controlor de trafic aerian, doamna Callahan a fost administrator de ramură pentru Flight Service Data Systems (FSDS)/Sisteme de Date ale Serviciului de Zboruri - în cadrul organizaţiei Instalaţii pentru Companiile Aeriene, parte a FAA care asigură sprijinul *hardware* pentru toate sistemele de control al traficului aerian. Ulterior, a devenit administrator de divizie pentru programele de calculator Automated Radar Terminal Systems (ARTS)/ Sisteme Radar Terminale Automatizate şi s-a pensionat din FAA în 1995, după ce a petrecut douăzeci şi opt de ani aici.

Dori Callahan îşi aminteşte bine că această şedinţă de informare de nivel înalt a fost convocată la scurt timp după ce soţul ei i-a prezentat datele amiralului, precum şi că i-a povestit imediat după aceea ce s-a petrecut în timpul şedinţei. În plus, în calitate de expert al FAA, ea a analizat ulterior printurile radar legate de cazul din Alaska, pe care Callahan le pusese la dispoziţia CIA în cadrul întâlnirii, laolaltă cu desenele explicative pregătite de inginerii şi programatorii de la centrul tehnic. „Şi cum am lucrat la un moment dat atât în organizaţii de *hardware*, cât şi în organizaţii de *software*, am înţeles totul", explica ea într-un e-mail din 2009.

John Callahan subliniază că, uitându-se la datele radar neobişnuite prezentate în cursul şedinţei de informare, departamentul *hardware* a spus că, în mod evident, era o problemă de *software*, iar departamentul de *software* a spus că era, în mod evident, o problemă de *hardware*. „Ambele echipe aveau experienţă totală şi cunoşteau sistemul *software* pentru traficul aerian şi ambele erau perfect capabile să-şi dea seama când sistemul nu funcţiona corect", afirma doamna Callahan în e-mailul său. „Cu alte cuvinte, nu era nimic în neregulă cu echipamentul *hardware* în momentul

observaţiei JAL 1628, iar componenta *software* era de asemenea funcţională. Privind reprezentarea pe radar a obiectului care sare dintr-o parte în alta a avionului care efectua cursa JAL 1628, a fost evident că era vorba de un obiect care îşi schimba poziţia în jurul avionului. Dacă ar fi fost o fantomă [o ţintă falsă], cum a sugerat FAA, tot traficul din această regiune de control ar fi prezentat fantome şi acestea nu s-ar fi deplasat în faţa şi în spatele avionului."

Spre deosebire de incidentul O'Hare, FAA a întreprins o investigaţie oficială la două luni de la incidentul din Alaska - în special pentru că existau dovezi radar şi pentru că „interesul public" a forţat subiectul. FAA voia „asigurări că nimeni nu a violat spaţiul aerian pe care îl controlăm", a explicat un purtător de cuvânt din acea perioadă.[159]

Dar poate că există şi alte motive pentru care agenţia s-a ocupat de acest subiect. În ciuda dezinteresului proclamat de FAA în problema OZN, Richard O. Gordon, un oficial din cadrul Flight Standards Office/Biroul de Standarde ale Zborurilor aparţinând FAA, l-a informat pe căpitanul zborului JAL în legătură cu un scenariu surprinzător în cursul unui interviu prelungit din 1987. El a spus că relatarea detaliată a căpitanului fusese „foarte, foarte interesantă şi este necesar să vedem dacă ne putem da seama ce a fost acolo". După cum a dezvăluit într-o transcriere voluminoasă,[160] Gordon s-a referit apoi la planul de a lua informaţiile oferite de căpitan şi a le transmite la Washington astfel încât autorităţile de acolo să afle dacă se potriveau cu alte rapoarte anterioare. „Avem o mulţime de materiale în care piloţii au făcut alte observaţii", a declarat el. I-a spus căpitanului că poate descrierea şi desenele sale vor fi asemănătoare cu ceea ce s-a întâmplat „în Arizona şi în New York ori în alte părţi" şi că „avem un loc în Washington, D.C., o să le punem pe toate cap la cap" să vedem dacă sunt două cazuri asemănătoare. Este o recunoaştere foarte interesantă: FAA păstrează dosare ale observaţiilor OZN ale piloţilor; sunt stocate într-un loc special din Washington, D.C.; oficialii FAA fac comparaţii între cazuri când intervin noi incidente. Dacă este adevărat, în mod sigur este o

palmă pe obrazul agenţiei şi al atitudinii sale publice faţă de OZN-uri.

În ciuda reacţiei individuale a oficialilor FAA implicaţi direct în cazul Alaska, concluzia anunţată de FAA a fost aceea că radarele au indicat ţinte false, erori din sistem. Cu toate că avea sprijinul radar pentru susţinerea relatărilor martorilor, FAA a respins aceste date ca fiind eronate şi a declarat că nu a fost „în măsură să confirme evenimentul".[161] Îi aprecia pe cei trei piloţi „normali, raţionali, cu atitudini profesioniste", în schimb raportul final ignora complet observaţiile vizuale raportate detaliat în cursul interviurilor luate de FAA acestor martori.

John Callahan contrazice cu hotărâre afirmaţiile referitoare la radare. El scoate în evidenţă un aspect important, şi anume că radarul nu este configurat pentru a detecta obiectele care se comportă asemenea OZN şi că trebuie să se restructureze şi modernizeze tehnologia. Acest fost şef al Diviziei de Accidente şi Investigaţii nu a fost deloc surprins de reacţia FAA la incidentul de la O'Hare din urmă cu câţiva ani. „Era previzibil", mi-a spus el. „Când piloţii văd un asemenea obiect, FAA vine cu o mulţime de alte explicaţii. E ca şi cum ar fi legată la ochi. Întotdeauna trebuie să fie altceva, ca să nu poată fi ceea ce este."

Capitolul 22

FAA investighează un eveniment OZN „care nu s-a produs niciodată"

de John Callahan

Sunteţi pe cale să citiţi despre un eveniment care nu s-a produs niciodată.

Am fost şeful Diviziei Accidente, Evaluări şi Investigaţii din cadrul FAA, în Washington, din 1981 până în 1988. În acest timp, am fost implicat în investigarea unui eveniment extraordinar, dar mi s-a cerut să păstrez tăcerea în legătură cu aceasta. De când m-am pensionat, am decis că publicul are dreptul la aceste informaţii şi că poate să le facă faţă. Nu mi s-a întâmplat nimic îngrozitor ca rezultat al discutării acestui incident în public, dar nici ceva util nu a rezultat, cu toate că nu este niciodată prea târziu. Mi-am dat seama de nevoia serioasă pe care o avem să ne îmbunătăţim sistemul radar astfel încât să poată detecta obiecte neobişnuite, cum ar fi acela cu care am avut de-a face când lucram la FAA, în 1987.

Era la începutul lunii ianuarie 1987, când am primit un apel telefonic de la sucursala de control al calităţii traficului aerian din cadrul biroului regional din Alaska al FAA, prin care mi se solicita îndrumarea cu privire la ce trebuia să se declare pentru reprezentanţii mass-media care luaseră cu asalt biroul. Mijloacele de informare în masă voiau informaţii referitoare la OZN-ul care urmărise un avion 747 japonez pe cerul Alaskăi, timp de treizeci de minute, în data de 7 noiembrie 1986. Cumva, nu se ştie cum, vestea se aflase.

„Ce OZN? Când s-a întâmplat asta? De ce nu a fost informat cartierul general de la Washington?" am întrebat eu.

„Hei", mi-a replicat controlorul, „cine crede în OZN-uri? Vreau doar să ştiu ce să spun presei, ca să scap de ei de-aici."

Răspunsul la această întrebare era uşor: „Spune-le că este în curs de investigare. Pe urmă, adună toate datele - înregistrările vocale şi discurile cu date din computere, atât de la controlul traficului, cât şi de la instalaţia militară responsabilă cu protecţia regiunii coastei de vest. Trimite datele peste noapte la Centrul Tehnic FAA din Atlantic City, New Jersey". Voiam ca datele să-mi fie trimise cu zborul de la miezul nopţii, indiferent câtă bătaie de cap le-ar fi dat să o facă.

Zborul JAL cu numărul 1628, un avion de transport având la bord un pilot, un copilot şi un inginer de zbor, se afla la nord de Anchorage, imediat după ora cinci după-amiaza. Căpitanul Kenju Terauchi a relatat că a văzut un obiect rotund gigantic cu lumini colorate ce se roteau în jurul navei, care era mai mare decât avionul 747 şi la fel de mare ca un portavion. Takanori Tamefuji şi Yoshio Tsukuda au văzut amândoi obiectul.

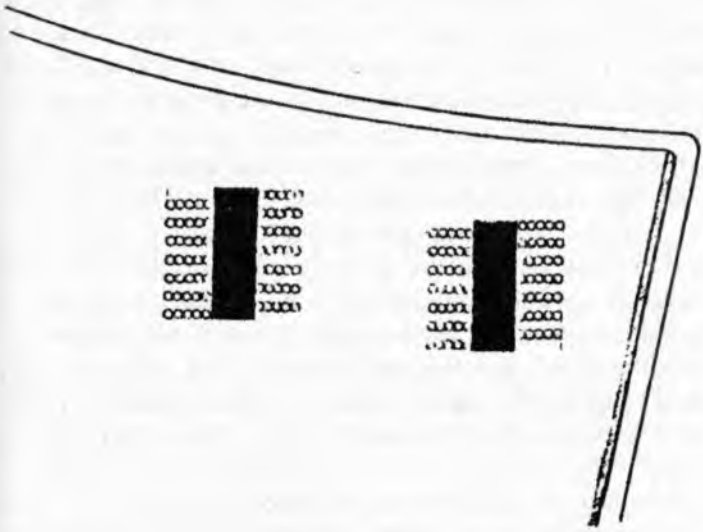

Schiţa căpitanului Terauchi reprezentând două „nave spaţiale"cu şiruri de lumini sau flăcări de „evacuare" orizontale în jurul obiectului central, aşa cum a fost văzut pe fereastra cabinei de comandă, schiţă pusă la dispoziţia PM. *Reprodusă prin bunăvoinţa dr. Bruce Maccabee*

La un moment dat, două obiecte au părut să se oprească drept în faţa avionului 747 şi căpitanul a spus că „lansau lumini", iluminând cabina de comandă şi emiţând căldură, pe care o simţea pe faţă.

Pe urmă, obiectele au zburat la acelaşi nivel cu aparatul 747. Mai târziu, căpitanul a făcut un viraj pentru a scăpa de OZN, dar acestea au continuat să zboare alături de avion, păstrând o distanţă constantă. Terauchi a reuşit să aprecieze dimensiunile „navei spaţiale", cum a numit-o el, mai mari, ca fiind pe puţin aceleaşi cu ale unui portavion, deoarece o avea pe radar şi radarul de bord are inscripţionată o scară de măsură. Căpitanul a raportat toate acestea oficialilor FAA, exact ceea ce a văzut.

Pe durata a treizeci şi unu de minute, OZN-ul a sărit kilometri întregi practic în câteva secunde. Un baleiaj complet al radarului de la controlul traficului din Anchorage durează zece secunde. La un moment dat, Terauchi a spus: „Este aici, la ora douăsprezece, la 12 kilometri şi, după ce antena radarului îl depăşeşte, vedem o ţintă mare acolo. Zece secunde mai târziu, se află brusc la 10 sau 11 kilometri în urma lui. Trece de la 12 kilometri în faţa aparatului 747 la 9 până la 11 kilometri în spatele lui, în numai câteva secunde, în cursul unui baleiaj al radarului". Tehnologia era „de neconceput", a spus Terauchi, deoarece OZN-urile păreau să aibă control atât asupra inerţiei, cât şi asupra gravitaţiei.

Oficialii de la FAA i-au intervievat pe larg pe căpitan şi pe membrii echipajului în cursul zilelor şi lunilor care au urmat; toţi au făcut descrieri independente şi schiţe ale „navelor spaţiale" şi ale comportamentului lor remarcabil. Aceşti trei martori de încredere ştiau să recunoască un aparat de zbor. Dacă acest obiect ar fi făcut parte dintr-un exerciţiu militar secret, piloţii ar fi fost informaţi în consecinţă şi nu şi-ar fi irosit timpul, petrecând treizeci şi unu de minute ca să scape şi să raporteze observarea unui OZN, iar FAA nu s-ar fi deranjat să realizeze interviurile după eveniment. Aceşti martori au eliminat toate explicaţiile cunoscute pentru ceea ce au observat de la mică distanţă o perioadă de timp îndelungată.

Când un pilot se uită pe fereastră şi vede un aparat de zbor ţâşnindu-i pe sub nas sau zburând paralel cu el, primul lucru pe care îl face este să ia legătura cu controlul traficului şi să întrebe: „Hei, aveţi trafic la altitudinea mea?" Iar controlorul intră în panică, se uită pe ecran şi spune: „Nu, nu avem niciun fel de trafic la altitudinea ta". Pe urmă, controlul traficului îi cere pilotului de pe aparatul 747 să dea mai multe informaţii: ce tip de aparat de zbor, dacă există însemne vizibile, culori sau numere pe coadă etc. şi pe urmă controlorul recomandă: „O să-i luăm urma tipului şi o să punem standardele de zbor să-l aştepte la aeroport când aterizează. O să-l consemnăm; o să-i retragem brevetul. Vom face tot ce trebuie să-l găsim pe pilotul aparatului de zbor necunoscut". Dacă i se retrage brevetul, pilotul nu mai este autorizat să zboare.

În acest caz, pilotul a răspuns spunând „E un OZN", pentru că îl vedea foarte clar. Dar cine crede în OZN? Acesta este genul de atitudine manifestată de controlorii de trafic aerian în acea perioadă şi, în orice caz, nici controlorul şi nici FAA nu erau echipaţi pentru a prinde pe radar aşa ceva. FAA

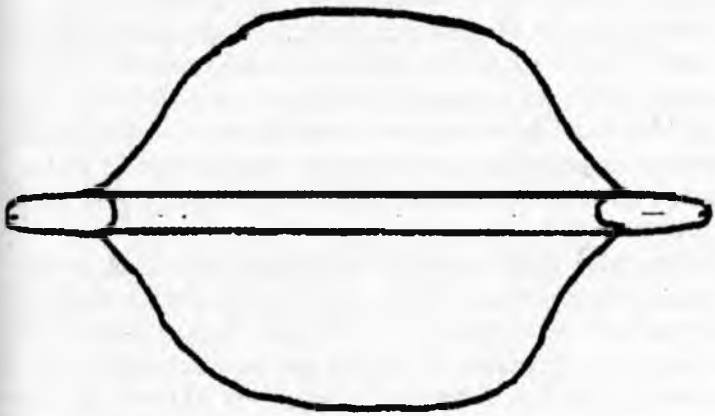

Căpitanul Terauchi a făcut schiţa unei nave uriaşe, despre care a spus că avea dimensiunile unui portavion, cu lumini albe pale pe bordura orizontală. *Reprodusă prin bunăvoinţa dr. Bruce Maccabee*

are proceduri care acoperă identificarea avioanelor neidentificate, dar nu are proceduri pentru controlul OZN.

După ce am primit apelul telefonic referitor la OZN-ul din regiunea Alaska la aproape două luni după producerea incidentului, l-am informat pe şeful meu Harvey Safer, care l-a alertat pe responsabilul FAA, amiralul Engen. Împreună cu Safer, m-am dus la Centrul Tehnic al FAA din Atlantic City, New Jersey, să urmărim pe computer înregistrarea evenimentului şi să aflăm mai multe despre ceea ce se întâmplase.

FAA pusese la punct un program de calculator capabil să recreeze traficul de pe ecranele controlorilor, intitulat *Plan View Display (PVD).* L-am instruit pe specialistul FAA să sincronizeze înregistrările de voce cu datele radar - în acest fel, puteam să auzim tot ce vorbiseră controlorul şi pilotul, urmărind simultan ecranul radarului. Era ca şi cum ne-am fi aflat în spatele controlorului din Alaska, urmărind tot ce se petrecea, în timp ce discuta cu pilotul JAL şi echipajul său. Am filmat ecranul radarului în timpul reluării evenimentului.

Ulterior, în cursul aceleiaşi zile, i-am cerut specialistului FAA de la automatizări să ploteze pe radar ţintele de-a lungul traiectoriei zborului pe un grafic şi să explice ce făcea fiecare ţintă de-a lungul traiectoriei de zbor a avionului 747.

Inginerii de la *hardware* şi *software* au conceput un grafic mare, care prezenta fiecare ţintă de-a lungul traiectoriei de zbor a aparatului 747 pe durata acestei întâlniri raportate cu OZN-ul. L-au pus pe un perete şi ne-au arătat: aici este când am văzut prima dată OZN-ul; aici este când pilotul a văzut OZN-ul; aici este când armata a văzut OZN-ul; şi tot aşa până la capăt. Am filmat şi graficul.

Imaginea imprimată şi reluarea imaginilor radar au prezentat ţinte primare în vecinătatea aparatului 747. Ecourile acestor ţinte erau afişate aproape în timp ce pilotul raporta că văzuse un OZN. Pilotul şi echipajul au observat ţinta pe radarul de bord şi au putut să vadă, practic simultan, uriaşul OZN apropiindu-se de avion. Oricine vizionează această înregistrare poate să vadă şi să audă asta, dar, desigur, când a văzut şi CIA, oamenii ei au spus că nu poţi vedea deoarece nu

se află acolo. Întrebarea pe care o pun întotdeauna este: Pe cine o să credeţi, ochii voştri mincinoşi sau guvernul?

Atât radarul, cât şi controlorul manual au observat ţinta primară. Controlorii militari au văzut şi ei ţinta primară pe radarele lor şi au identificat-o ca fiind un „primar dublu", ceea ce înseamnă că era destul de mare ca să fie două avioane.

În timpul şedinţei de informare de la Centrul Tehnic al FAA din Atlantic City, le-am cerut atât inginerilor de la *hardware*, cât şi celor de *software* (erau exact aceiaşi care realizaseră sistemul de control al traficului aerian) să-mi spună ce erau punctele acelea din vecinătatea avionului JAL. Inginerii de la *hardware* mi-au spus: „Ţinta aceasta este o problemă de *software*, iar aceasta de aici este tot o problemă de *software*". De fiecare dată, aceeaşi poveste: Este o problemă de *software*; sistemul nostru *hardware* este în regulă. Aşa că am zis: „În regulă, mi se pare logic".

Pe urmă, s-a ridicat tipul de la *software* şi a spus: „Ţinta aceasta de aici este o problemă de *hardware* şi aceasta de aici este o problemă de *hardware*". Nu existau probleme de *software* şi nu existau probleme de *hardware*. „Ei bine", i-am întrebat eu pe urmă, „şi atunci ce avem, dacă nu avem nimic? Avem o ţintă acolo sau nu?" Unul dintre tehnicieni a afirmat: „Religia mea îmi interzice să cred în OZN", aşa că i-am spus: „În regulă" şi m-am pregătit să plec.

Când am ajuns înapoi la cartierul general al FAA, i-am făcut responsabilului Engen o scurtă informare cu privire la vizionarea înregistrării şi i-am arătat filmarea ecranului de radar sincronizată cu înregistrarea de voce. El a urmărit o jumătate de oră încheiată, apoi a aranjat o şedinţă de informare cu personalul ştiinţific al preşedintelui Reagan şi mi-a spus că funcţia pe care o aveam îmi impunea să le prezint un spectacol şi să las operaţia în mâinile lor, „de vreme ce FAA nu controlează OZN-uri".

La şedinţa de informare, ne-am uitat pe paginile imprimate cu date şi am prezentat înregistrarea video pentru cei prezenţi de două-trei ori - participanţii s-au dovedit a fi de la CIA, grupul ştiinţific al preşedintelui şi un grup de cârcotaşi. Am

discutat timp de o oră şi jumătate sau aşa ceva şi oamenii de ştiinţă mi-au pus mai multe întrebări - foarte inteligente, de fapt. Voiau să afle lucruri cum ar fi viteza antenei radar, frecvenţa şi lăţimea de bandă şi algoritmul pentru echipamentul de aflare a înălţimii. Cei de la FAA pe care i-am adus în sală erau ingineri - specialişti în *hardware* şi *software* - şi au dat răspunsurile de parcă ar fi fost meditatori de matematică de colegiu. Au răspuns pe loc la toate întrebările; a fost într-adevăr impresionant să-i vezi la lucru pe aceşti experţi ai FAA.

La sfârşit, unul din cei trei de la CIA a spus: „Acest eveniment nu s-a petrecut; noi nu am călcat niciodată aici. Confiscăm toate aceste date şi considerăm că aţi depus un jurământ de tăcere".

„Tu ce crezi că a fost?", l-am întrebat pe cel de la CIA.

„Un OZN şi este pentru prima oară când există o jumătate de oră de date radar pe care se poate lucra", a răspuns el.
Ei - echipa ştiinţifică a preşedintelui - erau foarte nerăbdători să pună mâna pe aceste date.

„Păi atunci hai să luăm o pauză şi să anunţăm publicul american că am fost vizitaţi de un OZN",[163] am sugerat eu.

„În niciun caz. Dacă am spune publicului american că există OZN-uri, ar intra în panică", m-a informat el.

Asta a fost tot. Au luat tot ce era în sală - iar, pe vremea aceea, printurile de pe computere umpleau cutii întregi. Aceste printuri ale FAA aveau titlul „Incident OZN la Anchorage, 11/18/86" scris pe coperta întâi. Printurile dădeau date ample din care un specialist în automatizare să fie capabil să reproducă pe un grafic tot ce văzuse controlorul.

După câteva săptămâni, un tehnician de la FAA a adus raportul FAA asupra acestui eveniment care nu s-a petrecut niciodată. I-am spus să-l pună pe o măsuţă dintr-un colţ al biroului meu şi am zis: „Lasă-l acolo. Când CIA o să vrea restul datelor, sunt sigur că o să vină după ele". A trecut o vreme şi cineva a adus benzile cu înregistrările de voce din cursul incidentului şi le-am pus şi pe acestea lângă raportul de pe măsuţă, aşteptând ca CIA să vină şi să ridice tot.

Graficul realizat la centrul tehnic a ajuns şi el în biroul meu, unde a rămas timp de un an şi jumătate, alături de raportul detaliat al FAA şi de benzile cu înregistrările de voce, care fuseseră puse pe măsuţa din colţ, în aşteptarea CIA. Nu a venit nimeni niciodată să le ia. Când mă pregăteam să mă pensionez, în luna august 1988, unul dintre administratorii de sucursale, grăbit să mă vadă plecat de acolo, a împachetat toate lucrurile care erau pe pereţi şi prin birou şi mi le-a trimis acasă. De atunci, aceste date şi înregistrarea video s-au aflat în posesia mea.

Acum, după mai mult de douăzeci de ani, mi-a devenit foarte clar că majoritatea oamenilor, inclusiv controlorii de la FAA, într-adevăr nu sunt familiarizaţi cu modul în care funcţionează sistemul radar FAA şi de ce nu toate aeronavele care se deplasează prin spaţiul aerian sunt detectate de radar sau nu apar pe sistemele controlorilor. Sistemul şi organizarea FAA nu sunt configurate pentru a identifica şi a urmări aceste tipuri de aeronave. Pe scurt, echipamentul actual al FAA nu va detecta o „navă spaţială" decât dacă reduce viteza la o valoare similară cu aceea a avioanelor actuale.

Motivele sunt simple: OZN-urile par să nu aibă transpondere; adeseori, sunt prea mari pentru sistemul de automatizare ca să fie considerate avioane, astfel încât radarul crede că ţin de starea vremii (indicaţiile radarului pentru o semnătură nerecognoscibilă sunt adesori excluse printr-un sistem secund, ca ţinând de starea vremii); ori sunt prea rapide pentru ca radarul să le detecteze înainte să iasă din raza lui de acoperire. Dacă un obiect pluteşte, ca, de exemplu, la aeroportul O'Hare în 2006, adeseori nu apare sau dacă ar apărea, ar fi un punct foarte mic şi controlorii de la FAA nu i-ar acorda prea multă atenţie.

În cursul vizionării înregistrării evenimentului din 1986, am observat clar o ţintă radar primară în poziţia raportată de pilotul japonez. Însă semnalele radar au fost intermitente deoarece OZN-ul a fost detectat ca o ţintă primară extrem de mare şi, prin urmare, sistemul computerizat al FAA a considerat reflexia OZN ca ţinând de un fenomen meteorologic. Însă,

indiferent de toate acestea, ţinta a putut fi văzută lângă aparatul de zbor 747, încontinuu, timp de treizeci şi unu de minute.

Prin urmare, avem o problemă. Din cauza acestor deficienţe ale radarelor, când piloţii raportează că au văzut un obiect neobişnuit, FAA nu va investiga decât în cazul în care obiectul poate fi identificat de un pilot aflat în aer; în schimb, FAA va emite o serie de explicaţii foarte neconvingătoare. Dacă FAA nu poate identifica obiectul în limitele terminologiei sale, atunci acesta nu există. Un alt clişeu pe care îl foloseam uneori: pentru fiecare problemă există o soluţie. FAA pare să creadă că şi reciproca este adevărată: dacă nu există soluţie, înseamnă că nu există nici problema.

Investigaţia OZN din Alaska este un caz la obiect. Raportul final al FAA concluziona că ecourile radar din Anchorage au reprezentat pur şi simplu o „imagine scindată" din cauza unei funcţionări defectuoase a echipamentului radar, care a indicat uneori impulsuri secundare ce au fost confundate cu un OZN. Astfel, FAA nu a confirmat că incidentul a avut loc.

Cu toate acestea, toţi cei trei controlori care s-au aflat în legătură cu piloţii în cursul acestei observaţii prelungite au redactat declaraţii care contrazic această concluzie. „De mai multe ori am avut ecouri primare secundare acolo unde JAL 1628 raporta trafic", scria unul dintre controlori. „Am observat date pe radar care coincideau cu informaţiile pe care le raporta pilotul zborului JAL 1628", a declarat un altul.

Purtătorul de cuvânt al FAA din perioada respectivă Paul Steucke a spus că a fost o „coincidenţă" că imaginea scindată s-a întâmplat să cadă la distanţa care trebuia şi de aceeaşi parte a avionului pe care se afla şi obiectul raportat de pilot în urma observaţiei vizuale. Iar raportul final a ignorat pur şi simplu cele trei observaţii vizuale cu toate detaliile şi schiţele lor, ca şi cum evenimentul nu s-ar fi produs într-adevăr niciodată. Aminteşte-ţi, nicio persoană care se află într-un avion nu poate vedea o imagine scindată.

Prin urmare, pe cine ai de gând să crezi, ochii tăi mincinoşi sau guvernul?

Capitolul 23

Ascunderea la nivelul guvernului, politică sau mit?

Directiva CIA conform căreia „acest eveniment nu a avut loc niciodată", cum a relatat fostul oficial al FAA John Callahan, s-ar putea să le fie familiară celor care au citit declaraţiile militarilor americani care au fost martori la evenimente OZN. Multora dintre ei, ofiţerii lor superiori le-au spus, cu aceste cuvinte sau cu altele: Nu vorbiţi cu nimeni despre acest incident prin care aţi trecut. Ulterior, unii vor spune că nu pot vorbi public deoarece sunt constrânşi de jurământ şi, fără îndoială, există mulţi alţii care, de frică să nu încalce asemenea jurăminte, nici măcar nu au lăsat să se înţeleagă că ar fi fost implicaţi într-un eveniment OZN în perioada în care au lucrat în armată. Însă, ani de zile mai târziu, mai mulţi bărbaţi şi femei fără frică au vorbit, în ciuda ordinelor şi a jurămintelor, fără repercusiuni.

Această repetată cerere de păstrare a tăcerii, asociată cu secretizarea excesiv de zeloasă a documentelor guvernului şi cu identificările emise pe ascuns de Proiectul Blue Book şi ulterior de FAA au făcut să se speculeze foarte mult că agenţiile guvernului sunt implicate într-un gen de muşamalizare - o politică larg răspândită şi atent orchestrată, ţinută în secret pentru aproape toată lumea, pentru păstrarea secretă a „adevărului" despre OZN. În timp ce în public se ignoră şi se evită subiectul OZN, imediat sub suprafaţă şi fără ştiinţa celor care emit ordinele care le închid gura subordonaţilor lor, un grup mic, dar dur ascunde în mod activ cunoştinţe explozive, cum ar fi originea extraterestră măcar a unei părţi din OZN-uri. Cel puţin asta au ajuns să creadă mulţi analişti, chiar şi conservatori.

Oricât de extravagantă ar părea, această supoziţie radicală nu poate fi respinsă automat. Documentele dovedesc că fenomenul OZN devenise o preocupare pentru Forţele Aeriene, CIA şi FBI încă de la sfârşitul anilor 1940, aşadar acordând autorităţilor din Statele Unite un timp suficient de îndelungat pentru a aduna cele mai bune date şi pentru a studia dovezile materiale. În mod evident, militarii ar fi fost extrem de interesaţi de capacităţile tehnologice demonstrate de aceste obiecte dacă ar fi putut avea vreodată acces la ele. Trebuie să luăm în considerare posibilitatea să fi fost obţinute şi studiate în secret suficiente date concise - chiar şi material fizic recuperat din OZN prăbuşite. Dacă oficialii guvernului nostru ar fi ştiut să descopere o parte dintre secretele acestor noi tehnologii exotice ori ar fi crezut că ne aflăm în pragul descoperirii unei noi fizici, ceva din alt spaţiu-timp, probabil că aceste descoperiri ar fi putut conferi Americii noi capacităţi inimaginabile.

Desigur, un asemenea studiu ar fi fost foarte îndrăzneţ şi ar fi durat decenii de-a rândul. Indiferent cât de zeloşi ar fi fost, s-ar putea ca oamenii de ştiinţă tot să nu fi fost capabili să înţeleagă prea multe din funcţionarea sau originile OZN, date fiind sistemele tehnologice sofisticate, poate chiar indescifrabile, atât de remarcabile încât ni se par aproape magice. S-a făcut analogia cu un grup de oameni ai cavernelor care ar intra dintr-odată în posesia unui televizor, înainte chiar să înţeleagă conceptele fundamentale de electricitate sau de unde radio. Desigur, este vorba despre o pură speculaţie. Însă, chiar dacă oamenii noştri de ştiinţă sub acoperire ar fi progresat foarte puţin în înţelegerea a ceea ce am înţeles noi, nu este prea greu să-ţi imaginezi că cei aflaţi la cârmă au fost extrem de grijulii să ţină aceste informaţii revoluţionare la distanţă de orice stat „inamic" ori de ţări aflate în afara legii, inclusiv Uniunea Sovietică în timpul Războiului Rece. Ar fi fost deosebit de atenţi la orice beneficiu economic viitor care ar fi putut rezulta tot de pe urma acestor tehnologii exotice şi este foarte posibil să fi dorit să se asigure că doar corporaţiile din Statele Unite vor fi beneficiarele exclusive ale oricăror progrese spectaculoase.

După cum am discutat anterior, unele documente oficiale din anii 1940 şi 1950 arată clar că, după eliminarea opţiunii că fenomenul este vreo nouă manifestare a lumii naturale, mai mulţi oficiali cu funcţii superioare chiar au îmbrăţişat poziţia că OZN-urile erau interplanetare. Tendinţa de a-i ascunde publicului acest lucru absolut de neconceput poate să fie de înţeles date fiind potenţialele şi vastele sale implicaţii. Poate că aceia care se află în posesia secretului au vrut doar să-i amâne desecretizarea până reuşesc să afle mai multe, dar acest moment nu a mai venit niciodată. De asemenea, reflectând la relaţia lui Nick Pope „ameninţare = capacitate + intenţie", ar fi existat o îngrijorare cu mult mai mare în privinţa inerentelor pericole. O reacţie raţională din partea guvernului ar fi fost să înţeleagă şi să controleze situaţia cât mai mult posibil, înainte de a admite orice şi în faţa oricui în legătură cu obiectele zburătoare neidentificate şi să păstreze această informaţie explozivă sub un grad cât mai înalt de secretizare. Guvernul nostru nu ar fi vrut să rişte o isterie în masă.

În mod evident, nu ştim cu niciun grad de certitudine dacă există sau nu asemenea programe secrete de cercetare, cu toate că au existat indicii şi sugestii, de obicei din relatări ale unor persoane care susţineau că aveau cunoştinţe indirecte în acest sens şi care menţin valabilă întrebarea. Întrebare care este pusă în mod repetat de cei care sunt curioşi în privinţa OZN-urilor, mulţi dintre ei considerând că această temă este de o importanţă majoră şi determinantă. Pe de altă parte, concepţia alternativă este mult mai uşor de acceptat: aceea că Statele Unite sunt la fel de nedumerite de acest mister ca tot restul lumii şi la fel de neputincioase în confruntarea cu acest fenomen imprevizibil ca oricare altă ţară. Superputerea mondială pur şi simplu ridică din umeri şi priveşte în altă parte, ca şi cum nu ar fi nimic de făcut, concentrându-se asupra problemelor mai urgente care stau în faţa oamenilor şi nu a apariţiei sporadice pe cer a unor obiecte ciudate.

Adevărul este că, chiar dacă am afla, eventual, că există un grup secret de cercetare care lucrează, statul (aceasta însemnând structurile guvernului militare şi ştiinţifice care

formează societatea noastră) nu este fără nicio îndoială părtaş la această informaţie aprofundată referitoare la OZN. Orice întreprindere de culise ar trebui să fie atât de exclusivă, atât de total camuflată, încât, în realitate, existenţa ei n-ar avea nicio importanţă pentru guvernul sau pentru ţara noastră, pentru oamenii care nu ştiu absolut nimic despre ea, ceea ce înseamnă, în esenţă, toată lumea. În acest sens, este lipsită de importanţă pentru chestiunea în cauză înfiinţarea unei agenţii a Statelor Unite astfel încât să poată fi realizată o investigaţie pe plan mondial.

Pe de altă parte, cu toate că chestiunea unei muşamalizări este realmente una secundară şi va continua să rămână aşa câtă vreme un asemenea program - în cazul în care chiar există - rămâne îngropat foarte adânc, ea continuă să reprezinte un punct de atracţie pentru interesul public, dezbătut cu înflăcărare şi adeseori explorat în documentare de televiziune. În interviurile despre OZN, este de obicei una dintre primele întrebări care se pun.

Când m-am implicat întâia oară în subiectul OZN, am căutat surse de încredere, credibile, cum ar face orice jurnalist responsabil, încercând să aflu ce ştie în realitate guvernul nostru cu privire la OZN. Procesul a durat mulţi ani, necesitând o mare atenţie şi discernământ, în cele din urmă sursele ajungând să mă caute şi ele pe mine. Când aleg sau nu să iau pe cineva în serios este o chestiune care ţine de judecata personală, care în cazul meu înseamnă să mă întâlnesc cu persoana respectivă de câte ori este posibil, să discutăm îndelung, să o cunosc în timp, să aflu informaţii despre trecutul ei, să verific acurateţea faptelor pe care le relatează şi să înţeleg care îi este motivaţia. De asemenea, caut întotdeauna coroborări.

În sondarea problemei unui posibil program secret al guvernului vizând OZN-urile sau orice alt subiect, care este, de fapt, deosebit de sensibil, sursele rareori acceptă să îşi divulge identitatea din motive lesne de înţeles. Relatările lor sunt, de asemenea, extrem de greu de verificat, deoarece, chiar dacă dau nume ale altor persoane implicate, acestea vor

nega că ar avea cunoştinţă de un asemenea program. Încercările de localizare a unor asemenea persoane pot să declanşeze semnale de alarmă, aşa că, uneori, sunt rugată să nu o fac. Prin urmare, aceste informaţii, oricât de incitante ar fi, trebuie să fie exilate în ceea ce reporterii numesc „fundalul foarte îndepărtat". Pot să te ajute să ştii dinainte cum priveşte cineva chestiunea, dar nu central. Pot să te orienteze într-o anumită direcţie sau să îţi inspire investigaţii ulterioare. Sunt informaţii foarte interesante, dar întotdeauna inaccesibile.

Sunt dispusă să iau în considerare asemenea informaţii sensibile când două sau mai multe surse credibile, calificate, relatează acelaşi lucru independent una de cealaltă - de exemplu, când persoane din diverse departamente ale guvernului, care nu se cunosc între ele, cu diferenţe de ani de zile între declaraţii, fac în esenţă aceleaşi relatări. Iar legat de chestiunea unui program secret al guvernului de cercetare a OZN, s-a întâmplat acest lucru. Mai multe surse de încredere mi-au povestit despre conversaţiile pe care le-au purtat cu contacte de nivel înalt din mediul militar, care spun că sunt la curent cu existenţa unui program de cercetări despre OZN îngropat foarte adânc, atât de bine păzit, încât până şi celor de la cele mai înalte niveluri ale armatei le este refuzat accesul la el. Unele dintre aceste relatări independente cuprind nume şi detalii speciale. De-a lungul timpului, multe dovezi legate de cazuri au indicat de asemenea plauzibilitatea unui asemenea gen de program, cu toate că nu se poate stabili cu certitudine că el există într-adevăr.

Unele dintre sursele anonime la care mă refer cuprind oameni de ştiinţă de largă recunoaştere, toţi doctori în ştiinţe cu palmaresuri impresionante, nesfârşite, dintre care unii au lucrat pentru CIA sau pentru alte agenţii de informaţii - printre alţii, un astrofizician, un fizician, un astronom - şi un inginer din domeniul aerospaţial de la NASA. O sursă militară, comandorul Will Miller (retr.) din Marina Statelor Unite, şi-a dezvăluit identitatea, păstrând anumite chestiuni confidenţiale. El a fost de acord să răspundă la o serie de

întrebări referitoare la problema secretelor guvernului pe care i le-am prezentat la sfârşitul anului 2009.

Deşi încă foarte activ, Miller, care actualmente locuieşte în Florida, s-a retras din serviciul activ în 1994, acelaşi an în care i s-a decernat Medalia pentru Merite în Serviciu a Departamentului Apărării. În calitate de ofiţer de marină şi veteran combatant din Vietnam, a avut propria observaţie a unui OZN de pe puntea unui vas al Marinei militare în apropiere de Vietnam. Ulterior a devenit ofiţer de centru de comandă pentru operaţii în Departamentul Apărării al Statelor Unite, analist de informaţii, administrator de program pentru programele de operaţii viitoare ale Departamentului Apărării, cum ar fi planificarea celui de-al treilea război mondial, sistemele de armament nonletal şi sistemele spaţiale viitoare. A fost consultant al Comandamentului Spaţial şi al Comandamentului Sudic al Statelor Unite, precum şi al operaţiilor internaţionale antidrog Joint Interagency Task Force East/ Forţa de Intervenţie Rapidă Întrunită Interagenţii Est. În calitate de specialist în operaţii speciale în situaţii neprevăzute, Miller a avut acces *top secret* la Informaţiile Sensibile Compartimentate/Sensitive Compartmented Information (SCI), ceea ce înseamnă acces la informaţii sensibile a căror manevrare este restricţionată cu o treaptă mai sus de clasificarea *top secret*, inclusiv informaţii legate de subiecte şi programe care nu sunt recunoscute în mod public.

Fiind ofiţer în serviciul activ pe toată durata anilor 1980, Miller nu şi-a ascuns interesul faţă de OZN. „Eram pur şi simplu un ofiţer preocupat, care studia subiectul, analiza faptele şi discuta cu oamenii din mediul militar", spune el. „Oameni care aveau cunoştinţe personale mă căutau deoarece ştiau că eram interesat. Am făcut acest lucru mult timp."

În 1989, Miller devenise foarte conştient că ofiţerii de ranguri superioare din armată nu erau informaţi adecvat despre fenomenul OZN şi a început să fie îngrijorat, asemenea autorilor Raportului COMETA, de posibilele probleme de securitate naţională care ar fi putut să apară, nu din cauza OZN, ci din cauza lipsei de pregătire. Miller crede că trebuie să

presupunem că OZN-urile au acelaşi drept la autoapărare faţă de intenţiile ostile, pe care le acordăm propriilor forţe armate. Din fericire, OZN-urile nu s-au prevalat de aceste drepturi, din câte ştim noi, când au fost atacate. „Doar o fracţiune foarte redusă au manifestat indicii care să sugereze de foarte departe ostilitate, şi aceasta numai în cazuri de provocări grave, de obicei la atacul venit din partea unui avion militar", spune el. „Dacă ar fi examinat întregul volum de date, concluzia evidentă ar fi că OZN nu sunt ostile. Exact acesta este motivul pentru care armata Statelor Unite a declarat, după ani îndelungaţi de studiere a OZN, că acestea nu reprezintă o ameninţare la adresa securităţii naţionale a Statelor Unite."

După ce s-a retras din Marina Statelor Unite, Miller a început să întreprindă paşi pentru a organiza o serie de şedinţe de informare, care au culminat cu întâlnirile din 1997 cu viceamiralul Thomas R. Wilson, vicedirector pentru informaţii al Statului Major Întrunit şi în 1998 cu general-locotenentul Patrick M. Hughes, director al Defense Intelligence Agency (DIA)/Agenţia de Informaţii a Apărării. (Ulterior, Wilson a devenit director al DIA, iar Hughes, vicepreşedinte general pentru informaţii şi contraterorism în Departamentul Securităţii Naţionale.) Miller mi-a furnizat o relatare confidenţială, detaliată, a acestor întâlniri şi a celor care au condus la convenirea lor, inclusiv persoanele care au participat, şedinţele pregătitoare, subiectele discutate şi reacţiile participanţilor.

El explică faptul că în aceste şedinţe a avansat două teme de preocupare referitoare la securitatea naţională: riscurile agresiunii umane faţă de OZN-uri din cauza neinformării, care ar putea duce la un posibil dezastru, şi neglijenţa guvernului faţă de preocuparea publică legată de OZN-uri, precum şi refuzul acestuia de a da răspunsuri oneste la întrebări legitime. Miller este absolut convins că păstrarea inutilă a secretului ameninţă sentimentul de securitate personală al publicului, erodând în acelaşi timp încrederea în instituţiile guvernului însărcinate să-i informeze şi să-i protejeze pe cetăţenii Statelor Unite. „Oficialii au primit

absolut toţi aceste şedinţe de informare cu aceeaşi atenţie serioasă ca orice altă şedinţă de informare pe teme de securitate naţională", spune Miller.

L-am contactat pentru prima oară pe comandorul Miller în urmă cu zece ani, în 1999, fiindu-i prezentată de un coleg comun. Am fost în mod repetat surprinsă de similitudinile concluziilor şi abordărilor sale cu cele exprimate de ofiţerii în retragere participanţi la Raportul COMETA, concluzii şi abordări care îmi fuseseră comunicate înainte ca Miller să fi avut cunoştinţă de conţinutul acestuia. El şi ofiţerii francezi trecuseră prin acelaşi proces pentru a ajunge la aceste poziţii, însă în două armate diferite. Toţi erau de o atenţie meticuloasă în privinţa a ceea ce spuneau, sugerând că ştiau mai mult decât puteau să dezvăluie. Desigur, Miller nu a beneficiat niciodată de forţa numerică a grupului francez - spre deosebire de francezi, vocea lui este singulară într-o pustietate imensă şi este una deosebit de curajoasă date fiind riscurile pentru reputaţia sa, pe care le incumbă asocierea cu subiectul OZN.

I-am trimis un exemplar confidenţial al Raportului COMETA, în traducere, scriind în acelaşi timp primul meu articol pe tema OZN pentru *Boston Globe*. Pe urmă, timp de mai multe luni am avut interviuri telefonice substanţiale cu el şi ne-am întâlnit personal un an mai târziu. De-a lungul vremii, am ajuns să-l cunosc şi să am încredere în el ca într-o persoană caracterizată de integritate, claritate şi devotament faţă de ţara sa, şi l-am consultat în mod repetat în privinţa unor chestiuni implicând OZN-urile şi forţele armate. Dispunând de conexiuni foarte bune la nivel înalt în impenetrabila lume militară şi a informaţiilor, Miller este un adevărat *insider* în cel mai ridicat grad. Unul dintre puţinii care şi-au prezentat permanent preocupările legate de OZN în faţa autorităţilor superioare, şi-a dedicat mulţi ani evaluării relaţiilor oficiale cu fenomenul, datorită accesului său la generalii şi amiralii americani, la relaţiile din NSA şi la alte surse de informaţii sensibile.

„Ofiţerii cu care am discutat s-au arătat extrem de interesaţi de obţinerea de informaţii faptice despre subiectul OZN,

de vreme ce, şi la nivel de general, nu puteau obţine aceste informaţii pe canalele obişnuite ale informaţiilor militare", mi-a spus Miller. Pe parcursul anilor, continuând să discute cu contactele sale, a devenit din ce în ce mai convins de existenţa unui program OZN foarte bine camuflat, de genul „vreau-să-ştiu", pe baza unor afirmaţii despre care el spune că ar confirma acest fapt, făcute de personalul militar participant la şedinţele sale de informare de la Pentagon şi de alte persoane.

La sfârşitul anului 2009, l-am întrebat care era evaluarea sa generală. Mi-a răspuns printr-un e-mail:

1. Este o realitate că există persoane în posturi înalte din guvern care sunt interesate de acest subiect (în multe cazuri, datorită faptului că aceste persoane sau membri ai familiei au făcut o observaţie OZN sau au avut experienţe personale cu fenomenul acesta).
2. Când poporul american spune că guvernul este înconjurat de o masivă operaţie de muşamalizare, în cele mai multe cazuri NU este absolut deloc adevărat; acei oameni care se află în funcţii despre care ai spune „ei trebuie să ştie", în mod sigur nu ştiu.
3. Rămân ferm convins că personalul militar şi civil de la cele mai înalte niveluri ale unor diferite agenţii este special ţinut în necunoştinţă de cauză astfel încât aceşti lideri să poată nega credibil şi cu toată onestitatea că au cunoştinţă de acest subiect.

L-am rugat pe Miller să dezvolte mai mult subiectul cine pe cine ţine în necunoştinţă de cauză:

„Grupul de control" nu poate permite accesarea niciunei informaţii privind cercetările OZN supravegheate foarte strict de alte persoane în afara celor care au fost autorizate în mod extraordinar pentru acest Program Nerecunoscut cu Acces Special/Unacknowledged Special Access Program (USAP). Nici măcar

Informaţiile Statului Major Întrunit şi nici directorul DIA în persoană nu au putut obţine VREO informaţie despre acest subiect; este o realitate. Cu toate acestea, ştiu că surse din mai multe organizaţii deţin această informaţie. Conducerea rămâne „protejată" de asemenea cunoştinţe. În ceea ce mă priveşte, întrebarea nu şi-a primit răspunsul.

Şi a mai adăugat comentarii pe tema secretului:

După ştiinţa mea, membrii Statului Major Întrunit în general au cunoştinţă de existenţa OZN şi de subiectele legate de secret din ceea ce citesc şi văd la televizor. De fapt, nu există subiecte secrete în legătură cu OZN de vreme ce consensul este acela că nu le-am dovedit existenţa şi, prin urmare, nu deţin un loc pe lista subiectelor secrete despre care membrilor Statului Major Întrunit le este interzis să vorbească. Pe de altă parte, acestea fiind spuse, dacă cineva ar da peste documente sau alte informaţii legate de subiectul OZN care sunt secretizate, această persoană ar fi obligată să nu discute aceste informaţii secrete.
Fenomenul este ignorat ca şi cum ar fi vorba despre un mit nedovedit şi în ciuda existenţei unor informaţii secrete legate de el. Ştiu cu certitudine că asemenea informaţii sunt găzduite de mai multe „agenţii din trei litere". Acest fapt nu reprezintă o surpriză, de vreme ce, în trecut, mai multe agenţii au urmărit aceste obiecte, au primit rapoarte legate de aceste obiecte şi au redactat rapoarte referitoare la întâlniri ale unor militari şi/sau civili cu aceste obiecte şi/sau la efectele lor. În special în ceea ce priveşte sistemele de supraveghere şi de detecţie, un om rezonabil ar putea presupune că agenţiile însărcinate să detecteze şi să monitorizeze aerul, spaţiul şi apa cu diverse sisteme tehnice de supraveghere detectează periodic aceste OZN/nave sau primesc rapoarte pe această temă, pe care le

distribuie apoi autorităţilor îndreptăţite/utilizatorilor finali care trebuie să fie la curent.

Ar fi posibil să se păstreze secret un asemenea subiect? Comandorul Miller s-a referit la posibilitatea existenţei unui Program Nerecunoscut cu Acces Special/Unacknowledged Special Access Program (USAP) ca potenţială localizare a unui grup care ar controla accesul la informaţiile despre OZN. Programul USAP este unul dintre mecanismele funcţionale cunoscute din cadrul Departamentului Apărării destinate controlului informaţiilor sensibile fără ca publicul să aibă ştiinţă de existenţa lor. Un reportaj de investigaţii semnat de Bill Sweetman din *Jane's International Defense Review* aruncă lumină asupra proporţiilor în care Departamentul Apărării al Statelor Unite este capabil să păstreze secrete. Aceste „proiecte negre" din cadrul Departamentului Apărării, intitulate oficial Programe cu Acces Special/Special Access Programs (SAPs), sunt structurate astfel încât cei care sunt implicaţi într-o componentă nu ştiu ce se petrece în altă componentă, împiedicându-se astfel cunoaşterea unei imagini mai de ansamblu. Îngropat şi mai adânc este Programul cu Acces Special la care face referire Miller, un program negru „atât de sensibil, încât însăşi existenţa sa este un „secret fundamental", definit în regulamentele Forţelor Aeriene ale Statelor Unite ca fiind „orice articol, progres, strategie sau element de informaţie a cărui compromitere s-ar concretiza într-o pierdere irecuperabilă". Aceasta înseamnă că tuturor celor care iau parte li se cere să nege însăşi existenţa programului în cazul în care sunt întrebaţi, de vreme ce chiar şi „nu comentez" se consideră a fi o confirmare.[164]

Aceste proiecte sunt acoperite prin „diseminarea de date plauzibile, dar false sau de dezinformări". Adeseori, informaţia falsă însoţeşte o parte de adevăr, astfel încât nu se poate discerne între ele şi adevărul este, prin aceasta, discreditat. „În faţa unui zid de negare şi lipsită de orice mijloc de a face diferenţa între dezinformarea deliberată şi cea fortuită, cea mai mare parte a presei a abandonat orice încercare serioasă

de a investiga programele clasificate", scrie Sweetman. Poate că, aşa cum s-a dovedit ocazional pe parcursul a zeci de ani, unele dintre documentele „oficiale" scurse şi o parte dintre personajele tenebroase cu afirmaţii exotice, ieşite din lumea adâncă, întunecată, a informaţiilor, fac parte dintr-un program oficial de dezinformare care protejează Programele cu Acces Special, care protejează posedarea exclusivă a adevărului, prin producerea confuziei celor care se apropie de el. Pur şi simplu, nu putem şti.

În 2008, am obţinut un document extrem de interesant din Marea Britanie, desecretizat pe tăcute pentru un cercetător, sub incidenţa legii accesului liber la informaţie. Documentul se apropie de verificarea existenţei unui asemenea grup secret din America - singurul document legitim, confirmat, al unui guvern, care face acest lucru, după câte ştiu eu. Întâmplarea face să fi fost scris în anul 1993, în perioada în care Nick Pope lucra la „Biroul OZN" al Ministerului Apărării şi ca el să fi jucat un rol în conceperea şi elaborarea lui. Intitulat „Studiu al fenomenelor aeriene neidentificate" şi având o singură pagină, documentul este o propunere de studiu (care a fost aprobat şi a devenit Proiectul Condign, descris în capitolul 17). Iniţiat de Statul Major al Informaţiilor Apărării/Defence Intelligence Staff (DIS), avea nevoie de aprobarea departamentului lui Pope. Redactat de corespondentul lui Pope din DIS, i-a fost adresat superiorului lui Pope „Sec(AS)2", locţiitorul directorului Statului Major al Aerului şi a fost clasificat *„Secret, numai pentru Marea Britanie/Secret UK Eyes A".*

Secţiunea-cheie este reprezentată de paragraful 2, cu două părţi şterse şi înlocuite de rânduri de x-uri:

> 2. Am cunoştinţă, din surse de informaţii, că xxxxx crede că asemenea fenomene există şi are o mică echipă care le studiază. Am cunoştinţă, de asemenea, de faptul că un grup informal există în comunitatea xxxxxxx şi este posibil ca acesta să reflecte o organizare mai formală.

După o evaluare atentă, bazată pe un raţionament deductiv, propun analiza care urmează.

Înainte să cheltuiască resurse pentru orice fel de studiu, primul lucru pe care îl face orice agenţie guvernamentală este să se informeze la aliaţi şi să afle ce anume au descoperit ei deja în legătură cu subiectul avut în vedere. Este rezonabil să presupunem că informaţiile britanice au făcut o verificare cu aliatul lor numărul unu, Statele Unite, prin intermediul propriilor surse din cadrul comunităţii de informaţii, deoarece ofiţerii de informaţii, asemenea celor care au redactat această propunere, lucrează direct cu corespondenţii lor din alte ţări. În al doilea rând, este de asemenea logic să presupunem că serviciile de informaţii din Marea Britanie ar fi interesate de cercetările oricăror ţări mari, jucători importanţi în arena mondială, care pot fi adversari şi prin urmare sunt monitorizaţi în permanenţă. În acest caz, această ţară ar fi Rusia.

Următorul pas este să revină la document şi să vadă dacă numele acestor ţări ar umple practic spaţiile completate cu x-uri. Numărul de x-uri folosite în procesul de eludare nu corespunde în mod obligatoriu cu numărul de litere care lipsesc. Prin urmare, văzând ce s-ar potrivi, trebuie să iei în considerare spaţiul liber, nu numărul de x-uri. Întâmplarea face ca acest cuvânt, „Rusia", să încapă pe primul rând, iar cuvintele „informaţiile Statelor Unite" încap perfect pe al doilea rând în cele două spaţii libere, dacă măsurăm lungimea cuvintelor în raport cu spaţiul şi, de asemenea, se potrivesc cu spaţierea corespunzătoare dintre cuvinte pe fiecare rând. Înlocuind x-urile, documentul ar fi următorul (sublinierea cu italice îmi aparţine):

> Am cunoştinţă, din surse de informaţii, că *Rusia* crede că asemenea fenomene există şi are o mică echipă care le studiază. Am cunoştinţă, de asemenea, de faptul că un grup informal există în comunitatea *de informaţii din SUA* şi este posibil ca acesta să reflecte o organizare mai formală.

Semnificaţia şi implicaţiile acestor două rânduri şi în special ale celui de-al doilea merită să fie luate în considerare. Rândul întâi nu este de fapt surprinzător, de vreme ce se cunosc o mulţime de lucruri despre cercetările ruseşti îndelungate şi despre interesul armatei faţă de fenomenul OZN. Pe rândul al doilea, afirmaţia „Am cunoştinţă" înseamnă că autorul afirmă o realitate: grupul informal există. Un „grup informal" este un grup care nu asigură niciun material scris şi nu lasă nicio consemnare în urmă, un grup care scapă supravegherii de comitetele Camerei sau Senatului şi poate să fie înfiinţat în aceste condiţii deoarece activitatea sa contravine politicii declarate. Poate să facă parte dintr-un Program cu Acces Special. Potrivit definiţiei lui Nick Pope, „un grup informal ar fi o reţea largă de oameni, poate dintr-un număr mai mare de agenţii diferite, care se întâlnesc să discute un anume subiect, dar fără termeni formali de referinţă".

A doua jumătate a acestei propoziţii începe cu „este posibil" - spre deosebire de „am cunoştinţă", această expresie nu afirmă o stare de fapt, ci doar o posibilitate. Şi acest lucru este cât se poate de revelator. Trebuie să te întrebi de ce acest ofiţer de informaţii nu a putut să obţină mai multe informaţii referitoare la natura acestui grup din partea celui mai apropiat aliat. Nu i s-au spus prea multe referitoare la natura „grupului informal" şi nu a putut să stabilească dacă acesta reflecta ceva dintr-o structură „formală", ceva constituit într-un mod adecvat. Acest lucru atestă natura extrem de secretă, îngropată adânc, a grupului informal.

Dacă această interpretare este într-adevăr corectă, şi am toate motivele să cred că este, acest document face referire la un grup secret din lumea serviciilor de informaţii ale Statelor Unite, grup care studiază în mod activ OZN. Este o foaie de hârtie mai importantă decât orice nou raport de caz desecretizat recent de Ministerul britanic al Apărării şi care s-a bucurat de toată atenţia. Poziţia publică a guvernului Statelor Unite este aceea că nu au mai investigat OZN-urile din 1970, când Proiectul Blue Book a fost desfiinţat. Însă acest document britanic - a cărui provenienţă este indiscutabilă -

desființează practic această declarație. Potrivit acestei analize, Statele Unite studiază OZN. Dar procedând potrivit modului dezvăluit de Marea Britanie, acest program activează nu doar prin spatele publicului și presei, ci și prin spatele Congresului, al Senatului și al președintelui. Pe de altă parte, nu este în niciun caz „doveditor" sau definitiv, de vreme ce nu vom primi niciodată o confirmare adecvată cu privire la cuvintele lipsă, care rămân secrete.

L-am abordat pe Nick Pope sperând să obțin unele indicii, un mesaj ascuns. Însă și el este prea profesionist ca să poată fi surprins cu garda coborâtă. Pope recunoaște că și-a ajutat colegii din DIS să facă o ciornă pentru studiul despre OZN și își poate aminti care sunt cele două țări scoase din document. L-am întrebat despre evaluarea mea privitoare la cele două cuvinte lipsă și dacă poate să răspundă în vreun fel la ea. „Nu comentez", a fost replica lui.

Acest material, deși fascinant de sugestiv, nu este în niciun caz definitiv. Oprindu-ne pentru o clipă, trebuie să reflectăm din nou la ceea ce știm de fapt pentru a putea avansa. Prevedere sau chiar jumătate de adevăr trebuie să fie numele jocului în cazul inacceptatului subiect OZN. A cărui realitate știm că este extraordinară prin ea însăși.

Pentru mulți, procesul de discernere nu este simplu. Teoreticienii conspirațiilor și televiziunile au alimentat o încâlcită mitologie bazată pe zvonuri în jurul ideii de acoperire, care îi determină pe unii să respingă pe de-a întregul subiectul OZN ca fiind un SF imund, iar pe alții să înghită fiecare îmbucătură care le este aruncată. Ceilalți, care se află între aceste două categorii, nu au niciun mijloc de sortare a informațiilor valide de cele fanteziste, care se amestecă într-o imensă oală de supă nesănătoasă. (În esență, aceasta este dezinformarea *autocreată* și nu este nevoie de agenți secreți ca să fie răspândită, de vreme ce presa și facțiuni mari din așa-numita comunitate OZN au grijă ele însele de aceasta.) Însă, în spatele tuturor reacțiilor extreme se află faptul real că statul nu pare să vrea ca noi să știm că OZN există. De vreme

ce ştim că există, trebuie să presupunem că şi guvernul ştie acest lucru. Şi, în acest caz, de ce ascunde acest lucru şi ce ascunde? Oamenii sunt disperaţi să primească răspunsuri, sunt foarte frustraţi şi este de înţeles că au ajuns la o neîncredere profundă în guvernul nostru pe această temă.

Unii profită de această situaţie. Aşa-numiţii denunţători de la diferite niveluri ale sănătăţii psihice şi limpezimii mentale sar şi ei în mod regulat în oală - oameni care nu au nicio legătură cu sursele credibile la care m-am referit anterior - pretinzând că au cunoştinţă în mod direct de unele aspecte ale unei sinistre ascunderi operate de guvern. Grupuri de OZN nediscriminante i-au transformat pe ei sau pe purtătorii lor de cuvânt în eroi şi i-au afişat în conferinţe de presă, oferindu-i ca pe nişte miei de sacrificiu pentru a fi prompt ridiculizaţi de puţinele mijloace de informare în masă care se deranjează să ia notă. Şi, în multe din aceste cazuri clar nefondate, ridiculizarea este bine meritată. Alţii se vând drept eruditi sau activişti, aducând acuzaţii neîntemeiate şi făcând afirmaţii referitoare la păcatele guvernului legate de OZN, bazate mai curând pe zvonuri decât pe lucruri consemnate. Aceşti extremişti servesc numai la tulburarea apelor şi complică şi mai mult coşmarul de relaţii publice cu care fenomenul OZN se confruntă deja în cadrul discursului public. Din păcate, acesta este singurul tip de informaţii despre OZN la care au avut acces foarte mulţi americani.

Lăsând înţepăturile deoparte, investigatorii serioşi şi oficialii aflaţi la pensie subliniază în mod legitim că simplele fapte cunoscute, cum sunt cele prezentate până în acest moment în cartea de faţă, conduc într-adevăr la întrebări paradoxale, la care nu s-a răspuns, privitoare la secretele guvernului Statelor Unite. În anul 1999, grupul francez COMETA a pedepsit aspru Statele Unite pentru ceea ce el numea „un impresionant arsenal represiv" de tactici pentru protejarea informaţiilor OZN, inclusiv o politică de dezinformare şi regulamente militare care împiedică dezvăluirea publică a observaţiilor OZN. Regulamentul 200-2 al Forţelor Aeriene „Raportarea obiectelor zburătoare neidentificate", de

exemplu, împiedică desecretizarea pentru public şi presă a oricăror date referitoare la „obiectele acelea care nu sunt explicabile". O procedură încă şi mai restrictivă este scoasă în evidenţă în Joint Army Navy Air Force Publication 146/ Publicaţia 146 a Forţelor terestre, navale şi aeriene întrunite ale Statelor Unite, care ameninţă cu trimiterea în judecată a oricărei persoane aflate sub jurisdicţia sa - inclusiv piloţi, agenţii civile, căpitani de nave comerciale şi chiar unele vase de pescuit - pentru dezvăluirea rapoartelor acelor observaţii care sunt relevante pentru securitatea Statelor Unite. Din fericire, nu am cunoştinţă despre niciun caz în care să se fi recurs la asemenea acţiuni extreme.

În schimb, ştim cu siguranţă, fapt dovedit de memoriul Bolender şi de documentele guvernului care au fost desecretizate sub incidenţa legii accesului liber la informaţie, că guvernul Statelor Unite a avut o implicare de un anumit nivel în investigaţiile OZN de la desfiinţarea Proiectului Blue Book încoace, în ciuda afirmaţiilor contrare. Cu toate acestea, oficialii sunt de regulă iraţional de necordiali în privinţa evenimentelor OZN în curs de desfăşurare, cum au fost în decursul observaţiilor din Hudson Valley din anii 1980, iar când sunt supuşi la presiuni, dau explicaţii ridicole şi false.

Ştim, de asemenea, că documentele despre OZN au fost secretizate anterior de agenţiile guvernului, după cum o dovedeşte ulterioara lor desecretizare sub incidenţa legii accesului liber la informaţii, şi mai ştim că unele informaţii rămân în continuare secretizate. Dosarele OZN ale Agenţiei Naţionale de Securitate au fost desecretizate în anul 1997, în urma unui proces din cursul anilor anteriori, însă au fost atât de puternic prescurtate (NSA a afirmat că toate ştersăturile au legătură cu protejarea unor surse şi metode sensibile), încât au fost practic inutile. Ca răspuns la cererile adresate sub incidenţa legii accesului liber la informaţie, agenţiile au negat iniţial că ar fi avut documente din acest dosar, documente care apar ulterior în altă parte sau sunt găsite la o a doua căutare. Cercetătorii au descoperit că, din numeroasele cazuri OZN pentru care la vremea respectivă au fost depuse

rapoarte, niciunul nu a putut fi găsit ulterior la o căutare în locurile logice. Şi, aşa cum de asemenea se declara în memoriul Bolender, trebuia ca rapoartele despre OZN care ar fi afectat securitatea naţională să fie îndosariate în afara sistemului Blue Book. Unde se află aceste dosare şi de ce nu pot să fie desecretizate?

De-a lungul anilor, chiar şi oficiali de rang superior ai guvernului au întreprins eforturi de a accesa dovezi despre OZN ascunse. Senatorul Barry Goldwater a încercat să penetreze seifurile de la Baza Wright-Patterson a Forţelor Aeriene, sediul Proiectului Blue Book, în perioada „epocii de aur" a anilor 1960 şi şi-a prezentat eforturile într-o serie de scrisori pe care le-a redactat ca răspuns la anchetele din anii care au urmat. Goldwater, pilot brevetat şi general-maior în retragere al Rezervei Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, a studiat rapoartele unor piloţi cu reputaţie şi a manifestat un interes îndelungat faţă de acest subiect. El a fost convins că exista într-adevăr un program OZN secret. „Cu aproximativ zece sau doisprezece ani în urmă, am făcut un efort de a afla ce se găsea în clădirea de la Baza Wright-Patterson a Forţelor Aeriene, unde trebuia să fie stocată informaţia adunată de Forţele Aeriene, şi am fost refuzat într-un mod justificat. Documentele sunt în continuare secretizate mai presus de *top secret*", spunea el într-o scrisoare din 1975.[165]

Într-o scrisoare din 1981 destinată unui cercetător, Goldwater a spus privitor la acest efort: „M-am confruntat cu un lung şir de refuzuri din partea unui responsabil după altul, aşa că am renunţat... chestiunea aceasta a ajuns să aibă un grad de secretizare atât de ridicat, încât, deşi admit că există foarte multe documente desecretizate, este pur şi simplu imposibil să obţii ceva cu privire la aceasta".[166] Iar în 1983 a scris: „Nu am idee cine controlează fluxul de «trebuie-să-ştiu» deoarece, cinstit să fiu, mi s-a spus într-un mod atât de plin de emfază că nu este treaba mea, încât de atunci încoace am căutat să nu mai fie treaba mea".[167]

În sfârşit, întrebat în cursul unui interviu radio din 1994, senatorul Goldwater a declarat: „Cred că guvernul ştie. Nu pot

să dovedesc acest lucru, dar cred că la baza Wright-Patterson, dacă ai putea să pătrunzi în anumite locuri, ai descoperi ce anume ştiu Forţele Aeriene şi guvernul despre OZN... Am luat legătura cu Curtis LeMay şi i-am spus: «Generale, ştiu că ai o încăpere la Wright-Patterson în care pui toate lucrurile secrete. Aş putea intra în ea?» Nu am auzit despre el că s-ar fi înfuriat vreodată, dar s-a înfuriat la culme pe mine, m-a făcut în toate felurile şi mi-a spus: «Niciodată să nu-mi mai pui întrebarea asta!»"[168]

Un an mai târziu, în 1995, congresmenul de New Mexico, Steven Schiff a anunţat rezultatele unei investigaţii a Biroului General de Audit/General Accounting Office (GAO) pe care a iniţiat-o în numele electoratului său, în încercarea de a accesa dosare legate de evenimentele care înconjoară o prăbuşire misterioasă din anul 1947 din apropiere de Roswell, New Mexico, care avea să devină celebră datorită convingerii populare că ceea ce se prăbuşise fusese o farfurie zburătoare. „Raportul GAO afirmă că mesajele transmise de la Aeroportul Militar al Forţelor Terestre de la Roswell/Roswell Army Air Field (RAAF) în această perioadă de timp au fost distruse fără o autorizaţie corespunzătoare", a explicat Schiff în comunicatul de presă. „Înţeleg că aceste mesaje transmise de la bază au fost consemnări definitive, care ar fi trebuit să nu fie distruse niciodată. GAO nu a putut identifica cine a distrus mesajele sau de ce."[169] Forţele Aeriene afirmaseră timp de aproape o jumătate de secol că obiectul prăbuşit fusese un balon meteorologic. În 1994, în timp ce Schiff aştepta rezultatele de la GAO, Forţele Aeriene şi-au retras această declaraţie şi au anunţat că resturile prăbuşirii proveneau de fapt de la un dispozitiv secret la vremea respectivă, destinat detectării dovezilor unor posibile teste nucleare sovietice.[170] Evident, această explicaţie târzie a ridicat suficient de multe întrebări care să păstreze vie controversa legată de Roswell, care cuprinde şi un volum de mărturii convingătoare ale unor martori, ce contrazic poziţia Forţelor Aeriene. Eforturile neîncununate de succes ale lui Goldwater şi Schiff de a obţine informaţii pe canalele oficiale nu dovedesc ascunderea

cunoştinţelor referitoare la ce anume sunt OZN-urile, după cum mulţi ar vrea să ne facă să credem, în schimb dezvăluie cât de dificil poate să fie să obţii informaţii definitive referitoare la OZN din partea guvernului Statelor Unite.

De fapt, fiecare componentă folosită pentru a susţine că secretoşenia excesivă a guvernului arată că, într-adevăr, sunt ascunse oficial cunoştinţele referitoare la OZN ar putea avea o mulţime de explicaţii alternative. Ştim actualmente că legea accesului liber la informaţie nu acţionează eficient şi că birocraţia complicată implicată în păstrarea documentelor este copleşită şi nu prea bine organizată. S-ar putea ca, logic, OZN-urile să se afle la coada listei de priorităţi. Şi unde sunt toţi aceia care ar fi lucrat la asemenea programe adânc îngropate, „negre" - sute sau mii de specialişti sau membrii supravieţuitori ai familiilor lor? Cu siguranţă, cel puţin o parte dintre ei ar fi resimţit imperativul moral de a împărtăşi cunoştinţele sau descoperirile legate de OZN, restul omenirii şi şi-ar fi asumat riscurile de a proceda ca atare, poate chiar căutând un adăpost în programele de protecţie a denunţătorilor. Şi totuşi, până în acest moment şi după ştiinţa noastră nu a existat nicio mărturisire pe patul de moarte, niciun document testamentar al vreunuia dintre aceşti oameni de ştiinţă ai guvernului, nicio soţie care să fi dezvăluit adevărul cu privire la un Program cu Acces Special dedicat OZN. Nici măcar un singur caz. Şi, în sfârşit, nu am văzut rezultatele niciunei tehnologii militare cu adevărat fantastice, rezultate ale retroingineriei, care ar fi fost obţinute de pe urma unui OZN capturat, în ciuda zvonurilor care susţin contrariul.

Directivele destinate angajaţilor armatei şi guvernului prin care aceştia sunt instruiţi să păstreze tăcerea în legătură cu chestiunile sensibile reprezintă o procedură standard pentru o gamă de subiecte şi o plajă de scopuri. Apariţia bruscă a unui obiect necunoscut care provoacă tulburare în rândurile piloţilor Forţelor Aeriene din bazele sensibile nu reprezintă un lucru pe care vreo autoritate militară ar vrea să-l facă public, mai ales în cursul Războiului Rece. Dacă armata n-a

fost capabilă să identifice acel „ceva", pare şi mai logic ca evenimentul să fie păstrat secret. Însă aceasta nu înseamnă că există o acoperire destinată special OZN, ori că am aflat vreodată care ar fi putut să fie natura acestor obiecte necunoscute. O mulţime de preocupări legate de securitatea naţională pot să oblige la păstrarea secretului de către guvern şi militarii preferă întotdeauna să se abată spre limitele excesului de secret decât să procedeze exact invers.

Revenind la analiza mai simplă, probabil că proiectele de cercetare sensibile ascunse de guvernul Statelor Unite evită să se ocupe de OZN pur şi simplu pentru că până şi cei mai specializaţi oficiali din serviciile de informaţii nu ştiu practic prea multe despre ele şi îşi dau seama că nu se poate face nimic, nici într-un sens şi nici în altul. Obiectele nu ne-au făcut niciun rău şi există multe alte teme mai periculoase şi mai presante pe termen scurt de care guvernul trebuie să se ocupe, probleme implicând supravieţuirea omului legată şi de economie şi de mediu. Aceasta ar însemna că singura acoperire în curs este aceea care ascunde recunoaşterea faptului că OZN-urile există şi nu implică nimic mai mult de atât.

Şi această nonadmitere are propria sa logică. Este logică în sensul că autorităţile nu ar avea nicio motivaţie să anunţe public că s-ar părea că există maşini necunoscute atotputernice, care zboară fără restricţii pe cerul SUA şi ne depăşesc capacitatea de control. Ar fi guvernul nostru dispus să-şi recunoască propria neputinţă în faţa a „ceva" neidentificat, dar bine documentat? Unele autorităţi pot fi îngrijorate din cauza panicii publice, indiferent dacă ştim ce sunt aceste obiecte sau nu. Chiar dacă guvernul Statelor Unite recunoaşte prezenţa unui fenomen neexplicat, ipoteza extraterestră ar deveni parte a acestei dezbateri, iar dacă s-ar ajunge cu gândirea la ideea că este posibil ca aceste obiecte să fie vehicule sau aparate de zbor fără pilot venite din altă parte, ar părea că au o putere totală asupra noastră. Ce organism oficial ar fi dispus să lanseze un asemenea proiectil într-o lume deja instabilă?

Pe de altă parte, este important să ne amintim că Forţele Aeriene belgiene au făcut exact acest lucru în 1990, iar alte ţări au făcut şi ele la fel în raport cu evenimente specifice şi niciun val nemaiîntâlnit de revoltă populară sau de frică nu a tulburat aceste societăţi. Dimpotrivă, oamenii au continuat să-şi ducă viaţa ca de obicei, resimţind o nevoie mult mai redusă decât noi, aici, în America, de a născoci explicaţii alternative sau teorii ale conspiraţiilor pentru satisfacerea curiozităţii omeneşti naturale. În schimb, în această ţară uriaşă, multiculturală, care se consideră lider planetar pe numeroase fronturi, deschiderea acestei uşi prin orice fel de declaraţie oficială organizată pare să rămână absolut neatractivă.

Totuşi, o asemenea reticenţă a guvernului trebuie şi poate să fie înfrântă ori cel puţin evitată, potrivit fostului guvernator de Arizona Fife Symington, care a avut o experienţă unică - ca să folosim un eufemism - de ambele părţi ale acestui gard complicat, experienţă care a dus la actuala sa atitudine pe această temă. Începând cu conferinţa de presă hotărâtoare din 2007, el şi alţii din întreaga lume au constituit o platformă unită în căutarea unei noi abordări. Cetăţenii lumii, inclusiv americanii, sunt pregătiţi să meargă mai departe.

Capitolul 24

Guvernatorul Fife Symington şi Mişcarea pentru schimbare

La data de 13 martie 1997, un deceniu după lăsarea liniştii peste valul OZN din Hudson Valley, mai multe OZN-uri în formă de litera V au întreprins o serie de noi apariţii îndrăzneţe, de această dată deasupra vestului Statelor Unite.

Era o seară plăcută de primăvară în Arizona, cu cerul limpede şi liniştit, şi nenumărate familii erau afară, într-un număr mai mare decât de obicei, privind cerul, pentru că în seara aceea urma să fie vizibilă cometa Hale-Bopp. Însă, începând din jurul orei 8:00 seara, oamenii au avut parte de un spectacol aerian şi mai surprinzător: o serie de nave masive, straniu de silenţioase, alunecând pe cer aşa cum nu mai văzuseră vreodată. Un obiect central s-a deplasat pe deasupra statului venind din nord şi s-a îndreptat spre sud-est, deplasându-se cu aproximativ 320 de kilometri, de la Paulden până în Tuscon, trecând prin apropiere de Phoenix şi comunităţile învecinate. A fost vizibil între orele 8:15 şi 9:30 seara. L-au văzut câteva sute de oameni, cel mai probabil mii.

Liniile telefonice ale departamentului de poliţie s-au blocat, iar instalaţia locală de la Baza Luke a Forţelor Aeriene a fost copleşită de apeluri. Relatările observaţiilor venite din întregul stat au luat cu asalt liniile telefonice ale Centrului Naţional de Raportare OZN (NUFORC) - bine cunoscutul depozitar al rapoartelor OZN citate în manualul FAA -, care îşi avea sediul la Seattle, statul Washington. Chiar şi aşa, controlorii de trafic aerian nu au detectat aparent ciudatele obiecte pe radare.

Cu toate că descrierile înşiruirilor de lumini au diferit, o caracteristică a fost dominantă: nava era masivă; era un

obiect solid, nu doar niște lumini și adeseori a părut să se afle la o altitudine foarte mică, ascunzând stelele din spatele său. Un martor mai tânăr a spus că a văzut clar partea inferioară a navei și că s-a gândit că, dacă ar fi aruncat cu o piatră, ar fi lovit-o. Potrivit rapoartelor martorilor oculari din dosarele NUFORC, care a primit primul raport la ora 6:55 seara din Henderson, Nevada, trei observatori au spus că obiectul a acoperit cea mai mare parte a cerului, în vreme ce o altă familie de cinci persoane l-a descris uitându-se pe ferestrele automobilului, care se deplasa cu 120 de kilometri pe oră, și observând incredibil de uriașa navă trecând pe deasupra mașinii lor. Avea dimensiunile mai multor terenuri de fotbal, până la 1,6 kilometri lungime, au spus mulți. Un meci din liga de juniori a trebuit să fie întrerupt când masiva navă a trecut pe deasupra capetelor mamelor, taților, copiilor și ale antrenorilor, care priveau fără să le vină să creadă. Unii oameni i-au descris culoarea ca fiind asemănătoare cu aceea a metalului armelor - gri metalic - și mulți au fost uimiți de silențiozitatea obiectului, dată fiind dimensiunile sale, mai ales când l-au văzut țâșnind cât ai clipi.[171]

A fost dificil de stabilit câte obiecte au fost prezente, deoarece rapoartele au diferit sub aspectul numărului luminilor, al culorilor luminilor și al mișcărilor. Viteza navei sau a navelor a variat de la zero până la țâșnirea într-o fracțiune de secundă. La NUFORC au sosit imediat apeluri telefonice din partea multor comunități, situate în locuri diferite, sugerând posibilitatea ca mai multe obiecte să se fi deplasat pe cer, unele probabil deplasându-se rapid între localități. A fost nevoie de mai multe luni de zile pentru ca investigatorii civili care au preluat cazul să compileze toate rapoartele, să cartografieze traiectoriile și să determine că, într-adevăr, au fost observate mai multe obiecte.

Din nou, precum în cazul valului din Hudson Valley, nu a fost trimis la fața locului niciun oficial al guvernului, pentru a investiga sau a răspunde la întrebările cetățenilor alarmați și îngroziți. Ca să o spunem pe șleau, în 1997 guvernul federal nu a reușit să reacționeze la prezența unui obiect imens și

necunoscut care a invadat spaţiul aerian deasupra unui oraş capitală de stat din Statele Unite.

Frances Emma Barwood, membră a consiliului oraşului Phoenix, răspunzând la presiunile jurnaliştilor şi ale alegătorilor săi, a fost singurul oficial ales care a lansat o investigaţie publică. Însă a spus că nici ea nu a primit nicio informaţie, de la niciun nivel al guvernului. Barwood declară că a discutat cu peste şapte sute de martori care au sunat la biroul ei, inclusiv poliţişti, piloţi şi personal din armată aflat în retragere, toţi făcând descrieri similare obiectelor. Şi, cu toate acestea, oficialii guvernului au părut să nu fie interesaţi. „Nu au intervievat nici măcar un singur martor", mi-a spus Barwood în cursul unei convorbiri care a avut loc cu câţiva ani în urmă. „Cum este posibil să nu fi ştiut despre aceste imense nave care au zburat la mică altitudine deasupra unor centre foarte populate? Este ceva de neconceput, dar şi înfricoşător."

Datorită disponibilităţii ei de a răspunde la preocupările publicului legate de incident, Barwood a fost ridiculizată fără milă de mare parte din presa din Phoenix, inclusiv de un bine cunoscut caricaturist al principalului ziar din Arizona, şi a avut de îndurat în plus şi comentariile dispreţuitoare ale personajelor politice masculine. „Ceea ce mi s-a întâmplat a fost o lecţie pentru ceilalţi oficiali aleşi", mi-a spus ea. „Dacă discuţi pe acest subiect, vei fi ridiculizat, pedepsit, lovit cu tot ce ţi-ai putea imagina şi, în cele din urmă, ţi-ai putea pierde credibilitatea."

În momentul incidentului, presa l-a relatat minimal chiar şi în Phoenix, câteva ziare locale şi posturi de ştiri semnalând evenimentul, însă fără să urmărească subiectul. Trei luni mai târziu, la 18 iunie, situaţia s-a schimbat radical când *USA Today* a adus cazul în atenţia naţiunii[172] cu un articol de pagina întâi. Subiectul a fost catapultat şi mai departe, la ştirile de seară ale reţelelor de televiziune, când observaţiile au fost relatate, chiar şi minimalist, de ABC şi NBC şi au devenit cunoscute sub numele de „Luminile din Phoenix".

Când *USA Today* a publicat articolul, presiunea a crescut în statul Arizona şi reacţia publică a fost intensificată de

acest nou nivel de atenţie din presa naţională. Cetăţenii frustraţi voiau răspunsuri. A doua zi, la 19 iunie, guvernatorul republican Fife Symington a anunţat în programele de televiziune ale dimineţii că ordonase o investigaţie completă şi că intenţiona să facă „toate anchetele necesare". „Îi vom da de capăt. Vom afla dacă a fost un OZN."[173]

Mai târziu în cursul după-amiezii aceleiaşi zile, a convocat o conferinţă de presă, în care le-a spus oamenilor că intenţiona să dezvăluie sursa din spatele Luminilor din Phoenix. Cu televiziunile aflate în culmea agitaţiei prezentând conferinţa de presă în direct şi cetăţenii cu ochii lipiţi de televizoare în aşteptarea ştirilor, Symington i-a şocat pe unii, i-a înfuriat pe alţii şi i-a amuzat pe şi mai mulţi când şi-a prezentat „explicaţia". Şeful său de cabinet Jay Heiler, 1,90 metri, cu cătuşe şi îmbrăcat într-un costum de extraterestru, cu o mască cenuşie mare, cu ochi negri mari care îi acopereau tot capul, a fost escortat pe podium de poliţiştii de la ordinea publică. Guvernatorul l-a prezentat pe extraterestrul costumat de Halloween ca fiind „partea vinovată". Când sala a fost inundată de hohote de râs, el a glumit, spunând că „aceasta dovedeşte că voi, băieţi, sunteţi mult prea serioşi" şi masca a fost scoasă în faţa camerelor.[174]

Symington a anunţat, de asemenea, că se interesase la comandantul bazei Luke a Forţelor Aeriene, generalul responsabil de Garda Naţională şi şeful Departamentului de Ordine Publică, dar nu aflase nimic despre acel subiect. Această importantă declaraţie a fost umbrită de reacţiile la ceea ce el numeşte acum o „farsă" de conferinţă de presă.

După cum era de aşteptat, biroul consilierei Barwood a fost bombardat de apeluri venite din partea oamenilor ultragiaţi, iar guvernatorul şi-a primit şi el partea de plângeri care i se cuvenea. Incapabilă să ajungă la vreun rezultat de una singură, Barwood l-a abordat pe senatorul de Arizona John McCain şi l-a rugat să realizeze o investigaţie. McCain a cerut Departamentului Forţelor Aeriene să investigheze şi, după cum a explicat într-o scrisoare din luna octombrie 1997 către alegători: „Forţele Aeriene au informat biroul meu

senatorial în luna iulie că Departamentul nu mai efectuează investigaţii legate de OZN". McCain a mai explicat în continuare că, pe de altă parte, instalaţiile militare locale „depuneau toate eforturile pentru rezolvarea acestui subiect" verificând rapoartele din acea noapte, iar el fusese informat că Garda Naţională lansase rachete luminoase cu magneziu, de mare intensitate, la sud-vest de Phoenix, între orele 9:30 şi 10:00 seara, aceste rachete putând fi văzute până la o distanţă de 240 de kilometri.[175]

Şi într-adevăr, ştirile şi documentarele de televiziune referitoare la Luminile din Phoenix au prezentat în mod repetat o înregistrare video realizată în jurul orei 10:00 seara de un amator ca şi cum ar fi reprezentat o filmare reală a OZN. Caseta video acum de nefastă amintire fusese supusă la o analiză detaliată de cel puţin doi profesionişti calificaţi şi ambii stabiliseră că luminile strălucitoare staţionând aliniate deasupra crestelor muntoase şi apoi căzând până la dispariţie erau, de fapt, rachete luminoase.[176] Deoarece filmarea de amator fusese realizată la ora 10:00 seara, în acelaşi interval în care Garda Naţională afirmase că lansase rachete luminoase LUU2 în cadrul unui exerciţiu de instrucţie cunoscut sub denumirea de „Operaţia Snowbird", şi analiza foto confirma că luminile din acel film erau aproape cu certitudine rachete luminoase, înregistrarea video ulterioară nu constituia dovada pe care mulţi şi-o doriseră. Acest fapt pare să fie trecut cu vederea de presă, însetată de materiale vizuale pentru reportaje.

Momentul căderii rachetelor luminoase este extrem de important. Cele mai multe observaţii cu public numeros, având drept subiect obiecte neidentificate deasupra Arizonei în acea seară, au început în jurul orei 8:15, deşi unele obiecte fuseseră observate mai devreme, la lumina zilei. În mod evident, survolurile de OZN au reprezentat un eveniment separat, care s-a produs independent de lansarea rachetelor luminoase mai târziu.

Este interesant că, în scrisoarea sa, senatorul McCain, un vechi prieten al guvernatorului Symington, îşi informa

electoratul curios că în continuare explora şi alte posibile explicaţii. În cadrul unei conferinţe de presă din anul 2000, McCain a admis că într-adevăr avusese loc un incident în cursul căruia fuseseră observate pe cerul Arizonei lumini stranii. „Acest lucru nu a fost niciodată explicat pe deplin", a spus el, „dar trebuie să vă spun că nu am niciun fel de dovezi despre extratereştri sau OZN-uri".[177] În acelaşi an, a fost intentat un proces în nume colectiv, la Tribunalul Districtual al Statelor Unite din Phoenix, de martori care cereau o explicaţie din partea guvernului federal. Ca răspuns la cererea expresă a tribunalului de căutare a acestor informaţii, Departamentul Apărării a continuat să susţină că nu putea să găsească niciun fel de informaţii referitoare la obiectele triunghiulare. Departamentul a prezentat în faţa judecătorului Stephen M. McNamee de la Tribunalul Districtual detalii ale acestui proces de căutare. La data de 30 martie 2000, la trei ani de la observaţii, McNamee a concluzionat că „a fost efectuată o căutare rezonabilă", cu toate că nu se obţinuse nicio informaţie, şi a respins cazul.

Nu avem niciun mijloc de a determina cât de temeinică a fost această căutare în realitate. Iar afirmaţia Departamentului Apărării pare să fie vulnerabilă la întrebări, mai ales în lumina anchetelor britanice anterioare pe marginea navei triunghiulare observate deasupra bazei Forţelor Aeriene Regale de la Cosford.[178] Potrivit relatării lui Nick Pope, acest obiect a fost văzut de peste o sută de martori din Anglia în 1993, inclusiv de poliţişti şi personal din armată. În momentul acela, Ministerul Apărării britanic trimisese o scrisoare discretă Ambasadei Statelor Unite, care a fost „distribuită tuturor «agenţiilor interesate» din Statele Unite", în scopul de a se afla dacă obiectul de la Cosford putea să fie atribuit unui prototip al Statelor Unite, cum ar fi fost Aurora. În răspunsul lor, oficialii americani au spus că observaseră şi ei aceste OZN triunghiulare de mari dimensiuni şi că voiau să ştie dacă nu cumva Forţele Aeriene Regale aveau un asemenea aparat! Această replică remarcabilă constituie o recunoaştere de către oficialii americani - pe care probabil nu se aşteptaseră să o

vadă făcută publică - a faptului că în 1993 erau la curent cu existenţa unor obiecte neidentificate care acţionau în spaţiul aerian al Statelor Unite, dotate cu extraordinarele capacităţi atribuite OZN-urilor din cazul Cosford. Probabil că făceau aluzie la valul din Hudson Valley din anii 1980, cu toate că de atunci mai interveniseră şi alte observaţii. Fapt important, aceşti oficiali au recunoscut similitudinile dintre obiectul de la Cosford şi cele observate în Statele Unite şi au fost suficient de dezorientaţi ca să îşi exprime speranţa că OZN americane puteau să fie avioane britanice care survolau fără autorizaţie, o ipoteză extrem de neplauzibilă, date fiind relaţiile noastre strânse cu Marea Britanie. După acest schimb, Ministerul britanic al Apărării a trecut incidentul Cosford în conservare. „Niciuna dintre ipotezele obişnuite avansate pentru explicarea observaţiilor OZN nu pare să fie aplicabilă", a declarat Ministerul britanic al Apărării. Dovezile indicau că „*un obiect (sau mai multe) neidentificat, de origine necunoscută, acţiona* în spaţiul aerian al Marii Britanii". (Sublinierea îmi aparţine.) Oficialii americani admiseseră din nebăgare de seamă, în privat şi în secret, desigur, că acest fapt era valabil şi pentru Statele Unite, dezvăluind că OZN-urile noastre se comportaseră exact ca şi acelea din Marea Britanie.

Pare de neconceput că doar câţiva ani mai târziu, în 1997, oficiali americani de undeva să nu ia notă în mod serios de observaţii de OZN similare din Arizona. În mod evident, oficialii de la Departamentul Apărării care au răspuns la căutarea dovezilor dictată de hotărârea tribunalului în anul 2000 nu au fost aceiaşi cu cei care s-au interesat pe lângă Ministerul britanic al Apărării în legătură cu triunghiul din Cosford. Este posibil ca aceştia să nu fi ştiut nimic despre schimbul anterior. Pe de altă parte, întrebarea britanică legată de OZN-ul de la Cosford a fost trimisă „tuturor agenţiilor interesate", şi aici ar fi trebuit să fie inclusă şi o direcţie din Departamentul Apărării. Din nefericire, nu avem niciun mijloc de determinare a conştiinciozităţii căutărilor Departamentului Apărării, după cum nu ştim nici unde anume în cadrul

guvernului nostru şi-a avut originea incitanta întrebare legată de misterioasele triunghiuri adresată britanicilor.

Oare în cursul anului 2000, în timpul procesului, Departamentul Apărării al Statelor Unite s-a interesat la alte departamente ale guvernului în cadrul efortului de a face tot posibilul pentru obţinerea de informaţii legate de aceste obiecte? Nu ar fi logic ca, în aceste împrejurări, Departamentul Apărării să fi abordat chiar Marea Britanie, cum o mai făcuse, pentru a afla dacă această ţară înregistrase şi ea apariţii similare? Nu asta le-a cerut tribunalul să facă, şi trebuie să presupunem că acest nivel de cercetare şi de comunicare extinsă nu s-a produs. Cu toate acestea, este greu de apreciat cum a reuşit personalul Departamentului Apărării, căruia i s-a cerut să afle informaţii legate de obiectele din anul 1997, să nu găsească absolut nimic pentru a răspunde îngrijorării cetăţenilor din Arizona şi cum a reuşit să nu fie îngrijorat de reacţia publicului faţă de acest incident.

Dacă, într-adevăr, Departamentul Apărării nu a avut nicio informaţie referitoare la obiectele neidentificate din 1997, de origine necunoscută, care au acţionat în spaţiul aerian al Statelor Unite, în cadrul niciunui serviciu al său, este vorba despre o stare de lucruri absolut remarcabilă. Oare oficialii de aici au fost alarmaţi de informaţiile aduse de mărturiile sub jurământ ale martorilor făcute în faţa tribunalului şi au vrut într-adevăr să afle mai multe date? Unii oameni ar putea considera că tratarea cu indiferenţă a unui obiect masiv pătruns ilegal în spaţiul aerian al unui stat american reprezintă o iresponsabilitate crasă, mai ales venind din partea celor care sunt răspunzători de apărarea ţării. Alţii ar putea considera că este inexplicabil într-o asemenea măsură, încât ar specula că personalul Departamentului Apărării fusese chiar instruit să păstreze tăcerea, de emisari ai „controlorilor" informaţiilor OZN din cadrul unui program secret negru,. Poate că lucrurile s-au schimbat după atentatele din 9 septembrie, pentru că acum pare greu de imaginat un obiect atât de avansat din punct de vedere tehnologic, scăpând detectării radar, să poată să se deplaseze silenţios peste o

capitală de stat federal şi să nu fie observat de autorităţile federale. Cu toate acestea, până în ziua de azi, oficialii americani continuă să păstreze tăcerea în legătură cu Luminile din Phoenix şi cu alte observaţii OZN din America, al căror subiect au fost misterioasele triunghiuri gigantice, care s-au mai produs de atunci încoace.

Cazul a mocnit în următorii şapte ani, până când fostul guvernator de Arizona Fife Symington l-a readus în lumina reflectoarelor în 2007, în momentul celei de-a zecea aniversări a Luminilor din Phoenix. Symington a făcut pe neaşteptate un dramatic anunţ surpriză: şi el - în ciuda simulacrului de conferinţă de presă din perioada în care era guvernator - fusese martor la apariţia a ceea ce a numit „o navă de origine necunoscută", împreună cu concetăţenii săi, în aceeaşi seară de martie, dar decisese să nu facă public faptul. În plus, a afirmat că acest caz rămăsese nerezolvat, că trebuia să fie investigat oficial şi că incidentele OZN în general trebuie să fie luate în serios de guvernul Statelor Unite.

În acea seară de neuitat de martie din 1997, Symington sosise deja acasă şi urmărea ştirile când a primit apeluri telefonice legate de observaţii. A sărit în maşină şi, fără echipa sa obişnuită de securitate, care tocmai plecase, s-a dus într-un parc din apropiere de Squaw Peak, de la periferia oraşului Phoenix, şi, cât se poate de uimitor, a văzut ceva foarte neobişnuit, foarte strălucitor, deasupra capului. „A fost dramatic", a spus el la primul nostru interviu. „Şi nu puteau să fie rachete, deoarece erau dispuse prea simetric. Luminile aveau o configuraţie geometrică, o formă constantă."

Absolvent al Universităţii Harvard şi veteran din Vietnam, decorat de Forţele Aeriene, Symington este un strănepot al lui Henry Clay Frick, magnatul cărbunelui şi oţelului, şi văr al regretatului Stuart Symington, senator democrat de Missouri. A deţinut funcţia de guvernator republican al statului Arizona începând din 1991 şi a fost reales în 1994. Pilot cu vechime, el îşi pilotează frecvent bimotorul Beechcraft Baron între cele două locuinţe din Phoenix şi Santa Barbara, California.

Symington a fost îndemnat pentru prima oară să iasă în faţă la sfârşitul anului 2006, când colegul meu James Fox, realizator consacrat de filme documentare, i-a trimis un exemplar al documentarului său despre OZN *Out of the Blue/ Din senin*, care cuprinde un material referitor la Luminile din Phoenix. Fox adăuga materiale noi la celebrul său film în vederea unei relansări. Nu vorbise niciodată cu fostul guvernator şi a decis să-l abordeze pentru a vedea dacă putea să afle de ce Symington regizase acel simulacru de conferinţă de presă de tristă amintire. Fox intervievase numeroşi martori care nu consideraseră amuzant simulacrul lui Symington şi erau cât se poate de deranjaţi de ceea ce, pentru ei, reprezentase o batjocură şi o ridiculizare din partea guvernatorului. Fox a presupus că, dat fiind comportamentul său, guvernatorul conservator nu lua OZN în serios şi nici nu se aştepta ca Symington să fie de acord să-i acorde un interviu.

Când a primit documentarul *Out of the Blue*, Symington l-a urmărit şi după câte s-ar părea, l-a considerat fascinant, dar a ezitat la început să răspundă. În cele din urmă, s-a răzgândit. În acel moment, spune Symington, decisese ca la întâlnirea cu autorul de film să îi spună întreaga poveste. „Eram sătul de faptul că oamenii erau ridiculizaţi pentru că raportau observaţii reale", mi-a explicat el ulterior şi a decis că venise vremea să ia atitudine. James Fox nu avea nici cea mai mică idee despre ce-l aştepta când s-a întâlnit pentru prima oară cu fostul guvernator la Santa Barbara şi a dat drumul la camera de luat vederi.

Cei doi bărbaţi au părut să se înţeleagă de la început. La un moment dat, în cursul interviului filmat, Fox şi-a scos reportofonul. În timp ce camera rămăsese pe un prim-plan, pe chipul lui Symington, surprinzându-i schimbarea subtilă de expresie, Fox i-a pus un mesaj personal înregistrat din partea unuia dintre foştii votanţi ai lui Symington, Stacey Roads. Roads şi fiica ei, adolescentă, au fost martore ale apariţiei OZN din Arizona şi a început să-i descrie exact unde se aflaseră când observaseră OZN-ul. „Un triunghi masiv a venit peste autostrada 1-10 şi peste maşina mea. Era atât de

mare, încât dacă m-aş fi întins pe spate şi aş fi deschis un ziar, nu aş fi putut să acopăr tot obiectul. Se deplasa foarte lent şi fără niciun zgomot", spunea Stacey Roads în înregistrare. Înregistrarea continua cu Fox întrebând-o pe Roads dacă avea vreo întrebare pe care ar fi vrut să i-o adreseze guvernatorului, iar ea îi răspundea: „Este un subiect de ridiculizare pentru el, după ce a apărut la televiziune cu extraterestrul lui, făcându-ne pe toţi să părem cam proşti? Toţi am fost consecvenţi în descrierile pe care le-am făcut şi de atunci încoace au apărut o mulţime de dovezi. Crede că este o chestiune care ţine de ridicol sau a ajuns la o altă concluzie?"

Guvernatorul Symington a răspuns imediat şi cu luare aminte, fără nicio urmă de emfază. „Nu am considerat niciodată că situaţia aceasta a fost subiect de ridiculizare, cu toate că, desigur, am profitat de ea, nu există nicio îndoială în privinţa aceasta", a recunoscut el. „Însă nu consider că este subiect de ridiculizare. A fost o apariţie reală; o navă de origine necunoscută; venită cine ştie de unde; inexplicabilă şi probabil una dintre cele mai mari apariţii din istoria modernă a acestei ţări, pentru că foarte mulţi oameni au văzut-o în Maricopa County - şi am văzut-o şi eu."

James Fox era complet nepregătit pentru un asemenea răspuns. „Am fost şocat", îşi aminteşte el. „Am avut nevoie de o clipă ca să înţeleg ce spusese. Mă întrebam dacă chiar auzisem ceea ce credeam că tocmai auzisem. Impulsul meu imediat a fost să mă asigur că în tot acest timp camerele funcţionaseră şi aşa era. Nu voiam să insist pentru moment asupra acestei idei, dar voiam să-l fac să se simtă în largul lui. Am plecat şi am revăzut înregistrarea. Am avut nevoie de o zi sau două să pricep lucrurile acestea şi să-mi dau seama că dădusem peste un subiect uriaş."

După ce a ţinut povestea cu Symington ascunsă aproape şase luni, James Fox m-a sunat la începutul anului 2007 să mi-o spună, deoarece ne apropiam de a zecea aniversare a Luminilor din Phoenix, în Arizona fiind planificate evenimente comemorative. Am discutat posibilitatea lansării poveştii în

presa scrisă în acea perioadă, puţin înainte de lansarea actualizării filmului, care cuprindea şi interviul original. Symington a părut încântat de ideea să apară mai întâi un material scris despre faptul că fusese şi el martorul apariţiei OZN, prezentat de cineva care înţelegea subiectul de ansamblu şi contextul adecvat al poveştii şi de cineva care să o trateze cu respect. În calitate de jurnalist, am fost, desigur, încântată de această „cascadorie" şi ştiam că toţi reporterii din presa de largă circulaţie o să o preia pe urmă, inclusiv cei care făcuseră lumină asupra incidentului în presa din Phoenix cu ani în urmă. Însă, de această dată, erau obligaţi să citească un articol adevărat, bine documentat, serios, înainte să folosească personal ştirea. Era o ocazie, deşi trecătoare, să fac publică o poveste despre OZN exact aşa cum trebuie spusă.

I-am fost prezentată lui Symington la telefon şi am făcut un interviu lung, în care el a dezvoltat ceea ce-i spusese lui James Fox. Am fost şocată de sinceritatea lui şi, cu toate că era de-acum o persoană relativ particulară, fără niciun interes să mai candideze la o funcţie politică şi nu mai viza apariţia în presă, şi-a prezentat angajamentul de a ne ajuta şi pe mine, şi pe James Fox în eforturile noastre de a conferi o credibilitate mai mare subiectului OZN şi impactului politicii guvernului.

La data de 18 mai 2007, am făcut publică povestea lui Symington într-un articol de pagina întâi a unui ziar relativ mic din Arizona, *The Daily Courier*, articolul având titlul *Symington Confirms He Saw OZN 10 Years Ago/Symington confirmă că a văzut un OZN cu 10 ani în urmă.* Am ales *The Daily Courier* deoarece avea reputaţia de a prezenta în paginile sale materiale bune şi cinstite asupra Luminilor din Phoenix. După cum am anticipat, articolul a avut un impact extraordinar şi a străbătut redacţiile de ştiri ale televiziunilor zile întregi după aceea, făcându-l pe Symington o persoană extrem de căutată. A apărut la CNN şi FOX News, dar a refuzat toate celelalte cereri.

De-a lungul anilor, l-am intervievat pe Symington încă de câteva ori şi am ajuns să-l cunosc. Experienţa sa personală

remarcabilă atât ca guvernator, cât şi ca observator al apariţiei OZN, forţat să se lupte concomitent cu impactul propriei observaţii OZN şi cu forţa restrictivă a tabuului OZN asupra oficialilor aleşi, este cât se poate de neobişnuită. Cu siguranţă, îi oferă o perspectivă unică şi l-a făcut să devină un apărător al schimbării unei politici OZN depăşite şi contraproductive - ori a unei nonpolitici - la Washington.

Însă ceea ce face ca situaţia lui Symington să fie şi mai excepţională este faptul că, deşi a fost înmărmurit de observaţie şi a crezut că nava nu putea să fie făcută de mâna omului, nu a ignorat-o pur şi simplu. A mers atât de departe în direcţia opusă, încât a organizat o conferinţă de presă burlescă, prezentând pe cineva costumat în extraterestru, ceea ce i-a jignit într-un mod necugetat pe ceilalţi martori. Cum a putut oare să râdă de aşa ceva şi să facă o glumă publică din asta, dată fiind experienţa sa directă cu evenimentul real, material, inexplicabil, din urmă cu câteva luni?

Privind retrospectiv, Symington spune: „Dacă ar fi să o iau de la capăt, probabil că aş proceda altfel". Însă statul Arizona era „în pragul isteriei" din cauza apariţiei OZN în momentul în care am convocat conferinţa de presă şi frenezia era în creştere. „Am vrut să înveselesc şi să calmez, aşa că am introdus puţină frivolitate. Însă nu am considerat niciodată că întreaga poveste ar fi fost subiect de ridiculizare", spune el. Acesta a fost motivul pentru care, zece ani mai târziu, eliberat de constrângerile funcţiei politice, a vrut să lămurească lucrurile şi să se îndrepte în ochii votanţilor ca Stacey Roads.

Acum putem să aflăm de la un fost guvernator ce anume îi determină pe oficialii guvernului să se opună atât de îndârjit admiterii existenţei unor obiecte neidentificate de pe cer, care nu trebuie să fie asociate cu nimic extraterestru sau de pe altă lume. În acest caz neobişnuit, oficialul a ştiut că obiectul era real, pentru că îl văzuse cu propriii săi ochi şi nu trebuia să se bazeze numai pe rapoartele altor martori. Însă îl văzuseră şi alte sute de oameni! Iar el tot s-a abţinut. Cum a reuşit să se abţină? Şi de ce s-a simţit obligat să procedeze astfel?

Symington se explică astfel:

Când eşti guvernator, nu eşti o persoană obişnuită. Trebuie să fii extrem de atent în privinţa declaraţiilor publice şi a felului în care te porţi. O persoană publică este ţinta predilectă a atacurilor. Presa şi opoziţia politică se pot lega de orice. Încerci să eviţi să fii subiectul ridiculizărilor dure deoarece ai o responsabilitate serioasă câtă vreme deţii acest rol şi statura ta publică este direct legată de capacitatea ta de a rezolva lucrurile. Dacă brusc, deodată, eşti luat drept bufon sau lunatic, nu vei mai fi eficient. A trebuit să fac o alegere. Principala mea prioritate era să-mi îndeplinesc responsabilităţile pentru care fusesem ales guvernator.

În lunile de după eveniment, Symington urmărise presa, amuzându-se pe seama prietenei sale Frances Barwood pentru faptul că luase în serios observaţia, ca reacţie la presiunile publicului - iar ea nici măcar nu fusese martor ocular. De asemenea, avea de purtat şi bătăliile politice în contextul vicios al politicii din Arizona, iar astăzi spune: „Îţi poţi imagina ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi spus ceva?" Cu toate că decizia lui este de înţeles, este un comentariu trist pe marginea politicii noastre nerostite în privinţa OZN şi a forţei acestui tabu iraţional, venit din obişnuinţă, pe care majoritatea dintre noi nu l-am pus sub semnul întrebării şi care l-a determinat pe guvernatorul Symington să creadă că ar fi fost etichetat drept „bufon" sau „lunatic" dacă ar fi admis un lucru pe care îl văzuse şi el, şi nenumăraţi alţi oameni pe cer. Cu toate că era expus şi unui risc din punct de vedere politic, asemenea etichete nocive nu sunt doar periculoase pentru persoanele politice asemenea lui, ci sunt aplicate într-un mod nociv şi oamenilor obişnuiţi care sunt martorii fenomenului. Insuflate de prejudecăţi şi de o frică iraţională de necunoscut, aceste atitudini au fost foarte adânc împământenite în cultura noastră timp de peste cincizeci de ani şi nu au fost înţelese corect. Însă experienţa lui Symington, în primul rând, arată de ce oficialii aleşi şi militarii cu grade superioare din America aşteaptă până după pensionare ca să rişte să spună

ceva legat de OZN, indiferent care a fost experienţa prin care au trecut.

La momentul respectiv, acest guvernator s-a trezit confruntat cu o situaţie fără precedent. Confruntat brusc cu o escaladare a protestelor publice zgomotoase în urma unei ascunderi neanticipate, pe plan naţional, a apariţiei unui OZN la care fusese martor un stat întreg, trebuia să acţioneze rapid. A considerat că era urgentă nevoie să schimbe starea de spirit. Administraţia lui rămăsese singură în acel moment, fără să aibă vreo idee ce anume trecuse pe cerul de deasupra statului Phoenix ori cum să gestioneze urmările acestui eveniment impresionant. Nu avea niciun sprijin din partea oficialilor din guvernul federal, niciun răspuns din partea autorităţilor locale, iar împotriva celor care îndrăzneau să întrebe ce se întâmplase, fusese dezlănţuită ridiculizarea publică. Prin urmare, bazându-se pe forţele personale şi înfruntând rapid o problemă cât se poate de neobişnuită, guvernatorul Symington a optat pentru o mascaradă publică spre a însenina lucrurile şi pentru a tăia elanurile dintr-o singură lovitură scurtă. „Niciodată nu am considerat că apariţiile ar constitui vreo ameninţare", explică el. „De asemenea, aveam un sănătos simţ al umorului. Toată lumea, inclusiv presa, a fost prinsă pe picior greşit. A părut o cale eficientă de a schimba lucrurile."

Să ne imaginăm un moment ce ar fi însemnat ca un organism guvernamental însărcinat cu investigarea evenimentelor OZN cum a fost acesta - exact ceea ce vrem să obţinem acum - ar fi fost în funcţie în momentul Luminilor din Phoenix, iar cazul ar fi fost gestionat în mod adecvat. Ne-am putea imagina următoarele: în cursul evenimentului propriu-zis, ca urmare a câtorva telefoane de la Washington, piloţilor aflaţi deja în aer li s-ar fi putut cere să zboare în apropierea obiectelor, să le observe şi să le fotografieze pe cât posibil. Ar fi fost lansate avioane cu reacţie aparţinând Forţelor Aeriene pentru a arunca o privire mai de aproape şi a încerca să angajeze şi mai mult obiectele. Controlorii de trafic aerian militari şi civili ar fi putut încerca să le detecteze

radar, iar bazele militare ar fi putut să încerce să contacteze obiectele prin semnale de comunicaţii lansate cu cea mai bună tehnologie destinată acestui scop. Telescoape de mare putere ar fi putut fi aţintite asupra cerului, la altitudinile adecvate, pentru a vedea eventual obiectele. Investigatorul-şef din cadrul biroului nostru de investigaţii despre OZN s-ar fi putut afla în contact telefonic cu o echipă locală de experţi în aviaţie şi de oameni de ştiinţă, aflată pe teren în Arizona sau în statele învecinate, în cadrul unei reţele organizate.

Dis-de-dimineaţă, a doua zi, un oficial din cadrul agenţiei noastre ar fi fost trimis la Phoenix pentru o şedinţă de informare cu toţi oficialii importanţi, inclusiv, desigur, guvernatorul. Ar fi fost comentate şi documentate observaţiile personale ale guvernatorului şi poate ale altor oficiali sau ale familiilor lor, laolaltă cu cele ale piloţilor militari şi comerciali. Martorii civili ar fi încurajaţi să depună relatări independente şi să furnizeze schiţe cu ceea ce văzuseră, împreună cu fotografii sau filmări, cât mai repede posibil. Reporterii ar fi putut pune la dispoziţie materiale filmate şi interviuri cu martorii filmate cu o seară în urmă. Oficialul nostru responsabil cu coordonarea, de la agenţia centrală, ar fi avut acces la toate înregistrările radar şi i-ar fi putut intervieva pe controlorii de trafic aerian, pe poliţişti, personalul serviciilor guvernamentale care primiseră apeluri telefonice şi pe toţi piloţii care zburaseră în apropierea obiectelor multiple. Bazele Forţelor Aeriene şi instalaţiile militare din Arizona - toate fiind puse în stare de alertă în timpul survolului - ar fi putut fi abordate în legătură cu obiectul respectiv şi i-ar fi putut informa pe investigatori dacă fuseseră programate pentru seara anterioară lansări de rachete de semnalizare, zboruri neobişnuite în formaţie sau alte manevre.

Publicul ar fi fost informat printr-o serie de conferinţe de presă asemenea celor realizate de National Transportation Safety Board (NTSB)/Comitetul Naţional pentru Securitatea în Transporturi, de exemplu, în zilele care urmează prăbuşirii

unui avion, privind progresul investigaţiilor. Cetăţenii ar fi primit asigurări că apariţia nu reprezentase o ameninţare, că nimeni nu avusese de suferit, că autorităţile îndreptăţite investigau incidentul şi că publicul urma să fie ţinut la curent cu evoluţiile. La modul ideal, acest eveniment nu ar fi transformat în ceva senzaţional şi nu ar fi fost disproporţionat de presă, reprezentând, pur şi simplu, una dintre numeroasele ştiri ale zilei, poate nici măcar de interes pentru numeroşii spectatori care nu fuseseră ei înşişi martori la apariţia obiectului neidentificat.

Pe scurt, o mică agenţie, având legături cu experţi din numeroase discipline, ar putea să întreprindă investigaţii curate, clare şi amănunţite ale unor evenimente asemenea Luminilor din Phoenix, într-un interval foarte scurt de timp. Dacă identitatea obiectelor nu ar putea fi determinată într-un răstimp rezonabil, nu ar fi necesar ca publicului să i se ascundă acest fapt. Oamenii şi-ar vedea de vieţile lor aşa cum au făcut şi în Europa, şi în America de Sud când au fost făcute asemenea anunţuri, iar comunitatea ştiinţifică - care deja ar investiga activ fenomenul - ar fi alimentată cu date relevante pentru continuarea studiilor.

„Dacă observaţia care afectează atât de mulţi oameni din Arizona ar fi fost oficial, rapid şi transparent investigată, fără să-i fie ataşat vreun stigmat, toată confuzia şi isteria publicului cu care m-am confruntat în calitate de guvernator ar fi fost evitate", declară Symington. „Aceasta este abordarea responsabilă, care este cunoscută în alte ţări şi ar trebui să devină noua politică americană. Nu aş mai vrea ca vreun guvernator să treacă prin ce am trecut eu în 1997 şi este o simplă chestiune de timp până când lucrurile se vor întâmpla din nou."

Nici nu este de mirare că în statul Arizona au crescut teama şi frustrarea. Cum ar putea cineva să se simtă în siguranţă sau să aibă încredere că autorităţile îl apără, când o asemenea intruziune a unei nave masive este tratată ca şi cum nu ar fi avut loc niciodată? Fiecare dintre noi trebuie să se întrebe pe el însuşi ce ar fi făcut şi cum s-ar fi simţit dacă

s-ar fi aflat sub acest obiect care plutea silenţios. Este cât se poate de logic să avem înfiinţată o mică agenţie care să fie pregătită pentru eventualitatea unui alt eveniment OZN ce ar avea un număr foarte mare de martori.

Un alt factor, după cum a fost indicat de numeroşi oficiali militari, este riscul ca împotriva OZN să se treacă la acţiuni agresive potenţial dezastruoase, din cauza unei lipse de pregătire a celor răspunzători de apărarea ţării. Oare cum am reacţiona noi dacă un obiect de dimensiunile celui observat deasupra oraşului Phoenix s-ar apropia şi mai mult de pământ, de exemplu, sau ar lansa o rază penetrantă într-un observator ori dacă ar întreprinde orice fel de acţiune înfricoşătoare ne-am putea închipui? Piloţii au încercat să doboare OZN în aer. Ce ar trebui ca o reacţie asemănătoare să fie generată de o bază de apărare antiaeriană de la sol? Nu trebuie să uităm că avem de-a face un ceva cât se poate de necunoscut pentru noi, absolut neexplicat, astfel încât nu avem nici cea mai mică idee despre ce s-ar putea întâmpla cu prima ocazie când va mai apărea unul. Înfiinţarea unei agenţii guvernamentale ar constitui primul pas pentru distribuirea datelor adecvate, pregătirea manualelor şi a recomandărilor politice pentru Forţele Aeriene şi pentru toate celelalte instalaţii militare din întreaga ţară.

Statul Arizona a avut mai mulţi oficiali aleşi de marcă ce s-au confruntat cu problema OZN. Anterior observaţiei sale, Fife Symington se bucurase de o veche relaţie cu un mentor care avea opinii foarte ferme în privinţa secretoşeniei guvernului Statelor Unite şi a OZN. Barry Goldwater, de cinci ori senator de Arizona, nominalizat pentru alegerile prezidenţiale în 1964, pilot şi prieten cu familia Symington, a fost un erou şi a întruchipat imaginea tatălui pentru el începând de la vârsta de doisprezece ani. Goldwater a fost preşedintele de campanie în ambele candidaturi la funcţia de guvernator câştigate de Symington.

Symington îşi aminteşte că în mai multe ocazii, zburând cu avionul la diverse evenimente de campanie împreună cu Goldwater, fostul senator i-a vorbit despre eforturile sale de

a obţine informaţii secrete referitoare la OZN de la Baza Forţele Aeriene Wright-Patterson, aşa cum spusese Goldwater în scrisorile sale.[179] Este interesant că Symington nu a ştiut că Goldwater scrisese despre încercările sale decât după ce şi-a amintit de aceste discuţii purtate cu mine, când, spre marea sa uimire şi încântare, i-am trimis copii ale scrisorilor. „Barry era convins că OZN-urile există, că guvernul ascunde date *top secret* şi că le ţine strâns din motive tehnologice. Nu ştia acest lucru cu certitudine, dar îl bănuia", spune Symington. Din nefericire, Goldwater nu se simţea destul de bine pentru a comenta pe marginea incidentului Luminilor din Phoenix, deoarece suferise un atac cerebral în 1996. A murit în anul 1998, la locuinţa sa de la periferia oraşului Phoenix.

Astăzi, Symington este înclinat să fie de acord cu Barry Goldwater că guvernul nostru ţine ascunse informaţii secrete referitoare la OZN. „Dacă am pune mâna pe o navă spaţială foarte avansată înaintea tuturor, poţi fi sigur că am ţine bine de ea, am lucra la ea şi am fi interesaţi de tehnologiile avansate. Este o idee la fel de validă ca oricare alta pentru a explica de ce trebuie păstrat secretul", spune el.

„Ieşirea la rampă" a guvernatorului Symington reprezintă un punct istoric de cotitură în efortul de determinare a recunoaşterii oficiale şi a schimbării de politică, în Statele Unite, faţă de subiectul OZN. Niciodată până în acel moment, un oficial de această statură nu doar că nu recunoscuse observarea personală a unui inconfundabil obiect zburător neidentificat, dar nici nu luase poziţie public în favoarea schimbării. Când a fost forţat să testeze sistemul, guvernatorul a descoperit personal că nu funcţiona. Ca urmare, a trebuit să facă o misiune personală din acest efort, într-o anumită măsură, misiune care este continuată cu sprijinul altor foşti oficiali, la fel de convinşi, din alte ţări, dintre care unii s-au reunit în acest volum. În calitate de fost oficial guvernamental ales din America şi făcând parte din *establishment*-ul politic american, Symington are o poziţie unică, ce îi permite să influenţeze o schimbare de politică. Prin intermediul contactelor şi al experienţei sale în guvernare ne poate

ajuta să avansăm în sensul înfiinţării unei noi agenţii guvernamentale - de a cărei existenţă ar fi avut foarte mult de beneficiat în perioada mandatului său - şi a făcut deja acest lucru alăturându-şi glasul şi sprijinul coaliţiei noastre internaţionale.

Capitolul 25
Clarificarea

de Fife Symington al III-lea, guvernatorul statului Arizona, 1991-1997

Între orele 8:00 şi 8:30 seara, în ziua de 13 martie 1997, în cursul celui de-al doilea mandat de guvernator al statului Arizona pe care l-am deţinut, am fost martorul unui fenomen care sfidează logica şi a fost pentru mine o provocare la adresa simţului realităţii: o navă masivă, în forma literei greceşti delta, care naviga silenţios deasupra Squaw Peak din rezervaţia montană Phoenix. O structură materială, nu o fantezie, extraordinar de mare, cu o parte distinct frontală marcată de lumini, deplasându-se pe cerul statului Arizona. Încă nu ştiu ce a fost. Ca pilot şi fost ofiţer în Forţele Aeriene, pot spune cu certitudine că această navă nu se aseamănă cu niciun obiect construit de mâna omului pe care l-am văzut vreodată.

De îndată ce am ajuns acasă, i-am povestit soţiei mele Ann despre ea. M-a ascultat atentă şi amândoi am cumpănit îndelung dacă trebuia sau nu să-mi fac publică observaţia. Până la urmă, cel puţin pentru moment, am ajuns la concluzia că nu ar fi trebuit, deoarece o astfel de abordare mi-ar fi atras ridiculizarea în presă, care m-ar fi împiedicat pe mine personal şi întreaga administraţie în activitatea pe care fusesem ales să o desfăşor.

La acelaşi incident au mai fost martori sute, dacă nu chiar mii de oameni din Arizona, iar biroul meu a fost imediat asediat de apeluri telefonice venite din partea unor locuitori îngrijoraţi. Însă, chiar şi în aceste condiţii, am reuşit să eschivez până când, două luni mai târziu, în *USA Today* a apărut un articol referitor la OZN. Catalizată de articol, isteria s-a intensificat până în punctul în care am decis să înseninez starea de spirit şi să adaug o notă de divertisment, convocând

o conferinţă de presă la care şeful meu de cabinet a apărut mascat într-un costum de extraterestru. La origine aparţinându-mi, ideea fusese imediat îmbrăţişată cu entuziasm de echipa mea. Putea nu numai să calmeze panica incipientă, ci şi să arate faţa omenească a celor care deţin funcţii publice.

În cursul evenimentului, am reuşit să calmăm anxietatea crescândă a publicului, cu toate că, în acelaşi timp, i-am şi deranjat pe unii alegători. Am avut sentimentul că, în cele din urmă, abordarea noastră a slujit unui bine general.

Pe de altă parte, privind în urmă, aş vrea să lămuresc anumite lucruri. După cum l-am asigurat şi pe James Fox când m-a intervievat pentru filmul său documentar *Out of the Blue/Din senin*, nu am avut nicio clipă intenţia de a ridiculiza pe cineva. Instituţia guvernatorului *chiar* a întreprins investigaţii - pe lângă Departamentul de Siguranţă Publică, Garda Naţională Aeriană şi pe lângă comanda de la Baza Luke a Forţelor Aeriene - cu privire la originea navei, însă până în ziua de azi aceste investigaţii au rămas fără răspuns.

În cele din urmă, Garda Naţională şi-a asumat răspunderea, afirmând că la orele respective piloţii săi lansaseră rachete luminoase. Însă, această explicaţie sfidează bunul-simţ, pentru că rachetele luminoase nu zboară în formaţie. Pe bună dreptate, o asemenea justificare pare să indice o atitudine mult prea frecvent întâlnită pe canalele oficiale care oferă explicaţii *post factum* - de exemplu baloane meteorologice, gaze de baltă şi rachete luminoase militare -destinate mai curând să fie în acord cu experienţa şi cu aşteptările noastre, decât cu observaţiile.

Nu am fost niciodată mulţumit de această explicaţie prostească. Pentru că, deşi este posibil, cum a sugerat o analiză (realizată de dr. Bruce Maccabee, printre alţii) a unei înregistrări video realizate atunci, este foarte posibil ca pe cer să fi existat şi rachete luminoase militare în seara aceea - în jurul orei zece seara, ca să fiu mai exact -, dar ceea ce am observat eu şi mulţi alţi oameni între orele opt şi opt şi jumătate a fost, la o cercetare amănunţită, ceva cu totul diferit: o navă uriaşă şi misterioasă.

Desigur, astăzi ştiu că nu am fost singurul martor al acestui eveniment cu totul extraordinar. Există numeroşi oficiali de rang înalt din aviaţia militară şi guvern care au fost martori la apariţii similare, aparent inexplicabile, cu alte ocazii şi în alte regiuni ale cerului care îmi împărtăşesc îngrijorarea că guvernul nostru desconsideră aceste realităţi spre riscul său şi al nostru. Unii dintre ei s-au reunit în această carte, iar eu mă alătur lor în sugerarea unei noi abordări a acestei probleme.

Cu tot respectul datorat, vrem ca guvernul Statelor Unite să înceteze să perpetueze mitul că toate apariţiile OZN pot fi explicate în termeni tereştri şi convenţionali. Dimpotrivă, ţara noastră ar trebui să redeschidă investigaţia oficială pe care a desfiinţat-o în anul 1970. Ar trebui să nu mai respingem dialogul internaţional pe acest subiect important. Îndemnăm agenţiile îndreptăţite din cadrul guvernului să lucreze în cooperare cu ţările care au început deja schimbul de rapoarte asupra apariţiilor OZN şi să îndrăznească, într-un spirit de curiozitate ştiinţifică transparentă, să afle mai multe despre OZN şi să facă rezultatele acestor anchete, fie ele comprehensibile sau nu, integral publice.

Capitolul 26
Angajarea guvernului Statelor Unite

În anul 2002, am fost cofondator al Coaliţiei pentru Libertatea Informaţiei/Coalition for Freedom of Information,[180] alianţă independentă şi grup de sprijin a cărui misiune este să dobândească credibilitate ştiinţifică, la nivelul Congresului şi în presă, pentru subiectul OZN adeseori greşit înţeles. Mare parte din activitatea noastră s-a edificat în jurul unui efort de obţinere de noi informaţii sub incidenţa legii accesului liber la informaţie şi şi-a câştigat rapid sprijinul lui John Podesta, unul dintre cei mai puternici susţinători americani ai transparenţei guvernului, care a realizat cuvântul înainte pentru această carte. În calitate de fost şef al personalului preşedintelui Clinton, Podesta a avut un rol determinant în desecretizarea a 800 de milioane de pagini de documente în timpul administraţiei Clinton. În 2008, a fost şeful echipei de tranziţie a preşedintelui Obama, iar acum conduce remarcabilul Centrul pentru Progres American/Center for American Progress din Washington. Iniţiativa noastră sub egida legii accesului liber la informaţie s-a concretizat prin sentinţa dintr-un proces federal intentat NASA, sentinţă în favoarea noastră, care îi cere agenţiei să desecretizeze sute de pagini de documente anterior inaccesibile.

Coaliţia face apel la o acţiune responsabilă din partea Statelor Unite în problema OZN. Facem această solicitare nu ca o acuzaţie de conduită greşită în trecut, ci ca o invitaţie la alăturarea la efortul internaţional de cooperare, care actualmente este în plină desfăşurare. Solicitând o asemenea schimbare, după cum am indicat anterior în legătură cu incidentul Luminilor din Phoenix, urmărim crearea unei mici agenţii guvernamentale care să investigheze incidentele OZN şi să funcţioneze ca punct central de acţiune pe teritoriul

naţional şi de cercetare în întreaga lume. Prin legitimizarea subiectului, o asemenea agenţie ar stimula interesul ştiinţific şi ar ajuta la alocarea de fonduri guvernamentale şi din partea fundaţiilor pentru oamenii de ştiinţă interesaţi din mediul academic, al cercetării şi al aviaţiei. Activitatea agenţiei dezvoltându-se în timp, ar fi cultivată o atitudine pozitivă faţă de studierea cu seriozitate a OZN, ducând la crearea de resurse suplimentare. Ar creşte susţinerea publică - deja foarte puternică, deşi nedirecţionată - pentru un proiect global de cercetare, care, în cele din urmă, ar putea să soluţioneze misterul OZN.

Primul pas în abordarea membrilor Congresului sau ai administraţiei Obama pentru facilitarea acestei întreprinderi constă în a arăta clar, după cum am făcut permanent de-a lungul acestor pagini, că OZN este, prin definiţie, pur şi simplu, ceva neidentificat. Poziţia agnostică, poziţia corectă din punct de vedere ştiinţific, admite dovezile acumulate referitoare la un gen de fenomen fizic extraordinar, dar recunoaşte că deocamdată nu ştim ce este. Înţelegerea adecvată a acronimului „OZN" trebuie să se afle în miezul oricărei abordări a guvernului american care se doreşte a avea succes şi necesitatea acestei simple ajustări de sens - punând capăt punerii automate a semnului de egalitate între OZN şi navă spaţială extraterestră - nu poate să fie supraestimată. Aceasta ar aşterne fundamentul care le-ar permite politicienilor să fie capabili să ia în considerare în mod public avansarea în acest subiect. Pentru majoritatea cititorilor, acest fapt poate să fie evident, dar unii activişti care lucrează în sensul schimbării nu fac această importantă distincţie. Dimpotrivă, uneori fac afirmaţii exotice referitoare la OZN-uri conspiraţii ale guvernului asociate lor, care nu pot fi dovedite - şi se aşteaptă totuşi să fie luaţi în serios. Indiferent care sunt convingerile personale ale fiecăruia legate de natura OZN, persoanele aflate în funcţii înalte - singurele capabile să realizeze o schimbare reală - nu vor accepta în mod evident nicio explicaţie înainte ca o nouă investigaţie legitim ştiinţifică să stabilească în mod definitiv ceva.

Necesitatea unui nou mod de gândire despre OZN a fost ilustrată în mod dureros de când Tim Russert de la NBC i-a adresat o întrebare surpriză congresmenului de Ohio Dennis Kucinich în cursul dezbaterii prezidenţiale cu difuzare naţională din anul 2007. Russert l-a întrebat pe Kucinich dacă a văzut vreodată un OZN, aşa cum s-a relatat într-o carte a lui Shirley MacLaine. Chicotelile din studio au devenit sesizabile din momentul în care a fost rostit temutul cuvânt începând cu O mare. Bietul om a răspuns, exact, că da, văzuse pur şi simplu un obiect neidentificat, reiterând că era „un obiect zburător neidentificat". În ciuda onestităţii sale şi a clarităţii replicii, Kucinich nu a putut evita râsetele care începuseră chiar dinainte să apuce să vorbească. Şi-a continuat comentariul cu o glumă, ca mijloc de a-şi salva obrazul.[181]

Un birou al guvernului Statelor Unite, asemenea Biroului britanic OZN sau celui francez GEIPAN, ar alunga rapid ideea că acest subiect este o prostie. Avem nevoie de un nou limbaj, de un cadru de referinţă cu totul nou, despovărat de bagajul din trecut. Unii oameni de ştiinţă şi oficiali din armată au încercat să demareze acest proces trecând la folosirea termenului larg definit de „fenomene aeriene neidentificate" sau FAN. Acest lucru, în mod evident, nu este suficient pentru modificarea asocierii adânc înrădăcinate a OZN cu SF sau cu aberaţiile mintale, însă pentru ei este un pas în această direcţie şi, de asemenea, ajută la reducerea forţei tabuului.

O mică şi simplă modificare de politică este tot ce ar fi necesar pentru a atrage după sine o mare schimbare. Un organism în cadrul guvernului căruia să i se adreseze problemele privind subiectul OZN poate să fie înfiinţat cu uşurinţă, fără vâlvă şi fără cheltuieli. Pentru a-şi începe activitatea, nu îi trebuie decât finanţarea pentru un mic birou, cu unu până la trei oameni, echipat cu câteva computere şi fişete pentru dosare, adăpostit într-una dintre numeroasele zone posibile. Personalul ar stabili legături cu oameni de ştiinţă, oficiali din aria ordinii publice, cercetători civili şi specialişti dintr-un larg domeniu de discipline, care ar interveni în funcţie de

necesităţi dacă s-ar produce un mare eveniment OZN. Puţine resurse suplimentare ar fi necesare, deoarece investigarea cazurilor ocazionale care ar merita atenţie ar implica utilizarea unor dotări, echipamente şi a unui personal deja existent, cum ar fi verificarea imaginilor de satelit coroborată cu înregistrările aviatice, datele meteorologice, astronomice şi radar deja existente. Ar putea fi utilizate laboratoare cu reputaţie pentru analiza imaginilor fotografice şi a dovezilor materiale. Un comitet calificat de consilieri funcţionând pe bază de voluntariat, care să includă persoane din mediul academic, oameni de ştiinţă şi ofiţeri în retragere, s-ar putea reuni regulat cu personalul pentru actualizarea informaţiilor şi ajutor în coordonarea desecretizării informaţiilor. La modul ideal, informaţiile referitoare la OZN care ar putea fi ascunse actualmente de agenţiile de informaţii ale Statelor Unite ar fi desecretizate pentru birou şi pentru public.

În mod evident, ar trebui stabilite cu mare atenţie detaliile misiunii şi ale structurii agenţiei, însă există deja şi sunt disponibili oameni cu experienţă care să ajute în acest proces şi să se asigure că greşelile Proiectului Blue Book nu vor fi repetate. Acest nou plan ar crea o organizaţie fundamental diferită de Blue Book, deoarece ar fi devotată, supravegheată public, pentru a investiga într-un mod adecvat cazurile şi a conlucra cu alte ţări. Ar fi opusul fostei agenţii a Forţelor Aeriene - un mecanism de relaţii publice acoperind cazurile nerezolvate - care a fiinţat între anii 1950 şi anii 1960.

În luna noiembrie 2007, douăzeci şi două de distinse personalităţi, inclusiv şase generali în retragere, din unsprezece ţări au semnat o solicitare formală în sensul înfiinţării unei asemenea agenţii. „Declaraţia Internaţională Adresată Guvernului Statelor Unite"/„International Declaration to the United States Government", pe care am redactat-o în colaborare cu membrii grupului meu, Coaliţia pentru Accesul Liber la Informaţii, este asumată de cei mai mulţi dintre autorii acestei cărţi, împreună cu alte cinci persoane, solicitarea fiind postată pe website-ul coaliţiei. Documentul este semnat de actuali şi foşti oficiali din guvern şi piloţi militari şi fiecare

dintre ei, în perioada activă, „fie a fost martorul unui incident implicând un obiect zburător neidentificat, fie a desfăşurat o investigaţie oficială a unor cazuri de OZN relevante pentru securitatea aeronautică, pentru securitatea naţională sau în beneficiul ştiinţei".[182]

Declaraţia afirmă că actualul nivel de dezangajare al guvernului american în cazurile importante de apariţii de OZN, cum ar fi Luminile din Phoenix şi observaţia de la O'Hare, „reprezintă atât o ocazie ratată, cât şi un potenţial risc". Apelul la acţiune solicită guvernului Statelor Unite „să se alăture în cooperarea cu acele guverne care, recunoscând caracterul real al obiectelor zburătoare neidentificate şi îngrijorarea legată de securitatea aeronautică, şi-au înfiinţat deja propriile agenţii de investigaţii". Documentul sugerează ca Forţele Aeriene ale Statelor Unite sau NASA să servească drept puncte centrale ale unui asemenea efort de cercetare şi se încheie cu o solicitare finală: „Facem apel ca Statele Unite ale Americii să se angajeze alături de noi şi alături de oficialii activi actualmente din întreaga lume să ne ocupăm de această problemă în cadrul unui dialog permanent".

Cărţile de vizită ale oamenilor care fac această solicitare sunt impresionante. Ca urmare, documentul s-a bucurat de o largă prezentare în presă când a fost sprijinit şi de fostul guvernator Fife Symington şi prezentat în cadrul conferinţei de presă din luna noiembrie 2007 din Washington, D.C. Însă nu s-a schimbat nimic. Grupul nostru şi-a făcut publică această iniţiativă în timpul tumultului premergător alegerilor prezidenţiale din 2008, care au preocupat în exclusivitate ţara şi în perioada ulterioară, în timpul instalării noii administraţii Obama şi al confruntării sale cu numeroase provocări solicitante şi urgente. Cu toate acestea, rămânem la fel de convinşi ca întotdeauna că nu cerem prea mult. Este un lucru pe care publicul american şi-l doreşte de multă vreme, iar acum, când avem o administraţie devotată transparenţei şi unei viziuni globale, cu un comandant-şef care este şi laureat al Premiului Nobel pentru Pace, şansele noastre de reuşită sunt mai mari ca oricând.

Capitolul 27

Agnosticismul militant şi tabuul OZN

de dr. Alexander Wendt şi dr. Raymond Duvall

În luna august 2008 am primit un e-mail din partea dr. Alexander Wendt, profesor de ştiinţe politice la Universitatea de stat Ohio; la el îşi ataşase lucrarea de douăzeci şi şase de pagini tocmai publicată în revista ştiinţifică de marcă *Political Theory*. Avându-l drept coautor pe dr. Raymond Duvall, „Sovereignty and the UFO"/„Suveranitate şi OZN" se constituie într-o analiză complexă, detaliată şi profund meditativă a motivelor pentru care guvernele ignoră în mod sistematic fenomenul OZN, în ciuda dovezilor copleşitoare ale existenţei lui[183]. În aceste pagini am atins numeroase aspecte ale tabuului OZN, explorând de asemenea chestiunea secretului şi a posibilelor aspecte ameninţătoare ale realităţii OZN, însă, şi în aceste condiţii, întrebarea profundă rămâne fără răspuns: În ciuda tuturor dovezilor, de ce este atât de puternică prohibiţia abordării serioase a subiectului OZN şi ce anume o perpetuează? Pentru ca o nouă agenţie a guvernului să funcţioneze adecvat şi într-un mod încununat de succes, acesta este ultimul aspect de care trebuie să ne ocupăm laolaltă cu propunerile logistice şi structurale. În numeroşii ani pe care i-am petrecut lucrând la acest material, aspectele rămase nerezolvate referitoare la subiecte legate de tabuul OZN au părut să arate ceva cu mult mai mare şi mai fundamental decât s-a spus, însă nu a fost clar ce anume. Fostul consultant ştiinţific al Forţelor Aeriene J. Allen Hynek a sondat această întrebare în anul 1985, dar nu a reuşit să o rezolve. El a descris problema ca fiind o „maladie" ciudată, având

capacitatea de a-şi arunca victimele într-o „stupoare de moarte. Asemenea unui virulent virus al apatiei, poate să imobilizeze cu uşurinţă oraşe şi o ţară întreagă... ca şi cum o zână rea ar administra o poţiune soporifică".[184] Cu toate acestea, nu a reuşit să găsească motivul pentru care îi afectează atât de sever pe cei care sunt răspunzători de conducerea guvernelor şi de protecţia cetăţenilor, prin urmare nu a fost în măsură să ofere un tratament.

Acum, aceeaşi problemă a fost preluată de doi politologi reputaţi, care aruncă o privire dintr-o perspectivă nouă asupra problemei din interiorul comunităţii academice. Alexander Wendt este autorul lucrării premiate „Social Theory of International Politics"/„Teoria socială a politicii internaţionale" (Cambridge University Press, 1999) şi este interesat de aspectele filosofice ale ştiinţelor sociale şi ale relaţiilor internaţionale. Raymond Duvall este profesor şi şef al Departamentului de ştiinţe politice din cadrul Universităţii Minnesota. Punctul său de atracţie este reprezentat de teoriile critice, cu o atenţie deosebită asupra puterii, conducerii şi rezistenţei în lumea politică. Cei doi s-au cunoscut când Alexander Wendt era studentul lui Duvall, la cursurile postuniversitare şi, de atunci, au păstrat legătura. Începând de prin 1999, Wendt a petrecut cinci ani citind şi gândindu-se la subiectul OZN. „Am încercat să înţeleg ce este realmente adevărat în acest context, având în vedere câte prostii, dezinformări şi teorii ale conspiraţiilor pot să existe", mi-a spus el. În 2004, a început să discute cu fostul său îndrumător despre ideile sale şi relevanţa lor pentru teoria politică, iar din aceste discuţii a apărut ideea explorării tabuului. „Iniţial, l-am abordat concentrându-mă pe întrebarea de ce existau secrete oficiale legate de OZN", explică Wendt. „Discuţiile cu el m-au ajutat să înţeleg că secretul reprezenta doar un simptom al problemei, care era mult mai în profunzime." La început, Duvall a

fost, în cel mai bun caz, sceptic, spune el, deoarece nu se gândise la OZN înainte ca Wendt să inițieze discuțiile despre ele. „Probabil că cinstit ar fi să spun că eu întrupam tabuul", scria el într-un e-mail. „Colaborarea cu Alex în redactarea acestui articol mi-a transformat gândirea."

Cei doi eruditi demontează argumentele demitizatorilor, care perpetuează atitudinea politică și culturală potrivit căreia nu trebuie ca OZN-urile să fie luate în serios, și examinează frica adânc înrădăcinată de ipoteza extraterestră, care se află la baza acestui scepticism irațional. Cu toate acestea, în mod ironic, ei spun că au fost afectați în mod direct exact de acest tabu după publicarea lucrării „Suveranitatea și OZN". În acest sens, lucrarea a devenit un „experiment natural", constituindu-se într-o ilustrație de manual a tezei lor. „Fiind primul articol care lua OZN-urile în serios publicat într-o revistă de științe sociale în decenii întregi - aceasta în cazul că a mai fost publicat vreodată un asemenea material -, te-ai fi putut aștepta să genereze anumite controverse", spune Wendt. „În mod clar, membrii mediului academic intră în controverse de la lucruri mult mai mărunte și, de obicei, sunt interesați de dezbaterea unor asemenea lucrări. Însă, după știința noastră, nici măcar unul dintre colegii noștri din domeniul științelor sociale, cel puțin din lumea anglofonă, nu a primit încă provocarea lucrării. Este dezamăgitor, dar această respingere este cel puțin consecventă cu ipoteza lucrării, potrivit căreia există într-adevăr un tabu pe acest subiect, care împiedică dezbaterile raționale."

Dr. Wendt și dr. Duvall au fost de acord să scrie un nou eseu special pentru acest volum, încorporând în el ideile lor din primul articol într-un material destinat cititorilor din afara mediului academic, cu adăugarea unor noi gânduri. Sper că acest material va ajuta la abordarea întrebărilor trenante referitoare la rădăcinile

prăpastiei fundamentale dintre dovezile solide în sprijinul OZN-urilor şi dezinteresul guvernului şi al oamenilor noştri de ştiinţă faţă de investigarea lor. De asemenea, ar trebui să-i dezarmeze pe demitizatori, care, de obicei, vin cu argumente defensive ce arată că, de fapt, nu au studiat faptele, acesta fiind prin el însuşi un indiciu al funcţionării tabuului. Deoarece lucrarea distilează aceste argumente şi se dispensează de ele, probabil că vom căpăta cu toţii o nouă perspectivă asupra acestor demitizatori şi vom adopta o abordare mai raţională a întrebărilor deconcertante avansate de misterul OZN.

Există un tabu legat de această carte - tabuul OZN. Nu în cultura populară, desigur, în care interesul faţă de OZN înfloreşte şi website-urile proliferează, ci la nivelul culturii elitelor - structura credinţei şi practicii autoritare care stabileşte care este, în mod oficial, „realitatea". În ceea ce priveşte fenomenul OZN, această structură este dominată pe plan mondial de trei grupuri: guvernele, comunitatea ştiinţifică şi presa de largă circulaţie. Cu toate că membrii individuali pot să aibă credinţe private diferite în privinţa OZN-urilor, în public, aceste grupuri împărtăşesc punctul de vedere oficial că OZN-urile nu sunt „reale" şi nu trebuie să fie luate în serios - sau, cel puţin, nu trebuie să fie luate mai în serios decât oricare altă credinţă culturală. Pentru aceste elite, o carte cum este aceasta, care într-adevăr ia OZN-urile în serios, este în mod intrinsec problematică.

O manifestare a tabuului OZN este lipsa de interes a oficialilor în a reacţiona faţă de ele ori în a descoperi ce sunt de fapt. Din 1947, când a început era OZN modernă, nici comunitatea ştiinţifică şi nici guvernele (cu excepţia parţială a Franţei) nu au întreprins eforturi serioase pentru a le stabili natura, din câte ştim noi. Au fost depuse rapoarte şi câteva dintre ele au fost investigate oficial după producerea evenimentului, însă vasta lor majoritate a fost ignorată şi

autorităţile nu au întreprins niciun efort pentru a urmări sistematic sau a căuta fenomene OZN. Presa a consolidat acest dezinteres, făcând rareori relatări referitoare la OZN-uri, iar când le-a publicat, a făcut-o inevitabil cu un clipit des din pleoape sau cu o înclinare a capului, ca şi cum ar fi vrut să ne asigure că nu ia OZN-urile în serios.

Dat fiind că ştiinţa modernă pare să considere interesant aproape tot ce găseşte în natură, un asemenea dezinteres este debusolant. Însă numai dezinteresul nu naşte un tabu, care înseamnă ceva interzis, nu doar ignorat. Dimpotrivă, ceea ce îi conferă fenomenului OZN acest statut special este faptul că este considerat a exista în afara limitelor discursului raţional. Cu toate că membrii publicului general pot să creadă că OZN-urile există, autorităţile „ştiu" că OZN-urile nu sunt decât plăsmuiri ale unor imaginaţii hiperactive, cu nimic mai reale decât vrăjitoarele şi unicornii. Astfel, a lua fenomenul OZN în serios echivalează cu a-ţi pune la îndoială propria seriozitate. Când „cei care cred" în OZN par să nege realitatea empirică, culturii elitei nu-i rămâne altceva de făcut decât să le condamne ca fiind ori iraţionale, ori chiar periculoase. În această perspectivă, OZN-urile nu apar în niciun caz ca „obiecte", ci drept ficţiuni deranjante despre care este mai bine să nu discuţi - pe scurt, un tabu care împiedică o dezbatere raţională.

Şi totuşi, realitatea este că OZN-urile nu ţin de credinţă, ci de fapte. Multe mii de rapoarte din întreaga lume descriu obiecte inexplicabile din cer. Cele mai multe constau doar în mărturii ale martorilor oculari, care pot fi respinse ca lipsite de credibilitate - şi unele fără îndoială chiar sunt -, însă faptul că numeroase rapoarte despre OZN vin de la „martori experţi", cum ar fi piloţi civili şi militari, controlori de trafic aerian, cosmonauţi şi oameni de ştiinţă, ar trebui să conteze. Pe de altă parte, unele rapoarte despre OZN sunt coroborate şi cu dovezi materiale, inclusiv fotografii analizate ştiinţific şi imagini video, urme fizice, materiale afectând plantele şi solul, efecte asupra aeronavelor şi semnale de radiolocaţie. În societatea modernă, dovezile materiale sunt considerate, în

mod normal, dovezi categorice ale realităţii, mărturii evidente ale unor lucruri care au o cauză în lumea materială. Şi atunci, pe baza acestui criteriu, cel puţin unele OZN-uri sunt în mod evident reale. Întrebarea care le face să reprezinte o problemă este: ar putea fi extraterestre?

Dovada ignoranţei noastre

Scepticii în privinţa OZN consideră că omul ştie[185], ca fapt ştiinţific, că OZN-urile nu sunt extraterestre şi, prin urmare, pot să fie ignorate. Cu toate acestea, niciunul dintre cele mai puternice argumente în sprijinul acestui punct de vedere nu justifică de fapt respingerea ipotezei extraterestre ca posibilă explicaţie pentru OZN. Nici pe departe. În prezent, nu se ştie, în mod demonstrabil ştiinţific, că niciun OZN nu are origine extraterestră. Dacă respingem această ipoteză *a priori*, respingem ceea ce ar putea să fie explicaţia adevărată, fără să o supunem unei testări. Din nou, aceasta nu înseamnă nici că OZN-urile sunt extraterestre; OZN-urile sunt, la urma urmelor, neidentificate. Însă chiar asta vrem să demonstrăm: în acest stadiu, omul pur şi simplu nu ştie.

Dat fiind că s-a făcut puţină ştiinţă sistematică, pledoaria în sprijinul respingerii fără analiză a ipotezei extraterestre se bazează pe o convingere teoretică *a priori* că vizitele extraterestre sunt imposibile: „Nu poate să fie adevărat, prin urmare nu este". Scepticii au patru argumente principale în acest sens.

„Suntem singuri." Fiinţele omeneşti dezbat de secole dacă mai există viaţă inteligentă undeva în Univers, iar cu descoperirea recentă a peste 400 de planete extrasolare[186], această dezbatere s-a încins considerabil în ultima vreme. Există motive ştiinţifice foarte solide să ne gândim că nu mai există viaţă inteligentă în altă parte, însă încep să apară din ce în ce mai multe motive ştiinţifice la fel de solide pentru a crede că există. Ideea de bază: deocamdată nu ştim.

„Nu pot să ajungă aici."[187] Scepticii susţin că, chiar dacă ar exista viaţă inteligentă în altă parte, acest loc este prea depărtat de Pământ ca să ajungă aici. Teoria relativităţii ne spune că nimic nu poate să se deplaseze cu o viteză mai mare decât viteza luminii (300 000 de kilometri pe secundă). La 0,001 la sută din viteza luminii, adică 107 136 de kilometri pe oră - deja mult peste posibilităţile umane actuale - oricărui vehicul i-ar trebui 4 500 de ani pământeşti să ajungă aici doar din cel mai apropiat sistem stelar. Iar la viteze mult mai apropiate de viteza luminii, o singură navă spaţială ar avea nevoie să transporte mai multă energie decât se consumă actualmente într-un an întreg pe Pământ.

Limitările fizice ale călătoriilor interstelare sunt adeseori considerate ca fiind cel mai puternic motiv pentru respingerea ipotezei extraterestre, dar sunt ele într-adevăr decisive? Simulările pe calculator sugerează că, la viteze cu mult sub aceea a luminii, orice civilizaţie avansată aflată în expansiune ar fi trebuit să ajungă de mult timp pe Pământ.[188] De cât de mult timp, depinde de ipotezele cu care se lucrează, însă chiar şi cele pesimiste dau întâlniri cu Pământul într-un interval de 100 de milioane de ani, practic o clipă în termeni cosmici. În plus, există dubii din ce în ce mai serioase că viteza luminii este cu adevărat o barieră absolută. Găurile de vierme (*wormholes*) - prezise de teoria relativităţii - sunt tuneluri prin spaţiu-timp care ar scurta foarte mult distanţele dintre stele. Şi, apoi, mai există posibilitatea de „propulsie warp" sau manipularea vidului din jurul navei spaţiale pentru a-i permite să treacă prin spaţiu fără dilatarea timpului.[190] Asemenea idei sunt profund speculative, însă, dat fiind cât de departe au ajuns oamenii în numai 300 de ani de la revoluţia noastră ştiinţifică, imaginaţi-vă numai cât de mult ar putea să avanseze o altă civilizaţie în 3 000 de ani (ca să nu mai vorbim în 3 000 000 de ani) după revoluţia ei. În lumina acestor argumente cel puţin, vizitatorii dintr-o altă civilizaţie ar trebui să fie aici, ceea ce invocă celebrul „Paradox al lui Fermi"[191] sau „Atunci unde sunt?"

„Ar putea să aterizeze pe peluza de la Casa Albă." Scepticii duc adeseori argumentaţia un pas mai departe, întrebând: Dacă vizitatorii de pe alte planete au venit până aici să ne vadă, de ce nu aterizează pe peluza de la Casa Albă să se prezinte? La urma urmelor, dacă fiinţele omeneşti ar întâlni viaţă inteligentă în propriile lor explorări spaţiale, asta ar face. Pe această bază, faptul că ocupanţii OZN-urilor nu au făcut acest lucru este dovada că nu se află aici.

Dar chiar aşa să fie? Nu este deloc clar că oamenii care ar rătăci prin spaţiu ar ateriza pe un echivalent extraterestru al peluzei de la Casa Albă dacă ar călători până la o planetă depărtată. Poate că exploratorii avansaţi ar păstra o politică de neamestec în raport cu formele inferioare de viaţă. Indiferent ce ar face fiinţele omeneşti însă, care este baza ştiinţifică pe care putem şti care sunt intenţiile fiinţelor extraterestre, a căror natură şi ale căror interese pot fi cu totul neimaginabile pentru noi. Nu există niciuna şi, ca atare, nu se poate elimina posibilitatea ca extratereştrii să aibă motive ca să evite contactul.

„Am şti dacă s-ar afla aici." Acest argument final face apel la autoritatea omenească, datorită vastei supravegheri a cerului pe care o asigurăm cu radare şi telescoape sofisticate, lumea ar fi ştiut cu siguranţă până acum dacă extratereştrii s-ar afla aici, pentru că experţii i-ar fi descoperit.

Nici această poziţie nu este defel decisivă. În primul rând, presupune o capacitate de observare şi de recunoaştere a OZN-urilor care ar putea să nu fie sigură; dacă unele sunt vehicule capabile să viziteze Pământul, ocupanţii lor ar putea să deţină cu uşurinţă tehnologia care să limiteze cunoaşterea prezenţei lor. În al doilea rând, autorităţile nu au căutat, practic, OZN-uri şi ce nu este căutat sau aşteptat să apară, de obicei trece neobservat. În sfârşit, în perspectiva secretelor oficiale atotputernice legate de OZN, probabil că se ştie mai mult despre ele decât se recunoaşte public. Aceasta nu înseamnă că ceea ce se cunoaşte este originea lor, dar, în faţa unei asemenea discreţii, este firesc să se ridice şi acest semn de întrebare.

Un aspect important: ideea noastră despre aceste argumente nu este că sunt greşite, ci că oamenii raţionali pot să nu fie de acord că sunt sau nu greşite, de vreme ce toate se bazează în esenţă pe ipoteze nedemonstrate şi nu pe fapte determinate ştiinţific. Pe bună dreptate, însuşi faptul că este foarte uşor să ridici obiecţii raţionale faţă de scepticismul privind OZN constituie o nouă dovadă că, vorbind din punct de vedere ştiinţific, fiinţele omeneşti nu pot respinge ipoteza extraterestră. Unii dintre noi pot analiza dovezile şi argumentele şi pot concluziona că probabilitatea este zero, în vreme ce alţii pot acorda mai multă crezare ipotezei, însă cine ştie de fapt ceva? Nimeni, deoarece nu avem cunoaşterea ştiinţifică pentru ca aceste probabilităţi să capete semnificaţii. După cum s-ar exprima fostul secretar al apărării Donald Rumsfeld, aici nu avem de-a face cu „cunoscute necunoscute", ci cu „necunoscute necunoscute", probabilitatea obiectivă rămânând la latitudinea fiecăruia. Iar când există asemenea „dubii raţionale", ipoteza ştiinţifică nu ar trebui să fie respinsă *a priori*. Departe de a dovedi că OZN-urile nu sunt extraterestre, pe scurt, ştiinţa actuală îşi dovedeşte doar ignoranţa.

Ameninţarea reprezentată de OZN

Dacă aplicarea adecvată a ştiinţei impune ca, în prezent, să fim agnostici cu privire la originea extraterestră a OZN, nici crezând şi nici respingând-o, atunci tabuul privind încercarea de a afla ce sunt OZN-urile este absolut deconcertant. La urma urmelor, descoperirea că un OZN provine dintr-un alt punct al Universului ar fi unul dintre cele mai importante evenimente din istoria omenirii, ceea ce face să fie raţională chiar şi investigarea unei posibilităţi foarte reduse. Exact un astfel de raţionament a determinat Congresul Statelor Unite să finanţeze o vreme programul SETI de căutare a dovezilor de viaţă în jurul stelelor îndepărtate. Şi atunci, de ce să nu se finanţeze studiul sistematic al OZN, care sunt relativ apropiate şi, cel puţin uneori, lasă dovezi materiale? Chiar şi în cazul

celor pentru care chestiunea extratereştrilor nu este pusă pe tapet, cum rămâne cu simpla curiozitate ştiinţifică? De ce să nu studiezi OZN-urile, aşa cum fiinţa omenească studiază orice lucru?

Teza noastră este că originile acestui tabu sunt politice. În calitate de politologi, suntem preocupaţi de o posibilă legătură între nevoia de a respinge OZN şi modul în care omul modern îşi organizează şi îşi guvernează societatea. Incapacitatea de a vedea clar şi de a vorbi raţional despre OZN pare să fie un simptom al unei anxietăţi a autorităţii, o frică socială subconştientă de ceea ce ar putea să însemne realitatea OZN-urilor pentru guvernarea modernă.

Ameninţarea este întreită. La nivelul cel mai evident, acceptarea posibilităţii că OZN-ul este *într-adevăr* neidentificat şi că, prin urmare, poate să existe un „altul", necunoscut, foarte puternic, reprezintă o potenţială ameninţare fizică. În mod evident, dacă o altă civilizaţie are capacitatea de a vizita Pământul, înseamnă că are o tehnologie cu mult superioară celei a fiinţelor omeneşti, ceea ce ridică posibilitatea colonizării sau chiar a exterminării. În acest caz, OZN-ul pune sub semnul întrebării capacitatea statului de a-şi proteja cetăţenii de o asemenea invazie. În al doilea rând, este posibil ca guvernele să reacţioneze la posibilitatea ca o confirmare a prezenţei extraterestre să genereze o presiune imensă pentru un guvern mondial, pe care statele teritoriale actuale s-ar opune să-l formeze. Identitatea suverană a statelor moderne se bazează pe deosebirea lor, unele de celelalte. Orice ar necesita subsumarea acestei diferenţe unei suveranităţi mondiale ar ameninţa structura fundamentală a acestor state, foarte depărtată de riscul distrugerii fizice.

În al treilea rând însă şi, din punctul nostru de vedere, cel mai important, ipoteza extraterestră pune în discuţie ceea ce numim natura antropocentrică a suveranităţii moderne. Prin aceasta înţelegem că, în lumea modernă, organizarea politică de pretutindeni se bazează pe ipoteza că numai fiinţele omeneşti au capacitatea şi autoritatea de a guverna şi de a determina soarta colectivă. Natura poate să ne arunce o minge cu efect,

sub forma unei pandemii sau a încălzirii globale, însă când vine vorba să decidem cum să abordăm o astfel de criză, alegerea ne aparţine în exclusivitate. Un asemenea antropocentrism sau centrare pe om este o ipoteză modernă, mai puţin obişnuită în perioadele preistorice şi străvechi, când natura sau zeii erau consideraţi mai puternici decât fiinţele omeneşti şi se considera că ei guvernau.

Fapt semnificativ, pe această bază antropocentrică, statele moderne sunt capabile să impună o loialitate excepţională şi resurse din partea supuşilor lor. Deoarece o posibilă explicaţie a fenomenului OZN este extraterestră, luarea în serios a OZN pune sub semnul îndoielii această ipoteză atât de dragă. Ea avansează posibilitatea producerii unui eveniment analog materializării lui Dumnezeu, cum ar fi A doua venire a lui Hristos la creştini. Încotro s-ar îndrepta loialitatea oamenilor într-o asemenea situaţie şi ar putea oare statele să supravieţuiască, în actuala lor formă, în cazul în care o asemenea chestiune ar căpăta preponderenţă politică? Punctul nostru de vedere este că supravieţuirea politică a statului modern depinde de condiţia ca această chestiune să nu aibă preponderenţă politică. Prin urmare, un tabu autoritar pe tema OZN este necesar funcţional pentru ca guvernarea să fie susţinută în forma ei prezentă.

În concluzie, subiectul OZN creează o insecuritate profundă, inconştientă, în contextul căreia anumite posibilităţi sunt de neconceput din cauza pericolului lor inerent. Din acest punct de vedere, tabuul OZN este identic cu negarea în psihanaliză: suveranul reprimă OZN de teama a ceea ce ar putea dezvălui referitor la el însuşi. Prin urmare, suveranului nu îi rămâne nimic altceva de făcut decât să-şi întoarcă privirea - să ignore şi prin aceasta să fie ignorant în privinţa OZN - şi să nu ia niciun fel de decizie.

Întreţinerea tabuului

Sugestia că tabuul OZN este necesar din punct de vedere funcţional pentru guvernarea modernă antropocentrică nu

înseamnă că o să fie şi întreţinut automat. Pentru o interdicţie atât de strictă este nevoie de strădanii. Ca să fim clari, nu este vorba de strădaniile conştiente ale unei vaste conspiraţii care caută să suprime „adevărul" despre OZN, ci de nenumărate practici necontrolate, care ne ajută „să ştim" că OZN-urile nu sunt extraterestre şi, prin urmare, pot fi ignorate. Strădania tabuului OZN este paradoxală totuşi, deoarece, spre deosebire de zilele în care viziunile şamanilor şi ale profeţilor erau considerate ca fiind încărcate de autoritate, în lumea modernă, cunoaştem lucrurile făcându-le vizibile şi încercând să explicăm cum funcţionează, ceea ce în cazul OZN-urilor ar fi autodistructiv, deoarece ar putea să ducă la validarea ipotezei extraterestre. Prin urmare, sunt necesare tehnici de a face OZN-urile „cunoscute" fără a se încerca practic să se afle ce sunt. Se pot distinge cel puţin patru moduri de a realiza acest lucru.

Primul este constituit de reprezentările autoritare sau de descrierile a ceea ce sunt OZN-urile, aşa cum sunt ele puse în circulaţie de cei care au autoritatea de a stipula ce constituie realitatea oficială - guvernele, comunitatea ştiinţifică şi presa. Patru asemenea reprezentări actuale sunt cu deosebire de remarcat: (1) OZN-urile sunt cunoscute de ştiinţă ca având explicaţii convenţionale, pentru toate motivele pe care le-am criticat anterior; (2) OZN-urile nu sunt un motiv de îngrijorare pentru securitatea naţională,[192] ceea ce le permite statelor să se spele pe mâini de această problemă; (3) orice studiu legat de OZN este prin definiţie pseudoştiinţă, de vreme ce OZN nu există; (4) OZN-urile sunt S.F., ceea ce mută aspectul existenţial înspăimântător al unei potenţiale întâlniri extraterestre în siguranţa imaginaţiei. Nu spunem că autorităţile moderne încearcă în mod conştient să apere tabuul OZN când fac asemenea reprezentări. Părerea noastră este că, oricare ar fi intenţiile concrete în situaţii particulare, aceste reprezentări (şi altele, fără îndoială) au efectul consolidării consensului autorităţii că OZN-urile nu trebuie să fie luate în serios.

O a doua tehnică prin care este întreţinut tabuul răstoarnă cu susul în jos aspectul legat de pseudoştiinţă. Ne gândim aici

la anchetele sub oblăduire oficială, dar problematice pe subiectul OZN, cum ar fi Raportul Condon din 1968, al cărui scop a fost să creeze aparenţa unei evaluări obiective, ştiinţifice, reafirmând în acelaşi timp punctul de vedere dominant că acest fenomen este un balon de săpun. După cum s-a documentat pe larg în literatură, în cazul Condon această predilecţie ideologică a dus la erori grosolane de concepţie a cercetării şi de deducţie empirică, precum şi la un rezumat care respingea total ipoteza extraterestră, cu toate că nu s-au putut găsi explicaţii convenţionale pentru un procent uriaş de 30 la sută din cazurile studiate. Aceasta nu înseamnă că nu există şi o abordare ştiinţifică de valoare în Raportul Condon (dimpotrivă), dar, în ultimă instanţă, a fost un „proces mediatic" pentru ipoteza extraterestră. Pe de altă parte, concluzia raportului potrivit căreia OZN-urile, în mod sigur, nu sunt extraterestre a fost acceptată imediat de comunitatea ştiinţifică în ansamblul ei şi, de asemenea, le-a permis Forţelor Aeriene ale SUA să se dezangajeze public de problema OZN, ceea ce încercaseră să facă de o bună bucată de vreme. Faptul că un raport atât de plin de fisuri a putut să fie îmbrăţişat atât de uşor atestă cât de profund încetăţenită este „dorinţa de a nu crede".

Un al treilea factor care întreţine tabuul este secretul oficial aproape total legat de rapoartele despre OZN ale personalului militar, al cărui efect este eliminarea aproape totală din sistem a cunoştinţelor care ar putea să sprijine argumentul ca OZN-urile să fie luate în serios, prin aceasta (cel puţin implicit) consolidând argumentaţia sceptică. Secretul care învăluie fenomenul OZN îmbracă cel puţin două forme. Cea mai evidentă este ascunderea informaţiilor referitoare la cazurile cunoscute, fie prin redactarea textului, fie spunându-se cetăţenilor care solicită documente în virtutea legii accesului liber la informaţie că nu există niciun fel de documente relevante. (În SUA, legea le impune agenţiilor guvernului să informeze publicul dacă documentele solicitate sunt secrete sau să le desecretizeze cu secţiunile sensibile şterse.) Cealaltă formă a secretului - neraportarea

sub nicio formă a incidentelor OZN – este mai dificil de apreciat, de vreme ce este imposibil de ştiut câte cazuri de acest gen există. Şi totuşi, faptul că majoritatea guvernelor nu desecretizează din oficiu rapoartele OZN – deşi în ultimii ani această tendinţă a început să prezinte schimbări în unele ţări, dar nu şi în Statele Unite – nu inspiră încrederea că avem cunoştinţă de întregul univers al cazurilor.

Acest model comportamental caracterizat de secret dă, desigur, apă la moară teoriilor conspiraţiei, deoarece naşte în mod firesc întrebarea: „Ce încearcă guvernul să ascundă?" Pe de altă parte, suntem preocupaţi nu de conţinutul propriu-zis, ci numai de efectul discreţiei oficiale, care ajută la consolidarea tabuului OZN prin eliminarea din sistem a cunoştinţelor potenţial opuse. Punctul nostru de vedere este că, departe de a ascunde adevărul privitor la extratereştri, statul îşi ascunde mai curând ignoranţa, dar cine ştie? În contextul secretomaniei legate de subiectul OZN, credinţa personală este tot ce ne mai rămâne.

Ultimul mecanism este disciplina, prin care înţelegem tehnicile de comandă a gândurilor şi acţiunilor care nu se bazează pe apelul raţional la ştiinţă, ci, mai elementar, pe presiunile sociale şi putere. O formă deosebit de puternic reliefată în contextul OZN este respingerea socială a oamenilor care îşi exprimă public „credinţa" în OZN-uri – prin ridiculizare, bârfe, evitare, condamnare publică şi/sau asasinat mediatic –, astfel încât nu numai ideea de OZN este respinsă, ci şi persoana care sprijină această idee şi a cărei credibilitate este pusă în discuţie. Dată fiind dorinţa indivizilor de a-şi atrage aprobarea, de a-şi construi o reputaţie şi de a progresa profesional, perspectiva acestui gen de disciplină duce la autocenzură, care alimentează „spirala tăcerii" asociată cu OZN şi care face, de la bun început, ca aceasta să fie un subiect despre care e greu să vorbeşti.

Rezistenţa prin agnosticism militant

Toate acestea sunt mecanisme foarte eficiente şi, ca urmare, s-ar putea spune că în privinţa tabuului OZN, „opoziţia este futilă". Însă tabuul are cel puţin trei puncte slabe, care îl fac potenţial instabil, împreună cu structura antropocentrică a guvernării, pe care o susţine.

Unul este însuşi OZN-ul. În ciuda eforturilor autorităţilor de a le nega caracterul real, OZN-urile continuă să se arate, cu încăpăţânare, generând o nevoie permanentă de a le transforma în nonobiecte. Guvernele moderne n-au decât să nu recunoască OZN-urile, însă, în faţa perpetuării anomaliilor, întreţinerea unei asemenea nonrecunoaşteri impune eforturi.

O altă slăbiciune rezidă în interesele diferite legate de cunoaştere ale ştiinţei şi statului. Deşi cele două sunt aliniate astăzi în discursul de autoritate anti-OZN, statul este interesat în esenţă de întreţinerea naraţiunii sale sceptice pe subiectul OZN ca fiind cu siguranţă adevărată, în vreme ce ştiinţa recunoaşte, cel puţin în principiu, că adevărurile legate de OZN nu pot să fie decât tentante. Prezumţia ştiinţei este că realitatea are ultimul cuvânt, ceea ce creează posibilitatea ca scopul cunoaşterii ştiinţifice să contracareze dogma statului.

Şi apoi există liberalismul, substanţa esenţială a guvernării moderne. Chiar atunci când produce subiecţi raţionali care ştiu că „a crede" în OZN este absurd, liberalismul îşi justifică acea calitate de discurs care produce subiecţi liber-gânditori, care s-ar putea îndoi de acest lucru.

Genul de rezistenţă care poate să exploateze cel mai bine aceste slăbiciuni poate fi numit „agnosticism militant". Prin „agnostic" înţelegem că nu trebuie să se adopte nicio poziţie în problema originii extraterestre a OZN înainte ca acestea să fie studiate temeinic. Rezistenţa trebuie să fie agnostică deoarece, date fiind cunoştinţele noastre actuale, nici negarea şi nici credinţa în ipoteza extraterestră nu sunt justificate; pur şi simplu nu ştim. Concret, agnosticismul înseamnă „a

vedea" OZN-urile aşa cum sunt în loc să le ignori, să le iei în serios ca obiecte reale şi într-adevăr neidentificate, cu o definiţie largă pentru a include orice fenomen natural. De vreme ce tabuul tocmai o asemenea admitere a realităţii OZN interzice, simplul fapt de „a vedea" este un gen de rezistenţă personală.

Pe de altă parte, pentru a avea eficienţă din punct de vedere politic, rezistenţa trebuie să fie şi militantă, prin aceasta înţelegând publică şi strategică. Într-adevăr, agnosticismul pur privat privitor la OZN, de acel gen pe care oamenii din lumea modernă îl pot manifesta faţă de Dumnezeu, nu face nimic pentru a pune capăt spiralei tăcerii care învăluie subiectul şi astfel, de fapt, contribuie la ea. Pentru a sparge cercul, rezistenţa trebuie să fie direcţionată către problema centrală pe care o ridică fenomenul OZN, şi anume reducerea ignoranţei noastre colective în legătură cu ceea ce sunt ele de fapt, şi nu problema colaterală a secretomaniei oficiale, care reprezintă, din punct de vedere strategic, o diversiune. (Dacă avem dreptate că guvernele ascund nu adevărul, ci propria ignoranţă, atunci, chiar dacă desecretizează toate dosarele, nu vom fi cu nimic mai aproape de a afla ce sunt de fapt OZN-urile.) Aceasta înseamnă că este necesară, mai presus de orice altceva, o ştiinţă sistematică despre OZN, pe baza căreia am putea eventual să fim capabili să emitem judecăţi în cunoştinţă de cauză în legătură cu ele, în loc să reiterăm pur şi simplu dogme de un gen sau de altul.

Pentru a depăşi cercetarea ştiinţifică minimală realizată deja şi pentru a face noi progrese, o asemenea ştiinţă va trebui să realizeze trei lucruri. În primul rând, să se concentreze asupra cazurilor agregate şi nu asupra cazurilor individuale. Dată fiind incapacitatea noastră de a manipula sau a prevedea fenomenele OZN, există limite inerente cu privire la ce anume pot să ne arate studiile de caz. Deja, analizele oficiale ale unor cazuri alese au fost, în unele situaţii, în măsură să elimine explicaţiile convenţionale - ce anume nu sunt -, dar aceasta nu ne spune ce sunt de fapt

aceste OZN-uri. OZN-urile sunt asemenea fenomenelor meteorologice, care pot fi studiate adecvat numai în masă.

În al doilea rând, ştiinţa despre OZN (ozenologia) va trebui să se concentreze asupra descoperirii de noi rapoarte în locul analizării celor vechi. Iar aceasta din cauză că rapoartele de bună calitate existente deja sunt puţine la număr şi au fost adunate accidental şi cu o varietate de mijloace, ceea ce face aproape imposibilă găsirea unor modele repetitive. Mai mult de atât chiar, există doar atâta informaţie câtă poate să fie extrasă dintr-un raport istoric, şi anume unul deconectat de cunoaşterea contextului de mediu. Încercarea de a genera noi rapoarte în mod sistematic poate să amplifice foarte mult obiectivele datelor şi să le pună automat într-un context.

În sfârşit, o ştiinţă va fi obligată să se concentreze asupra colectării de dovezi obiective, materiale şi nu subiective, a relatărilor martorilor oculari, pentru că numai acestea vor convinge autorităţile că OZN-urile „există", ca să nu mai vorbim că ipoteza extraterestră merită să fie luată în considerare. Desigur, obţinerea unor asemenea dovezi nu este simplă, însă, după cum au demonstrat-o imaginile radar şi video existente, precum şi analizele chimice ale câtorva „locuri de aterizare", este posibilă.

Orice încercare serioasă de satisfacere a acestor cerinţe va necesita o considerabilă infrastructură tehnologică (instalaţii radar şi alte echipamente de monitorizare) şi sume imense de bani. În mod normal, ar fi de aşteptat ca statul să asigure acest capital. Cu toate că s-au întreprins toate eforturile pentru aceasta, teoria noastră specială despre tabuul OZN - că este un imperativ funcţional al guvernării moderne, antropocentrice - ne face în mod necesar pesimişti că guvernele lumii vor trece la acţiune cât de curând. Ca atare, pare important din punct de vedere strategic să luăm în considerare, alături de eforturile de asigurare a participării statelor, moduri alternative de fondare a unei ştiinţe despre OZN.[194]

Indiferent dacă este abordată de stat sau de societatea civilă ori de ambele, problema ignoranţei în materie de OZN este în mod fundamental politică înainte de a fi ştiinţifică şi,

ca atare, va fi necesar un agnosticism cu adevărat militant pentru a o depăşi. Însă, chiar şi aşa, nu există vreo garanţie că studiul sistematic va pune practic capăt ignoranţei în privinţa subiectului OZN; aceasta trebuie să aştepte ştiinţa. Dar, după şaizeci de ani de negare oficială a acestui fenomen potenţial extraordinar, a sosit vremea să încercăm.

Capitolul 28
Înfruntarea unei provocări extreme

O înţelegere mai profundă a aspectelor subconştiente ale tabuului OZN - cele care de altfel sunt în afara posibilităţilor noastre - este esenţială dacă vrem ca, în sfârşit, să încheiem capitolul vechilor modalităţi de gândire şi să facem progrese în acest subiect. Ideile provocatoare pe care le-am prezentat în capitolul anterior poate că nu răspund la toate întrebările, dar cei doi specialişti în ştiinţe politice fac o demonstraţie surprinzătoare şi convingătoare. Ei afirmă că problema fundamentală care afectează adevărata înţelegere a OZN este ignoranţa, nu secretul, şi că această ignoranţă este acceptată deoarece slujeşte un scop politic. Forţele ascunse şi temerile care sălăşluiesc sub această ignoranţă politică o susţin, în vreme ce o şi transformă în ceva mult mai puternic: o negare activă şi o interdicţie plină de zel îndreptată până şi împotriva gestului simplu de a lua în considerare subiectul OZN ca fiind serios. Problema este mult mai stimulantă şi mult mai conflictuală decât simpla ignoranţă, după cum am văzut. Se manifestă sub forma familiară a unui tabu, ceva atât de profund acceptat şi considerat atât de sigur, încât cei mai mulţi dintre noi nici măcar nu ne-am gândit de două ori la ea.

Scopul politic este unul foarte puternic: întreţinerea imperativului că trebuie să evităm să ne confruntăm cu posibilitatea ca vreun OZN să fie de origine extraterestră. Pentru că, dacă ar fi, ar însemna că aceste miraculoase nave, vehicule, obiecte de origine necunoscută - orice ar fi ele - sunt produse de un „altcineva" mai puternic de altundeva. Un asemenea concept este pur şi simplu inacceptabil şi poate să genereze un sentiment de teroare primordială în fiinţa umană. Avem grijă de acest lucru prin intermediul strategiei

politice a negării existenţei OZN, atitudine care ne protejează, indiferent cât de temporar, de obligaţia de a ne confrunta cu această ameninţare de neimaginat pentru stabilitatea noastră fundamentală.

Oamenii de ştiinţă au propriile motive să se teamă. OZN-urile fac dovada unor caracteristici care par să contrazică legile fundamentale ale fizicii, pe care se bazează felul în care înţelegem universul; dacă oamenii de ştiinţă ar face un efort concertat de identificare a lor, ar fi oare posibil să li se pară că fenomenul este cumva „insondabil" prin intermediul metodologiilor actuale? Deocamdată, OZN-urile au îngreunat toate studiile - se apropie tot mai mult, dar nu suficient de mult. Să însemne aceasta, oare, că nu am fi capabili niciodată să aflăm ce sunt, nici dacă am încerca? Poate că, brusc, fenomenul ni se va dezvălui singur, înainte să ştim prea multe despre el, iar noi nu vom putea să reacţionăm.

Fiecare dintre noi poate să exploreze rădăcinile rezistenţei lui în privinţa acceptării caracterului real al OZN, un proces care, din fericire, a început deja pentru majoritatea cititorilor. S-ar putea să nu fim conştienţi pe deplin de răspunsurile şi modelele îngropate adânc, mai ales pentru că rezistenţa este universal acceptată. Când ridiculizează OZN-urile, scepticii nu îşi fac conştient griji în privinţa unor abstracţii, cum ar fi umanismul antropocentric ori pierderea statalităţii ori ameninţarea anihilării, dar aceasta nu înseamnă că aceste probleme nu se află la baza reacţiei lor reflexe. Oficialii guvernelor nu examinează nici ei activ aceste temeri când preferă să ignore fenomenul OZN sau să ascundă informaţii publicului, respectând o tendinţă veche de decenii. Oamenii de ştiinţă susţin cu uşurinţă că nu există dovezi, dar nu se gândesc la potenţiala provocare pe care OZN-urile o reprezintă pentru fundamentul ştiinţei aşa cum o cunosc ei. Atât de mult acţionează în afara câmpului conştientizării, perpetuând un gen de orbire.

O explorare personală ar putea dezvălui doar un ciudat disconfort în raport cu ansamblul noţiunii de OZN, o evitare automată, instinctuală, a provocării pe care o reprezintă în

mod inerent. După cum spun Wendt şi Duvall, „tabuul OZN este sinonim cu negarea în psihanaliză". Fără să stea să cântărească lucrurile, mulţi ar spune probabil că nu pot să precizeze exact care este această provocare. Pentru cei care vor să exploreze mai aprofundat, probabil că vor ieşi la suprafaţă „argumentele sceptice" articulate în capitolul anterior; ori, în cazul altora, vor exista conflicte de ordin religios. Cei mai mulţi dintre noi am prefera să nu luăm deloc în calcul acest subiect, deoarece ni s-a pus la dispoziţie o cale convenabilă de evitare, o interdicţie acceptată a „credinţei în OZN-uri", care ne permite să ne identificăm cu poziţia „elitei". Speranţa mea este că, poate acum, după ce au digerat întregul material prezentat în această carte, cei care au reuşit să ajungă până în acest punct nu vor mai fi la fel de uşor influenţaţi ca înainte de acest tabu transparent.

Temerile inconştiente legate de implicaţiile OZN s-au adăpostit cel mai probabil în mintea cuprinzătoare a sistemului politic american începând de la sfârşitul anilor 1940, când OZN-urile au erupt pentru prima oară pe scenă la nivel naţional. Cu toate acestea, o anumită parte a populaţiei Statelor Unite era deja predispusă să considere rapoartele referitoare la „farfuriile zburătoare" ca farse sau exagerări. În 1938, celebra emisiune radiofonică a *Războiului lumilor* a lui Orson Welles a produs panică în rândurile a numeroşi ascultători cu dramatizarea exagerat de realistă a invaziei realizate de o navă spaţială marţiană, prezentată ca şi cum ar fi fost un reportaj transmis în direct. Oamenii au fugit practic din locuinţele lor din New Jersey - locul presupusei invazii - şi mulţi alţii au fost convinşi că într-adevăr Pământul era atacat şi că aveau să moară cu toţii. Emisiunea a accesat un gen cu totul diferit de frică, pe care americanii nu o mai cunoscuseră, ceva inexplicabil de terifiant. Celor care au suferit acest impact avea să le fie cu mult mai greu să se încreadă în relatările ulterioare referitoare la obiecte zburătoare neidentificate şi, în acest sens, de la bun început, a fost întărit un disconfort autoimpus faţă de relatările legate de OZN.

Însă, în cursul acelor ani de început şi până în anii 1950, ne aflam cu toţi în faza de copilărie în privinţa acceptării posibilelor semnificaţii ale fenomenului OZN. Agenţiile militare şi de informaţii erau ocupate cu sarcina de a încerca să discearnă ce puteau fi acele obiecte în contextul Războiului Rece. Forţele Aeriene ale Statelor Unite s-au acomodat la îngrijorarea publică, dându-şi toată silinţa să explice fenomenul OZN şi, dacă nu puteau, să pretindă că ar fi putut. Această negare incipientă, instigată de Comisia Robertson în 1953 şi apoi consolidată de Raportul Condon din 1968, s-a înrădăcinat şi mai profund odată cu trecerea timpului. Poate că, pe măsură ce am aflat mai multe despre OZN, după desfiinţarea Proiectului Blue Book, căpătând o imagine mai clară cel puţin în privinţa caracteristicilor şi comportamentului lor, am avut, progresiv, tot mai multe motive să fim îngrijoraţi de aspectele lor ameninţătoare. Când a luptat împotriva problemei tabuului, în anii 1980, J. Allen Hynek a subliniat că oficialii resimţeau „o puternică dorinţă de a nu face nimic".[195] Însă a mai adăugat ameninţător că „istoria a dovedit că, în timp, zăgazurile se sfărâmă, uneori cataclismic".[196]

În acest moment avem la dispoziţie opţiunea de a încuraja zăgazurile să se sfărâme, pe cât posibil încet şi metodic, nu cataclismic. Trebuie să recunoaştem că pericolele potenţiale ale admiterii şi investigării OZN-urilor sunt reale. Temerile sunt de înţeles şi chiar justificate; şi da, repercusiunile ar putea să fie destabilizatoare în plan social.

Însă, indiferent cum se va rezolva în cele din urmă această dilemă, *establishment*-ul politic american monopolizează pentru moment orice proces de luare a deciziilor. Organismele oficiale din alte ţări nu au fost copleşite în mod evident de proiecţia unor temeri şi nici nu consideră că orice risc inerent ar justifica ignorarea OZN. Realizează deja progrese şi bănuiesc că majoritatea acestor oficiali cred că este mai periculos să ignori OZN-urile decât să le înfrunţi. Majoritatea publicului american, după cum au arătat diverse sondaje, admite deja caracterul real al OZN şi nu pare să fie traumatizat de el. Dimpotrivă, pare să vrea să ştie mai mult.

În beneficiul *establishment*-ului politic, cred că singura noastră opţiune este să aducem în câmpul conştiinţei absolut orice temere. Când vom decide, ca societate, să ne ocupăm onest de OZN, vom intra într-un proces „terapeutic" amplu, care va diminua sau chiar elimina în cele din urmă puterea forţelor care întreţin tabuul. Scoţând în sfârşit la lumină aceste dinamici, le vom dezarma. Probabil că aceasta este singura cale prin care noi toţi putem face următorul pas, deoarece el va submina însăşi fundamentul sistemului politic actual, obstacolul central care ne stă în cale.

Între timp, sper că toţi colaboratorii la realizarea acestei cărţi au ajutat la calmarea unei părţi din această anxietate existenţială. Înţelegerea aduce linişte şi, după cum spune clişeul, cunoaşterea înseamnă putere, iar adevărul te face om liber. Ca adevăraţi „militanţi agnostici", putem să ne dăm seama că schimbarea politică trebuie să încorporeze consideraţii mai filosofice. Ca în metafora lui Hynek, apele cresc la un nivel care, în cele din urmă, va forţa zăgazul să se sfărâme. Putem găsi o rezolvare sănătoasă la provocarea OZN şi la tot ce reprezintă ele şi trebuie să facem acest lucru.

Odată cu lansarea unei noi agenţii a guvernului Statelor Unite şi cu degajarea unor noi resurse, ştiinţa ar putea să-şi reia locul de drept în studiul OZN, asumându-şi subiectul şi începând o nouă investigaţie. Un asemenea scenariu ar reprezenta o abatere dramatică de la un trecut în care puţini oameni de ştiinţă nobili au făcut efortul de a discuta deschis despre acest subiect controversat, în vreme ce alţii, deşi interesaţi, au fost inibaţi de riscul ridiculizării profesionale. Restul au cedat concepţiei că nu exista nimic demn de studiat, după cum subliniază rezumatul Raportului Condon.

Câţiva oameni de ştiinţă au studiat şi au investigat activ OZN-urile în ciuda obstacolelor profesionale şi avem multe de învăţat de la ei, în ciuda trecerii timpului. În 1968, Comitetul pentru Ştiinţă şi Aeronautică al Camerei Reprezentanţilor a ascultat mărturia dr. James E. McDonald, fizician,[197] cercetător principal la Institutul de Fizică a Atmosferei de la

Universitatea statului Arizona şi membru al Academiei Naţionale de Ştiinţe, care a dedicat doi ani investigării cazurilor OZN. Ca urmare a studiului său concentrat - o raritate în cadrul profesiei sale -, McDonald a spus în faţa comisiei Congresului că „nicio altă problemă care vă intră în responsabilitate nu este comparabilă ca importanţă ştiinţifică şi naţională", iar acest extraordinar subiect nu trebuie ignorat. Dacă alţi oameni de ştiinţă s-ar fi deranjat să întreprindă asemenea studii, mulţi ar fi ajuns la aceeaşi concluzie, iar noi ne-am afla într-o situaţie diferită astăzi. Însă, la scurt timp după aceea, raportul partizan şi eronat al universităţii statului Colorado a anulat eforturile unor oameni de ştiinţă cu activităţi de pionierat, precum McDonald, de a trezi interesul comunităţii ştiinţifice pentru studierea fenomenului OZN.

De atunci, dr. Peter A. Sturrock, profesor emerit de fizică aplicată la Universitatea Stanford şi director emerit al Stanford's Center for Space Science and Astrophysics/Centrul pentru Ştiinţe Spaţiale şi Astrofizică al Universităţii Stanford, a preluat conducerea în combaterea efectelor Raportului Condon. În 1975, el a realizat un sondaj al Societăţii Astronomice Americane şi a constatat că 75 la sută din respondenţi îşi doreau să vadă publicate în revistele ştiinţifice mai multe informaţii referitoare la subiectul OZN. Datorită faptului că aceste reviste au respins *a priori* lucrările referitoare la OZN şi la alte anomalii, Sturrock a fondat Society for Scientific Exploration/Societatea pentru Explorări Ştiinţifice şi revista sa *Journal of Scientific Exploration*, care a început să apară din 1987.

Sturrock este, probabil, cel mai eminent om de ştiinţă care a aplicat metoda ştiinţifică convenţională la fenomenul OZN. A fost premiat de Societatea Astronomică Americană, de Institutul American de Aeronautică şi Astronautică, de Universitatea Cambridge, de Fundaţia Gravity şi de Academia Naţională de Ştiinţe. Institutul American de Aeronautică şi Astronautică a subliniat „contribuţia [sa] majoră în domeniile geofizicii, fizicii solare şi astrofizicii, calităţile de conducător

în cadrul comunităţii ştiinţelor spaţiale şi devotamentul în căutarea cunoaşterii". A publicat cinci volume, trei monografii, trei sute de articole şi rapoarte şi un memoriu în 2009.[198]

În 1997, Sturrock a iniţiat şi a condus prima mare investigaţie ştiinţifică în domeniul fenomenului OZN de la studiul Condon, pentru a vedea la ce concluzii va ajunge un nou grup de oameni de ştiinţă în privinţa acestora. A fost convocată o conferinţă de patru zile într-o regiune rurală a statului New York pentru trecerea în revistă cu rigurozitate a dovezilor materiale asociate rapoartelor despre OZN. Şapte investigatori, inclusiv Jean-Jacques Velasco şi dr. Richard Haines, au prezentat cazuri bine documentate cu dovezi fotografice, urme la sol şi urme pe vegetaţie, analize ale deşeurilor unor OZN, dovezi radar, interferenţe în funcţionarea echipamentelor automobilelor şi avioanelor, efecte aparent gravitaţionale sau inerţiale şi efecte fiziologice asupra martorilor. Grupul de nouă oameni de ştiinţă care au făcut această trecere în revistă, proveniţi din diverse domenii - majoritatea erau „hotărât agnostici sceptici" şi nu avuseseră niciun contact anterior cu OZN-urile, potrivit lui Sturrock -, a revizuit prezentările şi a realizat un rezumat sobru, atent formulat. Cu toate că nu a reuşit să tragă nicio concluzie precisă într-un timp atât de scurt, grupul a recomandat continuarea evaluării atente a rapoartelor despre OZN. A admis că studiul Condon era depăşit şi că, de câte ori se produc fenomene neexplicate, bineînţeles că trebuie investigate. Şi da, continuarea investigării şi a studierii datelor legate de fenomenele OZN poate să contribuie la rezolvarea problemei OZN. Aceste remarci au reprezentat un semnificativ progres al poziţiei *establishment*-ului ştiinţific.[199]

Şi totuşi, această trecere în revistă nu a schimbat mare lucru. Oamenii de ştiinţă continuă să se confrunte cu obstacole, subliniază Sturrock, precum: lipsa finanţării pentru cercetare, ipoteza falsă că nu există date sau dovezi, percepţia că subiectul nu este „respectabil" şi respingerea *a priori* de reviste a lucrărilor de cercetare. Un impediment este acela că, în loc să se analizeze datele şi să se întreprindă paşi pentru a

se colecta mai multe, mulţi oameni de ştiinţă au încercat să interpreteze subiectul teoretic, ca să dea apoi o motivaţie teoretică pentru respingerea lui. De exemplu, astronomul Frank Drake a declarat în 1998 că, dacă rapoartele referitoare la OZN-uri sunt reale, trebuie să se datoreze unor nave spaţiale extraterestre. Însă călătoriile interstelare sunt imposibile, prin urmare nu trebuie să se ţină seama de rapoarte. Acest argument se reduce la familiara şi sceptica aserţiune că nu se pot întâmpla, deci nici nu se întâmplă. „În cercetarea ştiinţifică normală, dovezile din observaţii au întâietate faţă de teorie", subliniază Sturrock. „Dacă nu se întâmplă, se poate întâmpla."[200]

În luna ianuarie 2010, prestigioasa Royal Society of London / Societatea Regală de la Londra a convocat o conferinţă de două zile despre „detectarea vieţii extraterestre şi a consecinţelor pentru ştiinţă şi societate". Fizicieni, chimişti, biologi, astronomi, antropologi şi teologi s-au reunit - împreună cu reprezentanţi de la NASA, Agenţia Spaţială Europeană şi Biroul pentru Afacerile Spaţiului Extraterestru din cadrul ONU - pentru discutarea cercetărilor ştiinţifice asupra căutării inteligenţei extraterestre. Însă o temă nu a făcut parte din această combinaţie: fenomenul OZN, încă neexplicat. Din nou, a părut că întreaga masă de dovezi pur şi simplu nu există. Şi sunt cât se poate de sigură că, dacă vreunul dintre participanţi ar fi fost deschis şi curios, poate chiar informat despre acest subiect, nu ar fi riscat să o recunoască în mijlocul atâtor stimaţi colegi de primă mărime participanţi la acest forum. Însă faptul că această întâlnire a avut loc şi s-a bucurat de relatări în presă ilustrează fascinaţia crescândă şi un grad mai ridicat de acceptare acordată căutării vieţii în afara planetei Pământ. Cred că după ce Statele Unite îşi vor înfiinţa propria agenţie guvernamentală pentru a stimula cercetările pe tema OZN-urilor şi, prin aceasta, va schimba atitudini în cadrul comunităţii ştiinţifice, următoarea conferinţă de acest gen va avea şi un lector legitim pentru domeniul OZN.

Treptat, ştiinţa va alege grâul de neghină şi va concepe un mijloc de a integra datele despre OZN, până acum

neorganizate, într-un cadru propriu. Paşii precişi care trebuie urmaţi au fost sugeraţi de o serie de oameni de ştiinţă îngrijoraţi, dar nu intră în obiectivele acestei cărţi. Pe de altă parte, modificările radicale ale normei ştiinţifice acceptate - tot ceea ce poate să conducă la modificări profunde ale înţelegerii - nu s-au produs niciodată uşor. OZN-urile par să fie primele care constituie o provocare pentru ceva într-atât de fundamental cum este concepţia noastră antropocentrică sau centrată pe om, ceea ce ar putea însemna că opoziţia faţă de studierea lor se poate dovedi a fi cea mai îndelungată din istoria omenirii.

Potrivit definiţiei filosofului ştiinţei Thomas S. Kuhn, autor al studiului clasic din 1962 *The Structure of Scientific Revolutions/Structura revoluţiilor ştiinţifice*, procesul unei modificări de paradigmă începe atunci când este descoperită o anomalie persistentă, care nu poate fi explicată de setul existent de ipoteze din cadrul ştiinţific curent. Fenomenul neexplicat subminează dogma fundamentală a concepţiei prevalente despre lume. Când se manifestă prima oară, implicaţiile şi caracteristicile fizice ale anomaliei par absolut de neconceput, total în afara graniţelor a ceea ce ar putea fi real, impunând ca urmare respingerea de către *establishment*. La început, prezenţa sa este respinsă ca fiind o eroare şi, adeseori, este ridiculizată, susţinătorii legitimităţii ei fiind urâţi şi persecutaţi, funcţiile şi reputaţiile lor fiind expuse la riscuri. Pe măsură ce dovezile se înmulţesc şi nu mai poate să fie respinsă, se fac încercări de a fi încorporată şi definită în parametrii paradigmei existente. Ameninţarea la adresa înţelegerii actuale este amplificată şi *establishment*-ul se agaţă şi mai îndârjit de realitatea sa autodefinitorie şi autodefinită, ca şi cum s-ar confrunta cu moartea. În acelaşi timp, aşa cum o descrie Kuhn, graniţele vechii paradigme încep să devină mai „fluide" şi câţiva oameni de ştiinţă cu funcţii înalte încep să exploreze studiul anomaliei, atrăgând treptat şi alţi cercetători în rândurile lor. În cele din urmă, noua realitate ţâşneşte la suprafaţă, adeseori subit şi rapid, uneori

precipitată de eforturile unui singur om de ştiinţă care acţionează într-un moment crucial. Apoi, anormalul devine parte a ceea ce era de aşteptat şi suntem capabili să vedem natura într-un nou mod, iar, în curând, descoperirea cândva radicală devine parte a domeniului cunoscutului.

Kuhn scrie: „O revoluţie ştiinţifică este un episod de dezvoltare noncumulativă, în cursul căruia o paradigmă mai veche este înlocuită în totalitate sau parţial de una nouă, incompatibilă... tradiţia normal-ştiinţifică ce rezultă în urma unei revoluţii ştiinţifice nu este doar incompatibilă, ci adeseori practic incomensurabilă cu cea care a fost în vigoare anterior".

Cu privire la anomalia OZN, este uşor să i se recunoască potenţialul de a provoca o „schimbare de paradigmă", în funcţie de ce descoperă ştiinţa din momentul în care decide să o recunoască. Din cauza posibilităţii extraterestre - o provocare la adresa modului în care înţelegem universul fizic şi locul nostru în el -, există, într-adevăr, riscul unei foarte ample revoluţii ştiinţifice. Dacă se stabileşte că fenomenul OZN este o creaţie tehnologică secretă a omenirii sau ceva mai complex, cum ar fi o manifestare a naturii poate dintr-o altă dimensiune, descoperirea ar fi potenţial transformatoare. Iar Kuhn spune că totul se poate produce datorită unui singur eveniment definitoriu „noncumulativ" - poate o manifestare OZN fundamentală, îndelungată, un nou tip, exploziv, de dovadă materială, ori poate chiar comunicarea pe unde radio sau prin alte mijloace, mai avansate -, un eveniment care le va crea oamenilor de ştiinţă o convingere cu privire la natura şi originea fenomenului.

Din nefericire, istoria ne arată că asemenea schimbări avansează, de obicei, lent în pregătirea acelui moment definitoriu. Pe baza observaţiilor ştiinţifice de la începutul secolului al XVI-lea, Copernic a propus modelul heliocentric, potrivit căruia Pământul nu era staţionar în centrul Universului, după cum afirma ştiinţa ortodoxă, ci se rotea de fapt în jurul propriei axe, iar planetele se mişcau în jurul soarelui şi nu în jurul Pământului. Mişcările planetelor au

reprezentat anomalii la momentul respectiv şi nu au putut fi explicate în cadrul modelului acceptat. Copernic a adunat dovezile care îi sprijineau noua teorie şi a explicat anomaliile observate. Însă, în ciuda raţionalităţii sale, descoperirile lui au fost considerate imposibile - nu poate să fie, drept care nu este - dat fiind ce anume se înţelegea atunci ca fiind adevărat. Mai grav de atât, ca oameni care urmăreau spaţiul într-o stare de ignoranţă, în siguranţă pe planeta noastră fixă Pământ, teoria lui ne sfida însăşi dogma religioasă autoimpusă. Au trecut o sută cincizeci de ani până când faptul că Pământul se roteşte în jurul soarelui a fost acceptat şi aceasta numai după ce Galileo, Kepler şi Newton şi-au adus şi ei, la rândul lor, contribuţia. În cele din urmă, omenirea a fost martora naşterii noii paradigme ştiinţifice. Fusese un drum lung şi anevoios. Galileo fusese forţat de biserica lui să îşi retracteze ideile şi fusese pus sub arest la domiciliu pentru că susţinea ceea ce, de fapt, constituia punctul de vedere corect.

Descoperirile mai mici, cu toate că sunt considerate iniţial şi ele ca imposibile, pot să modifice norma mai rapid. La începutul secolului al XIX-lea, oamenii de ştiinţă respingeau ideea că pietrele cad din cer, în ciuda relatărilor contrare ale unui mare număr de martori. Consensul spunea că acest lucru era imposibil, astfel încât oricine susţinea contrariul era ori mincinos, ori nebun, ori un farsor. În cele din urmă, un om de ştiinţă a adunat fragmente din meteoriţii despre care au relatat nişte săteni din Franţa, fragmente care au fost studiate în laborator, dovedindu-se realitatea pietrelor din cer şi, începând din acel moment, a fost acceptat noul fenomen al căderii meteoriţilor.

Actualmente, câţiva fizicieni încep să avanseze teorii care ar putea să explice călătoriile prin spaţiu cu viteze mai mari decât viteza luminii, inclusiv concepte cum ar fi călătoriile spaţiale prin „găurile de vierme" (*wormholes*), dimensiunile multiple şi chiar călătoriile în timp.[201] Potrivit unui editorial din luna august 2009 din revista *Newsweek*,[202] oamenii de ştiinţă estimează actualmente că în Calea Lactee există 100 de miliarde de sori care au planete asemănătoare Pământului pe

orbitele din jurul lor. Având în vedere câte stele sunt şi cât de mare este numărul planetelor extrasolare descoperite deja, şansa să existe viaţă şi în alte locuri din Univers este foarte mare. În anul 2009, NASA a lansat nava spaţială Kepler pentru a vâna câteva dintre aceste planete printre cele 100 000 de stele din constelaţiile Lebedei şi Lirei, cu speranţa găsirii unor planete terestre cu condiţii care să le facă propice locuirii. În momentul în care scriu această carte, au descoperit deja peste 400 de planete care orbitează în jurul altor stele.[203] Până în anul 2013, este posibil ca Kepler să localizeze sute, dacă nu chiar mii de planete potenţial locuibile. NASA a pus de asemenea la punct un telescop spaţial extrem de sensibil în infraroşu,[204] care se află acum în căutarea unor asteroizi mici, întunecaţi şi a altor obiecte din sistemul nostru solar apropiate de Pământ şi a trimis deja primele imagini din spaţiu în luna ianuarie 2010.

Prin repetarea sa persistentă, fenomenul OZN însuşi îi supune la presiuni pe oamenii de ştiinţă, cărora ar trebui să nu li se mai permită luxul negării. Am fost dintotdeauna o specie în curs de evoluţie, care a căutat să înţeleagă necunoscutul şi vom face faţă oricăror schimbări care ar putea rezulta de pe urma unor noi descoperiri radicale. Aşa cum spunea Kuhn cu mulţi ani în urmă, „când paradigmele se schimbă, lumea însăşi se schimbă odată cu ele".

De-a lungul anilor, organizaţiile de demitizare au conceput sloganul „Afirmaţiile extraordinare impun dovezi extraordinare", ca un fel de mantră, reunind toate obiecţiile într-una singură care este folosită pentru respingerea apriorică a fenomenului OZN. Ele susţin că nu există suficiente dovezi care să susţină „afirmaţia" că OZN-urile există.

Această carte a realizat, din punctul meu de vedere, prezentarea unora dintre cele mai convingătoare dovezi - doar o părticică din ele, trebuie să reamintim - că OZN-urile într-adevăr există. Am văzut că sunt obiecte solide, tridimensionale, de origine necunoscută, care zboară pe cerul nostru, se opresc la punct fix şi ţâşnesc către spaţiul extraterestru,

aparent nefiind naturale sau create de mâna omului. S-au apropiat foarte mult şi au şi aterizat, lăsând urme fizice pe sol, ofilind frunzele plantelor din apropiere. Interacţionează cu aeronavele şi au efecte fizice asupra lor. Fotografiile le-au imortalizat imaginile pe peliculă, iar impulsurile radar au realizat acelaşi lucru pe monitoarele de supraveghere. Mii de oameni din toate straturile societăţii, de pe toate continentele, au văzut aceste obiecte, inclusiv numeroşi piloţi şi ofiţeri militari. Grupul prezentat în această carte, inclusiv eu, înţelege că ceea ce scepticilor le face o mare plăcere să numească „afirmaţie" - existenţa obiectelor necunoscute pe cer - reprezintă, de fapt, o realitate consacrată. Există dovezi mai mult decât suficiente pentru a se determina că există ceva fizic aici.

Noi, cei din acest grup, suntem şi „agnostici militanţi": nu ştim ce este acest „ceva", după cum nu ştim nici ce nu este. Nu facem o afirmaţie extraordinară, deoarece nu afirmăm nimic care depăşeşte realitatea unui fenomen fizic şi cele cinci premise care rezultă din această realitate, aşa cum sunt ele scoase în evidenţă în introducerea acestei cărţi. Da, acest fenomen este în mod evident extraordinar. Greşeala fundamentală care stă la baza formulei captivante a scepticilor - „Afirmaţiile extraordinare impun dovezi extraordinare" - este, o dată în plus, punerea prin definiţie a semnului de egalitate între OZN-uri şi navele spaţiale extraterestre. Când demitizatorii se raliază la acest strigăt de luptă şi resping toate dovezile cu o fluturare de mână, exact acest lucru este în minţile lor; altfel, nu ar trebui să fie atât de orbeşte defensivi şi chiar ostili.

Preocuparea lor este de înţeles, chiar dacă este abordată cu lipsă de onestitate. Grupul COMETA a scos în evidenţă de la începutul acestei călătorii şi mulţi dintre contributori au afirmat şi ei acelaşi lucru, şi anume că ipoteza extraterestră este cea mai probabilă pentru explicarea a ceea ce ştim. Este o poziţie foarte dificilă, dar nu avem încotro. Şi, practic, nu este o poziţie extremă, în comparaţie cu cele două poziţii polarizate care sunt acum atât de obişnuite în cultură: fie ştim deja ce sunt OZN-urile (nave spaţiale extraterestre), ori nici nu pot să

existe şi, ca urmare, nici nu există. Aceste două extreme sunt singurele afirmaţii cu adevărat extraordinare.

Le cerem celor care se află de cele două părţi ale acestei competiţii desuete dintre partizanii neabătuţi şi nonpartizani să conştientizeze falsitatea ambelor poziţii şi să accepte logica, necesitatea şi realismul concepţiei agnostice. Oamenii de ştiinţă trebuie să dezavueze afirmaţia de nesusţinut potrivit căreia nu avem nicio dovadă în afara rapoartelor martorilor oculari, care sunt - pentru ei, desigur - necredibile. Aceasta este o altă „afirmaţie extraordinară" care nu se susţine, după cum o atestă această carte.

A sosit vremea să procedăm logic. Dat fiind că ştim că avem o manifestare fizică a unui fenomen extrem de neobişnuit cu origini necunoscute, nu ar fi timpul să adunăm dovezile suplimentare de care este nevoie pentru a afla ce este? Dacă avem nevoie de dovezi extraordinare, să ne facem treaba şi să ne ducem să le obţinem. Noi, americanii, vom avea cooperarea altor oameni de ştiinţă din întreaga lume care şi-au investit deja resursele limitate într-o asemenea întreprindere. Şi, astfel, este foarte potrivit un nou slogan: „Un fenomen extraordinar impune o investigaţie extraordinară".[205] Oamenii de ştiinţă din lume sunt pe deplin capabili să conceapă metodologiile şi să producă tehnologiile necesare pentru rezolvarea acestui extraordinar mister.

Aşa cum au arătat aici şi contributorii, miza este prea mare pentru a continua obstrucţiile. În acelaşi timp, nu putem să negăm că există un risc şi să mergem înainte. Fenomenul însuşi ne-a plasat într-o situaţie precară pe care nu am ales-o şi în privinţa căreia nu putem face nimic. Trebuie să ne străduim să învăţăm ceea ce putem, pentru că stă în cea mai profundă natură a noastră şi în interesul nostru să procedăm astfel - pur şi simplu, să vrem să aflăm. Poate că această descoperire va reprezenta un punct de cotitură în istoria noastră. Poate că nu. Însă, cel mai sigur, există ceva deosebit de important ascuns în fenomenul OZN, care poate să aibă un efect transformator asupra noastră. A sosit în sfârşit timpul să deschidem ochii şi să aflăm care ar putea să fie acest lucru.

Mulţumiri

În primul rând şi cel mai important, aş vrea să le mulţumesc celor optsprezece distinşi contributori ale căror materiale formează substanţa fundamentală a acestei lucrări şi care au făcut ca totul să fie posibil. A fost un privilegiu să lucrez cu acest grup excepţional. Mulţumirile mele profunde pentru fiecare dintre ei, pentru încrederea şi pentru munca stăruitoare la numeroase variante. Aceşti oameni s-au exprimat public cu mult curaj în privinţa caracterului real al fenomenului OZN şi sper că şi alţii, cu funcţii similare, se vor simţi de-acum îndemnaţi să procedeze la fel.

Îmi exprim aprecierea deosebită faţă de John Podesta pentru elocventul său cuvânt-înainte şi pentru permanentul sprijin public acordat *Coaliţiei pentru Libertatea Informaţiei / Coalition for Freedom of Information (CFI).* Inteligenţa sa remarcabilă şi onestitatea sa sunt o sursă de inspiraţie. Alte persoane care au avut contribuţii majore la text sunt: Yves Sillard de la GEIPAN a scris un important comentariu şi André Amond, J. Dori Callahan, Julio Chamorro, Anthony Choy, Jean-Pierre Fartek, Will Miller şi Robert Salas au adus interviuri şi materiale utile. Îi sunt foarte recunoscătoare fostului guvernator al statului Arizona, Fife Symington III, pentru încurajările sale, care au ajutat la lansarea acestei cărţi.

Phyllis Wender, agenta mea de la Gersh Agency din New York, a crezut în acest proiect încă de la început. Îi mulţumesc din toată inima pentru că a apreciat abordarea reprezentată de carte şi pentru hotărârea ei neabătută de a o vedea tipărită. Sfaturile ei înţelepte au fost indispensabile, iar Lynn Hyde, asistenta ei, merită, de asemenea, mulţumirile mele. La Crown Publishing Group, le sunt îndatorată lui Shaye

Areheart, pentru viziunea ei, spiritul de lider şi devotamentul ei faţă de carte, şi editoarei mele entuziaste Kate Kennedy, care m-a călăuzit pe parcursul îndelungului proces editorial şi a avut o serie de contribuţii editoriale semnificative care au îmbunătăţit manuscrisul.

Mulţumiri speciale pentru prietenul meu apropiat Budd Hopkins, pentru că mi-a oferit sprijinul zilnic şi permanent pe parcursul confruntării cu nenumăratele provocări personale şi profesionale inerente producerii acestei cărţi. El a citit şi a recitit sârguincios fiecare cuvânt al manuscrisului în diversele sale variante şi mi-a făcut numeroase recomandări şi sugestii instructive. Le sunt de asemenea recunoscătoare lui David M. Jacobs, Paul McKim şi Lloyd Garrison pentru lecturarea unor părţi ale manuscrisului şi pentru comentariile lor utile.

Nu pot să-i trec cu vederea pe doi colegi foarte importanţi care mi-au influenţat profund viaţa înainte să mă confrunt pe neaşteptate cu subiectul OZN. Activistul pro-Burma şi scriitorul Alan Clements m-a inspirat cu activismul lui plin de compasiune şi devotament faţă de lupta unui popor şi mi-a deschis o nouă lume. Reporterul de investigaţii Dennis Bernstein, gazda emisiunii *Flashpoints* de la postul de radio Pacifica, m-a învăţat principiile şi meseria jurnalismului de pledoarie, călăuzindu-mă în lumea jurnalismului independent şi, în cele din urmă, a radioului. Nu pot să le mulţumesc îndeajuns dragilor mei prieteni Alan şi Dennis pentru că mi-au pus la dispoziţie fundamentul pe care mi-a fost posibil ulterior să abordez subiectul riscant al ozenisticii.

La începutul explorărilor mele în subiectul OZN, Ralph Steiner m-a ajutat să navighez şi mi-a dat multă siguranţă, Stephen Bassett m-a sprijinit şi Clifford Stone, Steven Greer şi Grant Cameron mi-au pus la dispoziţie sute de documente guvernamentale desecretizate sub incidenţa legii accesului liber la informaţie. Îi mulţumesc editorului Chris Chinlund de la *Boston Globe* şi lui Robert Whitcomb de la *Providence Journal* pentru publicarea primelor mele articole pe tema fenomenului OZN.

Îi sunt foarte recunoscătoare lui Larry Landsman, partenerul meu de la CFI, care mi-a deschis numeroase uşi, pentru sfaturile sale permanente şi camaraderia dovedită pe parcursul tuturor acestor ani. Fără Larry, această carte nu s-ar fi născut niciodată. Aprecieri deosebite, de asemenea, pentru cunoştinţele nepreţuite pe care mi le-a transmis Ed Rothschild, strateg principal de relaţii publice în cadrul Podesta Group. Şi le mai mulţumesc lui James Fox, Stan Gordon, Lee Helfrich şi Jeff Sagansky, precum şi echipei de la Break Thru Films pentru oportunităţile semnificative pe care mi le-au oferit.

Numeroşi investigatori abili au petrecut decenii adunând date despre OZN şi m-am bazat în permanenţă, în redactarea acestei cărţi, pe activitatea lor. Îi aduc un omagiu special cercetătorului veteran Richard Hall, care a murit de cancer în 2009 şi care mi-a stat întotdeauna la dispoziţie şi mi-a răspuns la întrebări. Alături de alţii deja menţionaţi, le sunt de asemenea personal îndatorată cercetătorilor Jerome Clark, Peter Davenport, Richard Dolan, Stanton Friedman, A.J. Gevaerd, Timothy Good, Bernard Haisch, Bruce Maccabee, Mark Rodeghier, Ted Roe, Brad Sparks, Peter Sturrock, Rob Swiatek şi Nancy Talbott.

Pituka Heilbron şi Andrea Soares Berrios au petrecut ore îndelungate traducând atât teste, cât şi numeroase e-mailuri. Mulţumiri de asemenea lui Jean-Luc Rivera şi Oscar Zambrano pentru traduceri şi lui Jean-Claude Ribes, Valery Uvarov, Ruben Uriarte şi Andre Morin. Alţii m-au ajutat în diverse faze ale cărţii: Yvan Blanc, Joaquim Fernandes, Kelly Fox, Seth Keal, Phil Imbrogno, Charles Miller, Gustavo Rodríguez, Susan Stanley şi Bernard Thouanel; iar de la Crown, mulţumiri lui Mark Birkey, Jill Browning, Lenny Henderson, Kyle Kolker, Elizabeth Rendfleisch, Kira Walton şi Campbell Wharton.

În cele din urmă, vreau să-i mulţumesc mamei mele, Ellen S. Kean, şi tatălui meu, Hamilton F. Kean, pentru sprijinul lor statornic, necondiţionat şi entuziasmul veritabil faţă de acest proiect, în ciuda tabuului pe care îl presupune subiectul. Mulţumesc că aţi avut încredere în mine.

Despre contributori

RAY BOWYER a fost pilot de inspectare a calibrării de zbor şi continuă ca pilot brevetat pentru liniile comerciale. A zburat pentru zece companii aeriene care operează în Europa şi Orientul Mijlociu, inclusiv *Jersey European, Channel Express, Regionair, BusinessAir* şi *Farner Air.* Din 1999 până în 2008, a fost căpitan de linie la *Aurigny Air Services,* în Insulele Canalului, efectuând zboruri între insule şi pe rute internaţionale, având sediul în Guernsey. Actualmente, zboară în calitate de căpitan, pentru o corporaţie cu sediul în Insulele Canalului, în toată Europa şi are în total 7 000 de ore de zbor.

WILFRIED DE BROUWER a petrecut douăzeci de ani ca pilot de vânătoare în Forţele Aeriene belgiene. Ulterior, a fost numit în cadrul Structurii de Planificare Strategică a NATO în anul 1983, având gradul de colonel. După aceasta, a devenit comandant de escadrilă în cadrul Escadrilei de Transporturi a Forţelor Aeriene belgiene şi, în 1989, şef al Diviziei Operaţii din Statul Major al Aviaţiei. Avansat la gradul de general-maior în anul 1991, De Brouwer a fost locţiitor al comandantului Statului Major al Forţelor Aeriene belgiene. Începând din 1995, după retragerea din Forţele Aeriene, a lucrat peste zece ani, în calitate de consultant pentru Naţiunile Unite, la îmbunătăţirea capacităţilor de logistică pentru reacţie rapidă în situaţii de criză ale ONU.

JOHN J. CALLAHAN are o experienţă de peste treizeci de ani în cadrul Administraţiei Aeronautice Federale / Federal Aviation Administration (FAA), specializat în centrele de control al traficului aerian. În calitate de şef al Direcţiei Automatizare, a supravegheat conceperea, programarea, testarea şi implementarea întregului software din instalaţiile de control al traficului aerian. Din 1981 până în 1988, a fost

şeful Diviziei pentru Accidente, Evaluări şi Investigaţii din cartierul general de la Washington, unde a fost responsabilul pentru calitatea serviciilor de trafic aerian furnizate utilizatorilor FAA. După pensionare, Callahan a fost angajat ca analist principal la Washington Consulting Group şi preşedinte-director general la Crown Communications Consulting Company. Actualmente, deţine şi operează compania Liberty Tax Service din Culpeper, Virginia.

RAYMOND DUVALL este profesor Morse-Alumni şi preşedinte al Departamentului de Ştiinţe Politice al Universităţii statului Minnesota. Printre lucrările publicate de el în calitate de coautor se numără *Power in Global Guvernance / Puterea în guvernarea globală* (Cambridge University Press, 2005) şi *Cultures of Insecurity: States, Communities and the Production of danger - Cultura insecurităţii: state, comunităţi şi generarea pericolului* (University of Minnesota Press, 1999). Articolele sale recente au apărut în numeroase reviste ştiinţifice, cum ar fi *International Organization* (2005-2006), *Millennium* (2007), *Review of International Studies* (2008) şi *Political Theory* (2008). Subiectele de interes ale profesorului Duvall în predare şi cercetare se concentrează pe faţetele teoriei relaţiilor internaţionale critice, inclusiv efectele productive ale practicilor sociale.

RODRIGO BRAVO GARRIDO este căpitan şi pilot al Forţelor Aeriene ale statului Chile. În anul 2000, la vârsta de douăzeci şi patru de ani, a fost desemnat să realizeze un studiu internaţional intitulat *Introduction of Anomalous Aerial Phenomenon and Their Considerations for Aerospace Security / Introducere în fenomenele aeriene anormale şi implicaţiile lor pentru securitatea aeronautică*, referitor la rapoarte anterioare de cazuri de întâlnire a unor avioane militare cu fenomene aeriene necunoscute. De atunci, şi-a continuat cercetările şi lucrează actualmente în cooperare cu *Committee for the Study of Anomalous Aerial Phenomena (CEFFA) - Comitetul pentru Studierea Fenomenelor Aeriene*

Anormale - o sucursală a Administraţiei Generale a Aviaţiei Civile din Chile, echivalentul FAA, *Federal Aviation Administration* din Statele Unite.

JÚLIO MIGUEL GUERRA a devenit pilot în cadrul Forţelor Aeriene ale Portugaliei în 1973 şi a fost ofiţer de operaţii, specializat în prevenirea accidentelor la Baza aeriană Ota. În 1990, a început să piloteze avioane comerciale în cadrul companiei Air Atlantis, o sucursală *charter* a companiei aeriene naţionale portugheze TAP, în companiile Air Columbus şi Air Atlanta, pilotând aparate Boeing 737-200/300. Din 1997, a fost căpitan de linie în cadrul Liniilor Aeriene Portugheze. Este, de asemenea, instructor particular de pilotaj şi examinator în cadrul Autorităţilor Aeriene Reunite, organism european care pune la punct şi implementează standarde de reglementare în domeniul securităţii. Având 18 000 de ore de zbor, căpitanul Guerra a primit diploma pentru Ştiinţe Aeronautice din partea Universităţii Lusófona în anul 2009.

RICHARD F. HAINES este cercetător ştiinţific principal, a lucrat la Centrul de Cercetări Ames al NASA, din 1968 până în 1988, la proiecte cum ar fi Gemini, Apollo, Skylab şi Staţia Spaţială Internaţională şi a condus programul comun FAA/NASA de evaluare a display-ului virtual. A fost numit şef al Biroului Factori Umani Spaţiali al NASA - Ames în 1986. Dr. Haines a publicat peste şaptezeci şi cinci de articole în reviste ştiinţifice de frunte şi peste douăzeci şi cinci de rapoarte guvernamentale pentru NASA. De la ieşirea la pensie, în 1988, a lucrat drept cercetător principal la Research Institute for Advanced Computer Science, RECOM Technologies, Inc. şi Raytheon Corporation. Actualmente este cercetător principal la National Aviation Reporting Center on Anomalous Phenomena (NARCAP).

CHARLES I. HALT era locotenent-colonel când a fost dislocat la Baza Aeriană Bentwaters a Forţelor Aeriene Regale

ale Marii Britanii - cea mai mare escadrilă tactică de luptă din Forţele Aeriene ale Statelor Unite - în funcţia locţiitor al comandantului bazei şi apoi în cea de comandant al acesteia. După ce a devenit colonel plin, a fost numit comandant al Bazei Aeriene Kunsan din Coreea, bază de aparate F-16 răspunzătoare pentru orice acţiune ofensivă necesară în Peninsula Coreeană, şi a avut de asemenea o participare hotărâtoare la înfiinţarea Bazei de Rachete de Croazieră din Belgia. În sfârşit, a fost director în cadrul Direcţiei pentru Inspecţii, al inspectorului general al Departamentului Apărării al Statelor Unite, răspunzător de supravegherea inspecţiilor pentru întregul Departament al Apărării. Colonelul Halt s-a pensionat în anul 1991 şi conduce actualmente o mare comunitate rezidenţială.

OSCAR SANTA MARIA HUERTAS a fost pilot de vânătoare în cadrul Forţelor Aeriene ale statului Peru (FAP) timp de mulţi ani, având experienţă de zbor în pilotarea aparatelor T-41D, T-37, A-80, T-33, A-37, MB-399 şi SU-22. A fost staţionat în numeroase baze militare din întregul Peru şi a fost şeful Departamentului Academic şi instructor de zbor în cadrul Şcolii de ofiţeri a FAP. Santa María a petrecut de asemenea şapte ani în Departamentul de Prevenire a Accidentelor al Forţelor Aeriene. S-a retras cu gradul de comandor (echivalent cu cel de colonel) în 1997, dar a rămas activ, lucrând actualmente în calitate de consultant pentru Securitatea Zborului şi Prevenirea Accidentelor, pentru industria de transport aerian din Peru.

PARVIZ JAFARI este general în retragere din Forţele Aeriene iraniene. După ce a intrat în Forţele Aeriene, a făcut doi ani de pregătire în Statele Unite, la Baza Lackland a Forţelor Aeriene din Texas, la Baza Craig a Forţelor Aeriene din Alabama şi la Baza Nellis a Forţelor Aeriene din Nevada. În Iran, Jafari a deţinut funcţia de comandant în cadrul mai multor baze şi a fost ofiţer de operaţii în cadrul Cartierului General al Forţelor Aeriene. Ca general, Jafari a fost ofiţer de

coordonare între Forţele Terestre, Marina şi Forţele Aeriene ale Iranului. S-a retras în 1989 şi locuieşte la Teheran.

DENIS LETTY este un bine cunoscut pilot de vânătoare şi general-maior în Forţele Aeriene franceze. A fost şeful Bazei Aeriene de la Strasbourg, al Escadrilei Cinci de Vânătoare, aparţinând Forţelor Aeriene franceze, Zonei Defensive Sud-Est a Forţelor Aeriene franceze şi şeful Misiunii Militare franceze pe lângă Forţele Aeriene Aliate din Europa Centrală. În calitate de comandant, a fost decorat cu Legiunea de Onoare. După retragere, generalul Letty a fost preşedinte al companiei mixte Aviation Défense Service, care asigură pregătirea în domeniul războiului electronic pentru forţele armate. A devenit, de asemenea, preşedintele grupului COMETA, un comitet privat de documentare aprofundată, format în scopul studierii fenomenului OZN, şi a publicat Raportul „OZN-urile şi Apărarea" în anul 1999.

JAMES PENNISTON a intrat în Forţele Aeriene ale Statelor Unite în anul 1973 şi a fost dislocat la *Strategic Air Command Elite Guard* - Garda Strategică de Elită a Comandamentului Aerului - din Omaha, Nebraska, asigurând securitatea postului de comandă SAC. Funcţiile militare ulterioare l-au purtat prin Baza Alconbury a Forţelor Aeriene Regale din Anglia şi Baza Malmstrom a Forţelor Aeriene ale Statelor Unite din Montana, în calitate de controlor al securităţii zborurilor, pentru protecţia şi pregătirea de lansare a rachetelor balistice intercontinentale Minuteman. În 1980, a fost numit responsabil cu Planurile şi Programele Poliţiei de Securitate de la Baza Bentwaters a Forţelor Aeriene Regale din Anglia. Au urmat numeroase alte funcţii, inclusiv în cadrul operaţiilor Scutul Deşertului şi Furtună în Deşert. S-a retras din armată în anul 1993, iar acum lucrează ca manager de resurse umane pentru fabrici şi administraţii locale din Illinois.

JOSÉ CARLOS PEREIRA este general de brigadă cu patru stele în armata Braziliei, actualmente în retragere. A fost

comandantul mai multor baze aeriene din Brazilia şi comandant al Academiei Forţelor Aeriene ale Braziliei. În 1999, a devenit comandant al Comandamentului de Apărare Aerospaţială al Braziliei, cunoscut sub acronimul COMDABRA. Din 2001 până în 2005, a fost comandantul general al operaţiilor Forţelor Aeriene, funcţie care i-a pus în subordine treisprezece generali şi 27 000 de subordonaţi. În 2006, după retragerea din Forţele Aeriene, generalul de brigadă Pereira a fost numit preşedinte al Agenţiei de Infrastructură Aeroportuară a Braziliei, agenţia guvernamentală responsabilă de administrarea aeroporturilor, activitate din care actualmente s-a pensionat.

JOHN PODESTA a fost şeful administraţiei prezidenţiale de la Casa Albă în timpul mandatului preşedintelui William J. Clinton. A deţinut o funcţie în cadrul cabinetului preşedintelui şi a fost de asemenea consilierul principal al preşedintelui pentru relaţia cu Consiliul Naţional de Securitate. Cel mai recent a fost copreşedinte al echipei de tranziţie a preşedintelui Obama, în cadrul căreia a coordonat priorităţile agendei noii administraţii, a supervizat conceperea politicilor sale şi s-a aflat în avangarda numirilor principalilor secretari ai cabinetului şi a funcţiilor politice. Din 2003, a fost preşedinte şi director general al Centrului pentru Progres American, o organizaţie de prim rang în dezvoltarea şi sprijinirea unei politici progresiste. Podesta este coautorul cărţii *The Power of Progress: How America's Progressives Can (Once Again) Save Our Economy, Our Climate, and Our Country - Forţa progresului: cum pot progresiştii din America (din nou) să ne salveze economia, clima şi ţara.*

NICK POPE a lucrat timp de douăzeci şi unu de ani în Ministerul Apărării al Marii Britanii, din 1985 până în 2006. Cariera lui a inclus numiri în diviziile de politică, operaţii, personal, finanţe şi securitate. În timpul Războiului din Golf, a fost recrutat la Centrul Întrunit de Operaţii, unde a lucrat în Camera de Operaţii a Forţelor Aeriene ca responsabil de

sincronizare şi informare. Din 1991 până în 1994, sarcina principală a lui Pope a fost să investigheze rapoartele referitoare la obiecte zburătoare neidentificate şi să evalueze dacă existau observaţii de interes pentru apărare. Au urmat diverse avansări, iar ultima numire a avut-o în cadrul Direcţiei pentru Securitatea Apărării. Actualmente în retragere, Nick Pope lucrează ca jurnalist independent şi realizator de emisiuni radio.

RICARDO BERMÚDEZ SANHUEZA este general în retragere al Forţelor Aeriene ale statului Chile şi a fost ataşat al aerului la Londra şi comandant-şef al Forţelor Aeriene pentru Regiunea de Sud. A fost de asemenea director al Şcolii Tehnice de Aeronautică. În 1998, a fost cofondator al Comitetului pentru Studierea Fenomenelor Aeriene Anormale (CEFAA), o ramură a Administraţiei Generale Aeronautice Civile, corespondentul chilian al FAA, responsabil cu studierea incidentelor aviatice implicând fenomene aeriene anormale. A fost primul preşedinte al CEFAA şi a deţinut această funcţie până în anul 2002. În luna ianuarie 2010, a fost reinstalat în funcţia de director al CEFAA, iar actualmente lucrează permanent la investigarea incidentelor OZN în care este implicat personal civil sau militar.

FIFE SYMINGTON III a fost guvernator republican al statului Arizona între anii 1991 şi 1997. A fost de asemenea preşedinte al Asociaţiei Guvernatorilor din Vestul SUA. Veteran decorat al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite din războiul din Asia de Sud-Est, Symington este vărul regretatului Stuart Symington, senator democrat de Missouri. După încheierea mandatului, Symington a fost cofondator al Institutului Culinar din Arizona şi al Symington Group, o companie de consultanţă strategică, politică şi de afaceri. În anul 2007, împreună cu colegii săi, a fondat *Independent Energy Group of Arizona,* specializat în dezvoltarea panourilor solare comerciale. Pilot cu experienţă, îşi conduce singur

în mod frecvent bimotorul Beechcraft Baron între cele două locuinţe ale sale din Phoenix şi Santa Barbara, California.

JEAN-JACQUES VELASCO a fost inginer la Centrul Naţional Francez pentru Studii Spaţiale - *Centre Nationale d'Études Spatiales (CNES)* - specializat în cercetări privind sateliţii. În anul 1977, s-a alăturat unei noi echipe franceze formate în scopul studierii fenomenelor aerospaţiale neidentificate din cadrul CNES. A devenit director al acestei agenţii în anul 1983 şi a rămas în această funcţie până în anul 2004, devenind o autoritate naţională şi internaţională în domeniul studierii ştiinţifice a OZN. I-au fost cerute recomandări de toate ţările care au dorit să-şi înfiinţeze propriile agenţii pentru investigarea OZN, cum ar fi Chile şi Peru, precum şi de Parlamentul European, în anul 1994. Este autorul mai multor cărţi pe subiectul OZN.

ALEXANDER WENDT este profesor la catedra Mershon de securitate internaţională din cadrul Universităţii statului Ohio. Anterior, a predat la Universitatea Yale, la Colegiul Dartmouth şi la Universitatea din Chicago. Este interesat de aspectele filosofice ale politicii internaţionale şi a publicat numeroase articole în reviste ştiinţifice de prestigiu, precum şi o carte în 1999, *Social Theory of International Politics* (Cambridge University Press), care a primit premiul pentru cea mai bună carte a deceniului, în anul 2006, din partea Asociaţiei de Studii Internaţionale.

Despre autoare

LESLIE KEAN este jurnalistă de investigaţii independentă, cu experienţă de scriitor independent şi de realizator radio. A semnat articole în zeci de publicaţii din SUA şi din străinătate, inclusiv *Boston Globe*, *Philadelphia Inquirer*, *Atlanta Journal Constitution*, *Providence Journal*, *International Herald Tribune*, *Globe and Mail*, *Sydney Morning Herald*, *Bangkok Post*, *The Nation* şi *The Journal for Scientific Exploration*. Articolele ei au fost difuzate prin intermediul Knight Ridder/Tribune, ScrippsHoward, serviciul prin cablu al *New York Times*, Pacific News Service şi National Publishers Association. Petrecând mai mulţi ani în Birmania, de unde a transmis relatări, este coautor al lucrării *Burma's Revolution of the Spirit: The Struggle for Democratic Freedom and Dignity* (Aperture, 1994) şi a publicat eseuri în mai multe antologii apărute între anii 1998 şi 2009.

Kean a fost, de asemenea, producătoare şi gazdă a unui program în direct de ştiri de investigaţii la postul de radio KPFA aparţinând trustului Pacifica. În 2002, a fost cofondatoare a *Coalition for Freedom of Information (CFI)*, o alianţă independentă care militează pentru o mai mare transparenţă a guvernului în privinţa informaţiilor despre OZN-uri şi pentru relatări responsabile în presă, bazate pe o abordare raţională şi credibilă. În calitate de director al CFI, a fost parte vătămată într-un proces cu NASA, care s-a prelungit pe durata a patru ani şi pe care l-a câştigat în baza legii accesului liber la informaţie. Kean a fost producătoarea documentarului independent *I Know What I Saw – Ştiu ce am văzut* – din anul 2009, iar actualmente colaborează la un nou documentar cu Break Thru Films, o companie laureată a mai multor premii.

Note

Introducere

1. COMETA este abrevierea de la Comité d'Études Approfondies (Comitetul de Studii Aprofundate), denumirea comitetului care a realizat studiul.
2. Raportul COMETA, „UFOs and Defense: What Should We Prepare For?", redactat de asociaţia franceză COMETA, 1999. „Le rapport Cometa, les Ovni et la Défense, A quoi doit-on se préparer?", G.S. Presse Communication, 1999. Editions du Rocher, 2003. Apărut în revista *VSD* din Franţa, iulie 1999.
3. Printre membrii şi contributorii grupului COMETA se numără: generalul Bernard Norlain, fost comandant al Forţelor Aeriene Tactice ale Franţei; André Lebeau, fost şef al CNES; generalul Denis Letty din Forţele Aeriene, fost auditor la IHEDN; generalul Bruno Lemoine din Forţele Aeriene (fost auditor la IHEDN); amiralul Marc Merlo (fost auditor la IHEDN); Jean-Jacques Velasco, şeful SEPRA/GEPAN; Michel Algrin, doctor în ştiinţe politice, avocat (fost auditor la IHEDN); generalul Pierre Bescond, inginer de armament (fost auditor la IHEDN); Denis Blancher, comisar-şef în Ministerul de Interne; Christian Marchal, inginer-şef în cadrul corpului naţional de geniu, director de cercetare în Biroul Naţional de Cercetări Aeronautice; generalul Alain Orszag, doctor în fizică, inginer de armament. Alţi contributori sunt: François Louange, preşedinte al Fleximage, specialist în analiza fotografiilor; generalul Joseph Domange din Forţele Aeriene.

4. Leslie Kean, „UFO Theorists Gain Support Abroad, but Repression at Home", *Boston Sunday Globe*, 21 mai 2000.
5. Sunt prea multe pentru a fi menţionate, inclusiv numeroase „cărţi albe", transcrieri, articole din reviste, articole din ziare şi cărţi pe un anumit caz sau aspect particular al cercetării OZN-urilor. Au fost publicate de asemenea numeroase lucrări remarcabile pe mai multe website-uri credibile, iar alte cărţi au fost scrise mai recent. Următoarele lucrări acoperă domeniul OZN în general şi au fost de o importanţă deosebită pentru mine în cursul primilor ani de studiu, din 1999 până în 2001: Edward J. Ruppelt, *The Report on Unidentified Flying Objects* (Doubleday, 1956; ediţie revizuită 1959); Richard H. Hall, editor, *The UFO Evidence*, (NICAP, 1964); Edward U. Condon, *Scientific Study of Unidentified Flying Objects* (Bantam Books, 1969); J. Allen Hynek, *The UFO Experience: A Scientific Inquiry* (Marlowe & Company, 1972); David Jacobs, *The UFO Controversy in America* (Indiana University Press, 1975); Lawrence Fawcett şi Barry J. Greenwood, *Clear Intent* (Prentice-Hall, 1984); Timothy Good, *Above Top Secret* (William Morrow, 1988); Don Berliner, *UFO Briefing Document* (Dell, 1995); Budd Hopkins, *Witnessed* (Pocket Books, Simon & Schuster, 1996); Stanton T. Friedman, *Top Secret/Majic* (Marlowe & Co., 1996); Clifford E. Stone, *UFOs Are Real* (SPI Books, 1997); Jerome Clark, *The UFO Encyclopedia*, ediţia a doua, vol. 1 şi 2 (Omnigraphics, Inc, 1998); Peter A. Sturrock, *The UFO Enigma: A New Review of the Physical Evidence* (Warner Books, 1999); Richard M. Doland, *UFOs and the National Security State* (Keyhole Publishing Company, 2000); Terry Hansen, *The Missing Times* (Xlibris, 2000); Bruce Maccabee, *UFO/FBI Connection* (Llewellyn Publications, 2000); Richard H. Hall, *The UFO Evidence: A Thirty-Year Report*, vol. 2 (The Scarecrow Press, 2001). Liste de lectură mai cuprinzătoare pot fi găsite la adresele http://www.cufon.org/cufon/rlist/a-n.htm şi http://www.cufos.org/books.html.

6. Câteva exemple din articolele mele suplimentare sunt: „Pilot Encounters with UFOs: New Study Challenges Secrecy and Denial" în *Providence Journal* şi Knight Ridder wire service, 3 mai 2001; „Open UFO Files to Rest of Us Earthlings", în *Atlanta Journal-Constitution* şi Knight Ridder/Tribune wire service, 13 decembrie 2002; „Forty Years of Secrecy: NASA, the Military and the 1965 Kecksburg Crash", în *International UFO Reporter* (IUR), publicaţia Centrului J. Allen Hynek pentru Studierea OZN-urilor, vol. 30, nr. 1, octombrie 2005; „Just What Was That Object Hovering Overhead at O'Hare?", în Scripps-Howard News Service, 26 februarie 2007; „Former Arizona Governor Now Admits Seeing UFO", în *Arizona Daily Courier*, 18 martie 2007. Vezi www.freedomofinfo.org pentru mai multe informaţii referitoare la activitatea mea.
7. Richard Haines, *Observing UFOs: An Investigative Handbook* (Nelson-Hall, 1980), capitolul 2.

Capitolul 1. Navă maiestuoasă cu proiectoare strălucitoare puternice

8. Joint Staff, Washington, D.C., Information Report #5049, „Belgium and the UFO Issue", 30 martie 1990.
9. Don Berliner, *UFO Briefing Document* (Dell Publishing/Random House, 1995), p. 144.
10. Marie-Thérèse de Brosses, dintr-un interviu cu profesorul Auguste Meessen, „An Unidentified Flying Object on the Radar of an F-16", în *Paris Match*, 5 iulie 1990.

Capitolul 2. Valul de FAN de deasupra Belgiei

11. Studiul „Étude Approfondie et Discussion de Certaines Observations du 29 Novembre 1989" aparţinând

profesorului Auguste Meessen, în *Inforespace* nr. 95, octombrie 1997, 16-70, include descrieri ale „spectacolului mingii roşii" de la lacul Gileppe. http://www.meessen.net/AMeessen/Gileppe.pdf. Aceste observaţii au fost de asemenea descrise în prima carte a SOBEPS.

12. André Marion, „Nouvelle Analyse de la Diapositive de Petit-Rechain" (A New Analysis of the Petit-Rechain Slide), Orsay, 17 ianuarie 2002.
13. Auguste Meessen, profesor emerit al Universităţii din Louvain, „Réflexions sur la propulsion des Ovnis" (Reflections on UFO Propulsion), http://www.meessen.net/AMeessen/Refl exionPropulsion.pdf.
14. Test tradus aparţinând profesorului Marion: „Pare dificil de imaginat o farsă realizată cu o machetă sau cu un dispozitiv asemănător. Acest lucru este confirmat de analiza digitală (vezi în continuare)... Existenţa «liniilor de forţă» constituie un argument puternic împotriva tezei unei farse, care ar fi deosebit de sofisticată. Mai mult de atât, este neclar de ce un farsor s-ar fi străduit să-şi imagineze şi să realizeze un fenomen complex, mai ales de vreme ce nu este vizibil în afara cazului prelucrării sofisticate a imaginii". Marion, *ibid.*

CAPITOLUL 3. Piloţii, o fereastră unică spre necunoscut

15. Richard F. Haines, „Aviation Safety in America - A Previously Neglected Factor", NARCAP Technical Report 01-2000, 15 octombrie 2000, http://www.narcap.org/reports/001/narcap.TR1.AvSafety.pdf. Am relatat în legătură cu acest raport în „Pilot Encounters with UFOs: New Study Challenges Secrecy and Denial", *Providence Journal/Knight Ridder*, 13 mai 2001.
16. Vezi introducerea acestei cărţi, pp. 26-27, pentru definiţia dată de dr. Haines termenului UAP.

17. Interviu cu David Biedny şi Gene Steinberg pentru „The Paracast", 5 aprilie 2009, http://www.theparacast.com/show- archives/.
18. Vizitaţi www.narcap.org pentru mai multe informaţii.
19. M-am întâlnit cu Daniels în locuinţa sa de la periferia oraşului San Francisco şi am realizat un interviu la telefon.

CAPITOLUL 4. Un OZN se învârteşte în jurul unui avion

20. Căpitanul Guerra are o experienţă de 17 000 de ore de zbor, iar în anul 2009, a primit o diplomă în ştiinţe aeronautice din partea Universităţii Lusofone din Oporto.
21. Raportul generalului Ferreira din data de 4 septembrie 1957 este disponibil prin intermediul arhivelor Proiectului Blue Book. Descrierea făcută de el are o asemănare cutremurătoare cu aceea făcută de generalul iranian Parviz Jafari obiectului pe care a fost trimis să-l urmărească deasupra Teheranului, tot în calitate de pilot militar, în anul 1976. Jafari îşi prezintă cazul în capitolul 9. Detaliile întâlnirii lui Jafari au fost consemnate de Defense Intelligence Agency după desfiinţarea Proiectului Blue Book.
Printr-un intermediar, l-am întrebat pe generalul Ferreira dacă dorea să aibă o discuţie cu mine, sperând ca aceasta să se transforme într-un interviu cuprinzător. Din cauza stării de sănătate, a refuzat. În anul 1975, Ferreira a spus public: „Cred că aceste evenimente ar trebui să fie prezentate şi studiate în universităţi, deoarece acest gen de fenomene este foarte avansat faţă de performanţele noastre tehnologice actuale". Prin urmare, nu a fost surprinzător - şi favorabil pentru Guerra şi colegii săi piloţi - că, în calitate de şef al Statului Major al Forţelor Aeriene, a desecretizat datele

pentru ca echipe ştiinţifice din numeroase universităţi să le poată studia.

22. Studiul portughez „UFO Daylight Report by Three Portuguese Air Force Pilots, Ota, Portugal", realizat de Centrul Naţional pentru Investigarea Fenomenului OZN (CNIFO), nu a fost tradus în limba engleză. Un rezumat al rezultatelor, realizat de J. Sottomayor şi A. Rodrigues, a fost publicat în *Flying Saucer Review*, vol. 32, nr. 2 (1987), 12–13. Actualmente, Centrul pentru Studii Transdisciplinare (CTEC), un grup academic interdisciplinar din cadrul Universităţii Fernando Pessoa, a adunat toate dosarele referitoare la fenomenele OZN din Portugalia, potrivit fondatorului său dr. Joaquim Fernandes. Pentru mai multe informaţii, e-mail ctec@ufp.edu.pt.

CAPITOLUL 5. Fenomenele aeriene neidentificate şi siguranţa aeronautică

23. Richard Haines şi Courtney Flatau, *Night Flying* (McGraw- Hill School Education Group, 1992).
24. Dosarul WDO-INT 11-WC23, 1958, aparţinând Proiectului Blue Book al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite.
25. *Aerial Phenomenon Research Organization Bulletin*, ianuarie-februarie 1969, p. 1, 4.
26. Acest nume este un pseudonim.
27. Richard F. Haines şi Paul Norman, „Valentich Disappearance: New Evidence and a New Conclusion", *Journal of Scientific Exploration*, vol. 14, nr. 1 (2000), p. 19–33.
28. Bruce Maccabee, „A History of the New Zealand Sightings of December 31, 1978", 2005, http://brumac.8k.com; Bruce Maccabee, „Atmosphere or UFO? A Response to the 1997 SSE Review Panel Report", *Journal of Scientific Exploration*, vol. 13, nr. 3 (1999), pp. 421–59.

29. Richard F. Haines, *International UFO Reporter*, vol. 32, nr. 3 (iulie 2009), pp. 9–18.
30. Richard F. Haines, „Commercial Jet Crew Sights Unidentified Object - Part I", în *Flying Saucer Review*, vol. 27, nr. 4 (ianuarie 1982), pp. 3–6; Richard F. Haines, „Commercial Jet Crew Sights Unidentified Object - Part II", în *Flying Saucer Review*, vol. 27, nr. 5 (martie 1982), pp. 2–8.
31. Raportul NTSB ATL03FA008.
32. R. D. Boyd, „The Last Flight of Nightship 282". În pregătire, 2010.
33. Boyd. *Ibid.*
34. Raportul de accident ATL03FA008 al NTSB, p. 4, nedatat.
35. Defence Intelligence Analysis Staff, Project Condign, 2000.
36. Dominique F. Weinstein, „Unidentified Aerial Phenomena: Eighty Years of Pilot Sightings", National Aviation Reporting Center on Anomalous Phenomena (www.narcap.org), Technical Report 4, 2001.
37. Richard F. Haines, „Aviation Safety in America - A Previously Neglected Factor", *NARCAP Technical Report* 01, 2000.
38. National UFO Reporting Center, 5 august 1992.

CAPITOLUL 6. Incursiune pe aeroportul O'Hare, 2006

39. Jon Hilkevitch, „In the Sky! A Bird? A Plane? A ... UFO?", în *Chicago Tribune*, 1 ianuarie 2007.
40. Haines şi colab., „Report of an Unidentified Aerial Phenomenon and Its Safety Implications at O'Hare International Airport on November 7, 2006", 9 martie 2007, *NARCAP Technical Report* 10, http://www.narcap.org/reports/010/TR10_Case_18a.pdf.
41. *Ibid.*, p. 100.
42. *Ibid.*, p. 5.

43. *Ibid.*, p. 54.

CAPITOLUL 7. OZN-uri gigantice deasupra Canalului Mânecii, 2007

44. Jean-François Baure, David Clarke, Paul Fuller şi Martin Shough, „Report on Aerial Phenomena Observed Near the Channel Islands, Marea Britanie, 23 aprilie 2007", februarie 2008, http://www.guernsey.uk- ufo.org/.

CAPITOLUL 8. OZN-urile, ţinte pentru Forţele Aeriene

45. Comandor este un grad echivalent cu cel de colonel în Forţele Aeriene ale Statelor Unite.

CAPITOLUL 9. Luptă aeriană deasupra Teheranului

46. Descrierea pe care o face Jafari OZN-ului observat de foarte aproape este neobişnuită. Pe de altă parte, prezintă o extraordinară asemănare cu un raport depus de un alt general, în perioada în care şi acesta, asemenea lui Jafari, era pilot al Forţelor Aeriene. După cum a precizat Julio Guerra în capitolul 4, iar eu în nota respectivă de la acest capitol, generalul portughez José Lemos Ferreira a depus descrierea unui OZN în cadrul Proiectului Blue Book al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite în 1957. Documentul este disponibil în aceste arhive.
În timpul unui zbor de exerciţiu pe timp de noapte împreună cu alte trei aparate ale Forţelor Aeriene, Ferreira a văzut un obiect care semăna cu „o stea strălucitoare neobişnuit de mare şi de scânteietoare, cu un nucleu colorat, care îşi schimba permanent culoarea -

în tonuri de verde-închis, albastru, roşiatic şi galben". A se observa similaritatea cu descrierea lui Jafari: „Arăta ca o stea, dar mai mare şi mai strălucitoare", şi pe urmă „emitea o lumină puternică roşie, verde, portocalie şi albastră, atât de strălucitoare, încât nu am putut să-i văd fuzelajul... Succesiunea pulsaţiilor luminoase era foarte rapidă, ca de stroboscop". Următoarea fază este uimitor de similară în ambele relatări. Ferreira spune că pilotul a văzut „mai întâi un cerc mic de lumină galbenă ieşind din obiectul mai mare, apoi încă trei", şi că acestea erau considerabil mai mici decât obiectul mare, care scânteia. Jafari afirmă ulterior în acelaşi capitol că a văzut „un obiect rotund" părăsind obiectul mai mare şi îndreptându-se spre el, semănând cu „luna strălucitoare apărând deasupra orizontului". Şi el a văzut nu o singură lumină rotundă ieşind din lumina strălucitoare, ci mai multe. Ambele incidente au fost observate de mai mulţi martori din Forţele Aeriene. Cazul lui Jafari a fost raportat într-un document al Agenţiei de Informaţii a Apărării Statelor Unite, foarte detaliat, după cum l-am descris ulterior în această carte.

Este cât se poate de neobişnuit pentru piloţi să vadă de atât de aproape OZN-uri în timp ce se află în aer, ceea ce justifică păstrarea unor rapoarte detaliate referitoare la aceste observaţii; şi pentru ca martorii principali să fie avansaţi ulterior la gradul de general. Însă atunci când detaliile sunt atât de şocant de similare - cu toate că au fost observate la o diferenţă de nouăsprezece ani în timp, pe două continente diferite - este normal să te întrebi dacă nu cumva cele două grupuri de piloţi au văzut fenomene aproape identice.

47. Expunerea la acţiunea radiaţiei poate să reducă formarea şi/sau agregarea plachetelor sangvine, care sunt esenţiale pentru coagularea sângelui. Probabil că aceasta explică problema lui Jafari, dar nu ştim cu precizie acest lucru. El nu se află în posesia unor copii ale fişelor medicale.

CAPITOLUL 10. În luptă apropiată cu un OZN

48. Prima formă a acestui material a fost tradusă din limba spaniolă de Andrea Soares Berrios şi Oscar Zambrano, care au tradus ulterior şi în cursul comunicărilor de revenire şi al modificărilor ulterioare ale textului. Am lucrat la formele finale cu comandorul Santa María în limba engleză.

CAPITOLUL 11. Rădăcinile demitizării fenomenului OZN în Statele Unite ale Americii

49. Generalul Nathan F. Twining către comandant, Comandamentul Aprovizionării Aeriene, „AMC Opinion Concerning «Flying Discs»", 23 septembrie 1947 (inclusă în *Scientific Study of Unidentified Flying Objects*, de Edwin U. Condon, director de proiect, 1969), pp. 894-95.
50. Directivă - general-maiorul L.C. Craigie către comandantul Aeroportului Wright (Baza Forţelor Aeriene de la Wright- Patterson), Disposition and Security for Project Sign, 30 decembrie 1947 (inclusă în *Scientific Study of Unidentified Flying Objects*, de Edwin U. Condon, director de proiect, 1969) p. 896.
51. Edward J. Ruppelt, *The Report on Unidentified Flying Objects* (Doubleday & Company, 1956), pp. 62-63. Ruppelt a fost primul responsabil al Proiectului Blue Book, de la începutul anului 1951 până în septembrie 1953. David Michael Jacobs, *The UFO Controversy in America* (Indiana University Press, 1975), p. 47. Michael D. Swords, „Project Sign and the Estimate of the Situation", în *Journal of UFO Studies*, n.s. 7 (2000), pp. 27-64, http://www.ufoscience.org/history/swords.pdf.
52. W. P. Keay, FBI memorandum, „Flying Saucers", 29 iulie 1952 (inclus în *UFO/FBI Connection*, de Bruce Maccabee (Llewellyn Publications, 2000).

53. W. P. Keay, FBI memorandum, „Flying Saucers", 27 octombrie 1952 (Maccabee, *ibid.*).
54. Conferinţa de presă a fost filmată, iar declaraţia de deschidere a generalului Samford a fost inclusă în numeroase documentare. Poate să fie văzută în filmul lui James Fox *I Know What I Saw* şi în acest buletin informativ din 1952: http://www.youtube.com/watch?v=utX5HvMO0PM.
55. H. Marshall Chadwell, memorandum pentru directorul Agenţiei Centrale de Informaţii, 2 decembrie 1952.
56. 56. H. Marshall Chadwell, memorandum pentru directorul Agenţiei Centrale de Informaţii, „Flying Saucers", 11 septembrie 1952, pp. 3–4.
57. „Unidentified Flying Objects", 4 decembrie 1952, IAC-M-90.
58. F.C. Durant, „Report of Meetings of Scientific Advisory Panel on Unidentified Flying Objects", reunit de Biroul de Informaţii Ştiinţifice, CA, 14–18 ianuarie 1953.
59. Hynek, *The Hynek UFO Report*, p. 23.
60. J. Allen Hynek, *The UFO Experience* (Marlowe & Company, 1998; publicată original în 1972), p. 169.
61. *Ibid.*, p. 186.
62. *Ibid.*, p. 183.
63. Această scrisoare, datată 10 septembrie 1966, a fost descoperită în arhivele Institutului Smithsonian de către dr. Michael Swords.
64. *UFO: Friend, Foe or Fantasy?* emisiune realizată de Walter Cronkite, CBS special, 1966, http://www.cbsnews.com/video/watch/?id=2935380n.
65. Congresmenul Gerald R. Ford, scrisoare către L. Mendel Rivers, preşedintele Comitetului pentru Ştiinţă şi Aeronautică din cadrul Comitetului Serviciilor Armate, 28 martie 1966; David Michael Jacobs, *The UFO Controversy in America* (Indiana University Press, 1975), p. 204.
66. Robert J. Low, memoriu pentru E. James Archer şi Thurston E. Manning, „Some Thoughts on the UFO

Project", 9 august 1966, inclus în lucrarea *UFOs? Yes! Where the Condon Committee Went Wrong* de David R. Saunders şi R. Roger Harkins (Signet Books/New American Library, 1968), pp. 242–244.

67. John Fuller, „Flying Saucer Fiasco", în *Look*, 14 mai 1968.
68. Audieri în cadrul Comitetului pentru Ştiinţă şi Aeronautică, Camera Reprezentanţilor a Congresului Statelor Unite, Congresul al nouăsprezecelea, „Symposium on Unidentified Flying Objects", 29 iulie 1968 (U.S. Government Printing Office, Washington 1968), p. 32.
69. *Ibid.*, p. 15.
70. Edward U. Condon, director de proiect, şi Daniel S. Gillmor, editor, *Scientific Study of Unidentified Flying Objects* (Bantam, 1969), p. 407.
71. „Review of the University of Colorado Report on Unidentified Flying Objects by a Panel of the National Academy of Sciences", 1969.
72. „Air Force Closes Study of UFO's", în *New York Times*, 18 decembrie 1969.
73. J. P. Kuettner şi colab., „UFO: An Appraisal of the Problem, a Statement by the UFO Subcommittee of the AIAA", în *Astronautics and Aeronautics*, 8, nr. 11.

CAPITOLUL 12. Abordarea serioasă a fenomenului

74. BBC News „UFO Investigations Unit Closed by Ministry of Defence", 4 decembrie 2009. http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/8395473.stm.
75. GEIPAN este acronimul pentru Groupe d'Étude et d'Information sur les Phénomènes Aérospatiaux Non-Identifiés (Grup de studiere şi de informare asupra fenomenelor aerospaţiale neidentificate).
76. CNES este acronimul pentru Centre National d'Études Spatiales (Centrul Naţional de Studii Spaţiale).

77. *Associated Press*, „French Space Agency Puts UFO Files Online", 23 martie 2007, http://www.foxnews.com/story/0,2933,260590,00.html.
78. Sarah Lyall, „British U.F.O. Shocker! Government Officials Were Telling the Truth", în *New York Times*, 26 mai 2008.
79. Nick Pope, „Unidentified Flying Threats", în *New York Times*, 29 iulie 2008.
80. Cartea a fost publicată de editura *Le Cherche Midi*, 2007.
81. http://www.eeb.org/publication/1999/eeb_position_on_the_precautionar.html. Vezi şi http://ec.europa.eu/dgs/health_consumer/library/pub/pub07_en.pdf.

CAPITOLUL 13. Naşterea Raportului COMETA

82. Filmul lui James Fox *I Know What I Saw - Ştiu ce am văzut* cuprinde câteva clipuri din acest interviu cu generalul Letty la locuinţa acestuia şi, de asemenea, prezintă Raportul COMETA şi activitatea GEIPAN.
83. Oscar Zambrano a tradus unele secţiuni referitoare la căpitanul Girard şi căpitanul Fartek. Restul a fost redactat în limba engleză.
84. Interviu cu generalul Thouverez, în revista *Armées d'aujourd'hui*, iulie 2002.

CAPITOLUL 14. Franţa şi problematica OZN

85. Forma iniţială mult mai lungă a acestui text a fost redactată în limba franceză şi apoi tradusă de Jean-Luc Rivera. Pe tot parcursul procesului de editare, împreună cu domnul Velasco, am lucrat în limba engleză.
86. Velasco se referă la cazul din 1967 descris de Robert Salas în capitolul 15 (pp. 144-45) şi la alte observaţii de OZN-uri care au avut loc în regiunea Malmstrom în aceeaşi perioadă de timp.

87. GEPAN: Groupe d'Étude des Phénomènes Aérospatiaux Non-Identifiés (Grup de studiere a fenomenelor aerospaţiale neidentificate).
88. SEPRA: Service d'Expertise des Phénomènes de Rentrées Atmosphériques (Serviciul de expertiză asupra fenomenelor de reintrare în atmosferă).
89. Cazul a fost prezentat în raportul GEPAN, Note Technique nr. 16, Enquete 81/01, „Analyse d'une Trace" (Analiza unei dovezi), 1 martie 1983.
Pentru mai multe informaţii asupra cazului din Trans-en-Provence, vezi „Report on the Analysis of Anomalous Physical Traces: The 1981 Trans-en-Provence UFO Case", de Jean- Jacques Velasco, p. 27 şi „Return to Trans-en-Provence", de Jacques F. Vallée, p. 19, în *Journal of Scientific Exploration*, vol. 4, nr. 1, 1990. Ambele articole pot fi găsite şi în excelenta carte *The UFO Enigma: A New Review of the Physical Evidence*, de Peter A. Sturrock (Warner Books, 1999), pp. 257-297.
Lucrarea lui Vallée merită să fie menţionată. Locul unde s-a produs cazul OZN din 1981 din Trans-en-Provence a fost vizitat din nou în cursul anului 1988. Mostrele de sol prelevate în momentul investigaţiei iniţiale au fost analizate într-un laborator american într-o încercare de validare a studiului de caz realizat de GEPAN/CNES. Rezultatele interviurilor cu martorul şi soţia sa, precum şi ale examinării mostrelor prelevate de la suprafaţă şi de sub suprafaţa urmei fizice sprijină descoperirile echipei CNES şi adevărul mărturiei martorului.
90. Dominique Weinstein, „Unidentified Aerial Phenomena: Eighty Years of Pilot Sightings - Catalog of Military, Airliner, Private Pilots' Sightings from 1916 to 2000", februarie 2001, ediţia a şasea.
91. Richard Mandelkorn, comandor, Marina Statelor Unite, „Report of Trip to Los Alamos, New Mexico, 16 February 1949". Subiectul: Proiect Grudge, 18 februarie 1949, p. 4. Dosar aparţinând Proiectului Blue Book.

92. Memoriu adresat de Cartierul General al Armatei a Patra, directorului Informaţiilor „Unconventional Aircraft (Control No. A-1917)", de colonel Eustis L. Poland. www.project1947.com/gfb/poland.htm.
93. Raport destinat directorului investigaţiilor speciale din Forţele Aeriene ale Statelor Unite, Washington, D.C., referitor la o conferinţă ţinută la 27 şi 28 aprilie 1949, la Baza Aeriană Kirtland a Forţelor Aeriene, pe tema fenomenelor aeriene neidentificate, 12 mai 1949, p. 4. Din dosarul Proiectului Blue Book. Richard Mandelkorn, comandor, Marina Statelor Unite, „Report of Trip to Los Alamos, New Mexico, 16 February 1949". Subiect: Proiectul Grudge, 18 februarie 1949, p. 4. Dosarul Proiectului Blue Book.
94. George E. Valley, „Some Considerations Affecting the Interpretation of Reports of Unidentified Flying Objects", raport pentru Proiectul Sign, Forţele Aeriene ale SUA, iniţial clasificat secret.
95. Larry Hatch, Nuclear Connection Project (1998); a se vedea, de asemenea, cartea lui Robert Hastings *UFOs and Nukes: Extraordinary Encounters at Nuclear Weapons Sites* (AuthorHouse, 2008), pentru detalii privitoare la aceste incidente şi la altele.

CAPITOLUL 15. OZN-urile şi problema securităţii naţionale

96. Fişa Forţelor Aeriene, „Unidentified Flying Objects and Air Force Project Blue Book", poate fi găsită la adresa http://www.af.mil/information/factsheets/factsheet.asp?fsID =188. Comunicatul de presă din data de 17 decembrie 1969, nr. 1077-69, „Air Force to Terminate Project Blue Book", a fost transmis de Biroul adjunctului secretarului apărării (Public Affairs), Washington, D.C.-20301. Vezi adresa http://www.dod.gov/ pubs/foi/ufo/asdpa1.pdf.

97. Este vorba despre aceeaşi audiere discutată în capitolul 11 cu referire la mărturia lui James E. McDonald, audiere care a avut loc imediat înaintea difuzării Raportului Condon şi a desfiinţării Proiectului Blue Book.
98. Audieri în cadrul Comisiei pentru Ştiinţă şi Aeronautică, Camera Reprezentanţilor a Statelor Unite, Congresul al nouăsprezecelea, „Symposium on Unidentified Flying Objects", 29 iulie 1968 (U.S. Government Printing Office, Washington 1968), p. 121–24.
99. Vezi capitolul 11 pentru o trecere în revistă a detaliilor conferinţei de presă a lui Samford. Acesta a afirmat că procentajul de rapoarte OZN credibile nu reprezenta „vreo ameninţare posibil de imaginat la adresa Statelor Unite".
100. *UPI*, „Air Force Order on «Saucers» Cited; Pamphlet by the Inspector General Called Objects a «Serious Business»", în *New York Times*, 28 februarie 1960.
101. Declaraţia lui Leonard G. Wolf, reprezentantul statului Iowa în Camera Reprezentanţilor, 31 august 1960. Introdusă în Dosarele Congresului, p. 18 955.
102. Comandamentul Aerian Strategic către Ogden Air Material Area (OOAMA) Hill AFB, Utah, „Loss of Stategic Alert, Echo Flight, Malstrom AFB", 17 martie 1967. Iniţial clasificat secret. Documentul este reprodus la pagina 108 a lucrării lui Robert Salas şi James Klotz, *Faded Giant* (publicată privat, 2004), o carte conţinând informaţii utile cu privire la cazul Malmstrom şi la alte incidente OZN legate de rachete, din anii 1960. Pentru a avea o imagine mai detaliată şi mai cuprinzătoare a acestor cazuri, vezi Robert Hastings, *UFOs and Nukes: Extraordinary Encounters at Nuclear Weapons Sites* (AuthorHouse, 2008).
103. Salas, *op. cit.*, p. 29.
104. Hastings, *op. cit.*
105. Memoriul generalului de brigadă C. H. Bolender din Forţele Aeriene ale Statelor Unite, intitulat „Unidentified Flying Objects (UFO)", 20 octombrie 1969. Obţinut sub

incidenţa legii accesului liber la informaţie de Robert Todd în 1979. http://www.nicap.org/directives/Bolender_Memo.pdf.

106. Jurnalul responsabilului regional NORAD (Comandamentul american de apărare aerospaţială), noiembrie 1975; Jurnalul directorului comandamentului NORAD, noiembrie 1975.
107. Ward Sinclair şi Art Harris, „UFOs Visited U.S. Bases, Reports Say", *Washington Post*, 1979.
108. JCS Communication Center of the USDAQ Tehran Message 230630Z, septembrie 1976, difuzat în 1977 prin intermediul Departamentului Apărării, „Reported UFO Sighting", 3 pagini plus o pagină de evaluare. Vezi, de asemenea, Henry S. Shields, „Now You See It, Now You Don't", Serviciul de Securitate al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, MIJI Quarterly Report, octombrie 1978.
109. Această listă este reprodusă aşa cum apare în document, cu excepţia faptului că am pus buleturi unde apăreau litere (a.-f.) şi am scos 1) de pe primul rând („un raport remarcabil...") pentru a face documentul mai uşor de citit.
110. Departamentul Apărării, centrul de mesaje al Statului Major Reunit, „UFO Sighted in Peru", 3 iunie 1980.

CAPITOLUL 16. „O puternică dorinţă de a nu face nimic"

111. Dr. J. Allen Hynek, Philip J. Imbrogno şi Bob Pratt, *Night Siege: The Hudson Valley UFO Sightings* (Llewellyn Publications, 1998), p. 81.
112. Interviu cu Heinrich Nicoll pentru serialul de televiziune „Unsolved Mysteries" al NBC, prezentat de Robert Stack.
113. Hynek, Imbrogno şi Pratt, *op. cit.*, p. 117.
114. *Ibid.*, p. 2.
115. *Ibid.*, pp. 165–66.

116. Cercetările lui Hynek asupra valului din Hudson Valley au fost adunate într-o carte foarte atractivă, *Night Siege*, publicată după moartea autorului, mai întâi în 1987 şi apoi retipărită, în colaborare cu Philip Imbrogno şi Bob Pratt.
117. În timpul investigaţiilor „bumerangurilor" din Westchester County, New York, dr. Hynek a lăsat acest eseu pe o dischetă la locuinţa prietenului său dr. Willy Smith, în data de 30 august 1985. Intitulat „The Roots of Complacency", textul era o ciornă de prefaţă pentru *Night Siege*. La câteva săptămâni după ce a scris textul, Hynek a suferit o intervenţie chirurgicală. Starea sănătăţii sale s-a degradat rapid în lunile care au urmat şi a decedat în luna aprilie a anului 1986. Acest ultim eseu este foarte diferit de prefaţa mult mai scurtă de la *Night Siege*, fiind scris într-un stil pasionat şi intim, neredactat.
118. J. Allen Hynek, *The Hynek UFO Report* (Dell Publishing, 1977), p. 1.

CAPITOLUL 17. Adevăratele Dosare X

119. Concluziile echipei de lucru, intitulate „Unidentifi ed Flying Objects" şi clasificate Secret Discret, au fost prezentate într-un document datat iunie 1951, purtând marcajul DSI/JTIC Report No. 7. Cele şase pagini ale sale sunt postate la adresa http://www.nickpope.net/ documents.htm.
120. Ulterior a fost difuzat în 2001, sub titlul „Unidentified Flying Objects (U.F.O.'s) Report of Sighting, Rendlesham Forest, December 1980". Documentele-cheie sunt postate la adresa http://www.nickpope.net/ documents. htm.
121. O relatare detaliată a ceea ce s-a petrecut este pusă la dispoziţie, prin contribuţia lui Jim Penniston la această carte, în capitolul următor.

122. Pentru o relatare detaliată a cazului, vezi cartea lui Georgina Bruni *You Can't Tell the People* (Pan Books, 2001).
123. Scrisoare din partea Lordului Hill-Norton destinată Lordului Gilbert, ministru de stat, Ministerul Apărării, datată 22 octombrie 1997.
124. Studiu al grupului de analiză a Informaţiilor Apărării, decembrie 2000, „Unidentified Aerial Phenomena in the UK Air Defense Region", vol. 1, cap. 5, p. 4. Vezi http://www.mod.uk/NR/rdonlyres/AB43D483-FF03-44F0-85DE- C4233C7C9F10/0/uap_vol1_ch5_pg4.pdf pentru un extract relevant.
125. BBC News, „UFO Investigations Unit Closed by Ministry of Defence", 4 decembrie 2009, http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/8395473.stm.

CAPITOLUL 19. Chile: cazuri aeronautice şi reacţia oficială

126. OIFAA este acronimul pentru *Oficina de Investigación de Fenomenos Aéreos Anómalos* (Biroul de investigare a fenomenelor aeriene anormale). Forţele Aeriene ale statului Peru au înfiinţat această agenţie în cadrul DINAE, Division de Intereses Aeroespaciales, un departament al Forţelor Aeriene, în luna decembrie 2001.
127. Dr. Anthony Choy, investigator de teren al UAP şi membru fondator al OIFAA, a fost principalul investigator din regiunea izolată Chulucanas, începând încă dinaintea înfiinţării OIFAA în 2001. Choy a avut experienţa unică a observării unui OZN în anul 2003, deasupra pieţei unui sat străvechi, împreună cu alţi patruzeci de martori, în timp ce îşi desfăşura investigaţiile. Studiile sale din această regiune au fost precipitate de prima recunoaştere de către Forţele Aeriene a existenţei unui fenomen real din punct de

vedere fizic, dar necunoscut. Choy trimite actualmente petiţii guvernului peruvian, solicitând desecretizarea dosarelor OZN.

128. Daniel Iglesias, „Uruguay: Air Force Declassifies UFO Files, ET Hypothesis Not Dismissed", 6 iunie 2009, http://www.elpais.com.uy.
129. CEFAA este acronimul pentru Comité de Estudios de Fenómenos Aéreos Anómalos (Comitetul pentru Studierea Fenomenelor Aeriene Anormale). A fost înfiinţat în octombrie 1997, în cadrul Departamentului de Aviaţie Civilă, Dirección General de Aeronáutica Civil sau DGAC, echivalentul chilian al FAA din Statele Unite.
130. Aceste detalii referitoare la ceremonie mi-au parvenit printr-un e-mail personal din partea generalului Bermúdez din luna ianuarie 2010.
131. Părţi din acest text au fost traduse din limba spaniolă de Gustavo Rodríguez Navarro, Oscar Zambrano şi Andrea Soares Berrios.
132. Brigada de Aviación del Ejército de Chile, ramura aviatică a armatei statului Chile, este cunoscută sub acronimul BAVE.

CAPITOLUL 20. OZN în Brazilia

133. Carlos Alberto Ferreira Bacellar, comandant al Staţiunii Oceanografice din Trindade, „Clarification of the Observation of Unidentified Flying Objects Sighted on the Island of Trindade, in the Period of 12/5/57 to 1/16/58".
134. Informaţiile referitoare la fotografiile din Trindade au fost obţinute din cartea lui Don Berliner *UFO Briefing Document* (Dell Publishing, 1995), pp. 71-77. Acest raport este accesibil la adresa http://www.bibliotecapleyades.net/ciencia/ufo_briefingdocument/1958.htm#50.

135. Dosarele braziliene pot fi accesate online. Vezi raportul National Intelligence Agency privind Operation Saucer: http://www.ufo.com.br/public/prato/ACE_3370.83.pdf; de asemenea, raportul Forţelor Aeriene braziliene privind Operation Saucer: http://www.ufo.com.br/public/ prato/ACE_3370.83.pdf. Dosare mai recente pot fi accesate la www.ufo.com.br/public/abertura_2; iar la adresele de mai jos găsiţi mai multe detalii: www.ufo.com.br/public/ abertura_1, www.ufo.com.br/public/ brasil, www.ufo.com.br/public/documents, şi www.ufo.com.br/public/prato.
136. Serviciile de traducere au fost asigurate de Eduardo Rado în Brazilia şi Andrea Soares Berrios la New York.
137. Generalul de brigadă din Forţele Aeriene José Pessoa Cavalcanti de Albuquerque, comandant al Comandamentului Aerian al Apărării Aeriene, către Comandamentul General al Aerului, „Occurrence Report", 2 iunie 1986. Ambele documente originale sunt în limba portugheză şi traducerile în limba engleză pot fi văzute la adresa www.ufo.com.br/documentos/night.
138. Comandamentul de Apărare Aeriană al Braziliei / Defesa Aérea Brasileiro / cunoscut sub acronimul COMDABRA.
139. Comando de Operaçõ̃es de Defesa Aérea, cunoscut sub acronimul CODA.

CAPITOLUL 21. Riposta. O nouă agenţie OZN în America

140. Telex al Departamentului de Stat, „Grenadian UFO Crusade: Déjà vu", 18 noiembrie 1978, difuzat sub incidenţa legii accesului liber la informaţie. Folosit ca sursă din cartea lui Clifford E. Stone *UFOs Are Real* (SPI Books, 1997).
141. Telex al Departamentului de Stat, „Grenadian UFO Resolution", 28 noiembrie 1978, clasificat confidenţial şi difuzat sub incidenţa legii accesului liber la

informaţie. Folosit ca sursă din cartea lui Clifford E. Stone *UFOs Are Real* (SPI Books, 1997), Doc. 5-21a.

142. Telex al Departamentului de Stat, 18 noiembrie 1978, *op. cit.*
143. *Ibid.*
144. Telex al Departamentului de Stat, „Grenadian UFO Resolution", 2 decembrie 1978. Folosit ca sursă din cartea lui Clifford E. Stone *UFOs Are Real* (SPI Books, 1997), Doc. 5-22.
145. Discursul lui J. Allen Hynek ţinut la Naţiunile Unite în 27 noiembrie 1978. Discursul său este rezumat într-un telex al Departamentului de Stat, „Grenadian UFO Resolution", 28 noiembrie 1978.
146. Raport de observaţie pentru Biroul Internaţional OZN, Oklahoma City, Oklahoma, 18 septembrie 1973.
147. Dr. Frank Press, scrisoare adresată dr. Robert Frosch, 21 iulie 1977. Richard C. Henry, „UFOs and NASA", în *Journal of Scientific Exploration*, vol. 2, nr. 2 (1988), p. 109.
148. Dr. Robert Frosch, scrisoare adresată dr. Frank Press, 6 septembrie 1977. Scrisoarea completă este inclusă în Anexe: Richard C. Henry, „UFOs and NASA", în *Journal of Scientific Exploration*, vol. 2, nr. 2 (1988), pp. 110-11.
149. Dr. Frank Press, scrisoare adresată dr. Robert Frosch, 14 septembrie 1977. Scrisoarea completă este inclusă în Anexe: Richard C. Henry, „UFOs and NASA", în *Journal of Scientific Exploration*, vol. 2, nr. 2 (1988), p. 114.
150. Charles E. Senn, scrisoare adresată lui Duward L. Crow, 1 septembrie 1977.
151. Dr. Robert Frosch, scrisoare adresată dr. Frank Press, 21 decembrie 1977. Henry, *op. cit.*, p. 115.
152. Dr. Richard Henry, memoriu adresat dr. Noel Hinners. Subiectul: UFO Matters, 17 ianuarie 1978; Richard C. Henry, „UFO's and NASA", în *Journal of Scientific Exploration*, vol. 2, nr. 2 (1988), p. 130.
153. Vezi capitolul 6 referitor la incidentul de pe aeroportul O'Hare din 2006 şi la reacţia FAA.

154. Vezi capitolul 7 ca trecere în revistă.
155. BBC News, „UFO Baffles Aviation Experts", 15 septembrie 1999, adresa http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/448267.stm.
156. Vezi secţiunea 7-6- 4, „Unidentified Flying Object (UFO) Reports". Manualul poate fi văzut la adresa http://www.faa.gov/air_traffic/publications/ATpubs/AIM/Chap7/aim0706.html.
157. Manualul FAA, *ibid.*
158. Interviu al autoarei cu Nick Pope, printr-o serie de e-mailuri, august 2009.
159. Associated Press, „FAA Investigates JAL Flight 1628 UFO Sighting", 1986, şi United Press International, „Pilot Describes «Unbelievable» UFO Encounter", 31 decembrie 1986.
160. „Record of Interview with JAL Captain", 2 ianuarie 1987, pp. 16-17. Transcrierea a fost asigurată cercetătorilor de FAA în anul 1987.
161. Bruce Maccabee, „The Fantastic Flight of JAL 1628", http://brumac.8k.com/JAL1628/JL1628.html. Este cel mai complet raport referitor la un OZN observat deasupra statului Alaska şi îl recomand călduros. Dr. Maccabee este autor şi coautor al unui număr de peste trei duzini de articole tehnice, pe parcursul ultimilor douăzeci şi cinci de ani. Este, de asemenea, un fotoanalist de frunte al imaginilor OZN. Vezi http://brumac.8k.com.
162. AP şi UPI, *op. cit.*

CAPITOLUL 22. FAA investighează un eveniment OZN „care nu s-a produs niciodată"

163. Twix este un mesaj difuzat tuturor mijloacelor de informare în masă prin care li se recomandă să transmită sau să tipărească o ştire. Poate să fie transmis fie prin e-mail, fie prin fax sau ca material tipărit.

CAPITOLUL 23. Ascunderea la nivelul guvernului, politică sau mit?

164. Sweetman este editorul nord-american al publicaţiei *Jane's Defence Weekly.* Acest articol a fost publicat în *Jane's International Defence Review* în anul 2000; vezi http://www.janes.com/defence/news/jidr/jidr000105_01_n.shtm.
165. Senatorul Barry Goldwater, scrisoare adresată unui anume „Mr. S A", cu antetul „Senatul Statelor Unite", 28 martie 1975. Numele destinatarului, care îi scrisese în legătură cu interesul manifestat de senator faţă de subiectul OZN, a fost şters din document când acesta a fost difuzat sub incidenţa legii accesului liber la informaţie. Numele de pe numeroase scrisori similare nu au fost scurtate.
166. Senatorul Barry Goldwater, scrisoare adresată lui Lee M. Graham cu antetul „Senatul Statelor Unite", 19 octombrie 1981.
167. Senatorul Barry Goldwater, scrisoare adresată lui William S. Steinman, cu antetul „Senatul Statelor Unite", 20 iunie 1983.
168. Clipul radio poate fi urmărit pe YouTube la adresa http://www.youtube.com/watch?v=gPFBg1NNUBU. Numeroase website-uri afirmă că acest clip a fost un extras dintr-un interviu din 1994 al lui Larry King la CNN, dar nu am putut să verific acest lucru.
169. Declaraţie de presă a congresmenului Statelor Unite Steve Schiff, District Întâi al Congresului, New Mexico, 28 iulie 1995.
170. James McAndrew, Cartierul General al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, „The Roswell Report: Case Closed", iulie 1994, http://www.af.mil/ information/roswell/ index.asp.

CAPITOLUL 24. Guvernatorul Fife Symington şi Mişcarea pentru schimbare

171. Rapoartele NUFORC pot fi găsite la adresa www.nurforc.org. Vezi de asemenea filmul documentar *I Know What I Saw / Ştiu ce am văzut*, regizat de James Fox, pentru interviurile cu martorii (*trailer*-ul poate fi văzut la adresa www.iknow whatisawthemovie.com).
172. Richard Price, „Arizonans Say the Truth about UFOs Is Out There", în *USA Today*, 18 iunie 1997.
173. Clipul de televiziune al unui post local din Arizona este inclus în documentarul *I Know What I Saw.*
174. Un clip al relatării televizate a conferinţei de presă este prezentat în filmul documentar *I Know What I Saw.*
175. Senatorul John McCain, scrisoare către alegătorul (nume prescurtat), Senatul SUA, 9 octombrie 1997.
176. Dr. Bruce Maccabee, „Report on Phoenix Light Arrays", 1998, http://brumac.8k.com/phoenixlights1.html. Acest studiu detaliat se încheie cu următoarele:
„Explicaţia cea mai cumpătată pentru aceste lumini este aceea că au fost rachete luminoase (după cum a afirmat în 13 martie 1997, referitor la aceste lumini, Garda Naţională din Maryland). Această analiză este, prin urmare, concordantă cu aceea a Cognitech Corporation (Dd. Leonid Rudin) realizată pentru un documentar difuzat de Discovery Channel (în noiembrie 1997). Este de asemenea concordantă cu analiza dr. Paul Scowen, profesor de astronomie în cadrul *ASU*, potrivit relatării lui Tony Ortega din ziarul *New Times* din Phoenix, în numărul din 5-11 martie 1998, analiză care a arătat că luminile erau cu mult mai depărtate decât crestele munţilor din filmarea K. În acest articol de ziar, autorul relata de asemenea că «un ofiţer de presă din cadrul Gărzii Naţionale din Arizona, căpitanul Eileen Benz, stabilise că rachetele luminoase fuseseră lansate la ora 10 seara deasupra lanţului muntos North Tac, la 48 de kilometri sud-vest de Phoenix, la o altitudine neobişnuit

de mare, de 5 000 de metri». Cu excepţia distanţei menţionate, care ar trebui să fie mai curând de aproximativ 96 de kilometri (ajungând până la 160 de kilometri), această declaraţie concordă cu analiza prezentată aici".
O a doua lucrare a dr. Maccabee, „Supplementary Discussions of the Phoenix Lights Videos of March 13, 1997", ianuarie 2006, poate fi găsită la adresa http://brumac.8k.com/PhoenixSupplement/.

177. Dennis Roberts, reporter la *Modesto Bee*, un ziar din nordul Californiei, a luat parte la conferinţa de presă din Stockton, California, şi a înregistrat-o. Mi-a trimis o transcriere într-un e-mail din data de 1 martie 2000.
178. Vezi capitolul 17 de Nick Pope, din „The Real X- Files" - „Adevăratele Dosare X" -, care cuprinde o relatare a incidentului de la Cosford.
179. Vezi la capitolul anterior extrase din aceste scrisori.

CAPITOLUL 26. Angajarea guvernului SUA

180. Vezi www.freedomofinfo.org pentru informaţii suplimentare referitoare la Coaliţia pentru Accesul Liber la Informaţie - Coalition for Freedom of Information, CFI.
181. Dezbaterea prezidenţială de pe MSNBC, 30 octombrie 2007. Transcrierea la adresa http://www.msnbc.msn.com/id/21528787/page/22/.
182. Accesează www.freedomofinfo.org pentru textul integral al Declaraţiei Internaţionale adresate guvernului Statelor Unite / International Declaration to the United States Government, difuzată pentru prima oară în noiembrie 2007.

CAPITOLUL 27. Agnosticismul militant şi tabuul OZN

183. Alexander Wendt şi Robert Duvall, „Sovereignty and the UFO", în *Political Theory*, vol. 36, nr. 4 (august 2008), pp. 607–633. Sage Publications a postat ziarul pe website-ul său, la adresa http:ptx.sagepub.com.
184. Hynek, „The Roots of Compacency", 1985, *op. cit.*
185. Expresia larg utilizată „sceptic (în privinţa) OZN" poate să fie înşelătoare, deoarece „scepticism" ar trebui să presupună îndoială, dar deschidere. Însă, în cadrul discursului despre OZN, a fost deformată într-o negare pozitivă.
186. Dennis Overbye, „A Sultry World Is Found Orbiting a Distant Star", în *New York Times*, 17 decembrie 2009.
187. O parte a acestei secţiuni este reprodusă cuvânt cu cuvânt după articolul din 2008 al lui Alexander Wendt şi Raymond Duvall, *op. cit.*, p. 616. Expresii ocazionale sau propoziţii din „Militant Agnosticism and the UFO Taboo" / „Agnosticismul militant şi tabuul OZN" au fost de asemenea folosite în prima lucrare.
188. Martyn Fogg, „Temporal Aspects of the Interaction Among the First Galactic Civilizations", în *Icarus 69* (1987), pp. 370–84.
189. J. Deardorff şi colab., „Inflation-Theory Implications for Extraterrestrial Visitation", în *Journal of the British Interplanetary Society*, 58 (2005), pp. 43–50.
190. H. E. Puthoff, S. R. Little şi M. Ibison, „Engineering the Zero-Point Field and Polarizable Vacuum for Interstellar Flight", în *Journal of the British Interplanetary Society*, 55 (2002), pp. 137–44.
191. Stephen Webb, *Where Is Everybody?* (New York, Copernicus Books, 2002).
192. Richard Dolan, *UFOs and the National Security State*, pp. 193–203.
193. Peter Galison, „Removing Knowledge", *Critical Inquiry* 31 (2004), pp. 229–243. Pentru secretele OZN, vezi mai ales

Dolan, *UFOs and the National Security State*, şi pentru punctele de vedere oficiale, Gerald Haines, „CIA's Role in the Study of UFOs, 1947-1990", *Intelligence and National Security* 14 (1999), pp. 26-49, şi Charles Ziegler, „UFOs and the US Intelligence Community", în *Intelligence and National Security*, vol. 14 (1999), pp. 1-25.

194. Se poate imagina, de exemplu, o strategie complementară de dezvăluire totală sau „democratică" centrată pe o organizaţie nonguvernamentală fondată prin intermediul internetului, idee pe care Wendt şi Duvall au explorat-o în altă parte.

CAPITOLUL 28. Înfruntarea unei provocări extreme

195. Hynek, „The Roots of Complacency", *op. cit.*
196. *Ibid.*
197. Dr. James E. McDonald, „Statement on Unidentifi ed Flying Objects", prezentată în cadrul Simpozionului pe tema Obiectelor Zburătoare Neidentificate organizat de Comisia de Ştiinţă şi Astronautică a Camerei Reprezentanţilor, Washington, D.C., 29 iulie 1968. Acest raport este o recomandare de lectură. Pentru o biografie detaliată a lui McDonald şi o cronică a activităţii sale, vezi Ann Druffel, *Firestorm: Dr. James E. McDonald's Fight for UFO Science* (Wild Flower Press, 2003).
198. Peter Sturrock, *A Tale of Two Sciences: Memoirs of a Dissident Scientist* (Exoscience, 2009).
199. Peter Sturrock, *The UFO Enigma: A New Review of the Physical Evidence* (Warner Books, 1999). Prezintă rapoartele tuturor cazurilor expuse în cadrul conferinţei. Lectură recomandată.
200. *Ibid.*, p. 160.
201. Vezi Michio Kaku, *Physics of the Impossible: A Scientific Exploration into the World of Phasers, Force Fields, Teleportation, and Time Travel* (Doubleday, 2008) /

Fizica imposibilului: o explorare ştiinţifică a fazerilor, câmpurilor de forţe, teleportării şi călătoriei în timp (Editura Trei, 2010).

202. Andrew Romano, „Aliens Exist", în *Newsweek*, 24 şi 31 august 2009, pp. 50–52.
203. Marc Kaufman, „Search for Extraterrestrial Life Gains Momentum Around the World", în *Washington Post*, 22 decembrie 2009. În afara exoplanetelor descoperite deja, articolul afirmă: „Se presupune în general că mai există miliarde sau mii de miliarde care orbitează în sisteme solare foarte depărtate".
204. Declaraţie de presă NASA, „Ochiul inteligent al NASA surprinde primele imagini ale Cerului Înstelat; Telescopul cu Infraroşu trimite la bază primele imagini din spaţiul cosmic", 6 ianuarie 2010. Începe cu „Wide-field Infrared Survey Explorer (WISE) a înregistrat prima imagine a cerului înstelat pe care în scurt timp va începe să-l examineze în lumină infraroşie. Lansat pe 14 decembrie, WISE va scana în întregime cerul, căutând milioanele de obiecte ascunse, printre care se numără asteroizi, stele «eşuate» şi galaxii imense", Mai multe informaţii referitoare la misiunea WISE sunt disponibile la adresa http://www.nasa.gov/wise.
205. Cercetător al OZN, scriitorul Budd Hopkins a conceput această expresie în 1987 în cursul unei conversaţii cu astronomul Carl Sagan în culisele unui post de televiziune din Boston. Pentru o relatare a schimbului de idei, vezi Budd Hopkins, *Art, Life and UFOs: A Memoir* (Anomalist Books, 2009).

Printed by

Tel.: 0733 100 645
E-mail: office_trendcom@yahoo.com

„În sfârşit, o carte serioasă şi profundă despre acest subiect controversat. Atât scepticii, cât şi cei care cred necondiţionat vor găsi aici o adevărată comoară de informaţii utile şi lămuritoare. Cartea de faţă este menită să stabilească etalonul de calitate pentru cercetarea în domeniul OZN."
Michio Kaku, Ph. D., autorul cărţii *Fizica imposibilului*

Leslie Kean şi-a petrecut ultimii zece ani studiind fenomenul OZN, încă neexplicat. Kean a examinat cu atenţie fotografii analizate ştiinţific şi a intervievat zeci de oficiali superiori şi martori din cadrul aviaţiei, din toată lumea. Sprijinită de fostul şef de personal de la Casa Albă, John Podesta, Kean se foloseşte de rezultatele cercetărilor sale pentru a separa adevărul de ficţiune şi pentru a scoate la lumină deceniile de dezinformare practicată de guvernele SUA. Pe tot parcursul cărţii, autoarea prezintă dovezi de necontestat că obiecte zburătoare neidentificate - metalice, luminoase şi capabile să execute manevre care sfidează legile fizicii - există cu adevărat.

Nimeni nu ştie încă ce sunt aceste obiecte, deşi afectează siguranţa zborurilor aeriene şi, posibil, chiar securitatea naţională. Fenomenul a fost recunoscut oficial de numeroase guverne din lumea întreagă. Din aceste motive şi din multe altele, Kean conchide că problema OZN trebuie recunoscută pe scară mai largă şi, în ultimă instanţă, rezolvată printr-o anchetă ştiinţifică obiectivă. Materialul prezentat în această carte de referinţă ne îndreaptă spre o abordare corespunzătoare a misterului OZN.

LESLIE KEAN este jurnalistă de investigaţie cu articole publicate în Boston Globe, Baltimore Sun, Atlanda Journal-Constitution, Providence Journal, The Nation, International Herald Tribune, Globe and Mail şi Journal of Scientific Exploration. Este coautoare a cărţii *Burma's Revolution of the Spirit* şi este cofondatoare a Coaliţiei pentru Libertatea Informaţiei. Locuieşte la New York.

ISBN: 978-606-92804-1-6

Lifestyle

TREBUIE SĂ ŞTII

www.lifestylepublishing.ro